"Onunla birlikte olmak neredeyse
henüz gerçekleşmemiş bir şeyin,
belki de bir rüyanın anısı gibiydi."

OYUN

Melanie Harlow

USA TODAY ÇOKSATAN YAZARI

REN

Seksi bir milyarderle nişanlı olduğumu söylemek istememiştim.

Yalnızca lise buluşmamızda karşı karşıya kaldığım kötü kızın önünde itibarımı kurtarmaya çalışıyordum.

Neyse ki, tanıdığım seksi bir milyarder vardı.

Hutton French ve ben ezelden beri arkadaştık. Büyük partilerden hoşlanmıyor olsa da vestiyerin içine girip onu aramış, buraya gelmesi ve nişanlımmış gibi rol yapması için yalvarmıştım.

Nişan haberimiz hızla yayılmaya başlamıştı.

Elbette olası yanlış anlamaları önlemek için açıklama yapmayı önermiştim. Ancak Hutton, biraz beklemek istemişti. Bu sahte nişan sayesinde evlenmesine fena hâlde kafayı takmış annesi ve onu asla rahat bırakmayan kasabanın çöpçatan yaşlıları kendisinden uzak duracaktı.

Hutton bu yalanın daha da gerçekçi görünmesi için bana yanına taşınmamı bile teklif etmişti.

Ancak bununla sınırlı kalmamış, öpüşme pratiği yapmıştık. Eğer rol yapmıyor olsaydık, birbirimize asla söyleyemeyeceğimiz şeyler söylemiştik.

Hepsi şovun bir parçasıydı, değil mi? Sadece rol yapıyorduk.

Hutton gerçek bir ilişki, ben de kalbimin kırılmasını istemiyordum.

Ne var ki, rol yaparak geçirdiğimiz süre uzadıkça tüm bunların gerçekten sahte olup olmadığını sorgulamaya başlamıştım.

YETİŞKİN OKURLAR İÇİNDİR.

renkitap.com

ISBN 978-625-869-140-3

9 786258 691405

OYUN
MELANIE HARLOW

Özgün Adı: Tease
Çeviren: Damla Tınas

Genel Yayın Yönetmeni: Sude İlter Kahramanoğlu
Editör: Damla Çağlı
Redaksiyon: Öznur İlter
Son Okuma: Ceylin İlter

Basım Tarihi: Mayıs 2026
ISBN: 978-625-8691-40-5
Yayınevi Sertifika No: 30492

© Türkçe Yayın Hakları 2026 Ren Kitap
© Copyright 2022. TEASE by Melanie Harlow

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Published by arrangement with Bookcase Literary Agency and the Rebecca Friedman Literary Agency. tarafından Ren Kitap Yayın Dağ. San. Tic. Ltd. Şti.'ne aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Ren Kitap
Maltepe Mah. Davutpaşa Cad.
Yılanlı Ayazma Sok. No:8 Kat:2 D:8
Zeytinburnu/İstanbul - Tel: 0212 641 34 76

Baskı:
My Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. Şti
Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sok. No: 8/F Zeytinburnu / İstanbul
Tel: 0 212 674 85 28 mymatbaa34@gmail.com
Sertifika No: 47939

www.renkitap.com

OYUN

MELANIE HARLOW

Çeviren: Damla Tınas

REN

Allie, Carrie, Heather, Helen, Laura, Lauren, Renee ve Tina için. Size gerçekten minnettarım, teşekkür ederim.

Ormanda kendi köşende durup başkalarının sana gelmesini bekleyemezsin.
Bazen senin onlara gitmen gerekir.
-A.A. Milne

1. BÖLÜM

Feliciy

Makası elime almadan önce zaten kötü bir gün geçiriyordum.

Sadece henüz farkına varmamıştım. Aslında bu sabah kendimi oldukça iyi hissediyordum.

Evet, yirmi sekiz yaşıma daha yeni girmiş ve ailemin evine geri dönmüştüm. Ancak bu durum geçiciydi. Akşam mezun olduğum lisenin onuncu yıl buluşması vardı. İnsanlar bana hayatımın nasıl gittiğini, neler yaptığımı sorduklarında verilecek cevaplarımın tamamı hazırdı.

Ben mi? Girişimcilik yapıyorum. Vejetaryen organizasyon şirketiyle, The Veggie Vixen adında bir yemek sayfası açtım. Bu geceki aperatiflerin bir kısmını ben yaptım. Kabaklı mücveri denediniz mi?*

Yaşam tarzını paylaşan sosyal medya fenomenlerinin arasında o kadar görünür ya da popüler değildim. Hâlâ yarı zamanlı aşçı yardımcısı olarak çalışıyordum. Gerçi takipçilerimin sayısı sürekli artıyordu. Geçen akşam da *The Veggie Vixen* ilk defa büyük çaplı bir etkinliğe, Cloverleigh Çiflikleri'nde yapılan düğüne yemek hizmeti sağlamıştı.

Büyük kız kardeşim Millie, Coverleigh'te etkinlik organizatörüydü. Düzenleme sırasında gelinle çalışmak biraz zor ol-

---

* Bitki cadısı. (İng.) -ç.n

muştu. Büyük talepleri küçücük bir bütçeyle yapmaya çalışmıştı. Gösterişli bir yemek istiyordu. Hayatının en önemli girişini yaparken bütün ışığın üzerine vurabilmesi için *neden merdiveni yerinden oynatamadığımıza* dair sorular sormuştu. Şiddetli yaz yağmuru yüzünden son anda kapalı alana geçmiştik. Töreni ve yemeği orada gerçekleştirmek zorunda kalmamıza rağmen Millie'yle beraber göz alıcı bir etkinlik planlamayı başarmıştık. Hem gelin hem de misafirlerin hepsi gece boyunca yemekleri, çiçekleri ve servisi övüp durmuştu.

Telefonuma göz attığımda *Samimi Sevgili*'den -en iyi düğün planlama uygulamasıydı- bir bildirim gördüm. Sonunda yemeklerim hakkında ilk yorumumu almıştım. Komodinimden gözlüğümü alıp yorumu görmek için hevesle *The Veggie Vixen*'in profiline tıkladım.

İğrenç ve çok pahalı!!!

*BanaKocamanBirK*çKadarYüzükTaktı, tarafından yapıldı.*

Ben vejetaryen değilim. Ancak düğünümde hiç et servisi yapılmayacağı için fiyatlar uygun olur diye düşünmüştüm. YANILMIŞIM. Her şey inanılmaz pahalıydı. Tatları da berbattı. Peynirli tost resmen ıslaktı. Köftelerin içinde et bile yoktu. Düğünümde çirkin, iğrenç ve renksiz sebzeler istememiştim ama bana tam olarak böyle bir hizmet verildi. Eğer yapabilseydim, hiç yıldız vermezdim. Gerçekten iğrençti. ASLA TAVSİYE ETMİYORUM. Ödememin iadesini istiyorum.

"Peynirli tost mu!" diye çığlık attım. "Benim avokadolu, narlı ve keçi peynirli *crostini*'lerim* peynirli tost *değil.*"

---

* Zeytinyağı ile kızartılmış küçük, çıtır İtalyan ekmek dilimleridir. Genellikle üzerinde peynir, sebze ya da et gibi çeşitli malzemelerle servis edilir. -ç.n.

Yorumu tekrar tekrar okudum. Tüm bedenim öfkeden titriyordu. Millie'yi aradım.

"Alo?" Sesi sanki uykudan kalkmış gibi alçak ve boğuk geliyordu.

"Ben ıslak bir şey servis etmedim!" diye bağırdım.

"Neyden bahsediyorsun? Saat kaç?"

"Sekiz buçuk. Geçen akşamki gelin, *Samimi Sevgili*'deki profilime boktan bir yorum bırakmış!"

"Yorum mu yapmış?" Millie'nin sesi artık daha canlı geliyordu.

"Evet! Tek yıldızla süslenmiş, berbat bir yorum."

"Dur biraz. Bilgisayarımı alayım."

Saçlarımın bir kısmını elime alıp çekiştirirken kötü yorumları kaldırtıp kaldırtamayacağımı merak ediyordum. İnsan eleştiri yaparken ya da görüş bildirirken yalan söyleyemezdi, değil mi? Bu düpedüz iftira sayılmaz mıydı?

"Aman Tanrım," dedi Millie. "Bu tamamen saçmalık. Oradan ayrılırken bana her şeyden ne kadar memnun olduğunu söylemişti." Kız kardeşim gülmeye başladı. "*Köftelerin içinde et bile yoktu?* Çünkü vejetaryenlerdi! Ne bekliyordu ki?"

"Komik değil, Mills." Üzerimdeki örtülerden kurtularak yataktan kalktım. Makyaj çantamın altına üstüne getirip makas aramak için şifonyerimi gözden geçirdim. Makasa ihtiyacım vardı.

"Bak ne diyeceğim," dedi Millie. "Cloverleigh Çiftliği'nin, *Samimi Sevgili* uygulamasından değerlendirme aldığına dair bir bildirim geldi." Ardından iç çekti. "Görünüşe göre bu sabah oldukça meşgulmüş. Neden internete deli saçması yorumlar yapıyor? Balayına gitmek için bavulunu hazırlamakla falan uğraşması gerekmiyor mu?"

"Senin yorumunda ne diyor?"

"*Şakayıklar solmuştu. Peynirli tostlar ıslaktı. Çalışanları çok kaba. Votka da sulandırılmıştı. Her şey basit, kalitesiz ve ucuz olmasına rağmen çok yüksek bir ödeme yaptım. Buranın nasıl bu kadar iyi yorumlar aldığını bilmiyorum. Ancak düğünümü mahvettiler. Törenim bana söz verdikleri yerde bile yapılmadı. Ödememin iadesini istiyorum.* Bu arada son cümlenin tamamı büyük harfle yazılmış."

Öfkeyle nefes alıp verdim. "Onlar. Peynirli. Tost. *Değil!*"

"Sakin ol," dedi Millie yatıştırıcı bir ses tonuyla. "Parayı geri almak için yapılmış bir saldırı olduğu açıkça ortada."

"Ama uygulamadaki insanlar bunu bilemez, Millie. Onlar yalnızca bir yıldızlı yorumu görüp benim berbat yemekler servis ettiğimi sanacaklar!"

"Kendinden *Bana Kocaman Bir Kıç Kadar Yüzük Taktı* şeklinde söz eden bir kadını gerçekten kim ciddiye alır? Bu detaydan bile damak zevkinin sorgulanacağı belli oluyor."

"Senin için söylemesi kolay." Makyaj çantamı bıraktım. Hışımla koridoru geçip banyoya girerek oradaki çekmeceleri karıştırmaya başladım. "Cloverleigh Çiftliği'nin adı uzun zamandır piyasada biliyor. Zaten bir itibarı var. *Samimi Sevgili*'de hakkında bir sürü harika yorum yazılı. Ancak *The Veggie Vixen* daha yepyeni. Üstelik yalnızca bir yorumu var. O da bir yıldızlı kahrolası bir *iğrenç* ve *berbat*tan ibaret."

"Eğer bu durum senin canını bu kadar çok sıkıyorsa, yoruma cevap ver. Olumsuz deneyimi için özür dile. Müşterilerini daima memnun etmek istediğini, seninle doğrudan iletişime geçmesini söyle. Gerçekten parasını isterse de geri ver gitsin."

"Sonsuza kadar beş parasız kalacağım." Saç bakım ürünlerini sağa sola fırlatırken inledim.

"Hayır, kalmayacaksın. Yeni bir işe başladın. Bu da ilk etapta masrafların olacağı anlamına geliyor. Sen bu işte iyisin, Felicity. Para kazanacaksın. Hey, bu gürültüde neyin nesi?"

Bir çekmeceyi hızla çarptım. "Banyoda bir şey arıyorum."

"Umarım, o aradığın şey makas değildir."

"Sen stresle kendi yönteminle başa çıkıyorsun. Ben kendi yöntemimle."

"Felicity MacAllister, saçını kesmiyorsun. O sadece bir uygulama."

"Ama bildiğin gibi yemek hizmeti sağlamak için en çok kullanılan uygulamalardan biri. Nişan kutlamaları, bebek partileri, gelin davetleri. Bunların hepsinin rezervasyonu *Samimi Sevgili* üzerinden yapılıyor. Hatta düğün dışında etkinlikler planlayan insanlar bile orayı kullanıyor."

Banyodan çıkıp merdivenlerden aşağıya indim. Pijamalarımı hâlâ çıkartmamıştım, evde hiç kimse yoktu. Üzerinde *İneklerin tarafına gel. Bizde Pi sayısı var* yazan büyük beden bir tişört giyiyordum. Babam, cumartesi sabahları golf oynamayı âdet hâline getirmişti. Üvey annem Frannie de şehir merkezinde minik bir fırın işletiyordu. Her gün daha güneş doğmadan önce evden çıkardı.

On yedi yaşında olan ikiz kız kardeşlerim Emmeline ile Audrey, bu yaz halk plajında cankurtaranlık yapıyorlardı. Cumartesi günleri, sabah sekizde işlerinin başında olmak zorundalardı.

Dördüncü kız kardeşim Winifred yirmi dört yaşındaydı. Millie, Winnie ve ben, babamızın ilk evliliğindendik. Winnie şehir merkezindeki bir apartman dairesinde bekâr bir baba olan itfaiyeci erkek arkadaşı Dex'le yaşıyordu.

Benim dışımdaki herkesin mükemmel bir hayatı vardı.

Millie her zamanki gibi pozitif tavrıyla, "*Instagram*'da neredeyse iki bin takipçin var," dedi. "Bu çok fazla."

"O kadar da fazla sayılmaz. Ayrıca *instagram* takipçi sayısı, herkesin dikkate aldığı uygulamaya yapılmış yorumla aynı şey değil." Mutfağa inerek eşyaların durduğu çekmeceyi açtım. Makası görünce neşeyle gülümsedim. Makası elime alıp birkaç kere açıp kapattım. Bunu yaparken kanım daha hızlı akmaya başlamıştı. "Yorumlar, insanlara yeni iş fırsatlarının kapısını açar. Adımı duyurabilmek için sürekli çalışıyorum. Bu olay beni başladığım noktaya geri fırlattı. Hayır, hayır. Aslına bakarsan bundan daha da kötü. Başladığımda en azından tarafsız bir zeminde yürüyordum. Şimdi *ıslak* bir zemindeyim. Batıyorum!"

"Sen gayet iyisin. Yanına gelmemi ister misin?"

"İyi falan değilim. Rezil oldum, peş parasız durumdayım. Babamın ve Frannie'nin evinden asla taşınamayacağım. Yemek kitabı çıkarma düşüncemle artık vedalaşabilirim. Hayallerim konusunda başarısız oldum, Millicent. Neyse ki en azından makası bulabildim."

"Düşüncesizce bir şey yapma!"

Telefonumu tezgâhın üzerine koyup yüzüme düşen saçları tutup bir tutamını kestim. "Artık çok geç."

"Hayır! Saçlarını kesmeyi hemen bırak!" Millie onu duyabileceğim kadar yüksek sesle bağırdı.

"Sakin ol. Sadece kendime biraz çeki düzen veriyorum." Adrenalin patlamasının keyfini çıkarırken burun kemerime değen tutamdan biraz daha aldım. "Kâküller oldukça revaçta."

"Hayır, kâkül olmaz! Kâkül dışında her şey olabilir!"

"Telefonu kapatmalıyım. Aynaya ihtiyacım var." Telefonu suratına kapatarak makası birinci kattaki banyoya götürdüm. Uzun, koyu saçlarımdan birkaç tutam daha kestim. İlk etapta

yalnızca ön kısımlardan kurtulmuştum. Ancak kalbim hızla atmaya başlayınca saçımın arka taraflarına da geçmeye karar verdim. Bunu çok uzun zamandır yapmamıştım. Beni ne kadar özgürleştirdiğini unutmuştum.

Saçlarımı bir elimde toplayarak makası dikkatli bir şekilde aralarına yerleştirdim. Makasın keskin bıçakları tekrar tekrar birbiriyle kavuştu. Tatmin edici metalik kesikler saç tellerimi tek tek saçlarımdan koparıyordu.

Kırt. Kırt. Kırt. Kırt.

***

Birkaç dakika sonra yansımama bakarken o heyecan azalmaya başlamıştı. Üzgün saç yığınları lavabonun etrafına saçılmıştı. *"Siktir."*

Kâkülleri düzeltmeye çalışsam da tek yaptığım onları daha kısa ve sönük hâle getirmekti. "Kahretsin."

İşin en kötü kısmı daha akıllıca davranmam gerektiğini bilmemdi. O korkunç şeye kulak misafiri olduğum geceden; altı yaşımdan beri ne zaman stresli hissetsem saçlarımı kesiyordum. Bu hiçbir zaman iyi sonuçlanmazdı.

Birkaç dakikalığına da olsa kendimi güçlü hissetmiştim ama yetişkinler ne yaptığımı gördüklerinde başıma açtığım belaya asla değmeyecekti. Gerçi babam ve Frannie evlendikten sonra Frannie, babam beni görmeden önce bir profesyonelin hasarı hafifletmeye çalışabilmesi için bazen beni gizlice kuaföre götürürdü. Bana asla kızmazdı. Her zaman anlayışlı davranırdı.

Ancak ergenlik çağıma geldiğimde onun yardımını reddetmiştim. Bu benim sıkıntım, benim saçım, benim problemimdi. Bununla kendim başa çıkmak istiyordum. Her şeyden önce güzellik kraliçesi falan değildim. Komik bir saç kesiminin, sos-

yal statümün üzerinde pek etkisi olmayacaktı. Bando takımıyla kimya kulübündeki çocuklar dış görünüşüm konusunda önyargılı sayılmazlardı. Üstelik kanayan burnum, yamuk yumuk kâküllerimden daha utanç vericiydi.

Yine de durum, akşamki buluşmada herkesi zarafetim ve sofistikeliğimle şaşırtma planıma büyük bir darbe vurmuştu.

Belki bir şapka takardım. *Hâlâ tuhafım ama artık kendime daha çok güveniyorum. Artık hakkımda ne düşündüğünüz umurumda değil,* diyen gösterişli bir bere de olabilirdi. Mimi Pepper Peabody gibi kötü kızların, *"Vay canına, liseden sonra ne kadar değişmişsin,"* demek zorunda kalacağı bir şey olmalıydı.

Tanrım, bunun gerçek olmasını o kadar isterdim ki.

Neredeyse otuz yaşındaydım. Bu yaşa kadar hayatımı çoktan yoluna koymam gerekmez miydi? Yirmi sekiz yaşındayken babamın iki çocuğu vardı. Deniz Piyadesi olarak ülkesine hizmet ediyordu. Frannie bir pastane işletiyor, düğününü planlıyordu. Benden dört yaş küçük olan Winnie bile hayatını düzene sokmuştu. Sevdiği işi yapıyordu, seksi itfaiyeci erkek arkadaşı vardı. Millie benden dört yaş büyüktü ama o da kariyerini oturtmuş, ev sahibi olmuştu. İkizlerin bile işleri, sevgilileri ve *normal saç kesimleri vardı.*

Kalan son MacAllister benmişim gibi geliyordu. Beden eğitimi dersinde takımlara en son seçilen çocuk olduğum zamanlar gözümde canlandı. Diğerlerinin bana ve sporcu olmayan çocuklara spor salonunda durdukları *havalı, seçilmişlerin tarafından* baktıklarını hâlâ hissedebiliyordum.

Bu gece aynı şeyler tekrar mı yaşanacaktı?

Kaderime boyun eğmiş hâlde banyodaki saçların hepsini temizleyip mutfağın zeminini süpürdüm. Ardından kendime bir kahve yapıp telefonumu kontrol ettim. Millie iki kez aramış, tamamı büyük harflerle yazılmış birkaç mesaj bırakmıştı.

KESMEYİ BIRAK.

BUNA DEĞMEZ.

KÂKÜLE DEĞİL, KAFEİNE İHTİYACIN VAR.

BELKİ DE BİR BARDAK VİSKİYE.

Onu geri aradım. "Selam."

"Yaptın mı?"

"Evet."

"Bu gece mezunlar buluşması vardı, değil mi?"

İç çekerken kahvemden bir yudum aldım. "Evet."

"Baksana. Neden gelip seni almıyorum? Birlikte şehir merkezine gider, kahve içeriz. Sonra da kuaföre acil durum randevusu vermeleri için yalvarırız."

"Bunun *aciliyeti yok*, gerçekten." Ayna benimle aynı fikirde olmasa da karşı çıktım.

"Babam ve Frannie'nin düğününden daha mı iyi, yoksa daha mı kötü?"

"Daha kötü," diye itiraf ettim. "Ama *S.A.T.**'den önceki geceden iyi."

Ablalık taslayan o buyurgan sesiyle, "Bana bir fotoğraf gönder," dedi.

İrkildim. "Bu muhtemelen iyi bir fikir değil."

"*Bana fotoğraf gönder. Hemen!*"

"Peki ama nazik davran." Sanki ışık daha iyi görünmeme yardımcı olacakmış gibi pencereye yaklaştım. Ardından bir fotoğraf çekip Millie'ye yolladım.

---

* Amerika'daki üniversiteler tarafından aday öğrencilerin akademik yeteneklerini değerlendirmek için kullanılan standartlaştırılmış bir giriş testidir. -ç.n

Kız kardeşim şok olmuş bir şekilde cıyakladı. "Aman Tanrım!"

"Sana nazik davran demiştim!"

"Tamam, panik yapma. Bu akşam ne giyeceksin?" Millie etkinlik organizatörü moduna geçiş yapmıştı. Sesi ciddi geliyordu.

"Bilmiyorum." Moda benim uzmanlık alanım değildi. "Herhangi bir tavsiyen var mı?"

"Şık topuklularla uyumlu, olağanüstü mini bir elbise giy. Bacaklarını ön plana çıkart. Bu, dikkatleri saçından uzaklaştıracaktır."

"Olağanüstü elbiselerim yok. Son beş yılımın neredeyse her gecesi mutfakta geçti. Senden bir şeyler ödünç alabilir miyim?"

Millie güldü. "Felicity, benim elbiselerim sana olmaz."

"Sutyenimin içini doldurabilirdim."

"Daha fazla şeyin içini doldurman gerekecek," dedi alayla.

Millie'nin dolgun, kadınsı hatlarına imrenirken iç çektim. Benim vücudum daha çok kemikli ve dümdüzdü. Onunki yumuşak ve seksi kıvrımlardan ibaretti. "Keşke bu gece bana eşlik eden biri olsaydı. Her şey daha kolay olurdu."

"Burada başka bir düğün organizasyonum var. Belki Winnie seninle gelir."

"Ne yani mezunlar buluşmasına küçük kardeşimle mi gideyim?" Kahvemi yudumlarken neredeyse boğuluyordum. "Bu yalnız gitmekten bile daha kötü."

"Peki ya Hutton?"

Onun adını duyunca kalbim bir anda hızlandı. "Ona ilk sorduğumda kesinlikle olmaz demişti. Sanırım ona tekrar sorabilirim."

Hutton French, lisedeyken en yakın arkadaşımdı. Benim gibi kitapları insanlara tercih eden, bandoda çalan, sosyal açıdan ga-

rip bir matematik dehasıydı. Eğer okulda yerinde duramamakla alakalı bir spor dalı olsaydı, Hutton kesinlikle madalya kazanırdı. Aslında ikimizde uzun mesafe kros koşusunda atletik başarı kazanmıştık. Koşu muhtemelen top, ağ ya da el göz koordinasyonu içermediğinden başarılı olduğum tek spor dalıydı. Hutton'la aramızdaki en büyük fark şuydu, ben endişelendiğimde ağzımdan tuhaf şeyler kaçırırdım. Hutton endişelendiğinde tamamen içine kapanırdı.

Ancak Hutton asla berbat saç kesimlerimle ya da sürekli kanayan burnumla dalga geçmemişti. Ben de onun sosyal etkinliklerden kaçınmasını ya da kalabalık yerlerde ara sıra panik atak geçirmesini hiç umursamamıştım. İşaretleri okumayı, ona göz kulak olmayı öğrenmiştim. Birlikte Matematik Takımı'nın kaptanlığını yapmış, Kimya Kulübü'nü kurmuştuk. Cuma akşamları ben bir şeyler pişiririrdim, o da gelip mutfak tezgâhına otururdu. Sonra da bilim kurgu filmleri izler, yaptığım her şeyi keyifle yerdik.

Hatta kendi gizli kodumuz bile vardı. Aslında bu yüzyıllar önce Haçlı Seferleri sırasında Tapınak Şövalyeleri tarafından kullanılan, *pigpen* şifresiydi*. Bir süre sırf eğlence olsun diye dersler sırasında birbirimize şifreli notlar yazıp göndermiştik. Sınıftaki çocukların bunları kapıp *aşk notlarımızı* yüksek sesle okumakla bizi tehdit etmelerini eğlenceli buluyorduk. Her ne kadar sosyal statümüz açısından işe yarayıp yaramadığından emin olmasam da metni çözemediklerinde onları alt ediyormuşuz gibi hissediyorduk.

Biri şifremizi kırmış olsaydı önemi olmazdı. Birbirimize gönderdiğimiz notların çoğu zaten *Star Trek*** 'ten alıntılardı.

---

* Harfleri ızgara ve noktalarla oluşturulan geometrik sembollerle değiştirilen, 18. Yüzyıldan kalan şifreleme yöntemidir. -ç.n.

** Gene Roddenberry tarafından kaleme alınmış ve beyaz perdeye uyarlanmış bilim kurgu serisidir. -ç.n.

Ailem her zaman gizliden gizliye âşık olduğumuza inanmıştı. Benimle durmadan dalga geçerlerdi. Ne var ki, Hutton'la ilişkimiz yüzde yüz platonikti. Dürüst olmak gerekirse, beni mezuniyet balosuna davet ettiğinde şok olmuştum. Bugün bile annesinin ona süslü bir teleskop ya da başka bir şeyle rüşvet verdiğini düşünüyordum. Gelgelelim, sonunda iyi vakit geçirmiştik. Hutton takım elbisesi ve kravatıyla çok *sevimli* görünüyordu. Hatta bir kez dans etmiştik. Şarkı bittiğinde, "*Düşündüğüm kadar kötü değildi*," demişti. Yanlış hatırlamıyorsam gecenin sonunda el sıkışmıştık.

Kütüphanede beni öpebileceğini düşündüğüm bir gece vardı. Beni öpmesini de istemiştim. Ne var ki, gerildiğimde her zaman yaptığım gibi aptalca bir şeyler gevelemiştim ve o an elimizden kayıp gitmişti.

Hutton liseden sonra matematik ve fizik okumak için *M.I.T*'ye* gitmişti. Daha sonrasında da yarattığı algoritma sayesinde milyar dolarlık bir servet kazanmıştı. Sadece bununla da kalmamıştı. Böyle bir başarıyı kimsenin desteğini almadan başaran en genç Amerikalı milyarder olmuştu. Yıllardır California'da yaşasa da yazları kasabaya geliyor, kasabadan yirmi dakika uzaklıktaki muhteşem bir kulübede kalıyordu.

"Ben olsam onu hemen arardım," dedi Millie.

"Telefondan *nefret ediyor*."

"Neden?"

"Çünkü telefon insanlarla konuşmak anlamına geliyor. Hutton kelimelerden çok sayıları sever."

Millie güldü. "Sanırım bu yüzden o bir milyarder. Biz de sıradanız. Geçen gün biri bana onun ne iş yaptığını sordu. Bu arada *herkes* onun hakkında konuşuyor. Ne söylemem gerektiğini bilemedim."

---

* Teknoloji ve mühendislik alanlarında dünyanın en iyi üniversitesidir. -ç.n.

"Benim cevabım her zaman şöyle oluyor. *HFX adında kripto paranın kurucu ortağı.* Bu arada lütfen benden bunu açıklamamı isteme." Kahvemi yudumladım. "Bunun ne anlama geldiğini her anlatmaya çalıştığında kafam karmakarışık oluyor."

"Bu nasıl olabildi? Sen de bir matematik dehasısın, *Bayan Ben Birinci Sınıfı Atladım*. Hepimiz, biz daha *B* harfini nasıl söyleyeceğimizi öğrenirken senin karmaşık matematik denklemlerini çözdüğünü biliyoruz."

Tezgâha yaslanarak kahkaha attım. "Hutton'ın yaptığı şey cebir denklemi çözmenin çok ötesinde, Mills. *X*'in değerini bularak milyarder olunmuyor."

"Konu madem oradan açıldı... Bir milyarderin yaz tatilini Kuzey Michigan'dan daha lüks bir yerde geçirmek isteyeceğini düşünürdüm."

"Eh, ailesi burada. Ayrıca Hutton gösteriş meraklısı, züppe tiplerden değildir. Yine de kaldığı yerin, ormanda tipik bir kulübe olmadığının garantisini sana verebilirim," dedim kıkırdayarak. "Üç katlı. Dört yatak odası, devasa bir mutfağı, hem içeride hem de dışarıda şöminesi, yüksek tavanı, kocaman pencereleri var. Dışarı baktığın zaman sadece etrafındaki ağaçları görüyorsun."

"Harikaymış." Sesi, şakacı bir tona büründü. "Kulağa orada çok fazla zaman geçirmişsin gibi geliyor."

Ses tonumu sabit tutmaya çalışarak, "Haftada birkaç kez orada takılıyoruz," dedim. Hutton'la aramızda var olan şey hâlâ tamamen platonikti. Ancak bu yaz aramızdaki kimyada bazı tepkimeler meydana gelmiş, bir şeyler daha farklı hâl almıştı. Yüzeyin altında fokurdayarak kaynayan bir şeyler vardı. Bazen sırf ne olacağını görmek için onu öpmeyi düşünüyordum.

Ancak hiçbir zaman cesaret edemiyordum.

Hutton dünyadaki her kadını elde edebilirdi. Oyuncularla, süper modellerle ve kadın vârislerle birlikte fotoğraflarını görmüştüm. Hepsi de asla rekabet edemeyeceğim, göz alıcı, ünlü kadınlardı. Neden onu öpmeyi deneyerek kendimi utandıracaktım ki?

Şakayla karışık, "Haftada birkaç kez öyle mi?" dedi. "Kulağa flört etmek gibi geliyor."

"Hayır, flört etmiyoruz. Sadece takılıyoruz." Kahve bardağımı suyun altında durulayıp bulaşık makinesine koydum. "Hutton insan içine çıkmayı sevmiyor. Ünlü olmadan önce de bu böyleydi. Fakat adı duyulmaya başladığından beri durum daha da kötüleşti. İnsanlar hiç utanmadan, kafasını çevirip ona bakıyorlar. Kadınlar onunla saldırganca flört ediyor. Erkekler de hisse senedi tüyoları hakkında sorular soruyor."

"Gerçekten mi?"

"Evet." Merdivenleri çıkarken gülümsedim. "İnsanlarla konuşmak zorunda kalmamak için sabahın ilk saatlerinde parkta koşuya çıkıyor. Ancak zıplayarak egzersiz yapmak için parkta toplaşan ve kendilerine *Zıplayan Büyükanneler* diyen bir grup yaşlı kadın var. Huttona'a bayılıyorlar. Ona, bekâr torunlarıyla ilgili şeyleri zıplayarak anlatıyorlar."

Millie kıkırdadı. "Kes şunu."

"Kendi annesi daha da kötü."

"Annesinin şehir merkezindeki dükkânı hâlâ duruyor mu? Hani şu mumlar ve kristaller sattığı yer?"

"Evet, *Mystic on Main*. Sürekli Hutton'a müşterileriyle buluşmalar ayarlamaya çalışıyor." Odama girip yatağa kendimi attım. Ailem sanki geri döneceğimi biliyordu. Tavanıma astığım karanlıkta parlayan yıldızlar hâlâ oradaydı. "Mesela, onu arayıp dükkândaki bilgisayarın bozulduğunu ya da yüksek raflardaki

ürünlerden birine ulaşamadığını söylüyor. Hutton yardım etmek için dükkâna gittiğinde de aslında gerçekten bir problem olmuyor. Annesinin onunla tanıştırmak istediği kadınlardan biri tam karşısında duruyor. Hutton bu duruma epey öfkeli."

Millie güldü. "Zlatka'dan hiç bahsetti mi?"

Hutton'la Litvanyalı süper model, aynı zamanda da son *Bond* kızı Zlatka'yı düşündüğümde içime dolan ufak kıskançlık kıvılcımlarını görmezden geldim. Geçtiğimiz ilkbaharda birkaç ay çıkmışlardı. Medya bu ilişkiye bayılmıştı. "Hayır."

"Kızın Hutton hakkında söylediklerinin doğru olup olmadığını merak ediyorum."

Midem gerginlikle düğümlendi. "Hiçbir fikrim yok. Ayrıca bunu ona sormayacağım."

Millie kahkaha attı. "Hayır. *Baksana, duyduğuma göre kadınları yatağa bağlayıp onlara hükmetmeyi seviyormuşsun*, demen sanırım mümkün değil."

"İnsanlar bazen konuşmak için konuşur."

"Özellikle de böyle meseleler hakkında," dedi Millie. "Sen yine de dolabında kırbaç, zincir ya da göz bağı görürsen bana haber ver. Bu onun sessiz kişiliğine tezat görünse de insanların kapalı kapılar ardında nasıl davrandıklarını asla bilemezsin."

Kapalı kapılar arkasında yaşananları merak etsem de şu anda kendi problemime odaklanmam gerekiyordu. "Her neyse. Peki bu gece ne yapacağım?"

"Gitmek zorunda mısın? Unut gitsin."

"Çünkü bu gece bazı mezeler hazırlayacağım. Bunu yapmak için resmen *yalvarmak* zorunda kaldım. Buluşmayı düzenleyen başkan tek *bir* yemek şirketiyle çalışmaktan yanaydı. Her şeyin vejetaryen olmasını istemedi. Yine de bunun iyi reklam olabileceğini düşündüm."

"Sadece yemekleri götürüp dönsen olmaz mı?"

"O insan olmak istemiyorum, Millie." Yataktan doğrulurken sesim yükseldi. "İnsanlar tarafından sindirilen biri olmak istemiyorum. Şu korkunç kâküllerle bile Mimi Pepper Peabody'nin karşısında başımı dik tutabileceğimi, kendime kanıtlamak istiyorum."

"Tamam, tamam." Millie'nin sesi daha nazikti. "Bu kahrolası Mimi Pepper Peabody de kim?"

"Mezunlar buluşmasının başkanı, aynı okula gittiğim bir kız. Güzel ve popüler. O tipleri bilirsin."

"Şu kötü kızlardan biri miydi?"

İç çektim. "Bu durum biraz karışık. Dışardan bakıldığında yüzüme karşı açıkça kaba davranmazdı. Ancak bunu yapıyormuş gibi görünmeden beni aşağılamanın yolunu bulurdu. Eğer sınıfta burnum kanadıysa, mendile ihtiyacım olduğunu özel olarak sormak yerine, *'Iyy, Felicity'nin burnundan kova kova kan akıyor. Bu çok iğrenç,'* diye bağırırdı. Herkes ya dalga geçip gülerdi ya da ne kadar iğrenç olduğunu söylerdi."

"Şey... bu dışardan bakıldığında da kaba bir davranış."

"Evet, sanırım öyle." Tişörtümün yıpranmış kenarıyla oynadım. "Ama o oldukça popülerdi. Yaptığı şeyler hep yanına kâr kalırdı."

"Pekâlâ, bu akşam ona siktirip gitmesini söyleyebilmek için bir şansın var."

Güldüm. "Bu pek de benim tarzım değil."

"İyi. O zaman git ve ona lisede popüler olmanın, liseden sonra hiçbir işe yaramadığını ona göster. Belki o muazzam görünüşünü kaybetmiştir. Bunu asla bilemezsin. Belki de karma o kötü kızı avuçlarının içine almıştır. Çok fazla açıcı kullandığı için saçları dökülmüştür. Burnunda on tane kocaman sivilce olabilir."

"Hayır. Onu kasabada görüyorum. Her zamanki gibi görünüyor." Şifonyerimin üzerinde duran aynadan yansımamı görebiliyordum. "Ben de öyle görünüyorum."

"Ne olursa olsun, sen izin vermediğin sürece sana kendini kötü hissettiremez."

Gözlüğümü burnuma doğru ittim. "Ona izin vermeyeceğim," dedim kararlı şekilde.

Eğer koluma Amerika'nın en genç milyarderini takıp gitseydim, bunun daha kolay olacağından hiç şüphem yoktu. Ben liseden beri o kadar yol kat etmemiş olabilirdim. Fakat Hutton kesinlikle bunu yapmıştı. Onun ışıltısının bir kısmı bana da bulaşabilirdi.

Gözlerimi kapatıp kendimi Hutton'la buluşmaya girerken hayal ettim. Ben mini bir elbiseyle topuklu ayakkabılar giyiyordum. Hutton takım elbisesi ve kravatıyla muhteşem görünüyordu. Salondaki herkesin ağzı şaşkınlıktan açık kalmıştı.

Bunlar gerçekten Felicity MacAllister ve Hutton French mi? Hani şu matematikçi ve müzik grubu inekleri? Çok havalı, çok şık, çok asiller!

Gülümseyerek gözlerimi açtıktan sonra onun numarasını tuşladım.

2. BÖLÜM

Hutton

Eskiden sihirlerim olduğunu sanıyordum.

Çocukken bazı şeyler yaparak dünyayı kontrol edebileceğime yürekten inanırdım.

Bir odaya burnuma dokunarak girerdim.

Yataktan çıkarken önce sağ ayağımla yere basardım. Asla solu kullanmazdım.

Babamın arabasına sol taraftan binmeyi reddederdim. Sadece sağ taraftan binerdim. Bu genellikle, arabanın neresinde oturursa otursun, sihirli güçlere sahip olmayan ancak beni sinirlendirmek konusunda epey becerikli ablam Allie'yi yenip arabaya binmek uğruna erkenden evden çıkmam gerektiği anlamına geliyordu.

Eğer yolculuğumuzda bir otoyoldaysak, on tane araba geçene kadar hiçbir şey söylemeden kollarımı kavuşturarak oturmak zorundaydım. Bir traktör ya da motosiklete denk gelirsem, saymaya baştan başlamaktan başka çarem kalmazdı.

Yapacağımız araba yolculuğu otoyolda değilse, tüm yolculuk boyunca ya da en azından iki dur işaretini veya bir trafik ışığını geçene kadar ayaklarımı yerden kaldırmam gerekiyordu.

Bu ritüelleri yaparken asla onlar hakkında konuşmazdım. Yoksa büyü işe yaramazdı. Dünyamda her şeyin yolunda

kalmasını bunları yaparak sağlıyordum. O zamanlar her şey gerçekten harikaydı.

Beşinci sınıfta, okulun en popüler çocuklarından biriydim. Matematik ve beyzbolda iyiydim. Hem öğrenci konseyinde hem de bando takımındaydım. Kâğıt tabaklardan Uzaya Gidebilecek En Muhtemel Kişi ödülünü, okulda hiç devamsızlığım olmadığından da Muhteşem Devam sertifikası kazanmıştım. Bunun nedeni hiç hasta olmamam değildi. Devamsızlık yapmanın ya da geç kalmanın evrenin tüm dengesini bozacağını, muhtemelen güçlerimi zayıflatacağını yalnızca ben biliyordum.

Sonra ergenlik de dahil olmak üzere bir sürü boktan şey oldu. Beynim kendini yeniden şekillendirdi.

Telefondan nefret etmeye işte o zaman başladım.

Daha doğrusu hattın diğer ucundaki insanın tek odağı olmanın verdiği o dehşetle karşı karşıya kaldım. Size yöneltilen sorulara cevap verecek zamanınız yoktu. Bu kafanıza doğru son sürat gelen bir topa benziyordu. Söylediğiniz şeyler karşısında tepkilerini göremiyordunuz. Sizi nasıl yargılayacakları hakkında hiçbir fikriniz olmazdı. Mümkün olan herhangi bir yanıtın riskini tartma fırsatınız yoktu. Bir mesaj ya da bir e-postanın aksine, telefonda konuşmak sizi tamamen savunmasız bırakırdı.

Ne pahasına olursa olsun, telefon konuşmalarından uzak dururdum.

Bu yüzden, tam evden çıkacağım sırada telefonum arka cebimde titrerken onu neredeyse görmezden gelecektim. Eğer önemli bir durumsa, arayan kişi sesli mesaj bırakırdı. Sonra sesli mesajı dinlerdim. *Gerçekten* önemli olduğuna karar verirsem benden yazılı bir mesaj almayı hak etmiş olurdu. Hatta daha da iyisi San Francisco'daki asistanımın ona geri dönmesini sağlardım. Beni anında cevap vermeye itecek ya da aramamı gerektirecek çok fazla şey yoktu.

Ancak arayanın kim olduğunu gördüğümde cevap verdim. "Telefonla konuşmaktan nefret ettiğimi biliyorsun."

"Biliyorum," dedi Felicity. "Üzgünüm. Konuşmak istediğim konun aciliyetini mesajla aktarabileceğimi hiç sanmıyorum."

Mutfaktan garaja doğru yöneldim. Kapıyı arkamdan çekip kapattım. "İyi misin? Burnun mu kanıyor?"

"Hayır."

"Güzel. Burnunun kanadığı son sefer aklımdan çıkmıyor." Arabamın direksiyonuna geçerken bundan altı yıl önce, Chicago'da akşam yemeği yediğimiz sırada burnunun aniden şiddetli bir şekilde kanamaya başladığı anı hatırladım.

İş yüzünden kasabaya dönmüştüm. Felicity'le özlem gidermeyi dört gözle bekliyordum çünkü üniversiteye başladığımızdan beri birbirimizi pek görememiştik. Ben yazlarımı *M.I.T*'nin kampüsünde, Felicity ise Cloverleigh Çiftliği'nde ailesi için çalışarak geçiriyordu. Onun kalbinin sesini dinleyip aşçılık okumak adına Brown'daki tıp öncesi eğitimini yarıda bıraktığını biliyordum. Ancak başka açılardan da değişip değişmediğini merak ediyordum.

Hâlâ bilim kurgu seviyor muydu? Hâlâ gök gürültüsünden nefret ediyor muydu? Ailesiyle hâlâ yakın mıydı? Strese girdiği zaman hâlâ saçlarını kesiyor muydu? Aramızda var olan şeyler ona hâlâ doğal mı gelecekti? Yoksa artık Felicity'nin yanında kendimi iyi hissetmeyeceğim kadar farklılaşmış mıydı? Bana yabancı biriymiş gibi hissettirirse ne yapacaktım?

Neyse ki, içeri girip bana gülümsediğini gördüğüm anda her şeyin iyi olacağını anlamıştım. Nasıl karşılık vereceğimi asla bilemediğim o sarılmalardan birini vermek için bana doğru koşmuştu. Kokusu bile tanıdıktı. Tıpkı evde geçirdiğim yaz günleri gibiydi. Hâlâ gözlük takıyordu. Kahverengi saçları hâlâ yeni kesilmiş gibi görünüyordu. Onu hâlâ gülümsetebiliyordum.

Ve kalbim hâlâ Felicity yanıma yaklaştığında o garip, dilimin tutulmasını sağlayan, içimi ısıtan ve kafama rahatsız edici soruları sokan hızlanma olayını yapıyordu. *Onu öpmek nasıl olurdu? Elini tutsam ne yapardı? Ona arkadaştan daha fazlası olmak istediğimi söylemeli miydim?* Gelgelelim sinirlerim, her zaman hissettiğim o çekimden daha güçlü olmuştu. Dürtülerimi harekete geçirirsem ya da bu sözleri yüksek sesle söylersem Felicity'nin deli olduğumu düşüneceğinden ve bana farklı gözle bakacağından kesinlikle emindim.

Artık sihirlerim olmayabilirdi. Ne var ki, matematik yeteneğimle birleşerek belirli bir durumda olası felaket senaryolarını sıralamamı sağlayan korkunç bir süper gücüm vardı. Beynim eğer Felicity'yle yanlış bir adım atarsam, işlerin nasıl rayından çıkabileceğine dair olasılıkların tamamını listelemeye bayılıyordu.

Yine de Chicago'daki o gece her şeyin farklı olacağını ummuştum.

Ne de olsa, ben daha büyüktüm. Daha olgundum. Birkaç flört deneyimim vardı. Üniversitede üç farklı kadınla seks yapmıştım. Hatta içlerinden biri, böylesine sessiz birine göre yatakta *şaşırtıcı derecede iyi* olduğumu söylemişti. Bir kadını nasıl memnun edeceğime dair internette kapsamlı bir araştırma yaptığımdan dolayı bütün bunlar benim gözümde o kadar da şaşırtıcı değildi. Araştırma yapmak konusunda mükemmeldim. Ayrıca anksiyetem yüzünden bir terapiste gidiyordum. Felicity'den ne kadar sık bahsettiğimi fark etmişti... Ona karşı hislerim mi vardı? Terapistim bunu anlamam için bana kendimi sınamamı önermişti.

Ne yazık ki, kendime meydan okumaya fırsat bulamamıştım. Felicity'nin bir tür damar rahatsızlığı vardı. Bu da onun daima berbat burun kanamaları yaşamasına neden oluyordu. Yemeği-

mizin tam otuzuncu dakikasında bu durumdan kurtulamadığı anlaşılmıştı. Gecenin geri kalanını acil serviste geçirmiştik.

Masanın karşısına uzanmanın felaketle sonuçlanacağına dair işareti almıştım. Evren hem beni yaşanacak felaketten kurtarmış hem de Felicity'yle arkadaşlığımın bozulmasına engel olmuştu. Bu kesinlikle bozmak istemediğim bir şeydi.

Eve döndüğümde o terapistimle iletişimimi kesmiştim. Pislik herif siktirip gidebilirdi.

"Evet, o gerçekten en kötülerinden biriydi. Üzgünüm," dedi Felicity. "Umarım masa örtüsündeki lekeleri çıkarabilmişlerdir. Gerçi bu konuşmanın burnumun kanamasıyla alakası yok, yemin ederim. Seni bu yüzden aramadım. Aslında telefonda konuşmamıza bile gerek yok!"

Aramayı *bluetooth*'a yönlendirerek geri geri garajdan çıktım. "Peki neyle alakalı?"

"Bana bir iyilik yap."

"Dinliyorum."

"Tamam ama sana ne olduğunu anlatmadan önce en azından söylediklerimi *gerçekten düşüneceğine* söz ver."

"İkna konuşmalarının üstesinden pek iyi geldiğin söylenemez, MacAllister." Huş ağaçları ve yaprak dökmeyen ağaçlar arasından geçerek anayola doğru, yamaçtan aşağıya eğimli şekilde inen araba yoluna yöneldim.

"Üzgünüm, baştan başlayayım." Boğazını temizledi. "Selam, Hutton! Nasılsın?"

Gülümsedim. "Şu anda telefonda olduğumu göz önüne alırsak, fena sayılmaz."

"Bu sabah parkta koştun mu?"

"Evet."

"Zıplayan Büyükanneler de çıkmış mıydı?"

"Tam kadro oradaydılar. Bana göstermek için heyecanlandıkları, birbiriyle uyumlu yeni tişört almışlar."

Felicity kahkaha attı. "Öyle mi? Hangi renk?"

"Ben *Pepto Bismol*• Pembesi diyorum. Ayrıca *pırıltılılar.* Bu arada o kelimeyi yeni öğrendim."

"Kelime haznene eklenmiş bu harika sözcüğün epey işine yarayacağından eminim. Eee, neler yapıyorsun?"

"Kız kardeşim saçını kestirecek. O yüzden evine, çocuklara bakmaya gidiyorum. Neil bugün işte." Allie'nin kocası on iki saatlik vardiyayla çalışan bir polisti. Ona *HFX*'te güvenlik bölümünde çalışmasını teklif etmiştim. Ancak ne Neil ne de kız kardeşim taşınmayı istemişti çünkü çocuklardan en büyük olanı ilkokula gidiyordu. Kız kardeşim işleri her geçen gün artan bir çocuk terapistiydi. Ailemin evi de buraya çok yakındı.

"Kulağa eğlenceli geliyor." Felicity duraksadı. "Bu gece ne yapıyorsun? Planların var mı?"

"Neden?" Ne söyleyeceğine dair bir tahminim olmasına rağmen sordum.

"Çünkü gerçekten eğlenceli bir yere gideceğim. Düşündüm de belki sen de benimle gelmek istersin!" dedi abartılı bir coşkuyla.

"Mezunlar buluşmasını kastetmiyorsun, değil mi?"

"Yemekler, içecek ve müzik olacak." Sanki ben konuşmamışım gibi devam ediyordu. "On yıldır görmediğimiz pek çok insan..."

"Onların yüzde doksan dokuz nokta dokuzunu, on yıl daha görmemekten memnuniyet duyarım."

"Ayrıca kabak mücveri yapıyorum!"

"Felicity, bana o şeye gidip gitmeyeceğimi zaten sormuştun. Ben de *üzgünüm ama gelemem* demiştim."

• Pembe renkli, sindirim problemlerinde kullanılan, yan etkisi olmayan bir ilaç markası. -ç.n.

"Kabak sevmez misin?"

"Kabakla herhangi bir sorunum yok. Ancak liseyi kabak kadar sevmiyordum. Üstelik sosyal etkinliklerden de hiç hazzetmem. O insanlardan herhangi biriyle sohbet etmek zorunda kalmanın düşüncesi bile fare zehri içmeyi istememe neden oluyor."

İç çekti. "Evet, biliyorum."

"Ayrıca bu gece başka planlarım var."

"Ne yapacaksın?"

"Babamın doğaçlama şarkı söyleyen erkek grubuyla dörtlü poker gecesine gideceğime söz verdim."

"Bu *sosyalleşme*," diyerek itiraz etti.

Kasabaya giden yolda ilerlediğim sırada, "Bu nispeten *sosyalleşme*. Aslında bunu yapmayı gerçekten istemiyorum," dedim. "Ancak yalnızca dört yaşlı adam var. Kart oynamakla ilgileneceğiz. Boş konuşmalar değil, atıştırmalıklar ve bira olacak. Mümkün olduğunca az göz teması kuracağız. Kimse fotoğraf çektirmemizi istemeyecek. Zıplayan Büyükanneler olmayacak. Muhtemelen eski zamanların dört bölümlü armonilerine katlanmak zorunda kalacağım. Babam da kesinlikle hiç komik olmayan şakalar yapacak. Yine de yaşamaya devam edeceğim."

"Babanın *gerçekten* bir berber olup aynı zamanda doğaçlama şarkı söyleyen erkek grubunda yer almasına bayılıyorum.""

"Havalı Keskin Makaslar Grubu cenazeler, düğünler ve aklınıza gelebilecek her türlü etkinlik için hizmet vermektedir. Eğlence konusunda ihtiyacınız olan her şeyi sağlar."

Felicity kahkaha attı. "Sen atıştırmalıkların ve armoninin tadını çıkarttığın sırada bu defa lisede *tek başına* hayatta kalmaya çalışan beni düşün."

---

* İngilizce'de geleneksel tarzdaki şarkıları doğaçlama şarkı söyleyen erkek gruplarına barbershop quartet adı verilmektedir. Barber ise berber anlamına gelir. Yazar burada kelime oyunu yapıyor. -e.n.

"Boş ver gitsin, Felicity." Kaçınmak benim uzmanlık alanımdı.

"Yapamam," dedi.

"Neden yapamazsın?"

"Çünkü birkaç aperatif hazırlayacağım. Bu işim konusunda harika bir fırsat. Ayrıca biraz hasar kontrolü de yapmam gerekebilir." Bana, bu sabah bir uygulama üzerinden aldığı kötü yorumu anlatırken gittikçe sinirlendi. "Onların hepsi yalan! Gelin akşam boyunca her şeyi *övüp durdu!*"

"Uygulamayı satın alıp kapattırmamı ister misin?"

Felicity'nin nefesi kesildi. "Aman Tanrım. Bunu yapabilir misin? Hayır, bekle bir saniye. Sakın yapma. Orası çoğu insana iş bulmaları konusunda epey yardımcı oluyor. Sadece şu ara bana göre değil."

"İşlerin yoluna girecek," dedim. "İnsanların hakkında kötü konuşmasının nasıl boktan hissettirdiğini çok iyi biliyorum. Gerçekten üzgünüm." Ortalıkta hakkımda bitmek bilmeyen söylentiler dolaşıyordu. Soğuk kalpli robotun tekiydim. *Aslında hiç doğru değildi.* Kendini beğenmiş bir pisliktim. *Ara sıra öyleydim.* Zenginden çaldıklarını fakirlere dağıtan gizli bir Robin Hood'dum. *Yarı yarıya doğru sayılırdı.* Bağlanma korkuları olan bir çapkındım. *Sanırım bu da yarı yarıya doğru sayılırdı. Bağlanmaktan korksam da en azından aşağılık bir adam değildim.* Halk arasında ketum biri olabilirdim. Ancak yatak odasında baskın ve kontrolcüydüm. *Aslında bunu sevmiştim.*

"Bu, akşam bana eşlik edeceğin anlamına mı geliyor?" diye sordu umutla.

"Hayır. Eğer kabak mücveri kalırsa onları yarın bana getirebilirsin. Ben onları yerken sen de bana nasıl geçtiğini anlatırsın."

Felicity sıkıntıyla nefesini verdi. "Peki ama uygulama hakkında fikrim değişirse onu benim adıma satın alıp kapatır mısın?"

"Bir saniye bile düşünmem."

"Teşekkür ederim. Ailenle iyi eğlenceler."

Telefonu kapattık. Benden bir iyilik yapmamı istemişti. Reddettiğim için kendimi suçlu hissediyordum. İyi insanlara güzel şeyler yapılması gerektiğine inanırdım. Felicity de tanıdığım en iyi insanlardan biriydi.

Ancak... lise mezunları buluşması? Bana dik dik bakan bir oda dolusu insan? Her kelimemi, hatta daha da kötüsü sessizliğimin yargılanması?

Sikerler böyle işi.

Birkaç dakika sonra kız kardeşimin evinin önüne durup sokağa park ettim. Arabadan inmeden önce telefonuma baktığımda iş ortağım Wade Hasbrouck'tan gelen mesajı gördüm.

Normalde San Francisco'da yaşıyordu fakat orada saat daha sabah sekiz bile değildi. California'da olmadığını biliyordum. Wade bir gece kuşuydu. Bu *M.I.T.*'de oda arkadaşıyken aramızda bazı sürtüşmelere neden olurdu çünkü ben erken kalkardım. Wade de sessiz bir gece kuşu sayılmazdı. Ailesi çok zengindi. Dünyanın çeşitli yerlerinde lüks evleri vardı. Sık sık seyahat eder, daima bir ilişkiden diğerine atlardı. Bu yüzden evliliği daha ikinci yılında sallantıdaydı.

Mesajında şöyle yazmıştı.

Hey. Sam'le son toplantı. Yirmi sekiz temmuz. Erteleyemezsin. Kolları sıva, dostum.

Medyadaki züppe teknoloji milyarderi imajından gerçekten nefret etsem de bu imaj Wade'e tamamen uyuyordu.

Sam derken Sam amcayı kastediyordu. Tekrar ertelemeyi umduğum tarih de Washington'daki Temsilciler Meclisi Finansal Hizmetler Komitesi'nin önüne çıkmam gereken tarihti.

Genel olarak dijital varlık endüstrisinin, özellikle de kripto borsamızın düzenlenmesine ilişkin toplantı yapmamı istiyorlardı.

İçime bir sıkıntı çöktü. Bugün ayın dokuzuydu.

Üç haftadan daha kısa zamanım vardı.

Bunun anın geleceğini aylardır biliyor olsam da halka açık, televizyonda canlı yayınlanacak bir açıklama yapmak ve soruları anında yanıtlamak zorunda kalacağım düşüncesi, *HFX*'teki hisselerimi devredip ortadan kaybolmayı istememe yetecek kadar korkutucuydu.

Ancak ne tür bir insan, kurulmasına yardım ettiği işi savunma düşüncesini bile kaldıramayacak kadar berbat durumda olabilirdi? Özellikle de bu onun servetinin yarısını kaybetmesi anlamına geliyorsa? Para her şey değildi. Zengin olmak uğruna bu işe girişmemiştim. Paranın her sorunu çözeceğini düşünecek kadar saf değildim. Aslında parayı kazandığım kadar onu dağıtmayı da seviyordum. Eğer tek derdin lüks şeylere yatırım yapmaksa o zaman milyarder olmanın ne anlamı vardı ki? Yat ve araba koleksiyonu yapmak? Lanet olsun, bir insanın egosunu tatmin etmek için kaç *Porsche* gerekiyordu? Ben kayda değer şeyler yapmayı arzuluyordum.

Hepsinden önemlisi, paranın satın alamayacağı şeyler yapmak istiyordum.

Hiç zorluk çekmeden -en azından fark edilebilir şekilde- kendini ifade edebilen biri olmak istiyordum. Herkesin önüne çıkma ve baskıya maruz kalma korkusunu yenebilecek biri. Odadaki tüm gözlerin üzerinde olduğunu her düşündüğünde sinir sistemi kızgın aslanların inine giriyormuş gibi tepki vermeyen biri.

Kontrol edilemeyen düşünceler. Kalp çarpıntısı. Terleme, mide bulantısı, zihnimin doğru kelimeleri bulamaması ve on-

ların ağzımın içinde dönüp asla dışarıya çıkamaması. Bulanık görme. Baş dönmesi. Ciğerlerimin nefes almayı reddetmesi. Kendimi toplum önünde yüzlerce farklı şekilde küçük düşürebileceğimi, eksikliklerimi ortaya sereceğimi bilmenin dehşeti. Başarısız. Aptal. Sahtekâr olarak görünmek...

Dürüst olmak gerekirse lanet olası aslanları tercih ederdim.

En azından onlarla yüzleşebilirdim.

***

Garaj yolundan kız kardeşimin yan kapısına doğru yürüyüp kapıyı çalmadan önce duraksadım. Yumruğum havada kalmıştı. Açık mutfak penceresinden duyduğum sesler annemle babama mı aitti? Bir saniye sonra babamın yüksek kahkahasını duymak bu düşüncemi doğruladı.

Allie gözlerinde bir ışıldamayla kapıyı açarken, "Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"İçeri girip girmeyeceğime karar veriyorum. Annemle babam burada mı?"

Başını sallayarak onayladı. "Cumartesi sabah yürüyüşlerinden sonra uğradılar. Birbirleriyle uyumlu eşofman takımları giymişler."

"Onlardan kaçabilmemin bir yolu var mı?"

"Neden onlardan uzak durmaya ihtiyaç duyuyorsun ki?"

"*Çok fazla* sebep var. Annem kendi tabiriyle *duygusal kaçınma sorunlarım* yüzünden daima şikâyet edip duruyor. Bana sürekli müşterileriyle buluşma ayarlamaya çalışıyor. Ayrıca zaten bu akşam babamla takılacağım."

Allie sırıttı. "Poker gecesi mi?"

"Evet."

"Ne mutlu sana. Yine de gidemezsin. Yirmi dakikaya kuaförde olmam gerekiyor. Annemle babam da işe gitmek zorunda. Sadece çocukları görmek için birkaç dakikalığına uğradılar." Sıkıntıyla iç çekti. "Böyle aniden gelmeyi seviyorlar."

"Sana onların evinin yakınlarında bir yer almamanı söylemiştim."

"Biliyorum, biliyorum." Ellerini teslim olur gibi havaya kaldırdı. "Ancak konumu çok güzel. Fiyatı da uygundu. Hepimiz milyarder değiliz."

"Hadi oradan, Allie. Sana ev konusunda yardımcı olmak istediğimi söylemiştim. Sen reddettin."

Zafer kazanmış gibi gülümsedi. "Evet, reddettim. Üstelik bunu yapmak bana inanılmaz bir zevk yaşattı. Teklfine yine de minnettarım. Zaten öğrenci kredimin masrafını karşılamıştın. O da epey yüksekti." Göğsüme hafifçe vurdu. "Benden ömür boyu ücretsiz terapi alacaksın."

"Tam da bir erkeğin istediği şey. Ablasının etrafında patronluk taslayıp terapinin onun için iyi bir şey olduğunu söylemesi."

"Aklıma gelmişken sana bahsettiğim kadını aradın mı? Natalia Lopez? Kabullenme ve bağlılık terapisi veren? Ondan terapi alabilmek için çok önceden randevu alman gerekiyor. Yine de bana bir iyilik yapıp terapi konusunda seni araya alabileceğini söyledi."

"Hayır. Ben insanları aramam."

"Hutton! Bilişsel davranışçı terapiyi sevmedin. Bu başka bir seçenek. Farklı bir yaklaşım. Neden denemiyorsun?"

"Çünkü buna gerek yok."

"O zaman Kongre'nin önüne çıkman sana sorun yaşatmayacak, değil mi? Daha kaç kez bunu yapmayı ertelemene izin verecekler?"

Wade'den gelen mesajı göstermek yerine ağzımın sulanmasını sağlayan pastırma ve *waffle* kokuları gelen mutfağa girdiğim sırada onu boğacakmış gibi bir hareket yaptım.

Annemle babam birbiriyle uyumlu eşofmanlarıyla masada oturuyorlardı. Babamınki lacivert, anneminki de parlak mordu. Altmışlı yaşlarında olmalarına rağmen öyle görünmüyorlardı. Babamın saçları hâlâ gür ve koyu renkti. Yalnızca kulaklarının üzerindeki taraf hafifçe kırlaşmıştı. Ayrıca gurur kaynağı olan kahverengi bir bıyığı vardı. Annemin uzun sarı saçları, aşırı neşeli hâlleri ve giydiği parlak renkli kıyafetler, onu bir büyükanneden çok *Hollywood*'un komedi dizilerindeki *medyum* karakterleri gibi gösteriyordu.

Biri onlara bunun sırrını sorduğunda ikisi de farklı cevaplar verirlerdi. Babam hobilerinin kendisini genç tuttuğuna yeminler ederdi. Babamın, bahçecilikten, *tai chi*'ye,* *tai chi*'den dört sesten oluşmuş vokal grubuna kadar tanıdığım pek çok adamdan daha çok hobisi vardı. Annem de aşklarının ilk günkü gibi sağlam olmasının onu enerjik tuttuğunu iddia ederdi. Bana göre ikisinin kombinasyonuydu. Babamın hobileri onu sık sık evin dışına çıkarıyordu. Bir keresinde bana, bunun iyi bir evliliğin şartı olduğunu söylemişti.

Yeğenim Keely annemin kucağındaydı. Sadece iki yaşındaki bir çocuğun yapabileceği gibi parçalarına ayırdığı *waffle*'ı ağzına tıkıştırıyordu. Dört yaşındaki yeğenim Jonas tabağındaki *waffle*, pastırma ve dilimlenmiş çileklerin üzerine hiç durmadan şurup sıkıyordu. En büyükleri Zosia altı yaşındaydı. Babamın dikkatli bakışları altında kendi *waffle*'ını kesmeye konsantre olmuştu.

Babamın bakışları bana dönerken, "Hutton!" diye gürledi. "Bu gece geliyorsun, değil mi?"

---

* Yavaş, akıcı hareketler ve derin nefes egzersizlerini birleştiren, kökeni binlerce yıl öncesine dayanan geleneklerle Çin zihin-beden sanatıdır. -ç.n.

"Başka seçeneğim var mı?"

"Hayır, çocuklara geleceğini haber verdim bile." Sırıttı. "Ünlü biriyle oynayacakları için çok heyecanlılar. Gerçi mali rahatlığın onları biraz endişelendiriyor."

Dolaptan bir tane kahve fincanı alırken, "Ben ünlü bir değilim, baba," diye mırıldandım.

Kahve fincanımı doldururken, "Bana kalırsa bahisleri yüksek tutmasından değil, kart saymasından endişelenmeliler," dedi kız kardeşim.

"Hutton hayatında bir kere bile hile yapmamıştır!" Annem, onuruma yapılan bu saldırı karşısında savunmaya geçti. "Ayrıca hak edilmeden kazanılmış paranın faydası dokunmayacağını bilir. Bu kötü şans getirir."

Kız kardeşimle birbirimize baktık. Annemiz batıl inançlarıyla ünlüydü. Hatta terapistlerimden biri çocukken sihirli güçlerimin var olduğunu düşünmemi, annemin batıl inançlı oluşuyla bağdaştırmıştı. Belki de haksız sayılmazdı ama bu onun düşündüğü gibi bir mevzu değildi. Üstelik o terapist aldığı seans ücretlerini hak etmiyordu. Ebeveynlerimizin üzerimizde travma yaratabileceğini duymak için binlerce dolar ödemek? İnsanlar kripto paraya dolandırıcılık diyorlardı. Ancak terapi bundan yüz kat daha beterdi.

Allie'yi bu konu hakkında epey eleştirmiştim.

"Peki ya sokakta para bulursak, büyükanne?" diye sordu Zosia. "O da mı iyi şans sayılmaz?"

Annem ciddi bir tavırla, "Parayı yazıyken mi, yoksa turayken mi bulduğuna göre değişir," diye cevap verdi. "Antik Roma'da, insanlar bir kuruşun tura tarafı dönükken onu bulduklarında şanslı olduklarını düşünürlerdi. Eğer yazı tarafı gelirse parayı tura olacak şekilde çevirip peşinden gelen insanın onu bulması için orada bırakman gerektiğine inanırlardı."

Kız kardeşim güldü. "Eğer olur da Antik Roma sikkesine denk gelirsem diye bunu aklımın bir köşesinde tutacağım. Ayrıca matematik dehası olmasının bu gece poker masasında Hutton'a avantaj sağlayacağını düşünüyorum."

"Matematik dehası olmanın poker masasında birine sağlayabileceği tek avantaj, oyunu erken bırakıp parasının tamamıyla eve gitmesi gerektiğini bilmesidir," diyerek kahvemi yudumladım. "İnsanların çoğunun olasılığın nasıl işlediğine dair hiçbir fikri yok. Kumarhaneler o yüzden bu kadar büyük."

"Hutton." Annem, sanki zihnimi okumaya çalışıyormuş gibi beni dikkatle inceliyordu. "Sen iyi misin?"

"İyiyim."

"İyi görünmüyorsun."

"Ben iyiyim, anne."

"Ona bak, Stan. Sence iyi gibi görünüyor mu?"

Babam omuz silkti. "Sanırım iyi."

"Sence de solgun değil mi? Gözlerinin etrafı bitkin görünüyor."

"Gözlerinin etrafı bitkin mi?" Babam gözlerini kısarak bana baktı. "Belki birazcık."

"Hissediyorum. Auranda yalnızlık ve memnuniyetsizlik geziniyor." Allie ellerini yıkarken kıs kıs güldü.

"Kesin şunu," dedim. "Auram da ruhum da gayet iyi durumda."

"Bize karşı rol yapmak zorunda değilsin, tatlım." Annemin sesi yumuşacıktı. "Biz aileyiz."

"Ben rol fal..."

"Para mutluluğu satın alamaz, biliyorsun," diye devam etti. "Gerçek mutluluk başkalarıyla kurduğumuz bağlardan ve bizim üst benliğimizden gelir. Yatlar, özel jetler ve pahalı arabalar gibi şeylerden gelmez."

"Saydığın şeylerden herhangi birine sahip değilim, anne."

Ancak annem hiç durmadan konuşmaya devam ediyordu. "Gerçek mutluluk, sevilmeye izin vermekten ve karşılığında da sevgi sunmaktan gelir. Öyle değil mi, Stan?"

"Evet, bu doğru, Barb." Babam masanın karşısından annemin elini tuttu.

"Aşkı bulmak için zengin, ünlü ya da zeki olmana gerek yok." Annemin gözleri yaşlarla doldu. "Sadece kendini olduğun gibi kabul edip kalbini açmalısın."

"Aslına bakarsan, zengin, ünlü ve zeki olmanın işleri daha da zorlaştırdığını düşünüyorum," dedi Allie. "Bunlar insanların sana yaklaşmasını sağlar. Gerçek sebepleriyse bambaşkadır."

"Kolay olduğunu söylemiyorum," diye açıkladı annem. "Ben sadece hepimizin sevilmeye layık olduğunu söylemek istiyorum. Sence de öyle değil mi, Hutton?"

Daha fazla konuşmasına engel olmak için, "Evet," dedim.

Annem anlamıyordu. Aslında kimse anlamıyordu.

Bir ilişkiye sahip olmayı denemiştim. İnsanları hayatıma almaya çalışmıştım. Ne var ki, flört etmek lanet bir kâbustan ibaretti. Arkadaşlıklarımı sürdürmek bile benim için zordu çünkü davetleri çok nadiren kabul ederdim. Kabul ettiğimde de takılmak ve sohbet etmek, yeterince kendinden emin görünmek için harcadığım o enerji beni fazlasıyla yorardı. Ancak bu konuda iyiydim. Bu yüzden hiç kimse gece kulüplerinden ya da partilerden neden nefret ettiğimi anlamazdı.

Wade daima aşırı tepki gösterdiğimi söylerdi. Gereğinden fazla asosyaldim. Gereğinden fazla içe kapanıktım. Gereğinden fazla seçiciydim ve abartılı tepki veriyordum. Herkes bazen kaygı hissederdi. İlaç ya da başka bir şey alamaz mıydım? Psikiyatriste gidemez miydim? Aşk yaşamak ya da birini yatağa atmak hoşuma gitmiyor muydu?

Cevabım genelde, *bu işler böyle yürümez, göt herif* benzeri bir şey oluyordu.

İlaç tedavisini denemiştim ama baş ağrısı yapmıştı. Terapistler de sanki anlamıyormuşum gibi bana savaş ya da kaç tepkisini tekrar tekrar açıklamak istiyordu.

Ayrıca, tabii ki seks yapmayı seviyordum.

Sekste iyiydim. Bedenimin kontrolü ele almasına, beynimi ele geçirmesine ve kararları vermesine izin vermek rahatlatıcıydı. Üstelik kadınların nasıl zevk alacağını öğrenme konusunda olağanüstü bir öğrenciydim. Yüksek başarıya sahip biri olarak bir kadının orgazm olması beni fazlasıyla tatmin ediyordu. Hatta ne kadar yüksek sesle olursa benim için o kadar iyiydi.

Fakat seks, sorunlarımın hepsini mucizevi şekilde çözmüyordu.

Âşık olmaya değer biri olabilirdim ama buna uygun şekilde yaratılmamıştım.

İşte bu kadar basitti.

***

Annemle babam yürüyüşe çıktıktan sonra çocukları parka götürdüm. Ortalıkta hiç Zıplayan Büyükanne yoktu. Yine de birkaç bebek arabalı anne vardı. Hepsinin benim hakkımda saçma sapan şeyler düşündüğünü hissetmeme neden olan bakışları yine üzerimdeydi.

Elimden gelenin en iyisini yaparak çocuklarla geçirdiğim zamandan keyif almaya çalıştım. Keely'i salıncakta salladım. Jonas'ın kaydıraktan kaymak yerine zıplamasını izledim. Zosia'nın demirlerde yaptığı atlayışa on puan verdim. Parkta bir saatten fazla zaman geçirdik. Çocukların yüzleri kızarmaya başlayınca Allie'nin söylediği gibi onlara güneş kremi sürmeyi unuttuğumu fark ettim.

"Hadi, çocuklar," dedim. "Yüzünüz gittikçe kızarıyor. Anneniz bu yüzden bana çok kızacak."

Kız kardeşimin evine döndüğümüzde öğle yemeği için birkaç kutu *SpaghettiO's** ısıttım. Yemek pişirme becerilerim bununla sınırlıydı. Yemeklerini bitirdiklerinde hepsinin yüzüne güneş kremi sürdüm ve arka bahçeye çıktık.

Hortumla bahçedeki küçük, plastik havuzu suyla doldurduğum sırada kız kardeşim arabasıyla garaja girdi. Çocuklar ayaklarını havuzun içine sokmuştu. Temmuz sıcağında hızla eriyen, çenelerinden ve ellerinden *SpaghettiO's* yüzünden zaten turuncu lekeler olan tişörtlerine damlayan parlak yeşil dondurmalarını yalıyorlardı.

Allie, çocuklara yaklaşırken gülümsedi. "Vay canına. Şu hâlinize bakın."

"Sana onlara bakacağımı söylemiştim. Temiz tutmakla alakalı yorum yapmadım."

Sanki şampuan reklamındaymış gibi saçını savurdu. "Yeni saç kesimim hoşuna gitti mi?"

Ona göz ucuyla attım. "Bence aynı görünüyorsun."

Dilini çıkarttı. "Baksana, kuaförde yanımdaki sandalyede oturan biri bu akşam onuncu yıl buluşmasına gideceğini söyledi. Bu buluşma seninki mi?"

"Muhtemelen."

"Sen gitmiyorsun..."

"Hayır."

"Neden?"

Hortumdan akan suya odaklandım. "Zaten bir planım var."

"*Poker gecesi.* Önemli planın bu mu?"

"Önemli bir planım var demedim. Sadece bir planımın olduğunu söyledim."

---

* Campbell's Company tarafından üretilen domates soslu halka şeklinde popüler konserve makarna markası. –ç.n.

Allie başını yana eğdi. Terapileri esnasında duygusal bir yaraya dokunmadan önce bu hareketi yaptığını hayal edebiliyordum. "Felicity gidiyor mu?"

"Sanırım." Güneş çarpmasının etkisine bağlayabileceğim bir aptallık yaparak konuşmaya devam ettim. "Onunla gidip gidemeyeceğimi sordu. *Hayır* dedim."

Allie'nin bakışları ateş saçıyordu. Omzuma sertçe yumruk attı. "Hutton! Nasıl hayır diyebildin? Lisedeyken en yakın arkadaşındı. Mezuniyet balosuna seninle gitmişti."

"Hatırlıyorum."

Elini beline koydu. "Ona sormadan önce neler yaşadığını da hatırlıyor musun?"

Elbette hatırlıyordum.

"Çünkü ben hatırlıyorum. Haftalarca bundan dolayı kıvrandın. Durum o kadar kötüleşmişti ki en sonunda gelip *benden* tavsiye istemiştin. Bunu yapman için seni ikna etmek zorunda kalmıştım."

"Korkutucuydu da ondan. Felicity'ye ne söylemem gerektiğini bilmiyordum."

"Yine de sana evet demişti. Birlikte güzel zaman geçirmiştiniz."

Bir anda o otelin balo salonuna geri döndüm. Ona *slow* bir şarkıda dans etmeyi teklif etmek için cesaretimi toplamaya çalışıyordum. Benimle gelmeyi sadece duygularımı incitmemek için kabul ettiğinden emin olmama rağmen, kendimi o teklifi etmeye zorlamıştım.

Ne var ki, Felicity'nin yüzü aydınlanmış ve ellerimi tutmuştu. Olduğumuz yerde beceriksizce sallanırken onu kollarımın arasına almıştım. Bu aynı zamanda hem cenneti hem de cehennemi yaşamak gibiydi. Şarkının sonsuza dek sürmesini istemekle artık bitmesini dilemek arasında gidip gelmiştim.

Böylece nasıl koktuğum, takım elbisemle doğru gömleği giyip giymediğim, ona verdiğim kırmızı bilek korsajını gerçekten beğenip beğenmediği ya da beyaz olanı tercih edip etmeyeceği konusunda kafayı yemeyi bırakabilecektim. Şarkı bittiğinde günlerce ıstırap çekmeme sebep olan aptalca şeyler söylemiştim. Ancak şu anda ne olduğunu bile hatırlamıyordum.

Gecenin sonuna geldiğimizde de istediğim şey Felicity'yi öpmekti. Bunu yapmak yerine onunla tokalaşmıştım.

Sonrasında da bunun yüzünden ıstırap çekmiştim.

Yine de gerçekten güzel zaman geçirmiştim. Bu kadar yakın olmak istediğim başka hiç kimse olmamıştı. Bunu sık sık tekrar yapmayı düşünürdüm. Genelde geç vakitlerde elim pantolonumun içindeyken.

"Bak, bunun Felicity'le alakası yok," dedim Allie'ye. "Onunla birlikteyken her zaman iyi vakit geçiriyorum."

"Tabii ki eğlenirsin." Gözlerini devirdi. "Felicity hakkında ne hissettiğini hepimiz biliyoruz, Hutton. Bu yıllardır bariz şekilde ortada. Senin dağınık saçlarına, çirkin suratına ve berbat kişiliğine rağmen o da senden gerçekten hoşlanıyor. İkinizin arasında neden bir şey olmuyor anlayamıyorum."

Ona dik dik baktım. Ağırlığını tek bacağının üzerine vermesi, kalçasını hafifçe yana çıkartması, elini beline koyması, güneşte parlayan sarı saçları ve beni öfkelendirmekten keyif alması tam anlamıyla annemizi andırıyordu.

Bu yüzden kendine saygısı olan her küçük kardeşin yapacağı şeyi yaptım. Hortumu ona doğru çevirerek kız kardeşimin üzerine tuttum.

3. BÖLÜM

Felicity

Bütün aperatiflerimi hazırladıktan sonra hızla duşa girip saçlarımı yıkadım. Kuruturken kullandığım şampuanın ya da saç kreminin mucizevi şekilde berbat saç kesimini düzeltmesini umuyordum. Ne yazık ki, öyle olmamıştı.

Saçlarımı atkuyruğu yapıp giyecek bir şeyler bulmak için dolabımın altını üstüne getirdim. Ancak bir saatin sonunda pes ederek arabama atladım ve Winnie'nin evine gittim.

"Bir iyilik meleğine ihtiyacım var," dedim kapıyı açtığı anda.

Dex'in kızları, dokuz yaşındaki Hallie ve altı yaşındaki Luna arkasında belirdiğinde Winnie sırıttı. "Üç taneye ne dersin?"

"Daha da iyi."

"Dex işlerini halletmek için dışarı çıktı. Biz de kız kıza vakit geçiriyorduk," dedi arkamdan kapıyı kapatırken. "Yukarı gel!"

On beş dakika sonra denediğim dördüncü elbisemle banyodan çıktım.

"Bu nasıl?" Winnie'nin yatağının kenarında oturan üç kişilik seyirci kitlem için etrafımda tur attım.

"Evet," dedi Hallie dikkat kesilmiş bir şekilde bana bakıp hafifçe çenesine dokundu. "Kesinlikle şimdiye kadar denediklerin içinde en iyisi."

"Bunu beğendim." Altın renkli saçları olan Luna ellerini çırptı. "Mavi benim en sevdiğim renk."

"Bu tonlar sana çok yakışıyor." Winnie yataktan kalkıp arkama geçerek fermuarı çekti. "İşte, şimdi daha iyi oldu."

"Teşekkürler." Dolabın kapağının arkasındaki aynanın önüne gidip yansımama baktım. Elbise peygamber çiçeği mavisiydi. Üzerinde küçük, beyaz çiçekler vardı. Elbisenin etek kısmı kısaydı, aşağıya doğru genişliyordu. Yaka kısmıysa derin ve kalp şeklindeydi. Göğüslerim üst kısmı dolduracak kadar büyük olsaydı daha iyi görünebilirdi. Her ne kadar üç tane iyilik perisine sahip olsam da akşam yediye kadar *B*'den *D*'ye geçebilmem imkânsızdı. "Rengi hoş. Ancak sence de üstü... bana biraz bol değil mi?"

"Hımm." Winnie de aynadaki yansımamı inceliyordu. "Dolgun gösteren sutyenin var mı?"

"Dolgun gösteren sutyen ne demek?" diye sordu Luna.

"Göğüslerimizi havaya kaldırıp onları birbirine yaklaştıran bir sutyen çeşidi," diye açıkladı Hallie. "Böylece göğüsler su balonu gibi şişip dışarıya taşıyor. Annem de onlardan takıyor."

Kahkaha attım. "Evde bir şeyler olabilir."

"Harika. O zaman şimdi ayakkabılara geçelim." Winnie dolabını gözden geçirdikten sonra üç çift topuklu ayakkabıyla ortaya çıktı. "Bence bilekten bağlanan ten rengi olanlar en uygunu. Gerçi platform topuklu sandaletler de hoş durabilir. Ne kadar süre ayakta kalacaksın?"

"Bilmiyorum," derken yatağın üzerine oturdum. Platform sandaletleri giymeye başladım çünkü en rahat görünen onlardı. "Fakat yürüdüğüm sırada sıkıntı yaşamak istemiyorum. Topuklu ayakkabılara kesinlikle alışık değilim."

Ben hasır, ten rengi dolgu topuklu sandaleti bağladığım sırada Winnie, "Bunları sevdim," dedi omuzlarını silkerek. "Gerçi pek de şık durmuyor. Bu etkinlik gösterişli mi olacak?"

Omuzlarımı kaldırdım. "Davetiyede şık ama rahat şeklinde belirtilmiş."

"Bu söylediğin iki farklı şey," diye belirtti Hallie.

Omzumun üzerinden ona baktım. "Kesinlikle. Neden moda düşkünü insanlar, işleri olduğundan daha zor hâle getiriyorlar?"

Winnie tereddütle, "Bence bu görünüş *gündelik tarza* uygun," dedi. "Ancak biraz daha şık görünmek istiyorsan belki de topukluları denemelisin."

"Zarif ve sofistike görünmek istiyorum."

Kız kardeşim başını salladı. "Bu yüzden topukluları tercih etmelisin."

Ayaklarımı yerde duran, dik ve sivri topukluların içine soktum. Bağladıktan sonra yalpalayarak aynaya doğru ilerledim. "Ne diyorsunuz?"

"Harika görünüyorsun," dedi Winnie. "Onlarla yürüyebilecek misin?"

Kapıya doğru sendeleyerek gidip geri döndüm. "Üstesinden gelebilirim."

"Harika." Baştan sağma atkuyruğuma ve darmadağın hâldeki kâküllerime dik dik baktı. "Pekâlâ, şimdi bu saçı ne yapacağız?"

Hevesimin bir parçası dönüp gitti. "Bilmiyorum. Hiç kesmemeliydim."

"Aynı fikirdeyim. Ne yazık ki, artık her şey için çok geç. O yüzden ne yapacağımızı düşünelim. Saçlarını aç, ne yapabiliriz bir bakalım," dedi Winnie.

Dudağımı ısırdım. "Hiç hoş görünmüyor."

"Kendi saçlarını kestiğini daha önce de görmüştüm, kardeşim."

"Bu en kötülerinden biri olabilir." Yine de tokayı saçımdan hızla çekip çıkardım. O yamukluk tüm ihtişamıyla ortaya çıktı.

Arkamda duran kızlardan birinin şaşkınlıktan nefesi kesildi. Belki ikisinin de.

Winnie, ellerini açık kalmış ağzına götürdü.

"Neden saçlarına böyle bir şey yaptın?" diye sordu Luna.

Acınası kâküllerimi daha düzgün durması için tekrar düzeltmeye çalışarak, "Bunu açıklamak zor," dedim. "Bazen saçımı kesmem gerektiğini hissediyorum ve o zaman kendimi durduramıyorum. Mesela, bir şeylere üzüldüğüm zamanlarda. Saçlarımı kesmenin beni daha iyi hissettireceğini düşünüyorum." Arkamı dönüp yüzlerine baktım. Onların kolay etkilenen genç zihinlerine yanlış şeyler soktuğumdan endişeleniyordum. "Elbette böyle hissetmedim, hayır. Hatta tam aksine yalnızca kendimi daha kötü hissetmeme neden oldu."

"Bir fikrim var," dedi Luna.

"Öyle mi?"

Mutlulukla başını salladı. "İkili topuz."

"İkili topuz mu?"

"Evet!" dedi Hallie, coşkuyla. "Bu harika bir fikir! İkili topuz, saçlarının ne kadar karmaşık olduğunu göstermeyecektir."

Winnie güldü. "Bak ne diyeceğim? Luna haklı olabilir. Tabii profesyonel dokunuşlar için zamanın yoksa."

"Hayır, yok," dedim. "Buraya gelecek zamanı bile zar zor buldum. Cloverleigh'deki restoran saat beşte açılmadan önce mücverleri ve *crostini*'leri fırına vermeliyim. Sonra onları çıkartıp ısı koruyucu çantalara yerleştirmeli, arabayı yüklemeli, altıya kadar etkinlik salonuna götürmeliyim. Yediye çeyrek kalaya kadar her şeyi hazır hâle getirmem gerek."

"İkili topuz en mantıklısı," dedi kardeşim. "Hals, Loony bana bir tarak, iki lastik toka ve biraz tel toka getirebilir misiniz?"

"Elbette!" Kızların ikisi de yataktan atlayıp banyoya kadar yarıştılar.

Winnie tarakla saçlarımı ortadan ikiye ayırırken, "Şık görünen ikili topuz yapabilir misin?" diye sordum.

"Elimden gelenin en iyisini yapacağım." Ses tonu pek de güven verici değildi.

On beş dakika sonra kafamın üzerine *Mickey Mouse*'un kulakları gibi görünen iki topuz duruyordu. Topuzların etrafından dışarı çıkmış bir sürü saç teli vardı ama Hallie iyi olduğunu söyledi. İkili topuzların harika görünmesine gerek yoktu. Hatta Winnie, kâküllerimi daha az karmaşık duracak şekilde düzeltmeyi bile başarmıştı.

"Çok teşekkür ederim."

"Makyaj da yapmamı ister misin?" diye sordu Winnie.

"Yapar mısın?"

"Elbette yaparım! İyilik melekleri başka ne için var?"

Hallie ve Luna ameliyat hemşirelerini andırıyordu. Winnie'ye farklı farklı şişeler, pudralar, fırçalar ve paletler getiriyor, sonraki komutu bekliyorlardı. Aydınlatıcı, *bronzer* peşinden de maskara geldi.

En sonunda işlemin tamamen bittiğini söylediler.

"Eee? Ne düşünüyorsunuz?" diye sordum kızlara.

Luna bana masumca gülümsedi. "Bence partideki en güzel kız sen olacaksın."

"Bence de," dedi Hallie.

"Teşekkür ederim." Hepsine tek tek sarıldım. "Siz olmasaydınız ne yapardım hiç bilmiyorum."

"Ben de bilmiyorum," dedi Winnie gülümserken. "Artık yola çıksan iyi olur."

Spor ayakkabılarımla değiştirdiğim canımı acıtan topuklukları şortumla tişörtüme sardım. Onları koltuk altıma sıkıştırdıktan sonra aşağıya inen kızları takip ettim. Benimle dışarı çıktıkları sırada ön taraftan gelen Dex'le karşılaştık.

"Baba!" Luna verandadan atlayıp ona doğru koştu. "Felicity'ye baksana!"

"Selam, Felicity."

"Merhaba, Dex."

Luna onun tişörtünü çekiştirdi. "Harika görünüyor, değil mi? Partiye gidecek."

Dex sanki bunu yapmak zorundaymış gibi gülümsedi. "Gerçekten harika görünüyor."

"Kombinin tamamı bu şekilde değil," diye hızla açıklama yaptı Hallie. "Bu ayakkabıları giymeyecek. Ayrıca elbisesi için kesinlikle destekli sutyene ihtiyacı var. Biz saçını yaparken ona yardımcı olduk."

Dex'in yüzü kızarırken Winnie hemen uzanıp Hallie'nin ağzını kapattı. "Hoşça kal, Felicity. İyi eğlenceler."

Arabama doğru ilerlerken gülümsedim. "Deneyeceğim."

"Sadece kendin ol yeter!" diye bağırdı kardeşim.

Eve dönüş yolunda muhtemelen Winnie gibi biri için bunun işe yaradığını düşündüm. *Kendin olmak.* Winnie'yi herkes severdi. Tatlı, güzel ve çekiciydi. Herkesle konuşabilirdi. Daima ne söyleyeceğini bilirdi. Ayrıca gerginliğini asla belli etmezdi.

Böyle olmak nasıl olurdu, merak ediyordum.

***

Eve dönünce iç çamaşırı çekmecemi altüst ederek sahip olduğum en destekli sutyeni buldum. Anlık bir hevesle almıştım fakat giymeye hiçbir zaman cesaret edememiştim. *Aldatıcı reklam* yapıyormuşum gibi hissediyordum.

Onu askılı elbisemin altına giydim ve *bam!* B kalıp göğüslerim aniden su balonlarına dönüştü. Fazla büyük değillerdi. Yine de dekolte kısmında belirgin bir dolgunluk vardı. Heyecanla

ruj sürüp aynadaki yansımama baktım. Hiç de fena sayılmazdı. Aslında çok güzel göründüğümü düşünüyordum. Berbat saç kesimim görünmüyordu. Winnie makyaj yaparken öyle şeyler yapmıştı ki, şu an kahverengi gözlerim normalden daha büyük görünüyordu. En azından ortaya çıkan hatlarım vardı.

Keşke Hutton beni böyle görebilseydi.

"Her şey yoluna girecek," dedim aynadaki kıza. "Her ne kadar hiç böyle hissetmesen de çok yol *kat ettin.* İşinin gelişme aşamasında yanlış olan bir şey yok."

O kızın bana gülümsemesinden memnun şekilde odamdan hızla çıkıp merdivenlerden aşağı koştum. Aynada görünen o kız, belki Mimi Pepper Peabody ya da Litvanyalı süper model olmayabilirdi. O kız belki, gözlüğü ve ikili topuzuyla şık bile değildi. Ancak o bu geceyi, başı dik bir şekilde atlatabilirdi.

Gerçi o kız topuklu ayakkabılarını koyduğu çantayı unutmuştu. Bu yüzden spor ayakkabılarla idare etmesi gerekecekti ama zaten onlarla daha rahat ediyordu. Kendisi olacaktı ve her şey yoluna girecekti.

Elbette votkadan sonra.

***

Nasıl olduğundan tam olarak emin değildim.

Oraya giderken yolda durup şimdilik çelik gibi sağlam görünen ama saat yediye yaklaşmaya başladıkça bozulan sinirlerimi yatıştıracak kokteylden yalnızca bir iki yudum alacaktım.

Bu gerçekten Mimi Pepper Peabody'nin hatasıydı. Ben aperatifleri masaya dizerken elinde bir panoyla yanıma gelmişti.

Uzun, parlak, sarı dalgaları, askısız daracık siyah elbisesi ve parlak kırmızı tabanlı siyah rugan topuklu ayakkabılarıyla Mezunlar Toplantısı Organizatörü *Barbie*'si gibiydi. "Selam," dedi.

Gülüşü samimiyetten uzak olsa da ışıl ışıldı. "Ben Mimi Pepper Peobody. Yakında Mimi Van Pelt olacağım." Ardından elini uzattı. Böylece parmağında parlayan, elmas nişan yüzüğünü görebilirdim. "Evleniyorum."

"Tebrikler," dedim.

"Teşekkür ederim." Gülüşü dudaklarına yapışıp kaldı. "Sen de?"

"Felicity MacAllister," derken taktığım isimliğe baktım. "Telefonda konuşmuştuk? *The Veggie Vixen.*"

Mimi bir süre kafası karışmış gibi göründükten sonra kahkahalara boğuldu. "*Çok* üzgünüm. Seni düzenlemeye yardım etmesi için tuttuğum öğrencilerden biri sandım. O saçlarla oldukça genç görünüyorsun. Bu modelin adı neydi?"

"İkili topuz," dedim farkında olmadan topuzlarımdan birine dokunarak.

"İkili topuz, evet. Benim küçük kuzenim de saçlarını böyle yapmayı seviyor. Tabii o daha sekiz yaşında." Koluma hafifçe vururken gülümsemesi daha küçümser bir hâl aldı. "Sakın endişelenme, seninki tatlı duruyor."

Onun uzun, Fransız manikürlü tırnaklarına bakarken ellerimi arkama sakladım. Tırnaklarımın etrafı berbat durumdaydı. "Teşekkürler."

"Bu arada kuaförüne kâküllerini bu kadar kısa kesmemesini söylemelisin. Biraz... komik görünüyorlar."

Alt dudağımı ısırdım.

Mimi parmaklarını şaklattı. "Seni şimdi hatırladım. Eskiden dersin ortasında sık sık korkunç burun kanamaları yaşardın. Hâlâ devam ediyor mu?"

"Bazen."

Ürperdi. "Ne kadar utanç verici. Umarım bu gece olmaz."

"Bir aperatif denemek iste misin?" Kabak mücverlerin durduğu elime aldım. Ona fırlatmamak için kendimi zor tutuyordum.

"Hayır, teşekkürler. Öyleyse şimdi yemek servisi işinde misin?"

"Yemek organizasyonu, evet. Ayrıca yemek *blogger*'ıyım." Dişlerimi sıkıp ona nazikçe soru sordum. "Ya sen?"

Saçlarını savurdu. "Yaşam tarzı üzerine *blog* yazıyorum ve sosyal medya fenomeniyim. Kaç takipçin var?"

"Yakın zamanda iki bine ulaştım."

Gülüşü üstünlük taslıyordu. "Benim üç bin dört yüz on sekiz takipçim var. *Gerçekten* hızlı büyüyorum."

"Ah... bu harika."

"Takipçi kazanma konusunda birkaç taktik istersen bana sorabilirsin. Seni görmek güzeldi, Felicity. Hiç değişmemişsin." Arkasında yoğun bir parfüm kokusu bırakarak uzaklaştı.

Birkaç dakika sonra insanlar yavaş yavaş etkinliğin yapılacağı yere girerken öfkemi hâlâ aşamamıştım. Her zamanki gibi korkunç derecede güzel olduğu için Mimi'ye, beni küçümsemesine müsaade ettiğim için kendime, *Minnie Mouse* gibi kulaklarım varmış gibi gösteren ikili topuza ikna ettiği için Winnie'ye ve hatta benimle bu gece gelmeyi reddettiği için Hutton'a aşırı kızgındım. Gergin ruh hâlimi gevşetecek bir şeylere ihtiyacım vardı. Bara doğru yürüyerek limonlu votka soda istedim.

"Şunu duble yap," dedim barmene. "Sodası da az olsun."

"Yirmi bir yaşındasın değil mi*?" Göğüslerimi dikizlemeden önce temkinli bir şekilde ikili topuzuma baktı.

"Yirmi sekiz yaşındayım," dedim sertçe. "Kimliğime bakmak ister misin?"

---

* Bazı ülkelerde alkol kullanma ve satın alabilme yaşı bizim ülkemizin aksine yirmi birdir. -ç.n.

"Sorun yok." İçkimi hazırlamak için bir bardak alarak içine biraz buz koydu. "Sadece kontrol ediyordum."

İçkimi alıp masama geri döndüm ve birkaç dakikada hepsini bitirdim. Mimi tekrar yanıma geldiğinde kafam hafif güzeldi. Bu sefer yanında amigo takımından birkaç eski arkadaşı da vardı. Carrie esmerdi, Ella sarışındı. İkisinin saçları da tıpkı Mimi'nin saçları gibi şekillendirilmişti.

Onlara gülümseyip selam verdim. Tabaklarına hazırladığım aperatiflerden birkaç tane aldıklarını görmek beni mutlu etmişti.

"*Mmm crostini,*" dedi Carrie. Mimi'nin elbisesine çok benzeyen, siyah bir elbise giymişti ama ondan farklı olarak Carrie'ninki tek omuzluydu. "Üzerindekiler ne?"

"Keçi peyniri, hurma, ceviz, taze kekik ve biraz bal," dedim. Peynirli tost demediği için mutlu olmuştum. "Şunların üzerinde de karpuz, fesleğen ve feta* peyniri var."

"Vay canına," dedi Ella. O da siyah, vücuduna tam oturan bir elbise giymişti. Birlikte ordu üyesiymiş gibi görünüyorlardı. Ya da yan yana dizilmiş geri vokaller gibi. "Karpuzlu olandan kesinlikle deneyeceğim. Peki bunlar ne?"

"Kabak mücveri. Masanın üzerinde duran her şey vejetaryen. Kullanılan tüm ürünler de yerel üretim," dedim gururla.

"Bu harika." Keçi peynirli *crostini*'yi tek lokmada yedikten sonra Carrie parmaklarını yaladı. "Mimi, bunu denemelisin."

"Ekmek ve süt ürünü tüketmiyorum." Mimi, arkadaşlarının tabağında duran aperatiflere iç geçirerek bakıp elini karnına koydu. "Abdominal distansiyon**, biliyorsun?"

"Biraz rahatla." Ella güldü. "Bir *crostini*, seni şişirmez."

---

* Genel olarak Doğu Akdeniz bölgesinde koyun ve keçi sütü kullanılarak yapılan peynir türü. -ç.n.

** Belirtileri arasında, karın çevresinde hacim artışı ve şişlik olan bir rahatsızlık. -ç.n.

Mimi'nin buna kesinlikle itiraz edeceğini düşünüyordum ancak karpuz, fesleğen ve beyaz peynirliye uzanıp ağzına öyle hızlı attı ki sanki kimsenin onu fark etmediğini umuyordu. Ekmeği çiğnerken gözlerini kapadı. "Vay canına. Bu çok iyi." Tepside duran diğer aperatiflere göz gezdirdi. "Bunlar kaç kalori?"

"Pek emin değilim," dedim. "Ancak ekmek oldukça ince dilimlendi. Diğer peynirlere kıyaslandığında feta peynirinin kalorisi düşüktür. Ayrı..."

"Belki bir tane daha yerim." Mimi tepsiden bir tane daha alıp onu da hızla yuttu.

Carrie kahkaha attı. "Sana çok lezzetliler demiştim."

"Oldukça iyiler," diye itiraf etti Mimi. Üçüncü ve dördüncü *crostini*'yi -keçi peynirliyle hurmalı olandan- ardından da birkaç kabak mücverini ağzına tıkıştırdıktan sonra kartvizitlerden birini eline aldı. "*The Veggie Vixen.* Gerçi senin pek cadaloz olduğun söylenemez, değil mi?"

Bardağımdaki buz küplerini sallayıp ardından birkaç damla daha votka kalmış olmasını umut ederek tekrar kafama diktim.

"Düğünlere yemek hizmeti veriyor musun, Felicity? Mimi nişanlandı," dedi Ella bana dönüp.

"Duydum." Mimi'ye gülümsemek için kendimi zorladım. "Ayrıca evet, bunu yapıyorum. Düğününle ilgili konuşmayı isterim. Gluten ve süt ürünü içermeyen pek çok tarifim var."

Mimi kartviziti masaya bıraktı. "Ah, eğer vejetaryen içerikli şeyler planlarsam muhtemelen Thornton olay çıkartır," dedi o küçümseye gülümsemesiyle. "Kendisi testosteron yumağı gibidir. Milyonerlerin nasıl olduğunu bilirsiniz, av kulübeleri ve büyük av safari partileri vardır. Fazla etobur."

Arkadaşlarının ikisi de sanki etobur milyonerlerle nişanlıymış gibi mırıldanarak onu onayladı.

"Ama belki gelin partisinde birkaç sevimli minik şeyler yapabilirsin. Planladığım her şeyde *Samimi Sevgili*'yi kullanıyorum. Uygulamada var mısın?" Mimi şarap bardağını masaya bırakıp çantasından telefonunu çıkartırken dehşete kapılmış hâlde onu izledim. "Seni takip edeceğim."

"Beni mi takip edeceksin?" dedim tiz bir sesle.

"Evet, *Samimi Sevgili* uygulamasından." Parmağını iki kez şaklattı. "Hadi."

Artık Mimi'nin *Samimi Sevgili* uygulamasından tek yıldızlı, boktan yoruma bakmasını engellemek için söyleyeceğim hiçbir şey kalmamıştı.

"Ben de nişanlandım," dedim aniden.

Mimi şaşkınlıkla bana bakarken parmakları ekranın üzerinde hareketsiz kalmıştı. "Nişanlandın mı?"

"Evet."

"Kimle?"

"Seksi bir milyarderle."

Mimi'nin ağzı açık kaldı. "*Sen* seksi bir milyarderle mi nişanlandın?"

"Evet."

"Kim?"

"Hutton French." Ben düşünemeden isim dudaklarımın arasından döküldü.

Üçü de aynı ses tonuyla, "Hutton French mi?" diye sordu. Şaşkınlık dolu gözlerle birbirlerine bakıyorlardı.

"Mezunlar sınıfımızdaki? Zlatka'yla sevgili olan?" dedi Carrie.

"Onlar ayrıldı," dedim hemen.

"Peki yüzüğün nerede?" Mimi tek kaşını kaldırarak sol elimi işaret etti.

Hızlı düşündüm. "Mağazada. Ölçüleri alınıyor."

"Bizim liseden birinin şu an milyarder olduğuna inanmak zor," dedi Ella. "O çok..."

Eğer *tuhaf* derse ona kabaklı mücver fırlatacaktım.

"Sessizdi," diye tamamladı cümlesini. "Hem de utangaçtı."

"Akıllı biridir," dedim. "Aslında dâhi."

"Ayrıca yakışıklı." Ella kıkırdarken yanakları kızardı. "Şu anki hâlinin fotoğraflarını gördükçe lisede neden bu kadar yakışıklı görünmüyordu ki diyorum."

Bardağımı yanımdan geçen ve boşları toplayan garsonun tepsisine bırakırken, "Yakışıklıydı," dedim Ella'ya.

"Kasabaya döndüğünü duydum," dedi Carrie. "Büyükannem onu parkta görmüş."

"Peki şimdi nerede?" Mimi merakla etrafına bakındı. "Niye burada değil?"

Ellerimi ovuşturdum. "İşleri çok yoğun."

"Tam olarak ne iş yapıyor?" diye sordu Ella. "Hakkında yazılanları okudum. Bunu söylemeye utanıyorum ancak kripto paranın ne olduğuna dair hiçbir fikrim yok."

"Biraz karmaşık." Bara doğru bir bakış attım. Oradan bir bahane bulup ayrılmak ve gidip başka bir içki almak için yanıp tutuşuyordum.

"Bu gece burada olmaması çok kötü," dedi Mimi şüphe dolu bakışlarıyla. "Küçük işletmeni desteklese fena olmazdı."

"Bana çok *destek* oluyor." Eğer bununla sınırlı kalsaydım sorun olmazdı. Ancak, "Aramıza biraz geç katılacak," diye devam ettim.

Mimi bütün bunlara hâlâ inanmıyormuş gibi gülümsedi. "Ne hoş. İkinizi yüz yüze tebrik etmek için sabırsızlanıyorum."

Siktir! Şimdi ne yapacaktım ben?

"Müsaadenizle, onu arayıp yola çıkıp çıkmayacağını soracağım. Sizinle sohbet etmek güzeldi."

Masada duran çantamı kaptığım gibi arkamı dönüp onlardan uzaklaştım. Salondan çıktım, spor ayakkabılar oldukça işe yarıyordu çünkü koridorun sonuna kadar koştum ve montların asıldığı vestiyere girdim. Yaz mevsiminde olduğumuzdan dolayı kimse mont giymiyordu. Bu yüzden içerisi karanlık ve boştu. Kapıyı arkamdan sertçe kapatıp arkasına yaslandım. Zar zor nefes alabiliyordum.

Düşünmek zorundaydım. Hutton'ı aramalı mıydım? Telefonu kapalı olabilirdi. Mesaj atabilirdim ama böyle bir durumu mesajda anlatmak zor olacaktı. Ayrıca onun, benim içimde bulunduğum bu durumu acil olarak göreceğinden emin değildim. Tekrar burnum kanıyormuş gibi yaparak Hutton'a gelip beni acil servise götürmesi için yalvarmalı mıydım? O zaman gelirdi fakat bunun yalan olduğunu ve burnumun kanamadığını görürse sinirden deliye dönerdi. Burnumu kanatabilir miydim? Birkaç saniye boyunca yüzüme yumruk atmayı düşündüm.

Ardından yere çöküp bağdaş kurarak oturdum. Telefonum kucağımda başparmağım dişlerimin arasındaydı.

Bu gevşek ağzıma lanet olsun.

Ne zaman gergin hissetsem ağzımdan saçma ve şok edici bir şeyler çıkıyordu. Tıpkı stres anında saçımı kesmem gibi bu huyum da sık sık başımı belaya sokardı. Ya da güzel olabilecek anları yerle bir ederdi.

İlk öpücüğümde yaşananlar gibi.

Gözlerimi kapattığımda hâlâ halk kütüphanesindeki çalışma odasının kokusunu alabiliyor, oturduğumuz masayı gözümde canlandırabiliyordum. Ertesi gün ileri düzey matematik sınavımız vardı. Hutton ve ben yan yana oturmuş, notların üzerinde çalışıyorduk.

Birlikte baloya gitmiştik. Okulun kapanmasına sadece birkaç gün kalmıştı. Sınavlar bittiğinde geriye sadece mezuniyet

töreni kalıyordu. Son zamanlarda, Hutton'ı kaybedeceğim düşüncesi paniklememe neden oluyordu çünkü o benim sahip olduğum tek gerçek arkadaştı.

Ona bakmaya devam ettikçe midem garip bir şekilde düğümleniyordu. Ön tarafı karışmış koyu sarı saçlarını seviyordum. Hutton bazen çalışırken saçlarıyla oynuyordu. Ders çalıştığı sırada çok ciddileşir, mavi gözleri bir lazer gibi sayfaya odaklanırdı. Uzun düz bir burnu, güzel kulakları vardı. Yutkunduğunda âdemelması hareket ederdi. Fazla odaklandığında bazen çenesini sağa sola hareket ettirir, dudaklarını aralardı.

Daha önce hiçbir erkekle öpüşmemiştim. Ve Hutton'ı öpmek nasıl olurdu diye düşünmeden edemiyordum.

Hutton'ın ağzına dalgınlıkla bakarken silgimi alt dudağımın üzerinde gezdirdim.

Bana şöyle bir baktı. "Ne?"

Oturuşumu dikleştirdim ve iki elimi masanın üzerine koyup kalemi indirdim. "Bir şey söylemedim."

"Beni dikizliyorsun."

"Hayır, dikizlemiyorum. Boşluğa bakıp düşünüyorum."

"Ne hakkında?"

"Daha önce biriyle öpüştün mü?" Midem altüst oldu.

Hutton'ın yanakları kızarırken bakışları not defterine kaydı.

"Hayır."

"Ben de öyle." Kalemi tekrar alarak sayfanın kenarına anlamsız bir şeyler karaladım. "Peki hiç istedin mi?"

Heykel gibi tamamen hareketsiz kaldı. "Neyi istedim mi?"

"Birini öpmeyi."

Bana baktı. Âdemelması hareket etti. "Sen istedin mi?"

"Evet," diye itiraf ettim.

Hafifçe başını salladı. "Ben de."

Aniden ne kadar yakın oturduğumuzu ve çalışma odasında bizden başka kimse olmadığını fark ettim.

Hutton öne doğru eğildi. Gözleri dudaklarımın üzerinde geziniyordu.

Onun bunu yapacağını düşündüm, hatta bunu yapacağından emindim. Bunu yapmasını da istiyordum. Sonra panikledim. Bir erkekle nasıl öpüşülürdü ki?

Burnumuz nerede duracaktı? Dilimizle ne yapacaktık? Gözlüğüm engel olur muydu? Nefesim iyi miydi? Dudaklarımızın birlikte ne kadar kalması gerekiyordu? Hareket etmeli miydim, yoksa sabit mi kalmalıydım? Lanet olsun, sakız çiğniyordum. Sakızı yutmalı mıydım? Ayrıca Hutton'ın beni öpmesini istememem ne anlama geliyordu? Ona âşık mıydım? Eğer beni öperse, arkadaştan fazlası mı olurduk? Benim hakkımda gerçekten ne düşünüyordu? Kalbim hızla çarpıyor, terliyordum. Saniyeler akıp giderken duvarda asılı duran eski saatin sesli tıkırtısını duyabiliyordum. Tik tak. Tik tak. Tik Tak. Hâlâ bir adım atmamıştı. Artık dayanamıyordum. Bu yüzden sessizliğin içine kurşun gibi kelimeler fırlattım.

"Annem beni istemedi."

Hutton arkasına yaslanırken gözlerini kırpıştırdı. "Ne?"

"Annem beni istemedi. Gerçek annemi kastediyorum."

"Seni terk eden?"

Başımı sallayarak onayladım. Kalbim hâlâ korkuyla çarpıyordu.

"Nereden biliyorsun?"

"Neredeyse altı yaşındayken bir gece bunu söylediğini duydum."

Hutton huzursuz görünüyordu. Eliyle boynunun arkasını ovuşturdu. "Siktir."

"Bunu söyledikten yaklaşık üç hafta sonra gitti ve bir daha da geri gelmedi." Yani beni istemediği doğruydu. Ancak bunu yüksek sesle söylemedim.

Hutton hiçbir şey söylemedi, gözlerini kucağına çevirmişti.

"Tanrım, ben ne yapıyorum?" Kalemimi bırakıp ellerimle yüzümü kapattım. "Üzgünüm, söylediğim şeyleri unut. Gerçekten üzgünüm." Bütün bedenim utançla yanıp kavruluyordu. "Neden seni dertlerimle sıktığıma dair hiçbir fikrim yok."

"Önemli değil."

Kalemimi tekrar elime alarak problemler sayfasına baktım ve sayılar bulanık görünmüyormuş gibi yaptım.

Bir süre sonra Hutton da kendi matematik sorularını çözmeye döndü. En azından ben öyle yaptığını düşündüm. Ne var ki, yaklaşık beş dakika sonra defterinden bir sayfa yırttı. İkiye katlayıp bana doğru kaydırdı.

Ona baktım. "Bu ne?"

"Aç."

Sayfayı açtım, pigpen şifreleme yöntemiyle yazılmış gizli mesajı gördüğümde kahkaha attım. "Bana çözmek zorunda olduğum gizli mesaj içeren bir not mu yazdın?"

"Nasıl yapıldığını hatırlıyor musun?"

"Sanırım." Pigpen şifresinin alfabeyi, geometrik şekillerle değiştirmesini simgeleyen tabloyu hatırlamam biraz zaman aldı. Buna rağmen birkaç dakika sonra çözmüştüm.

"Daima senin arkadaşın oldum ve olacağım." Yüksek sesle okudum. Son kelimeyi söylerken sesim boğuk çıktı.

"Bu Star Trek'ten."

"Biliyorum," dedim biraz kırılmış bir sesle. Aslında çok duygulanmıştım. "Teşekkür ederim. Bu çok şey ifade ediyor." Gözlerimi kırpiştırarak yaşları tekrar uzaklaştırmaya çalıştım.

"İyi misin?"

"Evet, ben sanırım... sanırım şu mezuniyet olayı beni etkiliyor. Belki sonbaharda yollarımızın ayrılacak olması da. Sen şimdiye kadar sahip olduğum en iyi arkadaşsın." Ona belli belirsiz bir gülümsedim. "Ben sensiz ne yapacağım?"

"Nerede olursam olayım, bana ihtiyacın olduğunda daima orada olacağım."

"Yarasa sinyali gibi bir kod kullanacağım," dedim. "Bu sayede gerçekten ben olduğumu anlayabilirsin."*

Hutton kahkaha attı. "Ben de aynısını yapacağım."

"Hadi bir anlaşma yapalım. Kodu görmezden gelemeyiz, tamam mı? Eğer birimiz bu kodu kullanarak diğerimize ulaşırsa her şeyi bırakıp yardıma koşacağız."

"Anlaştık."

Ve böylece sorunum çözülmüş oldu.

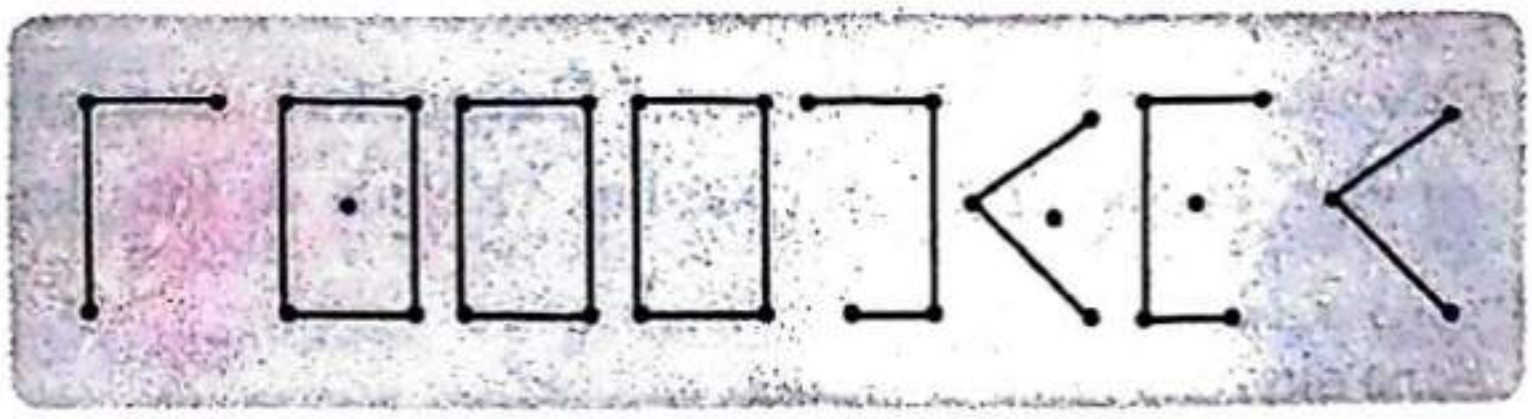
* DC Comics tarafından yayınlanan Amerikan çizgi romanlarındaki süper kahraman Batman'i çağırmak için kullanılan tehlike sinyalidir. -ç.n.

4. BÖLÜM

Hutton

İlk etapta kafam gerçekten karışmıştı.

Felicity'den mesaj geldiğinde ailemin buzdolabından bira alıyordum. Bana bir şeyin fotoğrafını göndermişti. Üzerinde bir grup anlamsız sembolün bulunduğu beyaz bir kâğıttı. Tam ona mesaj atıp aklını kaçırıp kaçırmadığını soracaktım ki aniden ne olduğunu anladım.

Bu anlamsız değildi. *Pigpen* şifresiydi.

Gülümsedim. Bunu hatırlamamın beş dakikadan fazla sürdüğüne inanamıyordum. "Baba," diye seslendim. "Hemen başlıyor muyuz?"

"Hayır." Mutfağın yanındaki çalışma odasından bağırdı. "Harvey henüz gelmedi."

Annem fırından hilal şeklinde kesilmiş milföy hamurlarına sarılmış sosisleri çıkarttığı sırada, "Harvey hep geç kalır," dedi. "O kadar yavaş hareket ediyor ki. Önceki hayatında tembel hayvan olduğuna eminim."

Bira şişesini açmadan tezgâhın üzerine koyup kalem bulmak için eşyaların durduğu çekmeceyi karıştırdım.

"Geçmiş hayatlardan bahsetmişken," diye devam etti annem. "Bu öğleden sonra mağazaya gelen çok güzel bir kadına açılım yaptım."

"Kleopatra olduğunu mu düşünüyordu?" Kadınlar *daima* kendilerini Kleopatra olduğunu sanırdı.

"Evet ama değildi. Kleopatra olan bir kadınla tanışmıştım. Tucson'da yaşıyor. Ancak bu kız çok tatlı. Bana kalırsa Kleopatra'ya o kadar takıntı yapmasının nedeni yalnız hissetmesi ve aşk araması. Onu bu gece buraya uğraması için davet ettim."

Kalemi aramayı bırakıp anneme baktım. "Bunu yapmadığını söyle."

"Senden biraz büyük fakat..."

"Kaç yaşında?"

"Kırk ama genç görünen bir kırk." Bir sebepten dolayı, annem bunu söylerken daha dik durdu. "Çekmecede ne arıyorsun?"

"Yazmak için bir şey. İşte buldum." Üstünde kirli neon sarısı silgisi olan, küçük bir kalem çıkardım. "Kâğıda da ihtiyacım var."

Bana alışveriş listesini yazdığı telli defteri uzattı. "Al bakalım."

Annemin listesinin yazılı olduğu sayfayı çevirip şifrenin yerine onun karşılığına denk gelen harfleri hızla çizmeye başladım. Birkaç dakika içinde Felicity'nin mesajını çözmüştüm.

Sana ihtiyacım var, yazmıştı.

Aniden kütüphanede onu neredeyse öpeceğim geceyi hatırladım. Ona verdiğim notu ve birbirimize verdiğimiz sözü.

"Lanet olsun," dedim.

"Sorun ne?" Annem, sosisli böreklerini servis tabaklarına yerleştirirken göz ucuyla bana bakıyordu.

İç çekerek buzdolabına tekrar koymadan önce biraya istekle baktım. "Birine telefon etmem gerekiyor."

Arka kapıdan bahçeye çıkıp annemin gizli gizli dinlemesine engel olmak için kapıyı kapattım. Dışarıda hava ılık ve nemliydi. Burnuma belli belirsiz bir metal kokusu geldi, bir fırtına yaklaşıyor gibiydi. Felicity'nin numarasını tuşlamadan önce bir sivrisineğe elle vurdum.

"Selam?"

"Bir yarasa sinyali aldım. Ne oluyor?"

"Tamam. Ancak sana anlatmadan önce aramızdaki anlaşmaya bağlı kalacağına dair bana söz verir misin?"

"Neden kötü olacakmış gibi hissediyorum?"

"Söz veriyor musun?"

"Evet."

Rahat bir nefes aldı. "Tanrıya şükür. Çünkü yakın zamanda bu vestiyerden çıkmak zorunda kalacağım. Senin yardımın olmadan Mimi'yle tekrar yüzleşemem."

"Vestiyer mi? Neredesin sen?"

"Mezunlar toplantısındayım," dedi. "Şu anda mont dolabında saklanıyorum çünkü kötü bir şey yaptım. Demek istediğim, söylememem gereken bir şey söyledim."

"Ne hakkında?"

"Senin hakkında. Daha doğrusu bizim hakkımızda."

"Ne dedin?"

Derin bir nefes verdi. "Nişanlandığımızı söyledim."

"*Ne* dedin?"

"Nişanlandığımızı söyledim. Aslında seksi bir milyarderle nişanlandığımı söylemiştim. Sonra Mimi kim diye sordu. Ağzımdan senin olduğun çıktı. Tanıdığım tek seksi milyarder sensin."

İlk aklıma gelen *benim seksi olduğumu düşünüyor* oldu. Bu içimdeki bir şeyleri biraz ateşledi. "Teşekkür ederim. Ancak neden en başında nişanlanman konusunda yalan söyledin ki?"

"Başka çarem yoktu, Hutton," dedi. "Mimi bütün akşam boyunca bana berbat davrandı. Önce sadece ikimizdik. Daha sonra arkadaşlarının önünde de bunu yapmaya devam etti. Daha fazla bana bu şekilde davranmasına izin veremezdim. Sebzelerden nefret eden zengin nişanlısı hakkında böbürlenip durunca kendimi kötü hissettim. Sonra da Mimi *Samimi Sevgili* uygulamasından beni takip etmek istedi. O boktan yorumu okumadan Mimi'yi durdurmak için bir şey söylemek zorundaydım. O yüzden bir anda seninle nişanlandığımızı söyledim." Nefes nefese kalmış hâlde anlatmayı bitirdi. "Ayrıca işin içine biraz votka karışmış olabilir."

"Hiç şaşırmadım."

"Üzgünüm, Hutton. Paniklemiştim."

"Tamam," dedim. "Seni almamı ister misin?"

"Hayır. Buraya gelip benim sahte nişanlım gibi davranmana ihtiyacım var."

Midem tepetaklak oldu. "Buna gerçekten gerek var mı? Şehir dışında olduğumu söyleyemez misin?"

"Artık çok geç. Yola çıktığını söyledim bile."

Başparmağım ve orta parmağımla şakaklarımı ovarken sızlandım.

"Üzgünüm, tamam mı? Eninde sonunda her şeyi düzelteceğim ama lütfen şimdi buraya gelip evleniyormuşuz gibi davranabilir misin? *Lütfen.*"

Eğer bunu başka birisi yapsaydı, bu saçmalığı kesinlikle reddederdim. Ne var ki, Felicity benim için özeldi. Üstelik tüm bunların yanında ona bir söz vermiştim. Saatimi kontrol ettim. "Şu an saat sekize çeyrek var. Kırk beş dakikadan önce oraya gelemem. Eve gidip üzerimi değiştirmem gerek."

"Sorun değil."

"Ne giymem gerekiyor?"

"Milyardere özgü şeyler. Şık bir takım elbise ve kravat. Etrafta elmas yüzük bulman mümkün değil, değil mi?"

Kahkaha attım. "Ben o tür milyarderlerden değilim."

"Bir tane bulabilme şansın var mı?"

"Akşam sekizde elmas bir yüzüğü hangi cehennemden bulacağım?"

"Bilmiyorum. Richard Gere'in *Özel Bir Kadın*'da* yaptığı gibi bir geceliğine mücevher mağazasından ödünç alamaz mısın?"

"Richard Gere'in hazırlanmak için benden daha çok zamanı vardı. Mağazalar bu saatte kapalı."

Felicity sıkıntıyla iç çekti. "Muhtemelen sorun olmaz. Mimi'ye yüzüğün mağazada ölçüsünün ayarlandığını söyledim."

"Aman Tanrım, Felicity. Bu yalanların detaylarını aklımda nasıl tutacağım?" Terlemeye başlamıştım.

"Şimdiye kadar sadece bunları söyledim! Nişanlandığımızı, yüzüğün mağazada olduğunu ve senin buraya daha sonra geleceğini. Tanrının üzerine yemin ederim ki hatamı telafi edeceğim, Hutton. Sadece bir gece lütfen."

"Bir *saat*," dedim.

"Bir saat mükemmel," dedi. "Sana konum atacağım. Geldiğinde bana mesaj atarsın. Hatta dışarı çıkıp seni karşılarım. Böylece tek başına içeri girmek zorunda kalmazsın."

"Teşekkürler."

"Asıl ben *sana* teşekkür ederim, Hutton. Bunun benim gözümde anlamı çok büyük. Sen dünyadaki en iyi arkadaşsın."

Telefonu kapatıp mutfağa geri döndüm. Annem Fransız soğan sosunu kaşıkla plastik kartonun içinden almış, cips ve kâseye koyuyordu. "Her şey yolunda mı?" diye sordu.

---

* 1990 yapımı, Amerikan yapımı romantik komedi filmidir. -ç.n.

"Evet ama gitmek zorundayım."

"Nereye?"

Çenemi sıktım. "Lisemin mezunlar buluşmasına."

"Gerçekten mi?" Sesi memnuniyet doluydu.

"Evet. Felicity orada ve benden... görünmemi istedi," diyerek konuşmamı bitirdim. Gerçek durumu açıklayabilmemin hiçbir yolu yoktu.

"Felicity'le bir randevu mu? Bence bu harika!"

Tuzağına düşmedim. "Babamdan benim adıma özür dileyebilir misin?"

"Elbette. Belki Kleopatra'yı Harvey'le tanıştırırım. Geçen yıl Edna öldüğünden beri Harvey çok yalnızlık çekiyor."

"Harika fikir."

Kaşığını tezgâha bırakarak yanıma gelip yanağıma bir öpücük kondurdu.

"Sen gidip keyfine bak, tatlım. Her şeyi duymak için sabırsızlanıyorum. Peki gitmeden önce üstünü değişecek misin?" Kot pantolonumu ve tişörtümü endişeyle süzdü. "Belki saçlarına da biraz şekil verirsin?" Saçlarımın önünü düzeltmeye başladı.

Ellerini saçımdan uzaklaştırdım. "Yapma şunu, anne. Gitmem gerek."

"Sadece yardımcı olmaya çalışıyorum." Gülümsedi. "Felicity'ye selam söyle. İkinizle ilgili daima sezgilerim vardı. Eğer geçmiş hayatta ruh eşi diye bir şey varsa o kesinlikle sizsiniz."

"Biz sadece arkadaşız." Anahtarlarımı cebimden çıkartıp tekrar arka kapıya yöneldim.

"Hemen karşı çıkma, tatlım. Yarın senin adına bir tarot falı bakıp bu iş nereye varacak görelim. Ayrıca şemsiyeni al! Yapraklar dökülüyor, bu daima bir fırtınanın yaklaştığının habercisidir."

Kapıdan hızla çıktım ve arkamdan kapatıp annemin sesini bastırdım.

***

Yaklaşık bir saatin ardından etkinlik merkezinin park yerine vardığımda Felicity'ye mesaj attım.

Ben geldim.

Seninle ön kapıda buluşuruz!

Arabadan inmeden önce kendimi vizör aynasından kontrol ettim. Saçlarım yeterince düzgün müydü? Kravatım doğru duruyor muydu? Sakalım çok mu çıkmıştı? Eğer biraz daha fazla zamanım olsaydı, tıraş olup düzeltebilirdim. Neyse ki, en azından gömleğimi ütüleyebilmiştim. Genellikle onları kuru temizlemeye verdiğimden bu işte pek iyi değildim ama takım elbisemin ceketi kusurları örtebilirdi. Ceketimi arka koltuktan alıp üzerime giydim. Etkinlik salonunun girişine doğru yavaşça yürümeden önce arabamı kilitledim.

Attığım her adımla kaygı hissi tenimin altında toplanıyordu. Göğsümdeki sıkışıklık giderek artıyor, nefesim hızlanıyordu. İçeride beni yargılamaya hevesli olan tanımadığım bir sürü insan vardı. Kim olduğumu bileceklerdi. Benim hakkımda bir şeyler duymuşlardı. Muhtemelen kazandığım parayı hak etmediğimi düşünüyorlardı. Kesinlikle nasıl terlediğimi fark edeceklerdi. Bana soru soracaklardı. Ben de onları cevaplarken dilim sürçecekti. Belki de dengemi kaybedecektim. Adımı unutacaktım. Onlar benim...

"Hutton." Felicity koşarak yanıma gelip kollarını beni boğacak kadar sıkı şekilde boynuma doladı. "Geldiğin için teşekkür ederim! Harika görünüyorsun."

Beni hemen bırakmayınca şaşırdım. Aslında beni sıkı sıkı sarmış olması, kendimi iyi hissettirmişti. Bir anlığına hareketsiz kaldım. Kollarım hâlâ onun sırtına dolanmış vaziyetteydi. Göğsü benimkine değiyordu. Nefes aldığımda burnuma parfümünün kokusu doldu. Her zaman kullandığı parfümü değildi ama hoşuma gitmişti. Bu koku ve Felicity'nin kollarımda olmasının verdiği his, stresimi azaltmıştı.

Felicity geri adım attığında tamamen iyi olmadığımı fark etti. "Üzgünüm, Hutton." Uzanıp elimi tuttu ve sıktı. "Unut bunu. İçeri gelmek zorunda değilsin."

Park yerinde bir kadınla dururken sosyal etkinliğe katılmak istemiyor olmam ilk defa yaşanmıyordu. Öyle durumlarda bana söylenen cümleler genelde şöyleydi. *Saçmalıyorsun. Bencillik yapmayı bırak. Kendini bu kadar önemsemeyi kes.* Felicity'nin bunu anlamasının benim için anlamı o kadar fazlaydı ki... kendimi bir saatliğine zorlayacaktım. Çıkışın hemen yanında, bir kokteyl eşliğinde.

"Daha fazla benimle nişanlı kalmak istemediğini mi söylüyorsun?" diye takıldım.

"Hayır. Sadece diyorum ki bütün bunların ne kadar saçma olduğunu fark ettim. Bu senin için hiç adil değil."

"Bu gerçekten aşırı saçma ama hadi. Yapalım şunu."

"Gerçekten mi?" Gülüşü yüzünü aydınlattı.

"Evet. Yeter ki çok fazla konuşmayayım."

"Tüm konuşmaları ben üstlenirim," dedi beni elimden tutup etkinliğin olduğu yere çekiştirirken. "Söz veriyorum."

"O zaman anlaştık." Bakışlarımı üzerinde gezdirdim. Oldukça hoş görünüyordu. Kâkülleri bugün bir ara makasla kesilmiş

gibiydi. Ancak gözleri kocaman, ışıl ışıldı. Dudakları dolgun ve pembeydi. Giydiği elbise daha önce fark etmediğim kıvrımlarını öne çıkarmıştı. Normalde giydiklerinden daha kısaydı. Ayaklarına bir bakış attım. "Beni takım elbise giymem konusunda ikna ediyorsun fakat sen spor ayakkabı mı giyiyorsun?"

"Planlar böyle değildi ama evet."

"Sorun yok, güzel görünüyorsun." Kapıyı onun için açtım.

Girişte aniden durup bana baktı. "Öyle mi görünüyorum?"

Kısa süreliğine yanlış bir şey söylediğimden korktum. Gömleğimin yakası beni sıkmaya başlamıştı. "Evet. Tabii bu diğer zamanlarda seni güzel bulmadığım anlamına gelmiyor. Her zaman senin güzel olduğunu düşünmüşümdür. Ben yalnızca şu an..."

"Hey." Felicity tekrar gülümseyip bir parmağını dudağımın üzerine koydu. "Sorun değil. Bu güzel bir iltifattı. Sadece daha önce bana böyle bir şey söylememiştin."

"Ah." Biraz rahatlamıştım. "Pekâlâ ama söylediklerimde ciddiyim."

Yanakları hafifçe pembeleşti. "Teşekkürler."

Onu, lobiden mezunlar toplantısının yapıldığı salona kadar takip ettim. Aniden omuzlarım ve boynum tekrar gerilmeye başlamıştı. Salonda en az yüz kişi vardı. Kimi yuvarlak masalarda oturuyor, bazıları büfeden tabaklarını dolduruyor, diğerleri de sıra bekliyor ya da ellerinde içkileriyle grupça ayakta dikiliyordu. Birkaç kişi de sohbet edip kahkaha atıyor ve eğleniyordu. Bunun bazı insanların gözünde ne kadar *kolay* olduğunu düşündüm. Felicity'nin elimi tutmasına minnettardım. Neden benim için aşırı zordu?

Felicity beni masaların arasından geçirip ahşap dans pistine götürürken müziğin sesi çok yüksekti. İnsanların yanından geçtiğimiz sırada Felicity başını sallayarak selam verip onlara

gülümsedi. Ancak ben gözlerimi onun üzerinden ayırmıyordum. Sonunda bar sırasına ulaştığımızda bana döndü. "İçki istermisin?"

"Olur." Boşta kalan elimle gömleğimin yakasını çekiştirdim.

"Telaşlanmayı bırak. Mükemmel görünüyorsun. Üzerindeki lacivert takım elbise sana çok yakışmış. Ayrıca mavi kravatın da gözlerinle uyumlu."

"Teşekkürler."

"Gerçi biraz önce onu yamulttun. İzin ver de düzelteyim." Bana dönüp iki eliyle kravatımı düzeltti. Düğümü çok sıkmadan kravatı nazikçe yerine oturttu. "Şimdi nasıl hissediyorsun?"

"İyi." Göz göze geldiğimizde kalbim daha hızlı çarpmaya başladı.

Barmen, "Sıradaki," diye bağırarak büyülü anı bozdu. "Ne içmek istersiniz?"

İçkilerimizi sipariş ettik. Ben bir *Manhattan*•, Felicity de bir votka soda istedi. Onları alıp bardan uzaktaki küçük bir masaya götürdük. "Bunlar benimkiler," dedi aperatif tabaklarıyla bir yığın kartviziti işaret ederek. "Burada kalabalıktan uzakta durabiliriz."

"Tamam." Kokteylimden bir yudum alırken eski alışkanlığıma yenik düştüm. Hemen en yakın çıkışı buldum ve hızlıca ayrılmam gerekirse diye kaçış rotamı planladım.

Felicity masadaki yiyeceklerle uğraşırken eskiden bir terapistin bana hâkimiyet ve kontrol sergilemek için beden dilini kullanmakla ilgili söylediği bir şeyi hatırladım. Buna güç duruşu deniyordu. Kendinize çok güveniyormuşsunuz gibi durup hareket ediyordunuz. Böylece sadece başkalarını değil, kendinizi de kandırabiliyordunuz.

• Viski, tatlı vermut ve acı likörün karışımıyla yapılan bir kokteyl. -ç.n.

Kulağa son derece saçma geldiğinden o terapistle yollarımı ayırmıştım.

Ancak haklı olabilme ihtimaline karşın kendinden emin şekilde durmaya karar verdim. Bu sevdiğim bir kelimeydi, *kendinden emin*. Ayaklarımı biraz daha geniş açtım. Duruşumu dikleştirdim. Bakışlarımı, bana yaklaşan insanların iyi bir sebebi olması gerekiyormuş gibi sertleştirdim.

"Vay canına. Şu gelene bakın." Uzun sarı saçlı, siyah elbiseli bir kadın ve takım elbiseli, kısa boylu, siyah saçlı bir adam bizim masamıza doğru yaklaştı. Kadın belli belirsiz tanıdık geliyordu ama tanımasam da kibirli ve küçümser tavrından kim olduğu belliydi.

"Mimi." Felicity hemen içkisini masaya bırakarak koluma girdi. "Hutton'ı hatırladın, değil mi?"

"*Böyle* değil." Mimi bakışları saçlarımda, takım elbisemde ve ayakkabılarımda dolaşırken kıkırdadı. Sonra elini bana uzattı. "Seni tekrar görmek güzel."

Ona dokunmak istemesem de uzattığı elini tuttum. Eli soğuktu, sürüngen gibi hissettiriyordu. "Selam."

"Bandocu inekten milyardere," dedi bir gülümsemeyle. "Kimin aklına gelirdi ki?"

"Benim," dedi Felicity. "Onun büyük başarılara imza atacağını her zaman biliyordum. Hutton bir dâhi."

"Bu, *benim* nişanlım Thornton Van Pelt," dedi Mimi. Ses tonunda sanki nişanlanmak insanların birbiriyle yarıştığı bir spormuş gibi kavgacı bir hava vardı.

Thornton sıkılmış gibi görünüyordu. "Tanıştığımıza memnun oldum."

"Düğünümüzün gelecek sene, yirmi haziranda olmasını planlıyoruz." Mimi bir tarih belirterek, liderliği ele almıştı. "Peki ya siz?"

"Bu yıl." Felicity yanıma biraz daha sokuldu. "Gelecek ay."

"Gelecek *ay* mı?" Mimi'nin ağzı açık kalmıştı. "Ağustos'ta mı?"

"Evet." Felicity bana sevgi dolu bir bakış attı. "Sabırsızlıkla bekliyoruz."

Cevap vermem gerekiyor muydu ya da ne söylemeliydim, hiçbir fikrim yoktu.

Neyse ki, Mimi konuşmaya devam etti. "Ben sadece Hutton bu kadar ünlü olmasına rağmen haberi nasıl duymadım buna şaşırdım."

"Biz kendimizi oldukça gizli tuttuk," dedi Felicity. "İlişkimizi duyurmadık."

"Bu ne zaman oldu?" diye sordu Mimi.

"Haftalar önce," diye cevap verdi Felicity. "Hutton buraya tekrar taşındıktan sonra."

"Gerçekten mi?" Mimi'nin bakışları, Felicity ve benim aramda gidip geliyordu. "Bu kadar kısa sürede mi?"

"Aslında teknik olarak on iki yaşından beri yakın arkadaşız."

"Sen yakın zamana kadar Zlatka'yla sevgili değil miydin?" Mimi lazer ışınlarını andıran bakışlarını üzerime sabitledi.

"Bu da ilişkimizi duyurmamamızın bir diğer sebebi." Felicity hafifçe koluma vurdu. "Kimsenin duygularını incitmek istemedik. Değil mi, tatlım?"

Zlatka'nın incinecek duyguları olmadığından emindim ama yine de başımı salladım ve kendini beğenmiş sert bir adamın yapacağı gibi gidip kendime bir içki daha aldım.

Mimi, "Bana yüzüğünden bahset," dedi ısrarcı şekilde.

"Ah, o gerçekten çok güzel." Felicity abartılı bir coşkuyla konuşuyordu. "Tek taş bir elmas. Gerçek bir klasik. Büyüleyici. Hutton'ın olağanüstü bir zevki var."

"Elmas kaç karat? Benimki iki." Elini uzattı.

"Benimki üç," dedi Felicity hızla. "Savaşsız bölge elması*. Etik kaynaklardan çıkarıldı."

Mimi öfkeden köpürüyor gibi görünüyordu. "Kesimi?"

"Yuvarlak."

"Halkasının cinsi?"

"Platin."

"Rengi ve berraklığı?"

Bu soru Felicity'yi hazırlıksız yakalamıştı. Cevap veremedi. "Rengi ve neyi?"

"Berraklığı." Mimi parmağını iki defa şaklattı. "Devam et."

"Ah, unuttum," diye mırıldandı Felicity.

"Elmasının rengini ve berraklığını mı *unuttun?*" Mimi'ni gözleri kısıldı. Felicity'nin yanımda kaskatı kesildiğini hissedebiliyordum.

"*F*** ve *VVS**** bir," diyerek konuşmaya dahil oldum. Bu, Wade'in eski kız arkadaşının, muhtemelen Wade onu aldattığından dolayı intikam almak uğruna ondan istediği yüzüktü. Wade yüzüğün ne kadar pahalı olduğu hakkında sık sık konuştuğundan aklımda kalmıştı.

Üçünün bakışları da bana döndü.

"*F* ve *VVS* bir mi?" diye tekrarladı Mimi. "Bunu duydun mu, Thornton?"

Thornton saatini kontrol etti. "Evet. Seninki de öyle değil mi?"

"Hayır," derken göz ucuyla ona baktı. "Değil."

"Hutton, beni deli gibi şımartıyor." Felicity başını omzuma koydu. "Ama bunun ne önemi var, değil mi? En önemli şey yü-

---

* Silahlı çatışma bölgesinden çıkarılmamış ve çatışmayı finanse etmek için yasadışı ticarete konu olmamış elmas. -ç.n.

** Frenk pırlanta, çıplak gözle renksiz görünen, ekstra beyaz pırlantaları tasvir ederken kullanılır. -ç.n.

*** Çok hafif izleri olan pırlantadır. On kat büyütecin altında bile lekelerin görülmesi imkânsızdır. -ç.n.

zük değil. O sadece bir metal ve kaya parçası. Değerli olan şey paylaşılan sevgidir."

"Gel de bunu ona anlat." Thornton bardağını kaldırarak kokteylinin kalanını tek yudumda içti. "Hemen dönerim. Bir içki daha alacağım."

Mimi, ona dönüp bakmadı bile. "Peki gelinliğin? Nereden alacaksın?"

"Paris," dedi Felicity. "Fransa'dan."

"Paris'in nerede olduğunu *biliyorum*," dedi aksi şekilde. "Yemeği nerede vermeyi düşünüyorsunuz?"

"Cloverleigh Çiftliği'nde tabii ki. Ancak kendi içimizde yapacağız. Yalnızca ailelerimiz olacak."

Bu noktada, Mimi zaferi kabul etmek zorunda kaldı. "Her şeyi çoktan halletmişsin gibi görünüyor."

"Evet, hallettik." Felicity elini göğsüme koyarak orada tuttu. "Çok mutluyuz."

"Bunu sır olarak saklamayı başardığınız için tebrikler." Mimi kollarını birbirine bağladı. "Bu sizi oldukça zorlamıştır."

"Aslında hâlâ sır sayılır." Felicity gergince gülümsedi. "Henüz kimseye resmi bir açıklama yapmadık. O yüzden eğer senin için de sakıncası yoksa gizli tutabilir misin?"

"Oldu bil." Birden Mimi'nin gözleri parıldadı. "İzninizle. Thornton'u bulmaya gidiyorum."

Yalnız kalır kaldığımız anda Felicity'ye döndüm. "Öğrendiği ne varsa herkese anlatacağını farkındasın, değil mi?"

Felicity sıkıntıyla nefesini verirken omuzları çöktü ve gözlerini yere indirdi. "Evet, üzgünüm."

"Benden özür dilemek zorunda değilsin." Kalabalığa kısa bir bakış attım. "Ancak Mimi haberleri şimdi yaymaya başlarsa, etrafımız bilgi almaya çalışan meraklı insanlarla kuşatılabilir."

Gözleri benimkilerle buluştu, bakışlarında biraz panik vardı. "Haklısın. Hadi buradan gidelim."

İçkimi masaya koydum. "Eğer konu bir partiden gitmekse bunu bana ikinci kez söylemene hiç gerek yok. Peki ya aperatiflerin ne olacak?"

"Onları burada bırakabilirim." Masanın altında duran çantasını aldı. "Tabaklarını yarın alırım. Isı koruyucu çantalar zaten arabada duruyor. Hemen buradan gidebiliriz."

Bu defa ben *onun elinden* tuttum ve kalabalığın arasından lobiye oradan da ön kapıya doğru çektim. Hızlı hareket ediyordum. Felicity bana yetişmek için koşuşturmak zorunda kaldı. Otoparka ulaştığımızda adımlarımız yavaşladı. Felicity kahkaha atmaya başladı. "Sanırım artık güvendeyiz. Tanrım, bu eğlenceliydi. Mimi'nin suratını gördün mü?"

Ben de güldüm. "Ağzından bir saniye sonra ne çıkacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu."

"Benim de yoktu."

"Nereye park ettin?" diye sordum.

"Hemen burada." En yakın park sırasını işaret etti. "Sen?"

"Şu tarafta." Otoparkın en uzak köşesini işaret ettim. "Sana arabana kadar eşlik edeceğim."

"Teşekkürler." Felicity derin bir nefes alıp karanlık gökyüzüne baktı. "Fırtına yaklaşıyor gibi kokuyor. Sen de o kokuyu alıyor musun?"

"Evet." Birkaç arabayı geçene kadar yürüdük. "Hâlâ nefret ediyor musun?"

"Aslında gerçekten nefret etmiyorum. Sadece... beni gerginleştiriyor." Gözlerini bana çevirdi. "Poker gecesine mi döneceksin?"

"Kesinlikle hayır." Annemin poker gecesine Kleopatra'yı davet ettiğini anlattığımda Felicity kahkahalara boğuldu.

"Peki. O zaman erkenden evine gidip onlara benim seni geç saatlere kadar alıkoyduğumu söyleyebilirsin."

Eve gitmek tam da istediğim şeydi. Tek sorun... aslında onu bırakmak istemiyordum. "Sen de gelmek ister misin?"

"Olur. Bir şeyler yedin mi?"

"Hayır. Sipariş verebiliriz."

"Ya da ben bize yemek yapabilirim. Evinde pişirebileceğim bir şeyler var mı?"

"Emin değilim." Yardımcım benim adıma market alışverişi yapıyordu ama yemek yapmadığımdan buzdolabında ya da kilerde olanlara dikkat ettiğim söylenemezdi.

"Ben gelirken markete uğrarım." Çantasından anahtarlarını çıkarttı. "Benim yemeklerim dışardan sipariş edeceklerinden bin kat daha iyi." Arabasının kilidini açtığında, farlar karanlıkta parladı. "Birazdan görüşürüz."

"Kulağa harika geliyor." Onun için şoför tarafındaki kapıyı açtım. Felicity çantasını yolcu koltuğuna fırlattı. Bir anda kollarını boynuma dolayıp tüm ağırlığını benimkine bastırdığı kucaklamasıyla beni şaşırttı.

"Bu akşam geldiğin için çok teşekkür ederim," dedi. "Bunun senin için ne kadar zor olduğunu biliyorum."

Aletim pantolonumun içinde hareketlenirken *senin için zor** kelimesi kafamda uğuldadı. Acaba Felicity onu hissedebiliyor muydu? İçsel düşüncelerimi bastırmak konusunda bir uzmandım ama ereksiyonumu saklamak o kadar kolay değildi. "Başka seçeneğim yoktu, hatırladın mı? Şifreyi kullandın."

Arkaya doğru çekilince yüzünü görebildim. Kolları hâlâ boynumun etrafına sarılıydı. Kalçası benimkine dokunuyordu. "Söz veriyorum, gerçekten acil olmadıkça şifreyi tekrar kullan-

* Yazar, "Hard" kelimesinin sert ve zor anlamına gelmesini kullanarak bir kelime oyunu yapmış. -e.n.

mayacağım. Her neyse... yine de harikaydın." Yanağımı öpse de bu öpücük kasıklarıma hücum eden kanı durdurmaya yetmedi.

"Harika olan sendin. Ben sadece üç kelime söyledim."

"Gerçekten mi?"

"Evet. Ben sadece *selam, F ve VVS* bir, dedim. Bazıları kelime bile sayılmaz."

Gülümserken en sonunda beni bıraktı. "Şöyle bir düşününce tüm konuşmayı ben yaptım. Yalanların hepsini ben söylemişim sayılır. Bu da yarın Mimi çenesini kapalı tutmadığında her şeyin karışmasına neden olacak fakat endişelenme." Gözleri benimkilerle buluştuğunda gülümsemesi soldu. "Söz veriyorum, hepsini düzelteceğim."

"Sana güveniyorum," dedim. "Aslında her otuz saniyede bir ona haddini bildirmeni izlemek eğlenceliydi."

Felicity tekrar gülümsedi ama bu defa biraz muziplik de vardı. "Yalan söyleyemeyeceğim, bu iyi hissettirdi. Hiçbir zaman gerçekten nişanlanamasam bile en azından bu gecenin hatırası daima benimle kalacak."

Felicity'yi başka biriyle düşünmek hiç hoşuma gitmemişti. "Hey." Onu korumak için duyduğum o güçlü dürtü göğsümün içinde büyüdü. "Neden markette sana eşlik etmiyorum? Birlikte alışveriş yapabiliriz."

Şaşırmış görünüyordu. "Alışveriş yapmaktan nefret edersin."

"*Tek başıma* alışveriş yapmaktan nefret ederim. Yalnız olmayacağım, sen varsın. Ayrıca bana ilk kez yemek yapacağın için marketten bir şeyler satın almak istiyorum."

"Tamam," dedi gülümseyerek. "Beni takip et."

Arabama doğru yürüdüm ve ceketimi arka koltuğa fırlatıp arabaya bindim. Felicity bir dakika sonra yanımdan geçip bana el salladı. Ne kadar çılgınca gelse de onu otoparktan çıkarken

takip ettiğim sırada kalbim hızla çarpmaya başladı. Sanki bu gerçek bir randevuya dönüşüyordu.

Ne var ki, bu olmayacaktı. Sadece market alışverişi yapıp bir şeyler yemek ve biraz takılmak için benim eve dönecektik. Bir şey olacak gibi durmuyordu. Aramızda farklılaşan bir şeyler yok gibi görünüyordu. Benim hakkımda söylediği o şeyleri -harika göründüğüm, dâhi olduğum ve onu şımarttığım- uydurmuştu. Ayrıca tüm o kravat düzeltme, elimi tutmak, göğsüme dokunup kafasını omzuma yaslaması... sadece oyunun bir parçasıydı.

Felicity'nin onun hakkında gerçekten neler hissettiğim hakkında hiçbir fikri yoktu. Eğer söylersem işler bir anda tam tersine dönebilirdi. Her şey mahvolurdu.

Bu konu hakkındaki kararımı yıllar önce vermiştim.

Sadece tek bir sorun vardı. Bana sarıldığı zaman vücudunu benimkine bastırma şeklini hatırladıkça aletim pantolonum içinde yine hareketlenmeye başlamıştı. Hem de iki defa.

Onu çırılçıplak hayal etmekten kendimi alıkoyamıyordum.

5. BÖLÜM

Felicity

"Tanrım, mutfağına bayılıyorum." Beyaz şarabımı yudumlamak için marketten aldığımız küçük domatesleri ikiye bölmeye ara verdim. "Şu an bir hayalin içindeymişim gibi hissediyorum."

"Çünkü bana en berbat işi verdin." Hutton gözlerini doğradığı keskin kokulu soğandan çevirmek zorunda kaldı.

"Üzgünüm. Ben bile soğan doğramaktan nefret ediyorum." Gülümseyip elimdeki şarap kadehiyle etrafı işaret ettim. "Gerçi her gün bu mutfakta olsaydım, bunu yapmak bana o kadar da kötü gelmezdi."

Hutton görkemli ahşap tezgâhı, şık abanoz ağacı kaplamalı mutfak dolaplarını, pırıl pırıl mermer yüzeyleri, çarpıcı *Thermador** ocağı ve paslanmaz ev aletlerini daha önce fark etmemiş gibi etrafı inceledi. "Evet, güzeldir."

Çıplak ayağımı zeminin pürüzsüz yüzeyinde gezdirdim. Spor ayakkabılarımı ve çoraplarımı çıkarmıştım çünkü tabanlarımın altındaki dokuyu hissetmeyi seviyordum. "Güzelden de öte. Böyle bir mutfağımın *olmaması* muhtemelen iyi bir şey. Yoksa evden dışarı adımımı atmazdım."

---

* Özellikle yüksek kaliteli mutfak aletleri üreten üst düzey beyaz eşya markası. -ç.n.

"İstediğin zaman gelip benimkini kullanabilirsin. Tabii, bana soğan doğratmaman şartıyla." Doğrama tahtasını bana doğru ittirdi. "Al bakalım. İşim bitti."

"Teşekkürler." Hutton'a baktığımda karnım yine o garip takla atma şeyini yaptı. *Çok iyi* görünüyordu. Ceketini ve kravatını çıkartmış, yakasını çözmüş, manşetlerini kollarına kadar sıyırmıştı. Şekillendiricilere asla boğun eğmeyen, yüzünden uzak durmayı reddeden asi bir tutam saçı vardı. O tutam her zaman alnına doğru düşer, içimde onu fırçayla göz hizasından yukarı kaldırma isteği uyandırırdı.

Eğer gerçek bir çift olsaydık hayatımız nasıl olurdu diye hayal etmek kolaydı. Tenim ısınmaya başladığında hemen domateslere odaklandım.

Hutton, "Bir sonraki görevim ne?" diye sordu.

"Su kaynatır mısın?"

Ocaktaki demliğe bakmak için arkama geçti. "Evet."

"Tamam. Geniş bir kızartma tavasına ihtiyacım var."

Alttaki büyük çekmecelerden birini açıp inceledi. "Bir yığın tavam var ama benden istediğinin hangisi olduğuna emin değilim."

Gülerek arkamı döndüm ve çekmeceye baktım. "Vay canına. Gerçekten bir yığın tavan var. Üstelik hepsi çok kaliteli. Evi kiraladığın zaman buradalar mıydı?"

"Hayır, ev mobilyalıydı. Mutfağa ihtiyacım olan her şeyin alınması için birini tuttum."

Ağzım açık kaldı. "Böyle bir şey yapılabiliyor mu?"

"Elbette. Tabii, belirli bir ücret karşılığında." Çekmeceden parlak, paslanmaz çelik kızartma tavasını çıkartıp ocağın üzerine yerleştirirken Hutton beni izledi.

"Sadece, '*Güzel şeylerle dolu bir mutfak istiyorum, işte kredi kartım*' mı diyorsun? Sonra da kendin için alışveriş yapmana gerek kalmıyor mu?"

"Evet. Çok fazla paranın olmasının en iyi kısmı bu. İnsanlara alışveriş yapmak gibi istemediğin şeyleri yapması için para ödüyorsun."

"Bana sorman yeterliydi," dedim. "Bunu memnuniyetle yapardım. Üstelik para da almazdım."

"Bunu bedavaya yapmana izin vermezdim."

Tavanın altındaki ateşi kısarak, "O hâlde ben de parayı alır, bizim için yapacağım güzel yemeklere ve şaraba harcardım. Zeytinyağına ihtiyacım var," dedim.

Kilere gidip bana uzun cam bir şişe getirdi. "Başka?"

"*Gnocchileri** suya at ve gözlerini üzerinden ayırma. Suyun üstüne çıktıklarında bana haber ver."

Hutton isteklerimin hepsini yerine getirdi. Küçük yassı hamurları o kadar dikkatli izliyordu ki gülümsemeden edemedim.

Sarımsak, soğan, doğranmış kabak ve iki mısır koçanının tanelerini tencereye eklerken, "Peki en kötü kısmı nedir?" diye sordum.

"Neyin?"

"Fazla paraya sahip olmanın en iyi kısmının, yapmak istemediğin şeyleri başkalarının halledebilmesi için para ödemek olduğunu söyledin. Ya en kötü kısmı ne?"

Hutton birkaç saniye düşündü. "İnsanların senin hakkında daima varsayımlarının olması. Mesela paraya asla doymadığım, dolandırıcı olduğum ve hileli kazanç elde ettiğimi düşünüyorlar. Özellikle bu kripto para konusunda. Ortalama zekâya sahip bir insanın bunu anlaması pek kolay değil."

Sebzeleri karıştırdığım sırada, "Mesela ben. Kripto paraya dair hiçbir şey anlamıyorum," diye gülümseyerek itiraf ettim.

"Siktir. Bunu hakaret etmek amacıyla söylememiştim," dedi hemen.

---

* Patatesten yapılan geleneksel bir İtalyan yemeği. -ç.n.

"Sakin ol." Koluna dokundum. "Ne demek istediğini anladım. Ayrıca bu doğru. Eğer bankacılık endüstrisinde değilsen, kripto paranın ne demek olduğunu kolayca anlayamazsın. İnsanlar bir şeyi anlamadığı zaman, özellikle de bu durum büyük meblağlardaki paralarla ilgiliyse onu şüpheli buluyorlar."

"Kripto piyasasında güvenilmez *insanlar* var. Amerika'daki denetleyiciler, onları bulmayı ve işletmelerini durdurmayı başarıyorlar. Elbette ben onlardan biri değilim. Evet, *HFX* mükemmel değil. Ancak endüstri hızla ilerliyor. Piyasa denetçilerinin buna ayak uydurması da giderek zorlaşıyor. Eğer isterlerse bizimle çalışabilirler. Böylece sektörün gelişmesi, suçların önlenmesi ve istedikleri kuralların uygulanması arasında denge kurabiliriz. Ne yazık ki, onlar daha çok *saklambaç* oynamaktan zevk alıyorlar."

Domatesleri tavaya ekledim. "Bu da muhtemelen gazetelerin daha çok satılmasını sağlıyordur."

"Yeniden göreve seçilmelerini de sağlıyor." Hutton kaynayan suyu izlerken kaşlarını çattı. "Temsilciler Meclisi Finansal Hizmetler Komitesi önünde ifade vermek zorundayım."

Gözlerim büyüdü. "Meclis derken... ABD Kongresi'ni mi kastediyorsun?"

"Evet. Bu konu hakkında hiçbir şey söylemedim çünkü ertelemeyi umuyordum ya da en iyi ihtimalle bundan tamamen kaçmayı."

Ada tezgâhtan şarap şişesini kapıp ikimize de biraz daha şarap doldurdum ve Hutton'a bardağını uzattım. "Ne zaman olacak?"

Cevap vermeden önce şarabından büyük bir yudum aldı. "Yaklaşık üç hafta sonra. Yirmi sekiz Temmuz."

"Lanet olsun, tek başına yapacaksın?"

"Hayır. Diğer beş *CEO* da orada olacak."

"Bunun yardımı dokunur, değil mi?"

"Sanırım. Peki ya herkes ne konuştuğunu biliyormuş gibi görünürken ben kahrolası bir ahmak gibi orada dikilirsem?

"Dikilmeyeceksin." Uzanıp hafifçe omzuna vurdum. "Ortağın senin yerine ifade veremez mi? Adı neydi? Wade mi?"

"Orada olacak ama Wade benim yaptığım şeyi yapmaz. O Doğu Yakası'ndaki soylu ailelerinden birinin mirasçısı. Kulübün bir üyesi. Doğru insanları tanısa da bu durumda pek bir yardımı dokunmaz. Wade'in daha bu işe başlarken yatırım yapacak sermayesi vardı. İnsanlarla iyi ilişkilere sahip. Zaten o yüzden uyumlu bir ekibiz. Yine de işin arka yüzünü benim kadar bilmiyor. Bu arada suyun üstünde yüzmeye başladılar." *Gnocchileri* işaret etti.

"Harika. Süzgecin var mı?"

Hutton süzgeci buluncaya kadar etrafı karıştırdı. Ben de onları içinde sebze olan tavaya almadan önce sularını süzdüm. "İfade verip vermemek konusunda *seçeneğin* var mı?" diye sordum.

"Pek değil. *HFX*'ten paramı çekip kurucu ortağı olduğum şirketle birlikte yarattığım algoritmayı da terk edebilirim. Gelgelelim, bu gerçekten kötü görünür. Sanki bir suçluymuşum ya da saklayacak bir şeylerim varmış gibi."

"O hâlde bunu yapmak zorundasın..."

"Yapmak zorundayım."

"Bence harika iş çıkartacaksın," dedim. O sırada sosu hazırlarken biraz tereyağı eritmek için daha küçük paslanmaz tavayı ocağa koydum. "Sana güvenim tam."

Hutton gülümsedi. "Kim olduğumu unutuyor musun?"

"Kesinlikle hayır! Senin kim olduğunu gayet farkındayım. Bunun üstesinden geleceksin." Ona dokunmaya devam edersem delirdiğimi düşünecek olmasına rağmen göğsünü okşadım.

Normalde fiziksel temas seven biri değildim ama Hutton bu gece bana çok nazik davranmıştı. Üstelik çok sevimli görünüyordu. Vücudu sıcacık ve sağlamdı. Üzerinde kıyafetleri yokken nasıl göründüğünü merak ettim. Her gün spor yapıyordu. Bunun belli olması gerekiyordu, değil mi? Zayıftı fakat muhtemelen gömleğinin altında harika kasları ve erkeksi hatları vardı.

Bedenini benimkinin üzerinde hayal ederken yüzüm ısındı. Işıkları söndürürdük. Kapıyı kapatırdık.

Kes şunu, arkamı dönüp soğuk şarabımdan bir yudum alırken kendime kızdım. *Bu gece seni kurtardı çünkü siz arkadaşsınız. Çünkü sen şifreyi kullandın. Çünkü ona yalvardın. Seni yatağa atmak istediği için burada değilsin.*

Ancak dönüp tekrar Hutton'a baktığımda çıplak bacaklarımı izlediğinden emindim.

***

Kahverengi tereyağlı, fesleğenli *gnocchi* piştiğinde pencerenin kenarındaki masaya oturup yemeğimizi yemeğe başladık.

"Peki benden şifreli mesajı aldığında şaşırdın mı?" diye sordum.

"Evet. Utanarak söylemeliyim ki bunu fark etmem bir dakikamı aldı."

Güldüm. "Önce şifre anahtarını yazmak zorunda kaldım."

"Aynen." Hutton kadehinden bir yudum şarap aldı. "Bazen kütüphanedeki o geceyi düşünüyorum."

Birkaç saniye boyunca ağzımdakini çiğnemeyi bıraktım, ardından yuttum. "Öyle mi?"

"Evet." *Gnocchi*'sinden bir çatal aldı. "Bana... söylediğin şeyi hatırlıyorum."

"Carla... annem hakkında mı?"

Hutton başını sallayarak onayladı. "Onunla hiç konuşuyor musun?"

"Pek değil. Arada sırada konuşuyoruz ama..." Sesim kısıldı. "Terk edip gittiğinde *annelik* rolünü oynamayı bıraktığı çok açıktı. Ona göre en başından beri zaten bunu istememiş. En azından o gece söylediği şey buydu."

"Bu çok zor olmuştur. Hep merak etmişimdir... boş ver." Hutton başka bir ısırık daha aldı.

"Ne? Bana sorabilirsin."

Hutton tekrar tereddüt etse de sonunda konuştu. "Olayın nasıl yaşandığını merak ediyordum. Nasıl duyduğunu, annenin tam olarak ne söylediğini..."

"Uyumam gerektiği zamanlarda annemle babamın kavgalarını gizlice dinlerdim."

"Ah." Anladığını belli ederek başını salladı.

"O gece büyük bir fırtına vardı. Böyle fırtınalar beni her zaman tedirgin ederdi. Annemle babamın odasına gider, onlara birlikte uyuyup uyuyamayacağımızı sorardım. Bazen buna izin verirlerdi. Bazen de babam beni yatağıma geri götürür ben uyuyana kadar yanımda kalırdı. Ancak o gece, yatağımdan çıkıp salona doğru süzüldüğümde onların kavga ettiğini duydum."

"Üzgünüm," dedi Hutton usulca.

"O zamanlar çok kavga ederlerdi." Şarabıma uzandım. O gece duyduğum şeylerin acını hiçbir şeyin hafifletemeyeceğini biliyordum. Ne şarap ne mesafe ne de zaman...

Tartışmalarını sanki daha dünmüş gibi anımsarken içkimden bir yudum daha aldım. Babam anneme çığırından çıkmış harcamalarını karşılamayacağını söylüyordu. Annem ihmal edildiğini ve yok sayıldığını söyleyerek babamı suçlarcasına karşılık veriyordu. Babam çocukları uyandırmamak için onu

susturmaya çalışıyordu. Annemin babama korkunç sözler sarf ediyor, onu kızlarını eşine tercih etmekle suçluyordu.

"Sen sarhoşsun, Carla."

"Ne olmuş? Kimin umurunda? Senin değil! Beni asla önemsemedin. Beni sevmiyorsun. Benimle hamile kaldığım için evlendin! Beni hamile bıraktıktan sonra üzerine düşeni yaptın!"

Onu hamile mi bırakmıştı? Bu beni afallatmıştı. Babam anneme vurmuş muydu? Böyle mi bebek sahibi olunuyordu?

"Ben, ailemiz için doğru olanı yaptım," demişti babam ısrarla.

"Siktir git, Mack! Daha en baştan senin çocuklarını istememiştim. Şimdi bile zar zor istiyorum."

Hutton'a kavgalarını anlatırken kolumdaki tüyler diken diken olmuştu. "*Daha en baştan senin çocuklarını istememiştim. Şimdi bile zar zor istiyorum,* dediğini duydum. Kendimi yok etmeye çalışıyormuşum gibi yorganın altına top misali kıvrıldığımı hatırlıyorum."

Hutton uzanıp bileğime dokundu.

"Babam, anneme ne söylediğini farkında olmadığını, aslında bunu kastetmediğini söyledi. Annem de babamın onun düşüncelerinden sorumlu olmadığını, anne olmak konusunda nasıl hissedeceğine karışma hakkının olmadığını haykırdı. Artık bu durum onu hasta ediyormuş, hayatı onu yormuş. Babam bu konuyu yarın konuşabileceklerini, sadece yatmaları gerektiğini söyledi. Annem de o gece zaten biriyle yattığını ve o kişinin babam olmadığını söyledi."

"Siktir," dedi Hutton.

"Kafam karışmıştı. Annemin neden başka bir yerde yattığına anlam verememiştim." Derin bir nefes aldım. "Babam artık kavgalardan bıktığını ve ne demek istiyorsa onu söylemesi gerektiğini söyledi. Annemin cevabı şu oldu. *Ayrılmak istiyorum.*"

"Sizi yanında götürmek istemedi mi?"

Neredeyse kahkaha atacaktım. "Hayır. Zaten bunu yapamazdı. Babamın ilk söylediği şey *kızlar benimle kalacak* oldu."

Hutton gülümsedi. "Aferin babana."

"Babam harika biri. O söylediği iyi hissetmemi sağlamıştı. En azından babam beni hâlâ seviyordu. Yine de bütün bunlar kafamı karmakarışık etmişti. Anlayabiliyor musun? Annemin böyle şeyler söylediğini duymak. O noktaya gelene kadar tüm anneler çocuklarını sever sanıyordum. Aniden bunun doğru olmadığını fark etmiştim. Annem beni istemiyordu." İç çektim. "Yatak odasına geri döndüm. Masanın üzerinde Millie'nin okul için yaptığı proje vardı. Oradan makası aldım. Saçlarımı ilk kez, o zaman kestim."

"Ah." .

"Ertesi sabah, herkes bana bunu neden yaptığımı sordu. Ben de bir şeyler uydurdum. O gün duyduklarımdan kimseye asla bahsetmedim."

"Asla?"

Başımı salladım. "Hayır. Başıma kötü bir şey gelir diye korktum. Tek düşündüğüm şey iyi kızların birilerini asla dinlemeyeceğiydi. Yaşım küçük olabilirdi ama birilerini gizlice dinlemenin kötü bir şey olduğunu biliyordum. Babamı kızdırmak ve kız kardeşlerimi incitmek istemiyordum. Arkadaşlarıma söylemeye de utanıyordum. Neden annemin taşındığını sorduklarında yalan söyleyip hasta büyükanneme bakmak için Georgia'ya gitti derdim."

"Bu bir çocuğun taşıyabileceğinden daha ağır bir yük."

"Öyle. Yine de hayatta kaldım."

Hutton başını onaylarcasına salladı. "Merak ediyorum. Bana kütüphanede bunu söylemene sebep olan şey neydi?"

"Dürüst olayım mı?" Tekrar şarabıma uzandım ve bitirdim. Boş kadehimi sertçe masaya geri koydum. "İtiraf etmek zorundayım, o bir tür kazaydı."

Hutton ayağa kalkarak şarap dolabına gidip yeni bir şişe aldı. "Ne demek istiyorsun?"

"Bazen gerildiğimde nasıl saçmaladığımı söylediğimi biliyorsun?"

"Bir milyarderle nişanlı olduğunu söylemen gibi mi?" Gürültülü bir pat sesiyle, mantar tıpayı şişenin ağzından çıkardı. "Ya da düğünümüzün gelecek ay olması?"

Kahkaha attım. "Kesinlikle. Kütüphane de o zamanlardan biriydi."

"Kütüphanedeyken seni geren şey neydi?"

Sıcaklık yüzüme hücum ediyordu. Ellerimi yanaklarımın üzerine koydum. "Bu oldukça utanç verici. Söyleyemem."

"Hadi ama." İkimize de biraz daha şarap doldurdu.

"Bana gülmeyeceksin."

"Gülmeyeceğim. Söz veriyorum."

Derin bir nefes aldım. "Tamam. Gerildim çünkü beni öpeceğini düşündüm."

"Ve seni öpmemi istemedin." Tekrar yerine oturdu.

"Ne?" Ona şaşkınlıkla baktım. "Hayır! Aslında istediğim tam olarak buydu. Ancak daha önce bir erkekle hiç öpüşmemiştim. Nasıl yapacağım hakkında bir fikrim yoktu. *Ya beceremezsem? Ya gözlüğüm buna engel olursa? Ağzımda sakız varken ne yapacaktım?* gibi düşünceler yüzünden panikledim."

Hutton kahkaha atmaya başladı. "Üzgünüm, gülmeyeceğimi söylemiştim ama ikimiz de aynı panik anlarını yaşamışız. Seni öpmek istedim fakat kendimi bir türlü harekete geçiremedim. Kafamda bir şeylerin yanlış gideceğine dair türlü türlü senaryolar vardı. İlk etapta senin beni öpmek istediğinden bile emin değildim. İşaretleri yanlış okumuş olabileceğimi düşündüm."

"Yanlış okumamıştın," dedim başımı iki yana sallayıp. "Tanrım, o esnada nasıl göründüğümüzü hayal edebiliyor musun? Sandalyelerimizin ucunda oturuyoruz, yüzlerimiz birbirine çok yakın..."

"Terden sırılsıklam olmuştum," dedi Hutton. "Muhtemelen alnımdan ter süzülüyordu."

"Fark etmedim. Sanki sonsuzluğun içindeydik ve hiçbir şey olmamıştı. Bu yüzden beni o şekilde görmediğini düşündüm. Gerginliği azaltmak adına bir şeyler söylemek zorundaymışım gibi hissettim. Nedense ağzımdan aniden annemle ilgili o an çıktı."

"Ne söyleyeceğimi dair hiçbir fikrimin olmadığını hatırlıyorum. O yüzden şifreli bir kod yazmıştım."

Gülümsedim. "Mükemmel bir cevaptı. Bana daha iyi hissettirmişti."

"Güzel."

Kısa süreliğine yiyeceklerimize ve şaraplarımıza dokunmadan sadece birbirimize baktık. Sanki zaman geriye akmıştı. Yeniden kütüphanedeki o ana dönmüştük. Eğer başkası; Millie, Winnie ya da başka herhangi biri olsaydım sanırım ayağa kalkıp onun kucağına otururdum. Bacaklarının arasına geçer, ellerimi saçlarına dolar, o ilk öpücük için kendimize ikinci şansı vermemizin zamanının geldiğini söylerdim. Bunu düşünmek bile kalbimin daha hızlı atmasına sebep oldu.

Ancak Hutton, "O dönem anlık bir merakla saçmalamamamız muhtemelen iyi oldu. Sence de öyle değil mi?" dedi.

Gözlerimi kırpıştırırken hızla kendime geldim. "Ah, evet. Kesinlikle. İlişkimizi tuhaf hâle getirirdi."

"Doğru," dedi fakat sesinde ikna edici olmayan bir tını vardı. "Gerçi kesin bir şey söylemek zor. Muhtemelen haklısın. Risk almaya değmeyebilirdi."

Ben şarabıma uzanırken Hutton da masadan çatalını aldı.

Değmeyebilirdi, demişti.

İhtimaller kesin değildi. İhtimaller şüpheye düşürürdü. İhtimallerin içeri girebilmesi için umuda yer açardı.

Masanın altında işaret ve orta parmağımı çaprazlayıp şansımın yaver gitmesini umdum.

***

Yemekten sonra Hutton, yemek artıklarını sıyırıp paslanmaz çelik tavalarını elinde yıkarken, ben de bulaşık makinesini doldurdum. Onu lavabonun başında kollarını sıvamış, bir şeyleri süngerle ovalarken görünce kahkaha attım. "Bu gece tencere ve tava yıkayan tek milyarderin sen olduğuna eminim," dedim eğlenerek.

"Muhtemelen."

"Bence bu iyi." Omzuna hafifçe vurdum. "Senin karakterini, nereden geldiğini unutmadığını gösteriyor. Onları bana uzat da kurulayayım."

Yan yana durup her şeyi yıkadık ve kuruladık. Geriye yalnızca şarap kadehlerimiz kaldığında Hutton yarısı boş şişeye baktı. "Biraz daha kalmak ister misin? Şarap bitene kadar?"

Duraksadım. "Eğer şarabı bitirene kadar kalırsam eve dönerken araba kullanamam."

"O zaman burada kal," dedi. "Misafirlere ayrılmış bir sürü odam var."

"Geceyi burada mı geçireyim?" Elimi göğsüme götürerek şaşırmış gibi yaptım. "Evlenmeden önce? Kasaba halkı bunun hakkında neler söyler kim bilir?"

Hutton kahkaha atıp şişeyi kaptığı gibi bardaklarımıza boşalttı. "Muhtemelen çoktan hakkımızda konuşmaya başlamış-

lardır. Hadi verandaya çıkalım. Yağmurun daha başlayacağını sanmıyorum."

Dışarıda hava kesif, uğursuz ozon kokusuyla kaplıydı. Dışarıdaki kanepenin diğer tarafındaki minderlere gömüldüm. Hutton da yanıma, ortadaki mindere oturdu.

Çok yakındı.

Etrafta başka bir ev yoktu. Koruluklarda hiç ışık görünmüyordu, cırcır böcekleri ve dallar arasında hışırdayan ılık yaz rüzgârının çıkardığı sesten başka ses yoktu. Ayaklarımı altıma doğru kıvırıp uyluklarımın üzerinde duran elbisemin uçlarını düzelttim. "Burası çok karanlık, fazlasıyla da ıssız."

"Burayı seçmeme neden olan şey de buydu."

Omzunu dürterek güldüm. "Huysuz yaşlılar gibisin."

"Yirmi sekiz yaşındayım. Huysuz, *genç* bir adamım."

"Pekâlâ. Sen huysuz, *genç* bir adamsın." Şarabımı yudumladım. "Ne var biliyor musun? Her zaman özel hayatına karışmak isteyen insanlarla uğraşmak zorundasın. Bu yüzden seni yargılamamalıyım. İstediğin zaman inzivaya çekilmeyi hak ediyorsun."

"Rica etsem, bunu anneme de söyleyebilir misin?"

Güldüm. "Bu gece Kleopatra'yla neler olduğunu merak ediyorum."

"Hiçbir fikrim yok. Annem onu babamın dul arkadaşı Harvey ile tanıştıracağını söylemişti."

"Ah, bu çok tatlı. Annen sadece insanların mutlu olmasını istiyor."

"Ciddi bir ilişkin olmadan da mutlu olabilirsin," dedi Hutton biraz savunmacı bir tavırla.

"Doğru." Şarabımdan bir yudum daha aldım, sanırım uzaklardan yankılanan gök gürültüsünün sesini duyuyordum. "Yalnız kalmadığın ya da gerçek bir aile kurmak istemediğin sürece."

"Ben yalnız değilim."

"Ya aile?" diye sordum. "Evlenmeyi ve çocuk sahibi olmayı hiç düşündün mü?"

Hutton ayak bileğini diğer dizinin üzerine koydu. "Pek değil. İyi bir baba olup olamayacağımı bilmiyorum."

Şaşırmış hâlde ona doğru döndüm. Dizlerim uyluklarına değiyordu. Dirseğimi kanepenin arkasına koyup başımı elime yasladım. "Bunu söylemene sebep olan ne? Yeğenlerinle harika bir ilişkin var."

"Evet ama dayı olmak farklı. Daha az baskı altında hissediyorsun. Onlarla tek yaptığım eğlenmek. Onların yetiştirilmesi konusunda sorumluluk sana ait değil." Duraksadı. "İyi bir baba olmak için gereken niteliklere sahip olup olmadığımı bile bilmiyorum. Bazen gerçekten sinirli ve sabırsız davranabiliyorum. Hem mantıksız hem de inatçı olabiliyorum. Kız kardeşimin eşi Neil o kadar sakin ki."

"Farklı huylara sahip insanlar da iyi baba olabilir. Benim babam da çok inatçıdır. Ayrıca *kesinlikle* sinirli biri. Ağzı o kadar bozuk ki ettiği küfürler hafta sonuna kadar küfür kavanozunu doldurabilir." Bolca küfür içeren nasihatlerinden sonra kavanozu ağzına kadar kâğıt parayla doldurmasını hatırlayınca gülümsedim. "Mükemmel olmayabilir ama olağanüstü bir baba."

Hutton kadehini masanın üstüne koyduktan sonra kollarını kavuşturdu. "Peki sen? Çocuk sahibi olmak istiyor musun?"

"Evet ama önce halletmem gereken bazı şeyler var."

"Ne gibi?"

Omuzlarımı dikleştirdim. "Nasıl sağlıklı bir ilişki kurulacağını öğrenmek gibi şeyler."

Hutton hafifçe güldü. "Sana bu konuda verebileceğim bir tavsiye yok. Kocalığım babalığımdan daha beter olacak."

"Sana bunu düşündüren ne?"

"Tecrübelerim."

"Öyle mi?" Bacağını dürttüm. "Bir yerlerde gizlediğin karın mı var? Sahte nişanlın olarak bunu bilmeliyim."

Bana yandan pis pis sırıttı. "Hayır, daha önce hiç evlenmedim. İlişki yaşamayı denedim ama onları berbat ettim. Hatta bana kelimenin tam anlamıyla berbat ettiğim *söylendi.*"

"Hiç hoş değil."

Omuz silkti. "Gerçek bu."

"Sanırım böyle bir durumda gerçeklerden çok kibarlığı tercih ederim."

"Önemli değildi. Aslına bakarsan pek umursadığım söylenemez."

Kadehin dibinde kalan şaraba gözlerimi dikip bardağın salladım. "Zlatka hakkında mı konuşuyoruz?"

"O bana berbat olduğumu söyleyen en son kişiydi. Ne var ki, böyle olduğumu düşünen tek kişi değil. Bu şekilde düşündüklerinden dolayı onları suçlayamam. Kimse dışarı çıkmaktan hoşlanmayan bir keşişle sevgili olmak istemez."

"Bütün mesele bu mu? Dışarı çıkmaktan hiç hoşlanmaman mı?"

"Çoğunlukla. Yine de başka sorunlar da vardı. Bazı konular hakkında konuşmakta iyi değilim. Ben daha çok... boş ver gitsin." Öne doğru eğilip kadehini eline alarak şarabını tek yudumda bitirdi.

"Ne?" dedim onu tekrar dürterek. "Söyle bana."

"Fiziksel konularda duygusal konulara oranla çok daha iyiyim."

Midem kasıldı ve bakışlarımı kucağıma çevirdim. "Seks konusunu mu kastediyorsun?"

"Evet."

"Şey... tabii ki bu da önemli." Tam olarak hangi kısmında iyi olduğunu öğrenme isteğim yanlış mı değil mi merak ediyordum. "Biriyle fiziksel olarak kimyanın uyuşması iyi bir şeydir."

Hutton boş bardağını masaya bıraktı. "Aslında Zlatka ve benim, seks konusunda pek de uyumlu olduğumuzu düşünmüyorum."

"Neden?"

"Benim yapmaktan hoşlandığım şeylerden o hoşlanmazdı."

Cesaretimi toplamak için derin bir nefes aldım. "Mesela?"

Hutton duraksadı. "Zlatka, ona bir şey yapılmasını ya da yapılmamasını söylenmesinden hoşlanmazdı. Onun aksine ben, kontrol etmekten hoşlanırım."

Şarabımın geri kalanını tek dikişte boğazımdan aşağı boşalttım.

"Ancak başka sıkıntılar da vardı. Sürekli beni içinde olmadığım bazı durumlar ve konuşmalardan kaçınmakla suçlardı. Haklıydı da. Onlardan gerçekten kaçınıyordum. Eninde sonunda, ilişkimiz de bu kategoriye girdi."

"Onu özlüyor musun?"

"Kesinlikle hayır. İnanılmaz yorucu biriydi. Üstelik ben kimseyi özlemem." Göz göze geldik. "Sen hariç. Hayatımda, seni özlediğim pek çok an oldu."

Gülümsedim. "Gerçekten mi?"

"Evet."

"Ben de seni özlüyordum." Dudaklarımızın arasındaki mesafe birden uzak gelmemeye başladı. Ayrıca bu defa sakız da çiğnemiyordum. Eğer ona doğru biraz daha eğilirsem, Hutton belki...

Arkasındaki ağaçların üzerinde şimşekler çaktı ve bir saniye sonra sanki tüfek ateşlenmiş gibi ses geldi. "Ah!"

Gök gürültüleri peş peşe gelirken Hutton elini bacağımın üzerine koydu. "İyi misin?"

"Evet, üzgünüm." Biraz utanmış hâlde hafifçe omuzlarımı silktim. "Fırtınalar beni hâlâ ürkütüyor."

"Hadi içeri girelim." Hutton masadan boş şarap şişesini kaptığı gibi ayağa kalktı. "Sana misafir yatak odalarını göstereyim. İçlerinden istediğini seçebilirsin."

Eve doğru onu takip ettim. "Burada kalmamın sorun olmayacağından emin misin?"

Dirseğiyle kaydırarak cam kapıyı kapatırken, "Evet. İstersen annemi arayıp ona soralım. Eminim o da bunu onaylar," dedi esprili şekilde.

"Benimki de. Aslında *ben* mesaj atıp burada kalacağımı ona haber vereceğim. Merak etmesine de gerek kalmaz."

"İyi fikir."

Hutton'ın bana gösterdiği ilk yatak odası giriş katındaydı. Odanın kapısı, koridorun ilerisinde bulunan ana yatak odasının tam karşısındaydı. Odada beyaz fisto kumaş yatak örtüsüyle kaplanmış kraliçe boy yatak* ve kendine ait banyosu vardı. "Burası harika," dedim yatağa kendimi bırakıp.

Hutton kapının önünde oyalandı. "Eğer daha fazla mahremiyet istersen, diğer iki yatak odası alt katta."

"Dinle. Altı aydır ailemle ve iki ergen kız kardeşimle yaşıyorum. Burası cennet gibi."

Gülümsedi. "Peki. Sana getirmemi istediğin bir şey var mı?"

"Yedek diş fırçan var mı? Bir de yatarken giyebileceğim eski bir tişörtün?"

"Hemen dönerim."

O gittiğinde anneme bugün Hutton'da kalacağımı ve eve sabah geleceğimi söylediğim bir mesaj attım. *Samimi Sevgili*'den

* 153 x 203 cm boyutlarındaki yatak. -ç.n.

ve *Instagram*'dan bildirimim geldiğini gördüm. Ancak onları yok sayıp telefonumu kapattım. Dışarıdaki dünyayla yarın ilgilenebilirdim.

Telefonumu komodinin üstüne koyduğum sırada Hutton, elinde katlanmış beyaz tişört, paketi açılmamış diş fırçası ve seyahat boy diş macunuyla koridorda belirdi. "Bunlar işe yarar mı?"

"Evet. Teşekkür ederim." Ayağa kalktım. Benim için getirdiği şeyleri alırken ellerimiz birbirine temas etti. Kollarıma bir sıcaklık dalgası yayıldı.

Hutton ellerini ceplerine soktu. "Başka bir şeye ihtiyacın var mı?"

"Hayır, beni merak etme." Dışarıdan şiddetli bir gök gürültüsü duyulduğunda sıçradım.

"İyi misin?"

"Hayır." Utançla gülümsedim ve hiç düşünmeden şakaya vurarak konuştum. "Bu gece senin yatağında uyuyabilir miyim?"

Hutton'ın yüzü bembeyaz kesildi.

"Ben... şaka yapıyorum," dedim yüzüm giderek alev alırken. "Sana daha önce söylediğim şeylerden dolayı. Endişelenme. Ben gerçekten..."

"Eğer istersen uyuyabilirsin."

"Senin yatağında... Ne?"

"İstersen benim yatağımda uyuyabilirsin. Tabii korkuyorsan."

Ya korkmuyorsam? Ya tek isteğim sana yakın olmaksa?

Bu kelimeleri söyleyecek cesareti kendimde bulamadım.

Bunu yapmak yerine gülümsedim. "Teşekkürler. İdare ederim."

"Pekâlâ, iyi geceler." Hızla odadan çıktı ve kapıyı arkasından çekerek kapattı.

Orada öylece dikilip bir süre kapıyı izledim. Az önce ne olmuştu? Bir daveti mi reddetmiştim? Beni gerçekten yatağına almak *istemiş* miydi? Yoksa yalnızca kibar mı davranıyordu?

Neden bunda bu kadar kötüydük?

İkili topuzlarımı çözüp yüzümü yıkadım. Elbisemi ve dolgunlaştırıcı sutyenimi Hutton'ın tişörtünü giymek için çıkartırken yaşananları düşünmeye devam ediyordum. Temiz, beyaz pamuklu kumaş tenimin üzerinde yumuşacık hissettiriyordu. Banyonun aynasından kendime bakarken ne yapacağımı merak ettim. Bu gece çizgi geçmeye yaklaştığımız birkaç an olmuştu. Bunu hayal etmediğimi biliyordum.

Aynı zamanda sırf eğlenmek uğruna arkadaşlığımızı riske atmak istemediğine inanmamı sağlayan şeyler de söylemişti. Bunun olmasını ben de istemezdim. Sahip olduğumuz şey gerçekten nadirdi.

İstediğim şey bencillikti.

Bütün ışıkları söndürdükten sonra çarşafların arasına kayarak karanlığa uzun uzun baktım. Çatıya vuran yağmur, ara sıra çakan şimşek ve gök gürültüsünün uğultusuyla bölünüyordu.

Hoş bir gecedeki şüpheli davranışlar, yılların arkadaşlığını bozabilir miydi? Belki de bozmazdı. Belki biraz soyunup neler yaşanacağını görebilirdik. Dudaklarımız buluşur, ellerimiz amaçsızca birbirimizin üzerinde gezinirdi. Karanlıkta çekindiğimiz ne varsa bir kenara bırakırdık.

Şimşek çaktı. Öylesine güçlüydü ki evi sarsmıştı.

"Bu inanılmaz," diye fısıldadım kendi kendime. Yine de örtüleri üzerimden fırlattım, ayaklarımı yere sarkıttıktan sonra koşarak kapıyı açtım.

Nefes nefeseydim.

Hutton üstü çıplak vaziyette karanlığın ortasında dikiliyordu. Eli kapıyı çalacakmış gibi havada asılı kalmıştı.

6. BÖLÜM

Hutton

"Ah!" Felicity'nin elleri yanaklarına gitti. "Ben... sadece..."

Onun konuşmasının bittiği yerde benim düşüncelerim umutla devreye girdi.

Çıplak kalmayı isteyip istemediğini merak ediyorum...

Vücudun benimkinin üzerindeyken nasıl hissedersin diye merak ediyorum...

Seni on farklı şekilde becermeyi düşünüyorum...

Harika, ben de öyle.

Ancak gözleri göğsümde gezinirken bana söylediği şey şuydu. "*Susadım.*"

"Doğru," dedim. "Ben de o yüzden geldim."

"Öyle mi?"

"Evet, susayabileceğini düşündüm. Sana buzdolabında su şişelerinin durduğunu söylemeyi unuttum. Neden senin için bir tane getirmiyorum?" Kalbim sertçe çarparken arkamı döndüm ve hızlıca yüksek tavanlı büyük salondan mutfağa yöneldim. Buzdolabının kapağını açıp bir süre bekleyerek soğuk havanın çıplak göğsüme çarpmasına izin verdim. Dolabın içindekilere baktım. Ne aradığımı tamamen unutmuştum.

O biliyor, aptal herif. Üstsüz şekilde, yatak odasının kapısını neden çalacağını kesinlikle biliyor. Beş dakika boyunca ken-

dimden emin olmak için kapının önünde beklemiş, kapıyı çalıp çalmayacağım konusunda tereddüt ederken yaşanabilecek ihtimallerin tamamını kafamda döndürüp durmuştum.

Aletime güvenim tamdı ama bedenim aletime o kadar da güvenmiyordu.

Felicity'yle birbirimizi bu kadar uzun zamandır tanıyorken böyle bir adım atmak gerçekten riskliydi. Bu, Zlatka'nın bir partide bana yaklaşıp, "*Seni istiyorum. Hadi buradan gidelim,*" demesine benzemiyordu. Bu gerçek açıkça ortaydı.

Felicity bu gece benimle flört etmiş miydi, yoksa bu sadece tanıdıklığın verdiği rahatlık mıydı? O fiziksel çekimi tamamen kafamda mı kuruyordum? Fırtına boyunca onu güvende hissettirmek... muhtemelen aklını bir ya da iki orgazmla dağıtabileceğimi söylesem ne cevap verirdi? Bunu yapabilirdim fakat o...

"Hutton?"

İrkildim. Ona bakmak için döndüğümde üzerinde benim tişörtümle, çıplak bacaklarıyla ve darmadağın saçlarıyla orada dikiliyordu. Hayallerimde karanlıkta tam da böyle görünürken adımı binlerce kez fısıldamıştı. Elbette eğer arzularımın dünyasında olsaydık, Felicity şu an dizlerinin üzerine çökmüş olurdu. Ya da sırtını buzdolabına dayardım. Ya da onu tezgâha oturtur, dilimle bacaklarının arasında duruyor olurdum.

"Üzgünüm, seni kokutmak istemedim." Hafifçe gülümsedi. "Suyu bulabildin mi?"

"Su. Evet." Tekrar buzdolabına doğru döndüm. Gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldıktan sonra plastik su şişesini alıp dolabın kapağını kapattım. "Al bakalım."

"Teşekkürler." Su şişesini benden alsa da mutfaktan çıkmak için herhangi bir adım atmadı. Karanlıkta bile bakışlarının göğsümün, omuzlarımın ve karnımın üzerinde gezindiğini görebiliyordum. Beli lastikli eşofman altım kalçalarımdan sarkıyordu.

Felicity'nin bakışları vücudumun güneyine doğru kaydı. "Sanırım ben... yatağa geri döneceğim."

"Bekle."

Gözlerini bana çevirdi. "Evet?"

Aklıma on farklı soru geldi ama maalesef gidip en uygun olmayanını seçtim. "Bugün saçlarını mı kestin?"

Saçlarının pürüzlü uçlarına dokundu. "Evet. Bu sabah, uygulamadaki kötü yorumu gördükten sonra. Biliyorum, kötü görünüyor. Düzgün değil."

"Kesinlikle hayır. Asimetrisinde bir güzellik var."

Gülümsedi ama söyleyecek bir şeyi kalmamıştı. İkimiz de çizgiyi geçecek kadar cesur değildik. Orada durmak biraz işkence gibi gelmeye başladı. Sonunda sessizliği bozdu. "İyi geceler."

"İyi geceler." Benden uzaklaşmasını izlerken cesaretsizliğime küfrettim. Bir süre sonra odasının kapısının kapanma sesi duyuldu.

Yatağıma geri dönüp uzun süre uyanık kaldım. Küçük bir yumruk gibi beynime inen yağmur damlalarının çatıyı dövmesini dinliyordum. Bugün en az beş farklı şekilde her şeyi berbat etmiştim. Yıllarca onu ve aramızda bir şeyler olsa nasıl olur diye düşünmüştüm. Bu gece, o konu hakkında bir şeyler yapabilmek için bir şans yakalamıştım. Aslında birden fazla şans. Ancak ben geri adım atmıştım.

Belki de olması gereken buydu. Belki de bilinçaltım bana bir iyilik yapıyordu. Felicity'yi yatağa atmak, aramızdaki arkadaşlığı geri dönüşü mümkün olmayan şekilde mahvedecekti. Hayatımda yeterince ilişkiyi mahvetmiştim, değil mi? Bu seferki korumaya değerdi.

Yarın sabah koşuya çıkıp biraz testosteron ve hayal kırıklığını ortadan kaldırmak için kendi kendime ağırlık kaldırma seansı ısmarlayacaktım. Ardından duşa girip kendimi boşalta-

cak ve dün gece o kapıyı çalmaya cesaret etseydim ne olurdu diye düşünecektim. Tadının nasıl olacağını. Çıkardığı sesleri. Etrafıma doladığı bacaklarını. Kavislenen sırtını. Dudaklarımın gezindiği mükemmel göğüslerini.

Kendimi durduramadan elim eşofmanımın belinden içeri kaydı. Aletimi avuçlayıp Felicity'nin bedenini üzerimde hayal ederken kendimi okşamaya başladım. Teninin her bir santimini yalayacak, parmaklarımla tatmin edecek ve dilimle becerecektim.

Nefeslerim şiddetlenip hızlandığında fırtınanın çıkardığı gürültüye minnettardım. Elimi daha sert, daha hızlı ve daha sıkı hareket ettirdim. İlk kez onun içine aletimi kaydırmanın hayalini kuruyordum. Benim için hazır, ıslak ve arzulu olacaktı. Aletim için yalvaracaktı.

Elleri saçlarımdan, sırtıma ve oradan da kıçıma inerek daha derinine girmem için beni kendisine çekecekti. Acıdan ya da zevkten haykıracaktı. Belki ikisinin de karışımı olurdu çünkü onu asla incitmezdim. Ancak kendimi kontrol etmeye çalışmayacaktım. Felicity'yi o kadar uzun zamandır istiyordum ki. En sonunda benimdi ve onu doruğa ulaştırmayı istiyordum. Geldiğini hissetmek, inlemelerini duymak, beni tamamen alırken onu izlemek istiyordum. Daha sert, daha sıkı, daha hızlı... *Siktir, siktir, siktir.* Tüm gerginlik, midemde bir karmaşa bırakan nabız gibi atan vuruşlarla serbest kalırken ağzımdan çıkan bir inlemeyi zar zor bastırdım.

Yaptığım şeyden dolayı utanıyordum. Felicity'nin odası koridorun tam karşısındaydı! Sessizce banyoya girip temizlendim ve yatağıma geri döndüm. Gecenin geri kalanında hiç durmadan dönüp durmuştum.

***

"Hutton."

Bu Felicity'nin fısıltısıydı. Bir anlığına rüya gördüğümü düşündüm.

"Hutton." Şimdi eli omzumdaydı. Fikrini değiştirip en sonunda yatağıma gelmeye mi karar vermişti? "Hutton, uyan. Burada birileri var."

Gözlerim hızla açıldı. Odamın içi aydınlıktı. Gecenin bir yarısı değildi, sabah olmuştu. Felicity, beni baştan çıkarmak için buraya gelmemişti. Aslında alnı endişeyle kırışmıştı. Ne söylediğini anlamak için çabaladım. "Ne?"

"Burada birileri var, kapıyı çalıyorlar. Sanırım annen."

"Annem mi?" Bu hiç seksi değildi. Dirseğimden destek alarak kendimi kaldırdım ve gözlerimi kırpıştırdım. "Burada mı?"

"Evet. Başka biri de olabilir." Ayağa kalkıp hole doğru baktı. "Kapıya vurduklarını ve bağırdıklarını duydum fakat kapıyı açmak istemedim."

Felicity'nin hâlâ benim tişörtümü giydiğini fark ettim. Meme uçları sertleşmiş, pamuk kumaşın altından çıkıntı yapmıştı. Bu manzara karşısında örtünün altındaki aletim aniden canlandı.

Güm! Güm! Güm!

"Hutton! Orada mısın?" Bu kesinlikle annemin sesiydi.

İnleyerek kendimi tekrar yatağa bırakıp yüzümü yastığa gömdüm. "Git buradan, anne."

"Gideceğini sanmıyorum. Birkaç dakikadır ısrarla kapıyı çalıyor."

"Siktir." Yastığımı bir kenara fırlatıp elimi dağınık saçlarımın arasından geçirdim. "Neden bu kadar erken geldi ki? Saat kaç?"

"Onu biraz geçiyor."

"Öyle mi? Hiç bu kadar geç saatlere kadar uyumamıştım."

"Ben de." Bakışlarım tekrar göğüslerine indiğinde Felicity kollarını birbirine bağladı.

Harika. Şimdi de benim sapık olduğumu düşünüyordu.

"Fırtına yüzünden mi uyuyamadın?" diye sordum.

"Kafamda bir sürü şey vardı."

"Hutton, tatlım kapıyı aç! Garaja baktığımda arabanı gördüm. Burada olduğunu biliyorum!"

İnleyerek yataktan kalktım. En azından annemin bağırışı ereksiyonumu -çoğunlukla- indirdiği için minnettardım. Banyoya doğru yönelirken Felicity'ye, "Bana bir dakika ver," dedim.

"Ben de giyineceğim."

"Acele etme. Önce dişlerimi fırçalayacağım. Sonra da annemden kurtulmayı deneyeceğim."

Ancak iki dakika sonra kapıyı açtığımda karşımda sadece annem yoktu. Kız kardeşim, eşi, yeğenlerim, Havalı Keskin Makaslar grubunun dört üyesi olan Stan, Harwey, Buck ile Leonard'ı kırmızı beyaz çizgili paltoları ve hasır kayıkçı şapkalarıyla karşılaştım. Harvey elinde büyük beyaz bir pasta kutusu tutuyordu. Ben onları durduramadan hepsi içeri girdi. Beklenti dolu bakışlarla bana bakıyorlardı.

"Neler oluyor?" diye sorarken bir elimle yataktan kalktığım şekilde duran saçlarımı karıştırdım. "Hepiniz neden buradasınız?"

"Haberleri duyduğumuzda evde Fitz Gibbonların ellinci evlilik yıldönümü kutlamaları için alacağımız sahnenin provasını yapıyorduk," dedi babam. "Sonra herkesi toplayıp anında buraya geldik."

"Bu doğru mu?" diye sordu annem nefes nefese kalmış hâlde. Ellerini dua eder gibi birbirine kenetlemişti.

"Ne doğru mu?" Kalabalığın şaşkınlıkla dolu yüzlerine bakarken kafam karışmıştı.

"İşte burada!" Annemin yüzü aydınlanırken gözleri yaşla doldu. "Doğruymuş! Doğruymuş!"

Omzumun üzerinden dün geceki mavi elbisesini giymiş, saçları dağınık, bacakları ve ayakları çıplak, yatak odasından bize doğru yaklaşan Felicity'ye baktım. Bunun nasıl göründüğü bariz ortadaydı.

Annem aceleyle yanına koşup ellerinden tutarak Felicity'ye sıkıca sarıldı. "Tatlı Felicity. Bu bir rüyadan çok daha güzel!"

"Öyle mi?" Felicity annemin omzunun üzerinden kocaman olmuş, panik dolu gözlerle bana bakıyordu.

Annem, Felicity'yi elinden tutup benim yanıma sürükledi ve yan yana dururken bizi izledi. Ardından gözlerini sildi. "Duygularımı dizginleyebilir miyim, bilmiyorum. İkiniz... bunca zaman sonra nişanlandınız. Evleniyorsunuz!"

Benim dudaklarım şaşkınlıkla aralanırken Felicity tiz bir ses çıkarttı.

Kız kardeşim yanıma gelip sarılmadan önce karnıma şakayla yumruk attı. "Seni pislik! Ne zamandan beri benden sır saklıyorsun?"

Kardeşimin kocası Neil, kollarını bana dolayıp sırtıma serçe vurdu. "Dostum, bir şeyler söylemeliydin."

"Şimdi her şey çok mantıklı gelmeye başladı," dedi annem gülümseyerek. "Ona gerçek aşkı bulması konusunda yardım etmeye çalıştığımda buna itiraz etmesi boşuna değilmiş. O zaten aşkı bulmuş!"

Zosia donat kutusunu incelerken, "Peki bu neden sırdı?" diye sordu. "Bunu anlayamıyorum."

"Hutton gibi biriysen, medya sürekli özel hayatına müdahale eder. İlişkisini açıklamak üzerindeki baskıyı arttırırdı," diye açıkladı kız kardeşim. "Değil mi, Hutton?"

"Evet... tabii."

"Demek dün hissettiğim hüzünlü bakışlar ve tedirgin ruh hâli de bu haberi bizimle paylaşmak istemesinden fakat yeni yeni filizlenen aşkını korumaya çalışmasından kaynaklanıyordu! Şu an geriye dönüp baktığımda sebebi tam orada duruyor." Annem elimi tutup Felicity'nin avucuna yerleştirdi. Gözleri yaşlarla doluydu. "Beyler, bir şarkı alabilir miyiz?"

Biz itiraz edemeden Havalı Keskin Makaslar önümüze dizildi ve Harvey, akort düdüğüne bir nota üfledi.

"Tebrikler size." Doğum günü şarkısının melodisine uyarlanan, dört kısımlık şarkıyı söylediler. "Tebrikler size. Nişanlandığınız için tebrikler size. Tebrikler size!"

Şok damarlarımda dalgalanırken son iki notayı uzatarak şarkıyı bitirdiler. Felicity ve ben birbirimize şaşkınlıkla bakarken diğerleri alkışladı.

Kız kardeşim elindeki telefonu sallayarak, "Fotoğraf zamanı," diye bağırdı. "Herkes yerini alsın!"

Havalı Keskin Makaslar hevesle arkamızda toplaşırken ailem onların yanında bir yerlere sıkıştı. Neil, Jonas'ı kucağına aldı. Annem de Kelly'yi alıp onu kalçasına oturttu. Allie bir tane fotoğraf çektikten sonra önümüze geçip bir tane daha çekti. Böylece o da fotoğrafta görünebilecekti. "Bu kez gülümsemeye ne dersiniz?" diye önerdi kıkırdarken. "Hutton ve Felicity, ikiniz de hayalet görmüş gibi görünüyorsunuz."

Gülümsemeye çalışmadım. Felicity'nin yüzünü nasıl bir şekle soktuğuna dair hiçbir fikrim yoktu. *Tanrı aşkına*. Üzerime tişört bile giymemiştim.

"İşte şimdi mutlu çiftlerden biri oldunuz," dedi annem.

Tek elimi havaya kaldırdım. "Anne, gerçekten, bu doğ..."

"Hadi ama. Şu an utanmanın zamanı değil." Annem beni azarlarken ellerini çenesinin altına koydu. "Kolunu onun omzuna dola, Hutton. Sen âşıksın! Zavallı kız da heyecandan tir tir titriyor."

Felicity'ye baktım. Gerçekten sarsılmış ve korkmuş görünüyordu. Kolumu hemen omzunun etrafına sardım.

Felicity, "Şey... Bayan French. Millet, dinleyin açıklamamız gereken bir şey var," diyerek konuşmaya başladı.

"Lütfen bana anne de." Annemin yine gözleri doldu. "Açıklama yapacak hiçbir şey yok. Bu kitaplardaki en eski hikâyedir. Oğlan kızla tanışır. Yıllarca arkadaş kalırlar ve sonra arkadaştan ötesi olduklarını fark ederler..." Gözyaşlarını sildi. "Sanki evren tüm dualarıma cevap vermiş gibi. Artık senin adına endişelenmeye son verebilirim, Hutton."

"Öyle mi?"

"Evet." Memnuniyetle gülümsedi. "Artık seni türlü bahanelerle dükkânıma çağırıp birilerini ayarlamaya çalışmak yok çünkü ruh eşinin yanı başında olduğunu belli ki sonunda fark ettin."

Felicity başını iki yana salladı. "Bunun için gerçekten çok üzgünüm ama..."

"Üzülme." Annem gülümsedi. "Haberi kendinize saklamak istediğinizi anlıyoruz. Bu sırrı kalbin gibi yakın tutmak istemen fazlasıyla doğal. Fakat artık ortaya çıktı." Heyecanla devam etti. "Kutlamak için sabırsızlanıyorum! Ayrıca düğünün gelecek ay yapılacağı doğru mu?"

"Şey..." Felicity'yle aramda panikle dolu başka bir bakışma daha geçti. "Bunu nereden duydunuz?"

"Haberler her yere yayıldı," dedi kız kardeşim. "İnternette, yerel sabah haberlerinde, sosyal medyada. Haftalardır nişanlıymışsınız. Ağustos ayında Cloverleigh Çiftliği'nde aile arasında bir düğün yapacakmışsınız. En az beş arkadaşım bana çıkan haberleri göndererek doğru olup olmadığını sordu." Gülümsedi. "Benim biraz şüphelerim vardı ama annem evrenin ona böyle hoş şakalar yapmayacağından oldukça emindi."

"Haklı da çıktım! Onlara bir baksana, neler olduğu *açıkça* görünüyor," dedi annem. Felicity'nin çıplak bacaklarına, benim de tişörtsüz göğsümü işaret ederek göz kırptı.

Neil, "Umarım bir şeyleri bölmemişizdir," dedi gülümseyerek.

"Peynir deyin!" Kız kardeşim başka bir fotoğraf daha çekti. "Bir öpücüğe ne dersiniz?"

"Bir ne?" Bir titreme Felicity'nin üzerinden geçtiğinde omuzlarına doladığım kolumu daha sıkı sardım.

"Öpücük!" Annem belli ki bu fikre bayılmıştı. "Kamera için. Şans için. Aşk için!"

Kız kardeşim elindeki telefonu bize çevirerek, "Kesinlikle," dedi. "Öp onu, Hutton."

Felicity'nin gözlerine baktığımda oradan geçen milyonlarca duyguyu gördüm. Çoğunlukla korku, aynı zamanda tanıdık bir sıcaklık ve hatta biraz umut bile vardı. Hiç düşünmeden dudaklarımı onun dudaklarına indirdim.

Annem iç çekti. Kız kardeşim '*ah* derken Zosia *'ıy'* diye tepki verdi. Havalı Keskin Makaslar Grubu, *Let Me Call You Sweatheart** şarkısını söylemeye başladı.

Ne var ki, hiçbirini tam olarak duymuyordum çünkü on beş yaşımdan beri öpmek istediğim kızı ilk defa gerçekten öpüyordum. Dudakları kapalı olsa da tıpkı hayal ettiğim kadar

* Bir Bing Crosby şarkısı. -ç.n.

yumuşak ve tatlıydı. Hatta öpüşmemiz seyirci kitlesinin önünde gerçekleştiğinden masum olmasına rağmen sona ermesini istemiyordum.

"Tamam. Fotoğrafı çektim," dedi kız kardeşim.

Biz... durmadık.

Neil, "Bir oda bulun!" diye bağırdı.

"Bu iğrenç. Artık *donut* yiyebilir miyim?" diye sordu Zosia.

Başımı kaldırıp gözlerimi açtım. Felicity'nin ifadesi tamamen şaşkınlıkla doluydu. "Ben... kafam karıştı," dedi fısıltıyla.

"Benimle gel." Kolunu tutup onu arkadaki koridora doğru sürükledim. Zihnim dönüp duruyordu.

"Şaka yapıyordum!" Neil kahkaha atarken bağırdı.

"Rahat bırakın onları," dedi annem. "Muhtemelen biraz baş başa kalmaya ihtiyaçları var. Aşk yuvalarına haber vermeden geldik."

Odama girdikten sonra kapıyı kapatıp arkamı döndüm. Felicity'nin yüzü, yanaklarındaki kırmızılık dışında bembeyazdı. "Aman Tanrım," dedi. "Ben çok üzgünüm."

"Üzülme."

Felicity yatağımın ayakucuna doğru gidip volta atmaya başladı. "Mimi'ye kahrolası koca ağzımı açmamalıydım. Bunun olacağını biliyordum. Ailenin haberleri duymasının sonuçlarını ve bu kadar mutlu olacaklarını düşünemedim! Üstelik sadece onlarla sınırlı da değil."

"Ne demek istiyorsun?"

"Sabah telefonumu açtığımda Winnie'nin hakkımızda yazılmış bir yığın haber gönderdiğini gördüm. Ön sayfadayız!"

"Öyle miyiz?"

"Evet! Dün akşam, takipçi sayım aniden yükselmiş. Tonlarca özel mesaj almışım. *Samimi Sevgili* uygulamasındaki bildirimlerim durmak bilmiyor. Annem, Frannie'yi kastediyorum...

henüz dinleyemediğim bir sesli mesaj bırakmış. Konunun ne olduğunu tahmin etmek zor değil." Hareket etmeyi bırakıp yüzünü ellerinin arasına aldı. "Şimdi bütün bunları çözüme kavuşturmak için herkese gerçeği söylemek zorundayım. Bu çok utanç verici."

"Pekâlâ. Dur bir dakika." Zihnim hiç durmadan dönüyordu. "Belki de herkese doğruyu söylemek zorunda değilizdir."

"Anlamadım?"

Elimi saçlarıma götürdüm. "Belki... olayları akışına bırakabiliriz."

"Olayları akışına bırakmak mı?"

"Evet, en azından kısa süreliğine."

Başını yana eğdi. "Neden?"

"Annemi duydun. Sonunda beni rahat bırakacak. Belki diğerleri de bunu yapar."

Felicity aklımı oynatmışım gibi bana bakıyordu. "Sen ciddi misin?"

"Evet. Etrafımdaki herkesin özel hayatımın olmaması hakkında beni sürekli sıkıştırmasından yoruldum. İfade vermeye hazırlanmak için çok çalışmam gerekiyor. Eğer insanlar nişanlandığımı düşünürlerse o hazırlığı yapabilmem için bana alan tanırlar," dedim. Söyleyemediklerim de vardı. *Sahte nişanlım olman, seninle bol bol zaman geçireceğim, benimmişsin gibi rol yapacağım, belki de kıyafet gerektirmeyen şeyler yapabileceğimiz anlamına geliyor.*

"Ne kadar sürecek?"

"Sadece burada kaldığım süre boyunca," dedim. "Evi üç aylığına kiraladım. 15 Ağustos'ta burayı boşaltmam gerek."

Felicity hesaplamasını yaptı "O hâlde bir ay?"

"Doğru." Otuz gün boyunca *başka* bir versiyonuma, Felicity'ye yakışan o adama bürünme fikri bana garip bir şekilde özgürlük hissi vermişti. "Ne düşünüyorsun?"

Gülümsedi. "Sanırım, dışarda hayal kırıklığına uğrayan bir sürü Zıplayan Büyükanne olacak."

"O hâlde yapacak mısın?"

"Elbette yapacağım."

"Bunu yapmak, ailene yalan söyleyeceğin anlamına geliyor... yapabileceğine emin misin?"

Birkaç saniye boyunca alt dudağını ısırdı. "Kimseye *zarar vermeyeceğiz.* Aslında ailem gerçekten mutlu olacak. Tek sorun bu oyun bittiği zaman yaşanacak. Sanırım sen San Francisco'ya döndüğünde buna son verebiliriz."

"Bu kulağa makul geliyor."

"Gelecek ay evleneceğimizi söylemem hariç! Lanet olsun!" Avuçlarıyla kafasına vurdu.

"Bak şu an bu konuda endişelenmeyelim."

"Hikâyeyi temele oturtmamız gerek, Hutton. Bir senaryoya ihtiyacımız var." Felicity başını iki yana sallarken gözleri büyüdü. "Yoksa işlerin karışmasına neden olabilirim."

"Bir hikâye uydurabiliriz." Kapalı kapıya bir bakış attım. "Şimdilik sadece onlardan kurtulmaya çalışalım."

Felicity kahkaha attı. "Eğer yatak odasından çıkmazsak mesajı alabilirler."

Bunun düşüncesiyle karın kaslarım gerildi. "Keşke."

***

Mutfağa geri dönmeden önce üzerime bir tişört geçirdim. Karşılaştığım manzara karşısında onları ön kapıdan çıkarma hayallerim çarçabuk yerle bir oldu. Kahve demlenmişti, Neil ocağın üzerindeki kızartma tavasına yumurta kırıyordu, kız kardeşim portakal soyuyordu. Herkes keyifle *donut* yiyordu.

Mermer ada tezgâhın üzerine bizim için ağzına kadar dolu iki kupa bırakırken, "İkiniz gelin ve oturun," dedi annem. "Ona nasıl evlenme teklif ettiğini duymak istiyoruz."

"Bu bizim özelimiz, anne." Felicity'nin yanında duran taburenin kenarına oturdum.

"Hadi ama. Anlatın bize," dedi Alice ikna etmeye çalışarak. "Ayrıca yüzüğü de gösterin."

Felicity sol elinin parmaklarıyla oynadı. "Aslında yüzük hâlâ mağazada. Ölçüsü ayarlanıyor."

Zosia elinin üzerindeki pembe şeker karışımını yalarken, "Büyükannem bunun duygusal sakınma sorunlarının üstesinden geldiğin anlamına geldiğini söyledi," dedi. "Bu doğru mu?"

"Duygusal *kaçınma* sorunları var. Ayrıca sakın bu şekilde konuşma." Kız kardeşim, kızına sert bir bakış attı.

"Sadece şunu söyle. Evlenme teklifi ederken dizlerinin üzerine çöktü mü?" Annemin gözleri hayallerle parladı. "Romantik miydi?"

Felicity bana baktığında başımı salladım. Gereken detayları ondan alacaktım. "Evet." Sesi daha özgüvenli geliyordu. "Tek dizinin üzerine çöktü. Oldukça romantikti."

"Neredeydiniz?" diye sordu Allie merakla.

"Burada." Felicity omzunun üzerinden bir bakış attı. "Ormanda."

"Ona evlenme teklifini ormanda mı ettin?" Bu annemi epey heyecanlandırmış gibi görünüyordu. "Toprak grubundan olan boğa burcu için oldukça mantıklı bir seçim. Bu arada senin burcun ne, Felicity?"

"Ben yengeç burcuyum. Doğum günüm daha yeni geçti. Aslında Hutton bana evlilik teklifini tam o gün etti." Felicity, hikâyenin tadını çıkarmaya daha yeni başlıyordu. "Doğum günümde."

"Ah, bu harika." Annem mutlulukla başını salladı. "Toprak gibi sert ve dayanıklı boğa burcu. Hassas ve duygusal yengeç için harika bir eş olur."

Allie kıkırdarken ben gözlerimi devirdim. "Anne birine hassas ve duygusal yengeç demek iltifat değildir."

"Çok iyi anlaşacaklarını söylemek istiyorum," dedi annem savunmaya geçerek. "Hem boğa hem de yengeç aile odaklı burçlardır. Ancak bir yengeç, duygularıyla bağlantı kurmayan biriyle zorlanabilir. Hutton, onu hayal kırıklığına uğratmamaya özen göstermelisin. Aksi hâlde, duygularını anında yengeç kabuğuna geri çeker."

"Hadi düğün hakkında konuşalım," dedi Allie. "Cloverleigh Çiftliği'nde mi yapılacak?"

"Sanırım öyle," dedi Felicity. "Yalnızca kız kardeşim Millie'yle bazı detayların üzerinden geçmeliyim. Orada düğün planlayıcı olarak çalışıyor."

"Ne zaman?"

"Şey, bu da Millie'yle kesinleştirmemiz gereken detaylardan biri." Bana baktı. "Biz ağustos gibi olmasını istiyoruz."

Babam dönüp bana baktı. "O zaman buraya kesin dönüş mü yapıyorsun, oğlum? Yoksa ikiniz birlikte San Francisco'ya mı taşınacaksınız?"

Boğazımı temizledim. "Planlar şu anlık net değil."

"Düğüne ben de gelebilir miyim?" diye sordu Zosia umutla. "Lütfen?"

"Elbette, gelebilirsin," dedi annem.

"Meraktan dolayı soruyorum, neden bu kadar acele ediyorsunuz?" Allie, Felicity'nin karnına kaçamak bakışlar atıyordu. "Bize söylemek istediğiniz başka bir şey var mı?"

"Hayır." Felicity ve ben aynı anda cevap verdik.

"Alexandra, hadi ama. Acele etmelerinin sebebi bariz şekilde ortada." Annem iç çekip bizi gösterdi. "Onlar âşık ve birlikte mükemmeller. Sence de öyle değil mi?"

Kız kardeşim gülümseyip kahvesini kaldırdı. "Evet. Boğa ve yengeç cennetten çıkma bir eşleşmedir."

***

Birisi düğün ya da gelecek planlarımız hakkında soru sormaya çalıştığı zaman konuyu değiştirerek kahvaltı boyunca bir şekilde idare ettik. Felicity, sohbeti bizden uzaklaştırma konusunda harikaydı. Anneme dükkânında işlerin nasıl gittiğini sorup yakında bir tarot okumasına gideceğine söz verdi. Babama bahçesinin bu yaz nasıl olduğunu sorduktan sonra gidip biraz domates toplamayı çok istediğini söyledi. Neil'e kasabada polis şerifliği yapan amcası Noah için çalışmanın nasıl bir şey olduğunu sordu.

"Harika bir adam," dedi Neil. "Senin amcandı, değil mi?"

"Üvey annemin kız kardeşiyle evli," diye açıkladı Felicity. "O ailenin içinde büyüdüm. Hepsi benim gözümde öz amcam ve teyzem gibidir."

"Sawyerlar mükemmel insanlardır," dedi annem. "Aslında, Frannie'yle düğün ve geri kalan her şey konuşmak için sabırsızlanıyorum."

"Henüz değil, anne." dedim Felicity'nin alarm durumuna geçmiş yüzünü fark edince. "Bu haber beklenmedik bir şekilde yayıldı. O yüzden izin ver de önce biz MacAllisterlarla konuşalım."

"Peki bir sonraki sahne performansınızı nerede izleyebiliriz?" diye sordu Felicity, Havalı Keskin Makaslar grubuna.

Konuyu kolayca değiştirmişti. Hiç ders almadığı hâlde bir saat boyunca tap dansı* yapmasını izlemek gibi inanılmazdı.

Sonunda herkese gitmeleri gerektiğini çünkü çalışmak zorunda olduğumu söyledim. Annem evden çıkan son kişiydi. Kapıyı onun arkasından kapatıp sırtımı yasladım. Sol göz kapağım seğiriyordu.

"Yüce İsa."

Felicity iki eliyle yanaklarını kapattı. "Bu... gerçekten çok fazlaydı. Sen iyi misin?

"Evet. Peki ya sen?"

Başını sallayarak onayladı. "Sence her şeye inandılar mı? Ailenin ikna olduğuna eminim ama kız kardeşin arada bize emin değilmiş gibi bakıyordu."

"Allie oldukça kurnazdır. Ancak sanırım daha çok ondan sır saklamamdan dolayı. Genelde ona her şeyi anlatırım."

"Kız kardeşinle yakın olmanı sevdim. Bence bu harika." Kollarını öne uzatıp iç çekti "Tamam, hadi. Gidip mutfağı temizleyelim ve ailemle nasıl başa çıkacağımızı düşünelim."

Tüm bunları MacAllister ailesinin önünde tekrar yapmak zorunda kalacağımız düşüncesi neredeyse bu çılgınca plana son vermem için yeterliydi. Ancak sonra Felicity'yi öptüğümde ne kadar iyi hissettiğimi, bunu tekrar yapmayı ne kadar fazla istediğimi hatırladım.

Felicity lavaboya doğru ilerlerken onu takip ettim.

"Ben yıkayacağım, sen de kurularsın. Olur mu?" diye öneride bulundu.

"Tamam ama bir dakika." Boynumun arkasını ovuşturdum. "O öpücük."

Bakışlarını bana çevirdi. "Ne olmuş ona?"

"Başka seçeneğim yoktu."

---

* Ayakuçları ve topukların yere vurularak yapıldığı dans türüdür. -ç.n

"Tabii ki başka seçenek yoktu." Mermerden yapılmış ada tezgâha bakarken damara benzeyen şeklin üzerinde parmağını gezdirdi. "Bunun milyonlarca yıl önce ısı ve yoğun basınç nedeniyle oluşması çok şaşırtıcı, değil mi?"

Ancak cevap veremedim çünkü tenimin altındaki bir damarı bu şekilde yavaşça, özenli ve huzurlu şekilde parmağıyla takip etseydi nasıl hissedeceğimi merak etmekle meşguldüm. Elbette, aklımda net bir damar vardı.

En sonunda dönüp bana baktı. "Beni öptüğün zaman rahatsız olmadım, Hutton."

"Öyle mi?"

Başını iki yana salladı. "En azından artık nasıl bir şey olduğunu biliyoruz, değil mi?"

"Haklısın."

Tekrar damarı andıran şeklin izini sürmeye geri döndü. "Aslında muhtemelen böyle bir şeyi tekrar yapmak zorunda kalacağız."

Kalbim bir sonraki atışında tökezledi. "Öpüşmeyi mi?"

"Evet. Sonuçta eğer nişanlıysak, insanlar bizden öpüşmemizi bekleyecektir." Tepkimi kontrol etmek amacıyla bana göz ucuyla baktı. "Değil mi?"

Başımı salladım. Sanki evren cesur olduğum için beni ödüllendirmiş gibi hissediyordum.

"Bu yüzden, belki pratik yapabiliriz diye düşünüyorum."

Aletime kan hücum etti. "Şimdi mi?"

"Belki şimdi değil ama... yakında." Omuzlarını silkti. "Sence de mantıklı değil mi?"

"Evet. Yakında. Pratik yapmak. İyi." Lanet olası bir mağara adamı gibiydim.

"Harika." Gülümseyip durulamak için bir tabak aldı.

"Yanıma taşınmalısın," dedim aniden.

Tabak elinden kayarak lavaboya düştü. "Ne?"

"Benim yanıma taşınmalısın." Elimi saçlarımın arasında gezdirdim. "Bu her şeyin daha gerçekçi ve daha inandırıcı görünmesini sağlar. Sence de öyle değil mi?"

"Şey. Evet. Kesinlikle. Bunu daha gerçekçi hâle getirir." Yanakları pembeye döndü. "Sadece. Ben yapamam. Bilmiyorum. Eğer sen..."

"Eğer ben ne?"

"Eğer sen bunu daha gerçekçi hâle getirmek *istersen*."

Kalbim oldukça hızlı atıyordu. "*İsterim*."

Dudakları bir saniyeliğine aralandıktan sonra tekrar kapandı. Felicity gülümsedi. "Tamam. Bu öğleden sonra eve gidip eşyalarımı toparlayacağım. Birkaç haftalığına bile olsa ailemin evinden taşınmak güzel olabilir."

"Harika."

Sessizce bulaşıkları yıkamaya devam ettik. İçten içe çıldırıyordum.

Yanıma taşınıyordu. Hem de bugün. Öpüşme pratiği yapmak istiyordu. Bu rolün sınırları çerçevesinde başka neye müsaade edilebilirdi?

Gözlerim baştan aşağıya onun üzerinde dolaşırken tenim ısıyla karıncalandı.

Bu durum karmakarışık hâle gelebilirdi.

7. BÖLÜM

Felicity

"Bu doğru mu?" Winnie'nin sesi her kelimede yükseliyordu.

"Evet." Uyuduğum yatağın kenarına oturdum. Ağzımdan çıkan kelimeleri söylemeye alışmayı deniyorum. "Bu doğru. Hutton ve ben nişanlandık. Onun yanına taşınıyorum."

"Buna inanamıyorum! Neden bana dün hiçbir şey söylemedin? Şu an çıldırmak üzereyim!"

"Üzgünüm. Ben söylemek istedim fakat Hutton ve ben bunu bir süreliğine gizli tutmak konusunda anlaşmıştık. Onun nasıl biri olduğunu bilirsin." Kız kardeşime yalan söylemenin verdiği suçlulukla dudağımı ısırdım. Ne var ki, Hutton geçen gece beni kurtarmaya gelmişti. Şimdi de o benden bir iyilik istiyordu. Onun için bunu yapabilirdim.

"Onun sessiz ve utangaç olduğunu hatırlıyorum evet ama ikinizin arasında bir *şey* olduğunu fark etmemiştim. Aranızda bir şey olmadığına dair yemin etmiştin! Ağzından milyonlarca kez *biz sadece arkadaşız çıktı!* Bozuk plak gibiydin."

"Doğruydu," dedim savunmaya geçerek. "Yakın zamana kadar öyleydi. Hutton bu yaz buraya geldiğinde ikimiz de birbirimize itiraf edemediğimiz duygularımızın olduğunu fark ettik."

"Tanrım, biz seninle *ne kadar* farklıyız. Ben olsaydım şu ana kadar onun adını çoktan vücuduma dövme olarak yaptırmıştım."

Güldüm. "Muhtemelen."

"İkiniz haricinde herkes bunu görüyordu." Şimdi sesi kendini beğenmiş bir tonda çınlıyordu.

"Evet, artık biliyoruz." Yana doğru eğilerek koridorun karşısındaki Hutton'ın spor kıyafetlerini giydiği yatak odasına bakmaya çalıştım ama kapıyı kapatmıştı.

"Bu inanılmaz. Ancak beni tanıyorsun, ayrıntıların hepsini tek tek bilmek zorundayım. Bunu da şimdi öğrenmem gerek."

"Şu an zamanım yok ama bu akşam yemekte sana anlatacağım. Hutton ve ben herkesi burada ağırlayacağız. Yemekleri de ben yapacağım."

İlk başta Hutton'a ailemi akşam yemeğine davet edip edemeyeceğimi sorduğumda bembeyaz kesilmişti. Elbette bunun sebebi ailemi sevmemesi değildi. Kendi ailesinden daha yeni kurtulmuştuk. Benim ailemin de yemeğe gelmesi demek, bir günde çok fazla insanla uğraşmak demekti. Ne var ki, onu ikna edebilmiştim. Ailem geldiğinde hikâyeyi yüzde yüz doğru şekilde anlatacağımıza, geldikleri zaman da Hutton kimseyle konuşmak zorunda kalmasın diye onu ailemle tek başına bırakmayacağıma dair söz vermiştim. Ayrıca insanlara haberi tek tek vermektense herkese aynı anda söylemenin daha iyi olacağını söylemiştim.

Winnie, "Annem ve babam da geliyor mu?" diye sordu.

"Evet. Sadece annemle konuştum."

"Ağladı mı?"

Suçluluğun verdiği vicdan azabı yüzüme tekrar tokat gibi inerken, "Evet," diye onayladım. "Telefona cevap verdiği ilk anda gözyaşlarına boğuldu ama mutlu. Şu an işte. Fırın müşteri kaynıyor fakat buraya geldiği zaman her şeyi anlatacağıma dair bana söz verdirdi."

Winnie, "Akşam yemeği saatine kadar dayanamayabilirim," diye sızlandı. "Bana daha önce anlatamaz mısın?"

"Gerçekten yapamam." Bu doğruydu. Hutton ve ben hâlâ anlatacak düzgün bir hikâye arıyorduk. "Ama söz veriyorum, beklediğine değecek. Hutton'ın adresini sana mesaj atacağım. Saat dört civarında gelebilirsin."

Winnie sıkıntıyla iç çekti. "Peki. Ancak hemen Mills'i ara, olur mu? Muhtemelen aklını kaybetmek üzeredir."

Dudağımı ısırdım. Millie beni endişelendiren tek insandı çünkü doğuştan gelen yalanları anında anlama yeteneğine sahipti. Ayrıca beni bu gezegendeki diğer insanların hepsinden daha iyi tanıyordu. "Arayacağım."

"*Tanrım.* Evleniyorsun, Lissy. *Evleniyorsun.*" Sesi boğuk çıkıyordu. "Buna inanamıyorum."

"Ben de inanamıyorum."

"Senin adına çok mutluyum. Arkadaşına âşık olmak harika bir şey. Üstelik liseden beri değil mi? O zamandan beri arkadaş olmanız ne kadar tatlı."

"Ortaokul," dedim. "Yedinci sınıfın ortasındayken Hutton buraya taşındı." Onun Bay Krenshaw'ın üst düzey matematik sınıfının kapısında durduğunu ve rehber öğretmenimizin elini onun omzuna koyup bizle tanıştırdığı anı hâlâ net bir şekilde görebiliyordum. Tüm bu süre boyunca yere bakmıştı. Dağınık saçları yüzünün üst kısmına düşmüştü.

Sınıftaki tek boş sıra benim yanımdakiydi. Bay Krenshaw onu benim oturduğum tarafa yönlendirdiğinde Hutton gözlerini bana dikmişti. Onun hakkında ilk düşündüğüm şey hayatımda görüp görebileceğim en berrak mavi gözlere sahip olduğuydu. O gözlerde çok hassas bir şey vardı. Hutton'ın diğer ortaokul çocukları gibi bir pislik olmadığını hemen anlamıştım. Buraya kolay kolay uyum sağlayamayacağını hissetmiştim. Bu yüzden

öğle yemeğinde onu yalnız gördüğümde yanıma oturması için davet etmiştim. Pek konuşmamıştı ama o gün... ve hemen hemen sonraki her gün masada yanıma oturmuştu.

"Tabii ki hemen yakınlaşmamıştık," dedim. "Bu zaman aldı."

Winnie güldü. "Evet, ağırdan alma konusunda iyi iş çıkarttınız. Şimdiye kadar. Birdenbire her şey yıldırım hızıyla yaşanmaya başladı. Gerçekten önümüzdeki ay mı evleneceksin?"

"Şey... umarım. Bu konuda yine de Millie ile konuşmam gerek. Uygun olup olmadığına bakacağız."

"Peki. Ancak Cloverleigh uygun olmazsa, Abelard hakkında konuşalım," dedi Winnie. Orada düğün planlamasından sorumluydu. "Düğününün Cloverleigh Çiftliği'nde olmasını istemeni tamamen anlıyorum. Bu kadar kısa sürede bir tarih belirleyemezseniz, size yardımcı olabilirim. Özellikle eylüle kadar beklerseniz."

"O zamana kadar Hutton gidecek." Düşünmeye fırsat bulamadan kelimeler ağzımdan çıktı.

"Gidecek mi? Ne demek istiyorsun? Bu senin de taşınacağın anlamına mı geliyor? Yemek organizasyonu işi ne olacak?"

Bacaklarım gerginlikle titremeye başladı. "Henüz hiçbir şey kesin değil. Ancak Hutton'ın kira kontratı bir ay sonra bitiyor. Nerede yaşayacağımız da vermemiz gereken kararlardan biri."

"Takipçi sayındaki patlamayı gördüm."

"Mesaj kutum da aynı durumda. Belli ki ünlü biriyle nişanlamak, sosyal medya fenomenliği kariyerinize epey yardımcı oluyormuş. Bir anda iş birliği talepleri yağmaya başladı."

"Bu çok heyecanlı."

"*Samimi Sevgili* uygulamasındaki gelen kutumda da bir yığın yeni mesaj var," dedim ona. Aniden bunaldığımı hissettim. "Henüz onlara bakmadım bile. Her neyse, gitmek zorundayım.

Saat dörtte görüşürüz. Eğer istersen, Dex'i ve kızları getirebilirsin."

"Hutton'ın ailesinden de herkes gelecek mi?"

"Hayır, onlarla kahvaltı da zaten görüştük. Bu gece sadece MacAllisterlar olacak."

"Çok yakında soyadın artık MacAllister olmayacak. Sen, Felicity French olacaksın! Yani soyadını değiştirirsen demek istiyorum." Ardından derin bir nefes verdi. "Bir gün Winnie Mathews olmayı çok isterdim. Sen çok şanslısın."

"Teşekkürler. Sonra görüşürüz."

Telefonu kapattığımızda bir süre daha orada oturdum. Dudaklarıma yayılan gülümsemeye engel olamadım.

Felicity French. Kulağa mükemmel geliyordu.

***

Hutton spor yaparken ben de geçen gece bıraktığım atıştırmalıkların tabaklarını almak için mezunlar toplantısının yapıldığı yere gittim. Sonra da eve gidip eşyalarımı toparladım. Evin boş olmasından bencilce sebeplerden dolayı olsa da memnundum. Detay gerektiren sorulara cevap vermeye henüz hazır değildim.

Bavulumu yatağın altından çıkarıp içine şifonyerimin çekmecelerinde olanları fırlattım. Dolabımdan biraz eşya ve birkaç çift ayakkabı aldım. Daha sonra makyaj çantamı, saç ürünlerimi, elime geçen kişisel bakım malzemelerini küçük valize tıkıştırdım. Her şeyi alamamıştım ama bunlar beni bir ay idare ederdi. Dizüstü bilgisayarımın çantasını da omzuma atıp geri kalan her şeyi aşağıya taşıdım.

Tam ön kapıdan çıkmaya çabaladığım sırada Millie karşımda belirdi.

Ellerini beline koydu. "Kaçıyor musun?

Kendimi gizlice bir şeyler yaparken suçüstü yakalanmışım gibi hissediyordum. "Seni arayacaktım."

"Arayıp ne diyecektin?"

"Şey... Hutton'la nişanlandığımı?" Söyleyeceğim şey ağzımdan bir soruymuş gibi çıktığında Millie kahkaha atmaya başladı. "Komik olan ne?" diye sordum.

"Sen gerçekten Hutton'la nişanlanmadın," dedi başını iki yana sallayarak. "Onunla bir aydır gizlice çıkıyor olman imkânsız. Seninle her gün konuşuyorum. Seni sürekli görüyorum. Daha dün sana onun hakkında sorular sordum. Şimdi bana gerçeği söyle."

Ağırlığımı gergin bir şekilde bir ayağımdan diğerine verdim. "Gerçek... karmaşık."

"O zaman zeki olmam iyi bir şey."

"Ayrıca bu uzun bir hikâye."

"Zamanımızın olması da iyi bir şey."

Millie'nin gözlerinin içine bakamadığımdan etrafa bakındım. Yağmur durmuştu, güneş parlıyordu. Yağmurun oluşturduğu, küçük su birikintileri buharlaşmıştı. Yürüyüş yolları kurumuştu. Kuşlar cıvıldırıyordu. Bir uçak tepede vızıldıyordu.

Millie ayağını yere vurmaya başladı.

"Mesele şu ki..." Lafı dolandırdım. Muhtemelen hayatımda ilk defa söyleyecek rastgele bir şey bulamıyordum. Belki de kız kardeşimin söyleyeceğim kaçamak cevapları kabul etmeyeceğini farkında olduğum içindi. Pes ederek nefesimi verdim. "Mesele şu ki dün geceki mezunlar buluşmasında Mimi Papper Peabody, yakında soyadı Van Pelt Olacak beni köşeye sıkıştırdı. Bana kendimi berbat hissettirince şu koca ağzımı açıp Hutton'la nişanlı olduğumu söyledim."

Millie'nin ağzı şaşkınlıkla açıldı. "Siktir."

"Sonra vestiyere saklandım. Hutton'a mezunlar toplantısına gelmesi ve söylediklerim gerçekmiş gibi davranması için yalvardım."

"O da geldi mi?"

Başımı salladım. "Tam istediğim gibi takım elbisesini giymiş, kravatını takmış hâlde geldi. Ben, Mimi ve nişanlısına düğünümüzün ağustos sonunda, Cloverleigh Çifliği'nde olacağı da dahil olmak üzere bir sürü saçma sapan şey söylerken yanımda durdu."

"Biliyorum. *Kirli Çamaşırlar*'da hepsini okudum."

"Böyle saçma magazin haberlerini okuyor musun?"

Omuz silkti. "Elimde değil. Ünlüler dünyasının dedikodularına bağımlıyım."

Huzursuzca kıpırdanıp ağırlığımı bir ayağımdan diğerine verdim. "Her şey nasıl bu kadar hızlı gelişti, bilmiyorum. Sadece tek gecelik eğlenceli bir oyun olacaktı. Mimi'nin yaptığı o iğnelemelerinin karşılığını verecektim o kadar. Ona hiç kimseye söylememesini rica etmiştim."

"Eh, artık her şey ortaya çıktı. Bir şekilde..." Millie duraksadı. "Bekle bir dakika. Sen, Van Pelt mi dedin? Mimi'nin nişanlısının soyadı bu mu?"

"Evet. Hatta komik bir adı da vardı." Biraz düşündüm. "Thornton! Thornton Van Pelt."

"Bu haberlerin nasıl ortaya çıktığını açıklıyor," dedi Millie. "Van Pelt ailesi büyük bir medya şirketinin sahibi. İnternet siteleri, kablolu yayınlar, gazeteler, sosyal medya, *online* habercilik. Kirli Çamaşırlar sitesinin de onlara olduğuna eminim. Sırrını muhtemelen söyleyeceğin en kötü insanla paylaşmışsın."

"Siktir." Omuzlarım birden düşerken küçük valizim elimden kayıp gitti. "Hiçbir fikrim yoktu."

Millie eğilip çantamı aldı. "Bu da bugün neden haberlerin merkezinde olduğunuzu açıklıyor. Gerçi asıl soru şu. Neden

bunu reddetmedin? Neden çıkıp bunun bir şaka olduğunu söylemedin? Çünkü Frannie, babam ve Winnie bunların hepsinin doğru olduğunu sanıyor."

"Onlara doğru olmadığını söyledin mi?" diye sordum. Korkum sesime yansımıştı.

"Hayır. Seninle konuşana kadar bir şey söylemek istemedim." Bana bakıp çantamı omzumun üzerine tekrar astı. "Ancak sen, iletişim kurabileceğim tüm yolları kapattın. Bu yüzden seni bir kaçak gibi avlamak zorunda kaldım. Şu an *neler oluyor?* Frannie ve babama neden gerçeği söylemiyorsun?"

"Çünkü Hutton benden bunu yapmamamı rica etti."

Millie kaşlarını çattı. "Neden?

"Açıklayabilirim ama onlarla karşılaşmadan önce şu verandadan gitmek istiyorum. Bir yerde kahve içelim mi?"

"İçelim," dedi Millie. "Fakat pek çok insanın seni parmakla gösterip fısıldaşmasına maruz kalabilirsin. Burası konuşulacak çok fazla konusu olmayan küçük bir kasaba. Siz burayı resmen ateşe verdiniz."

"Haklısın. Tamam, o zaman senin evine gidelim."

Evine kadar Millie'yi takip ettikten sonra soğuk çay bardaklarıyla mutfak masasına oturduk. Millie'nin evi, Hutton'ın evi kadar büyük ve gösterişli değildi. Ancak beyaz çitleri, üstü kapalı ön verandası ve kemerli iç kapılarıyla rahat havası her zaman hoşuma gidiyordu. Ayrıca harika bir zevki vardı. Parke zeminlerle pervazlar koyu kahverengiye boyanmıştı. Duvarlar açık ve sadeydi. Mobilyaları da canlı, rengârenkti.

İki kedisi, *Muffin* ile *Molasses* mutfağa geldi ve *Muffin* kucağıma zıpladı. Bir yandan onu okşarken Millie'ye mezunlar buluşmasını, Hutton'ın evindeki akşamdan bahsettim. Havalı Keskin Makaslar grubu da dahil olmak üzere mutluluktan yerinde duramayan ailesi kutlama kahvaltısı hazırlarken bizim

kapalı yatak odasının kapısının ardında onunla fısıltıyla yaptığımız konuşmayı anlattım.

"Bekle bir dakika." Bir elini kaldırdı. "Bütün geceyi ayrı odalarda mı geçirdiniz? Hiçbir şey olmadı mı?"

"Hiçbir şey olmadı ama..." Sandalyemde huzursuzca kıpırdandım. "Olmasını istedim."

Kaşları havaya kalktı. "Devam et."

"Bilmiyorum. Dün aramızdaki bir şeyler daha farklıydı."

"Tüm yaz böyle miydi? Yoksa dün gece mi farklılaşmaya başladı?"

"Belki tüm yaz böyleydi. Bunu söylemek zor çünkü birbirimizi görmeden uzun süre geçirdiğimizden kendimi ona yakın hissediyor olabilirim ama bu biraz çılgınca. Hutton tekrar taşınıp yine birlikte takılmaya başladığımızda sanki hiç zaman geçmemiş gibiydi. Aynı zamanda da aramızda değişen bir şeyler var gibi."

"Cinsel çekim?" diye sordu gözlerinde bir parıltıyla.

Bakışlarım, *Muffin*'in gri tüylerine kaydı. "Evet ama bu çizgiyi geçmeyi düşünmek beni korkutuyor."

"Bu anlaşılabilir. Siz uzun zamandır arkadaşsınız. Tanımadığın biriyle çizgiyi geçmekten daha zor gelir." Soğuk çayından bir yudum aldı.

Gözlüğümü burnumun üzerine ittim. "Peki ya yanılıyorsam? Ya benimle o şekilde ilgilenmiyorsa? Ya gerçekten susayıp susamadığımı sormak için yatak odamın kapısını çaldıysa?"

"Bekle." Millie, gürültüyle bardağını masanın üzerine bıraktı. "Dün gece uyumak için yatak odalarına gittikten sonra gelip kapını mı çaldı?"

"Evet." Yüzüm yanmaya başladı. "Üstsüz bir şekilde."

"O da senden aynı şekilde hoşlanıyor," dedi kendinden emin bir şekilde.

"Ayrıca bu sabah beni öptü." İtirafimla birlikte dudaklarımda hafif bir gülümseme oluştu.

"Ne?" Kaşları çatıldı.

"Sadece gösteri amaçlıydı çünkü kız kardeşi fotoğrafımızı çekiyordu. Güzeldi. Hemen sonrasında beni yatak odasına sürükledi. Annesinin ve kasabadaki diğer herkesin bekâr olması konusunda onu rahatsız etmeyi bırakması için bu oyunu sürdürmemiz gerektiğini söyledi. Çalışmak için sessizliğe ve huzura ihtiyacı varmış." Millie'ye kongre duruşmasından bahsettim. "Bu konuda oldukça gergin."

"Onu suçlayamam. Bu herhangi biri için bile yeterince korkunç. Özellikle anksiyetesi olan birinin gözünde daha da korkunç." Millie çenesine hafifçe vurdu. "O hâlde Hutton Washington'a gidene kadar bunu sürdürmeyi mi planlıyorsunuz?"

"Sanırım. Nasıl sonlandıracağımızı henüz tam olarak konuşmadık."

"Fakat gerçek bir düğün planlamayacaksınız, değil mi?"

Mutfak pencerelerine baktım. "Emin değilim. Ancak onun yanına taşınıyorum."

"Sen, *onun yanına mı taşınıyorsun?*" Millie'nin gözleri büyümüştü.

"Evet. Sabah, bu durumun daha gerçekçi görünmesi adına Hutton böyle yapmamızı önerdi... Ben öpüşme pratiği yapmayı önerdikten hemen sonra."

Millie'nin nefesi kesildi. "Bu delilik, Felicity."

"Yine de bu eğlenceli olabilir..."

"Herkese yalan söylemek mi eğlenceli olabilir?"

"Hayır, bu kısmı eğlenceli değil. Ama taşınma, öpüşme alıştırmaları, âşık gibi davranma, hatta sahte de olsa bir düğün planlamak. Ya bunların hiçbirini hayatım boyunca gerçekten yapamazsam?" diye sordum telaş içinde. "Ben, sen ya da Win-

nie gibi değilim. Hiçbir zaman erkekler peşimde dolaşmadı. Şimdiye kadar üç erkek arkadaşım oldu. Onlar da birkaç aydan fazla sürmedi."

"Çünkü sana *'seni seviyorum'* diyen herkesten ayrıldın."

"Şu an geçmişi konuşmuyoruz," dedim hızla.

"Konuyu açan *sensin*."

"Ya bunlar benim başıma hiç gelmezse, Millie? Ya hiçbir zaman doğru hissettirmezse? Neden bunların nasıl bir şey olduğunu deneyimleme şansım olmasın ki?" O kadar heyecanla konuşuyordum ki *Muffin* ürkerek kucağımdan atlayıp kaçtı.

"Tamam, tamam. Üzgünüm," dedi Millie nazikçe. "Bu oyunun kötü bir şekilde sonuçlanmadığından emin olduğun sürece destekleyeceğim."

"Bunu yapmak zorundasın." Bakışlarımla ona yalvardım. "Bunun gerçek olmadığını kimseye söyleyemezsin. Lütfen, bize sadece bir ay izin ver."

Doğruyu söylediğini kanıtlamak için kalbinin üzerine çarpı işareti yaptı ve dudaklarının üzerinde fermuar çeker gibi yapıp görünmez anahtarı omzunun üzerinden fırlattı. "Hiçbir şey söylemeyeceğim. Özellikle de *bunun gerçek olduğunu* düşündüğüm için. En azından bir kısmının."

"Gerçek değil." Sandalyemde daha dik oturup Millie'nin bakışlarıyla aynı hizaya geldim. "Bu sahte ve geçici. Biz yalnızca birlikte iyi zaman geçiriyoruz. Şimdi söyle bakalım, akşam yemeğe geliyor musun? Hutton'ın evinde... evimiz demek istedim, yemek pişireceğim."

"Bunu asla kaçırmam. Umarım söyleyeceklerimi hatırlayabilirim."

"Tüm yapman gereken ağustosun sonunda, sade bir düğün yapmayı planlarken bana yardımcı olacağını söylemek. O kadar."

"Kâküllerinin uzaması için yeteri kadar zamanımız olmayacak," diye muzipçe takıldı.

Ona dik dik bakarken kâküllerin döküldüğü alnıma dokundum. "Hiç komik değil."

"Aslında bana gönderdiğin fotoğraftaki kadar kötü görünmüyor," dedi. "Bundan daha kötülerini yaptığına eminim."

"Teşekkürler." Duraksadım "Sanırım."

***

Hutton'ın evine geldiğimde -artık benim de evimdi- kapıyı çalacak mıyım, yoksa açmayı mı deneyeceğim konusunda emin değildim. O kapıyı açtığı zaman hâlâ ön kapının basamağında durmuş bunu düşünüyordum. Antrenman sonrasında yıkadığı saçları hâlâ nemliydi. "Kilitli miydi?"

"Bilmiyorum," dedim. "Daha yeni geldim. Tam kapıyı çalmak üzereydim."

"Felicity, artık burada yaşıyorsun. Kapıyı çalmak zorunda değilsin. Sana bir anahtar vereceğim." Çantama uzanırken bir yandan da arabama baktı. "Bavullarını taşımaya yardım etmemi ister misin?"

"Sadece bu var," dedim içeriye girdiğimde. "Kısa süreli bir şey olduğundan tüm eşyalarımı almadım."

Hutton arkamdan kapıyı kapattı. "Eve gittiğin zaman karşılaştığın biri oldu mu?"

"Evet, Millie." Sıkıntıyla iç çektim "Ve bazı şeyleri itiraf etmek zorunda kaldım."

"Ne?"

"Gerçeği biliyor."

Kaşları havaya kalktı. "Öyle mi?"

"Evet, üzgünüm. Millie beni çok iyi tanıyor. Söylediğim yalanların kokusunu kilometrelerce uzaklıktan alabilir. Bu yüzden rol yapmaya devam edemedim. Merak etme, bu konuda destek olacak." Gülümsedim. "Küçük kardeşim Winnie'nin aksine, Millie sır saklama konusunda çok iyidir."

"Bizim aklımızı kaçırdığımızı düşünüyor mu?" Tekerlekli bavulumu arkadaki koridora sürdü.

"Kesinlikle düşünüyor, yine de..." Hareket etmeyi aniden bırakınca Hutton'a çarptım.

Sağdaki onun odasıydı. Solda da dün gece benim uyuduğum oda vardı. Arkasından doğru seçimi yapmasını umarak nefesimi tuttum.

Soldaki odaya doğru yürüdü. "Bu oda uygun olur mu?"

"Tabii ki." Odanın içine kadar onu takip ettim. "Bu sadece..."

"Ne?" Meraklı bir ifadeyle yüzüme baktı.

"Ya bu gece gelenlerden biri evi gezmek isterse? Ailem buraya daha önce hiç gelmedi. Eşyalarımın hepsinin ayrı bir odada durduğunu görürlerse kafalarında soru işareti oluşabilir."

Hutton başını iki yana salladı. "Haklısın." Bavulumu sürükleyerek yanımdan geçti ve koridorun karşısındaki yatak odasına doğru ilerledi. "Daha iyi mi?"

Kapı aralığında oyalanırken soldaki büyük boy yatağı, birbiriyle uyumlu lambaları olan ikiz komodinleri, köşedeki sandalyeyi ve ormana bakan özel bir terasa açılan sürgülü cam kapıyı inceledim. Sabah da bu odaya girmiştim ama yatakta dağınık çarşaflara dolanmış, seksi, uyuyan Hutton'dan başka bir şeye bakamamıştım. "Bu oda harika."

Şifonyere doğru yürüdü. "Eğer bana biraz izin verirsen, senin için birkaç çekmece boşaltabilirim. Bavulundakileri buraya yerleştirebilirsin. Kıyafet odasında da epey boş yer olmalı, oldukça geniştir. Üzgünüm, bunu daha önce akıl etmeliydim."

"Endişelenme."

Şifonyerin sol üç çekmecesini yatağın üzerine boşalttı. "Bu kadar alan yeterli mi?"

"Kesinlikle."

Hutton yatağın üzerindeki kıyafetleri kucakladı. "Bunları şimdilik başka bir yatak odasına kaldıracağım."

"Tamam." Sağ tarafımda duran kapıya baktım. "Şurası banyo mu?"

"Evet. Eğer duş almak istersen içeride temiz havlular da var."

"Teşekkürler."

Bir süre orada dikilip giydiğim mavi elbiseye baktı. Sanki duşa girmeden önce onu üzerimden çıkmasını hayal ediyordu.

Bu bana bir fikir verdi.

"Yardım eder misin?" Arkamı dönüp sırtımı gösterdim. "Tek başıma bu fermuarı çekmek zor oluyor."

"Ah, tabii." Kolundaki kıyafetleri tekrar yatağa bırakarak arkama geçti.

Ellerini boynumda hissedince kalp atışlarım hızlandı. Yavaşça fermuarı aşağı doğru kaydırdı ve sutyen çizgime geldiğinde durdu. Birkaç saniye geçti.

Nefesimi tutup sessizliğin verdiği gerginliği azaltmak için havaya birkaç kelime savurma dürtüsüyle savaştım.

Bu kadarı yeterli. Gerisini ben halledebilirim. Yardımın için teşekkürler.

Bunlar yerine ne yapacağını görmek için bekledim.

Ardından tekrar belime doğru indirdiği fermuarın sesini duydum. Parmak eklemleri, fermuar aşağıya kayarken omurgama temas etti. Bacaklarım karıncalandı.

Hutton duraksadı ve parmakları omurgamın sonuna geldiğinde orada oyalandı. "Böyle iyi mi?"

"Harika. Teşekkürler."

"Sorun değil." Geriye giderek yatağın üzerinde duran kıyafetleri toplayıp odadan çıktı. Beni yüzümde bir tebessüm ve hızla çarpan kalbimle baş başa bıraktı.

Kapıyı arkasından kapattıktan sonra çantamla boşalmış şifonyer çekmecelerine baktım. Bu *gerçekten* yatak odasını benimle paylaşmak istediği anlamına mı geliyordu?

Yoksa tüm bunlar oyunun bir parçası mıydı?

***

"Buna inanamıyorum." Frannie'nin gözleri yine buğulandı. Daha önce zaten iki kez ağlamıştı. İlki babamla geldiğindeydi. İkincisi terastaki aperatifleri atıştırdığımız sıradaydı. Şimdi de *taco** yerken gözyaşı döküyordu. Mutfak masasında karşımda otururken peçetesiyle gözlerini kuruladı.

"Aman Tanrım. Anne yine mi?" Ada tezgâhta, Audrey, Hallie ve Luna'yla oturan Emmeline başını iki yana salladı. "Bu üzülecek bir şey değil."

"Biliyorum ama..." Frannie derin bir nefes alıp yaşlı gözlerle bana gülümsedi. "Bu büyük olay karşısında kendimi ne kadar mutlu hissediyorum bir bilsen."

Annemin hemen yanında oturan babam, "Üstelik her şey çok ani oldu," diye ekledi.

Kötü hissetmemeye çalışarak onlara gülümsedim. "Gerçekten aniydi. Anlıyorum."

"Ama hiç kimse çıkıp bunu beklemiyordum diyemez," diye böbürlendi Winnie. Babamın yanında oturuyordu. Masanın diğer ucunda da Dex vardı. "Onları lise zamanlarında görmeliydin," dedi babama. "Sonunun böyle olacağı belliydi."

---

* Genellikle mısır ya da buğday tortillasının içine et, peynir ve salsa sosu konularak hazırlanan geleneksel Meksika yemeği. -ç.n.

"Bu kadar uzun süre arkadaş olmanız çok güzel," dedi Dex.

"Peki nasıl oldu da sadece iki yakın arkadaşken bu kadar kısa sürede iki nişanlıya dönüştünüz?" diye sordu Winnie. "Tam olarak ne yaşandı?"

Sol tarafımda duran Hutton birasını aldı. Sağımda, masanın diğer tarafında oturan Millie de hızla şarabını kapıp büyük bir yudum içti. Hangisinin daha gergin olduğundan emin değildim.

"Pekâlâ." Hutton'la birlikte akşam yemeği hazırlarken konuşup kararlaştırdığımız hikâyeyi anlatmaya başladım. "On iki yaşımızdan beri yakın arkadaş olduğumuzu biliyorsunuz. Birbirimizi görmediğimiz zamanlarımız olsa bile daima birbirimizle iletişim hâlindeydik. Mart ayında, Hutton ailesini ziyarete geldiğinde gerçek bir bağ kurduk. Mayıs ayında Hutton buraya tekrar taşındığında birlikte çok fazla zaman geçirmeye başladık."

"O hâlde bunların hepsi birdenbire yaşanmadı," dedi Winnie gülümseyerek.

"Aradığın şeyin tam da orada olduğunu fark ettin." Frannie gözlerini kırpıştırarak yaşları uzaklaştırmaya çalışıyordu.

"Bir şarkı gibi," dedi Audrey mutlulukla. "Ya da film."

"Ya da hikâye kitabı," dedi Hallie. "Tabii peri masalı olanlar hariç. Çünkü Felicity hizmetçi ya da deniz kızı gibi değil."

"Ya da ölü gibi uyumuyordu," dedi Luna. "Kulenin birinde de mahsur kalmamıştı."

"İyi ki kalmamış çünkü saçlarını kesti. Prens geldiğinde tırmanacak bir şey bulamazdı." Kızların ikisi de Hallie'nin şakasıyla kıkırdadı. Ardından ikizler de onlara katıldı.

"En azından sen bir prens oldun," dedi Dex, Hotton'a. "Beni bir hikâyenin içine koyduklarında genellikle korkunç dev oluyorum."

Audrey, "Büyük bir düğün mü yapacaksınız?" diye sordu.

"Hayır," dedim tereddüt etmeden. "Cloverleigh Çiftliği'nde,

sadece yakınlarımızın olduğu samimi bir düğün olsun istiyoruz. Millie ve ben tarih konusunda birlikte çalışıyoruz." Ablama, söylediklerimi desteklemesi için yalvaran bir bakış attım.

"Evet. Üzerinde çalışıyoruz."

"Ama Cloverleigh, bu sezonun tamamında rezerve edilmiş olabilir," dedi Frannie endişeyle

"Hafta sonları ambar kısmının rezervasyonları tamamen dolu, evet. Ancak onların düğünü küçük bir etkinlik olacak. Çiftliğin başka kısmını onlara uygun hâle getirebiliriz," diye açıkladı Millie.

"Pazar akşamı, restoran ve barı kapatabiliriz," dedi Frannie. "Bunu daha önce özel etkinliklere de yapmıştık."

"Kesinlikle," dedi babam.

"Bunun son dakika gelişmesi olduğunun farkındayız. Özür dileriz," dedim ikisine de.

"Özür dilemeye gerek yok." Babamın gözleri, benimkilerle buluştu. Dışarıdan bakıldığında duygusal bir adam değildi. Sonuçta o bir denizciydi. Gerçi buraya geldiğinde bana uzun, sımsıkı ve kocaman sarıldığında nasıl hissettiğini gayet açık anlatmıştı. "Bunu halletmenin bir yolunu buluruz. Bundan daha önemli hiçbir şey yok."

Zorla yutkundum.

"Bize evlenme teklifinden bahset," dedi Winnie. Sesi yalvarır gibi çıkmıştı..

"Bu çok romantikti." Beni cesaretlendirmesi için şarabımdan bir yudum aldım. "Buradaki ormanda yürüyüş yapıyorduk. Sonra Hutton aniden tek dizinin üzerine çöktü."

Frannie, "Bunu daha önceden planlamış mıydın?" diye sordu Hutton'a.

"Spontane gelişti." Bu onun şimdiye kadar kurduğu en uzun cümleydi ve üstesinden gelmişti. Ona gizliden gizliye zaferle gülümsedim.

"Peki evlilik teklifinde yüzük var mıydı?" diye sordu Winnie.

"Hayır ama internetten yüzük fotoğraflarına bakıp birlikte bir tane seçtik," dedim. "Şimdi ölçüsü yapılıyor, yakında gidip alacağız."

"Yüzüğünü parmağına daha takmadın mı?" Winnie bu konuda fazlasıyla heyecanlıydı. "Taktığın anda yeniden nişanlanmış gibi olacaksınız!"

Gülümsedim. "Sanırım."

"Hangi mağaza?" diye sordu Frannie. "Bu kasabadakilerden birinde mi?"

Panik boğazımda büyümeye başladı çünkü henüz hangi mağaza olacağına karar vermemiştik.

"*Tiffany.**" Hutton cevabıyla beni şaşırttı. "Yüzük, New York'taki *Tiffany* mağazasında. Bu hafta oraya uçup yüzüğü alacağız."

Winnie, "Birlikte mi gidiyorsunuz?" diye sordu.

"Birlikte mi gidiyoruz?" Hutton'a bir bakış attım.

"Evet." Göz göze geldiğimizde bana küçük, seksi bir gülümseme gönderdi. "Sürpriz."

"Vay canına." Frannie elini yüzüne doğru salladı. "İşte yeniden başlıyoruz."

***

Akşam yemeğinden sonra hava henüz fazla kararmamıştı. Bu yüzden gidip ateş çukurunun kenarında oturmaya karar verdik. Hutton bodrum katındaki oyun odasında bir *Corn hole***

---

* 1980 yılında New York'ta kurulan dünyaca ünlü lüks mücevher ve tasarım markası. -ç.n.

** Oyuncuların mısır taneleri dolu topları, bir hedefteki delikten geçirmeye çalıştıkları açık hava oyunu. -ç.n.

seti olduğundan bahsetti. Hem babam hem de Dex, kızlarının önünde üstün yeteneklerini gösterme konusunda oldukça istekliydi.

Kendilerine birer bira kapıp oyun tahtasını dışarıya taşıdılar. Ben de başka bir şarap daha açtım. Aşağıya inen çocukları ve erkekleri takip eden Frannie'yle Winni'ye biraz şarap doldurduktan sonra Millie'ye bir kadeh götürdüm. "Bulaşıkları makineye yerleştirdikten sonra aşağıya inerim."

"Sana yardım edeceğim. Zâten seninle konuşmak istiyordum." Omzumun üzerinden etrafa bakıp duyma mesafesinde hiç kimsenin olmadığından emin oldu. "Aman Tanrım! Şimdi düşüp bayılacağım!"

İkimizin kadehine de şarap doldurup ardından boş şişeyi mermer tezgâhın üzerine koydum. "Sence altından kalkabildik mi?"

"Kesinlikle. Herkes çok heyecanlı çünkü siz uzun zamandır arkadaştınız. Bunu sorguladıklarını hiç sanmıyorum, buna *inanmak* istiyorlar."

"Harika." Bir yudum şarap aldım. "Gerçi, annemin ve babamın bu kadar mutlu olduğunu görmek, kendimi berbat hissettiriyor."

"Mutlular, evet. Yine de ne var biliyor musun?" Tezgâha yaslanıp ellerini kenara koydu. "Hutton da mutlu."

"Ne demek istiyorsun?"

"Sana duyguları sahteymiş gibi bakmıyor demek istiyorum."

Ona arkamı dönüp tabakları durulamaya başladım. "Duygularının *tamamı* sahte değil. Biz iyi arkadaşız."

"Ne demek istediğimi biliyorsun."

"Bana nasıl bakıyordu ki?" Sormadan duramadım.

"Sanki senin gerçek olduğuna inanamıyormuş gibi."

Omzumun üzerinden ona baktım. "Kes şunu."

"Ben ciddiyim. O adam sana karşı bir şeyler hissediyor. Yoksa başka hangi sebeple bu çılgınlığı kabul etsin ki? Neden yanına taşınmanı istesin? Ya da gelecek hafta, yüzüğü almak için seninle *New York'taki Tiffany* mağazasına uçsun?"

"Tüm bunların neyle ilgili olduğunu bilmiyorum," dedim dürüstçe. "Bu bizim uydurduğumuz hikâyeye dahil değildi."

"Söylemeye çalıştığım şey de bu." Yanıma gelerek bulaşıkları makineye dizmeme yardım etmeye başladı. "Bunların tamamı yalan değil."

"Tamam, belki hepsi değil. Ortada bir *çekim* var," diye itiraf ettim.

Millie kadehini kaparak şarabını yudumladı. Gözleri bardağın üzerinden haylaz bir ifadeyle ışıldıyordu. "Bu arada French Malikânesindeki yatma planlaması nasıl?"

Yanaklarım alev aldı. "Emin değilim. İlk etapta bütün eşyalarımı misafir odasına götürecekti. Sonra bunun şüpheli görüneceğini düşündük. Bu yüzden eşyaları onun odasına taşıdık. Ancak bu gece ne olacağını bilmiyorum. Uyuyacağımız zaman hangi odaya gitmeliyim?"

"Onunla yatmak istiyor musun?"

"Evet ama en yakın arkadaşınla *ya da* sahte nişanlınla sevişmek istememen gerekiyor, öyle değil mi?"

Millie kahkaha attı. "Bunun için bir kılavuz olduğunu sanmıyorum. Zaman geçtikçe kuralları siz belirlemek zorunda kalacaksınız." Bardağını benimkiyle tokuşturdu. "İyi eğlenceler."

8. BÖLÜM

Hutton

Felicity kapıyı ailesinin arkasından kapattıktan sonra bana döndü. "Eee, çok mu kötüydü?"

"Hayır, çok kötü değildi. Aslında ailen o kadar çok konuşuyor ki, akşam yemeğini atlattıktan sonra kendimi hiç baskı altında hissetmedim."

Gülümsedi. "Biz çok konuşuruz. Özellikle Dex'in kızlarını da bu karışıma eklemek kaosu daha da artırdı."

"Bu iyiydi. İnanılmaz bitkinim ama gerçekten güzel geçti."

"Neden yatmaya gitmiyorsun?" diye önerdi. "Ben temizliği halledebilirim."

Ellerimi kot pantolonumun cebine sokarken, "*Fiziksel* olarak yorgun değilim," diyerek kendimi açıkladım. "Etrafımda insanların olması, o insanları sevsem bile benim açımdan fazlasıyla yorucu. İçinde bir tutam elektrik kablosu varmış gibi hissederken dışarıdan soğukkanlı ve sakin görünmek için yüzeyin altında çok fazla enerji harcamak gerekiyor."

Başını salladı. "Eminim öyledir. Bunu benim yüzümden yaptın. Ben... teşekkür ederim."

"Rica ederim. Ayrıca buraları sen temizlemek zorunda değilsin. Yardımcı yarın sabah burada olacak. O bunlarla ilgilenebilir."

Mutfağa doğru yönelirken, "Sadece bulaşık makinesine kalan kirlileri yerleştirip tavaların icabına bakacağım," dedim. "Üstelik etrafı pis bırakamayacak kadar çok restoranda çalıştım."

"Yardım edebilir miyim?"

"Hayır ama bana eşlik edebilirsin. Bir de yarın burada *blog*'um için bazı fotoğraflar çekmemin sorun olmayacağını söyleyebilirsin. Işık ve zemin harika görünür!"

"Elbette olur. Burası artık senin de mutfağın," dedim gülümseyerek.

Gülümsedi. Gülüşü içimi ısıtmıştı. "Teşekkürler."

Ada tezgâha oturdum. "Bana iş planların hakkında daha fazlasını anlatsana. Temel amacın ne?"

Kalan bulaşıkları makineye yerleştirip tavaları elinde yıkarken renkli, lezzetli, mevsimine uygun malzemelerle -mümkünse yerli malzemelerle- besleyici tarifler hazırlamaya olan tutkusu hakkında konuştu. "Yemek pişirmenin içerdiği bilim ve sanat kombinasyonunu seviyorum. Malzemelerin özellikle meyvelerle sebzelerin geldiği yerlerin arkasına gizlenmiş hikâyeler de hoşuma gidiyor." Kıkırdadı. "Biliyorum, bu süper seksi bir şey değil. Ancak Cloverleigh Çiftliği'nin etrafında koşturarak büyümenin bana, ailelerin iyi şeyleri yetiştirmek için duydukları sevginin, gururun ve tutkunun gerçekten var olduğunu gösterdiğini düşünüyorum. Orası gibi aile geleneklerini, tariflerini ve yöntemlerini nesiller boyu aktaran pek çok küçük çiftlik var. İşin insani yönü beni büyülüyor. Açıkçası, test mutfağında en çok özlediğim şey buydu. Hikâyeler."

O mutfakta gezinirken fikirleri ve tutkularını dinlemek hoşuma gitmişti. Ne var ki, bacaklarının çoğunu açıkta bırakan siyah bir şort giymeseydi odaklanmak daha kolay olurdu. Üzerine ince kumaştan yapılmış, yakasında açık mavi düğmeleri olan bir gömlek giymişti. Göğüsleri, dar gömleğinin altında oldukça yuvarlak ve dolgun duruyordu. Neredeyse tezgâhın üzerine

ağzımın suyu akacaktı. Felicity öpüşme alıştırması yapmamızı önerdiği andan beri bu gece yaşanacakları bekliyordum. Gerçekten benimle yatağımı paylaşacak mıydı? Yoksa kıyafetlerini benim yatak odamdaki şifonyere koyması, oynadığımız oyunun bir parçasından mı ibaretti?

Uzun süre dalıp gittiğimden endişelenerek Felicity'nin söylediklerine odaklandım.

"Sanırım bu işteki temel amacım yemek kitapları yazmak," dedi. "Ancak bir yayınevinin beni dikkate alabilmesi için bir altyapı inşa etmem gerekiyor. Eğer ünlü biri değilsen, yemek kitabı anlaşması yapmak o kadar da kolay olmuyor. Seni öne çıkartacak bir şeye; özgün bir bakış açısına ve alışılmışın dışında bir estetik anlayışına sahip olman gerek."

"Yayıncılık camiasından tanıdığım bazı kişiler var. Senin için onlarla iletişime geçebilirim."

Gülümsedi. "Teşekkürler ama bunu tek başıma yapmak istiyorum. Buraya geri döndüğümde her şeyi planlamıştım. Frannie bir gün benimle oturdu ve birlikte atmam gereken tüm adımların taslağını çıkardık. Önce kendime bir *blog* açıp onu aktif şekilde kullanacaktım. Ardından da yemek organizasyonu işine girecektim. En sonunda da ilgi çekip daha büyük bir takipçi kitlesine ulaştığımda ve elbette biraz gelir elde ettiğimde kitap teklifleri için taslak çıkartabilirim."

"Bu mantıklı."

"Hâlâ kendi tarzımı bulmaya çalışıyorum. Anlayabiliyor musun?" Şortunun cebine ellerini sokmadan önce burnunun üzerinden gözlüğünü ittirdi. "Hâlâ kendime güvenmeye, ne söylemek istediğimi ve insanların beni neden dinlemesi gerektiğini çözmeye çalışıyorum."

"Sana inanıyorum. Zekisin, yaratıcısın ve sezgilerin de oldukça güçlü. Doğru yolu bulacaksın," dedim gözlerimi gözlerinden ayırmadan.

"Teşekkürler." Sesi daha da yumuşamıştı. "Brown Üniversitesi'ni bırakıp gastronomi okuluna gitmeyi istediğim zaman sen hariç herkes kafayı yediğimi söylemişti."

"Seni mutlu eden şey neyse onu yapmanı istiyordum."

"Biliyorum. Buna minnettarım. Çoğu insanın bana gerekçe olarak sunduğu tek şey paraydı. *Restoranda çalışarak, bir doktorun aldığı maaşı alamayacağımın farkında mıydım?*" Kararından şüphe edenlerin seslerini taklit etti.

"Para her şey değildir."

"Katılıyorum." Bakışlarını tezgâha çevirdi. "Söylediğin şey... hani New York hakkında olan..."

"Bunun için üzgünüm." Kaşlarımı çattım. "Ağzımdan çıkar çıkmaz, bunu önce sana sormam gerektiğini fark ettim."

"Hutton." Başını iki yana sallayarak kahkaha attı. "Benden özür dilemeyi bırak. Bir şeyleri yanlış anlamam konusunda asla endişelenmene gerek yok."

"O hâlde bu gitmek istediğin anlamına mı geliyor?"

Felicity parmak uçlarında yükselirken yüzü bir gülümsemeyle aydınlandı. "Elbette istiyorum!" Ardından endişeli bir ifadeyle tekrar topuklarının üzerine bastı. "Ancak yüzük almayacağız, değil mi? Sadece eğlenmek için gidiyoruz."

"Sana bir yüzük almamız gerektiğini düşünmüyor musun? Herkes sormaya devam eder."

"Tamam ama bu *Tiffany*'den alınmış bir yüzük değil, sahte ve ucuz bir şey olacak." Parmaklarını mermer tezgâha yaslayıp gözlerinde ciddi bir ifadeyle bana döndü. "Ben ciddiyim, Hutton. Pahalı yüzük yok."

"Neden?"

"Çünkü bu gereksiz. Sadece imitasyon bir şey alsak yeter, tamam mı? Sahte nişanımıza, sahte bir yüzük. İhtiyacımız olan şey bu kadar." Başını iki yana salladı. "Paranı boşa harcama."

Eğer Felicity mutlu olacaksa bunu para israfı olarak görmezdim. Yine de bu tartışmayı kazanamayacağımı biliyordum. En azından bu gece. "Tamam."

Rahatlamış görünüyordu. "Teşekkürler."

"Bu gezi senin çalışma programına uyuyor mu?"

"Programıma göre salı gününden perşembeye kadar Etoile'de olacağım. Mutfakta değilim, Kiraz Festivali'nde açılacak stantta çalışmam gerek. Yerime bakacak birini bulabileceğimi söylerdim fakat salı gecesi kaçıramayacağım çılgınca bir şey yaşanacak."

"Ne gibi?"

Yüzünde haylaz bir gülümseme belirdi. "Evlenme teklifi. Etoile'in baş şefi Gianni, kız arkadaşı Ellie Fournier'e evlenme teklif edecek. Abelard'ın sahiplerinin kızı. Bunu kimseye söyleme."

Güldüm. "Kime söyleyeceğim ki?"

"Her neyse, bunu kaçırmamalıyım. Sanırım neler yaşanacağını ve bunun zamanını bilen tek kişi benim. Üstelik Gianni'ye, Ellie'nin doğru zamanda, doğru yerde olduğundan emin olmak için orada bulunacağıma dair söz verdim." Birkaç saniye durup düşündü. "Gerçi çarşamba ve perşembe yerime bakacak birini bulabilirim."

"Tamam, bana haber verirsin."

"Giannie'ye yarın sorarım. Yine de gezi planlaması için epey kısa bir süre olacak, değil mi?"

"Sorun değil. Ne zaman istersek bizi oraya götürüp getiririm."

"Özel jetin ya da buna benzer bir şeyin mi var?"

"Hayır, özel jetim yok ama onlardan birini kiralamak oldukça kolay."

Kahkaha attı. "Gerçek bir milyarder gibi konuştun."

Göz göze geldik. Oluşan sessizlik ortamın gerginliğini artırdı. Felicity öyle güzel görünüyordu ki... Onu deli gibi istiyordum.

"Uyumak için hazır mısın?"

"Evet."

Ayağa kalktım. "Sen önden git. Alarmı çalıştırmadan önce alt kattaki tüm ışıkların kapalı ve kapıların da kilitli olduğundan emin olacağım."

"Yardım gerekiyor mu?"

"Hayır. Ben hallederim." Merdivenlerden inerken kalbim göğsümü yumrukluyordu çünkü hangi odayı seçeceğine dair hiçbir fikrim yoktu. Aşağı inerek benim baskım olmadan ne istediğine karar vermesi için ona bir şans verdiğimi düşündüm.

Ben ne istediğimi biliyordum.

Yukarı çıktığımda ışıkların hepsi kapalıydı. Ön kapıyı kilitleyip arkadaki koridora yöneldim. Felicity'nin dün gece kaldığı misafir odasının kapısının kapalı, ışığının da açık olduğunu görünce kalbim sıkıştı.

Siktir.

Hayal kırıklığına uğramış hâlde uyumaya hazırlandığım sırada Felicity'nin makyaj çantasının banyomda olmadığını gördüm. Belki de hisleri konusunda yanılmıştım. Belki de kıyafetlerini benim yatak odama koymak sadece oyunun *bir parçasıydı*. Belki de fermuarının açılması için gerçekten yardıma ihtiyacı vardı. Belki de öpüşme pratiği fikri arzudan daha çok olayın inanılabilir olmasıyla ilgiliydi.

Kapıyı kapatıp ışığımı söndükten sonra yatağımın örtüsünü kaldırdım ve yatağıma girdim. Birkaç dakika orada öylece uzandım. Yanıma taşınmasını istememin büyük bir hata olup olmadığını merak ediyordum. Felicity'le bir ay boyunca aynı çatının altında yaşadıktan sonra hayatta kalıp kalmayacağımı merak ediyordum. O hemen yanı başımda durup... tenimin altına işlerken.

Felicity'nin koridorun hemen karşında bulunan odadaki yatakta olduğunu düşündüm. Kokusu. Omzunun kıvrımları. Gerginleştiğinde kızaran yanakları. İri kahverengi gözleri ve dizlerinin üzerine çöktüğünde bana bakma şekli. Dolgun pembe dudaklarının aralanışı. Aletimin ucunun onun sevimli yuvarlak ağzına doğru yavaşça hareket edişi.

Elim pantolonumun içine doğru kaydı. Yüzümü buruşturarak, sertleşmiş aletimi kavradım. Bunun, Felicity'yi burada yaşaması için davet etmenin ya da bu saçma planın cezası olup olmadığını düşündüm. Her gece onunla sevişmeyi, üzerine çıktığımı, aletimi ağzına sokmayı hayal ederken kendimi tatmin etmekle lanetlenmiştim. Bunu hak ettiğimi düşünürken inlememi bastırdım.

Tam o sırada kapının hafifçe çalındığını duydum.

Elimi hemen pantolonumdan çekip dirseklerimin üzerinde doğruldum. Kalbim göğsümün içindeki bir çekiç gibiydi. Karanlıkta belli belirsiz duran kapıya baktım. Duyduğum şeyi kafamda mı uyduruyordum, yoksa utancımdan dolayı hayal mi görüyordum merak ettim.

Bir süre sonra kapı usulca açıldı ve Felicity kapıyı tekrar kapatmadan önce hayalet gibi içeri süzüldü. Gözlerimi kırpıştırdım. Beyaz tişörtünü, omuzlarından aşağıya dökülen koyu saçlarını zar zor görebiliyordum. Bir dakika, üzerindeki benim beyaz tişörtüm müydü?

"Selam," dedi fısıltıyla.

"Selam."

"Eğer sen de istersen öpüşme pratiğini şimdi yapabilir miyiz diye merak ediyordum..."

Zaten tamamen sertleşmiş aletim bu teklif karşısında seğirdi. "Evet, isterim."

"Yatağına gelmeli miyim?"

"Kesinlikle."

Felicity tereddütle yatağın boş kısmına doğru yürüdükten sonra bir süre ayakta öylece dikildi. Sanki *tam burada duran yatağımı* kastettiğimi anlamamış gibiydi.

Onu çok fazla istiyordum ve gerginliğimin bunu engellemesine müsaade edemeyecek kadar uzun süredir bekliyordum. Şimdi, onun da bunu istediğinden emindim. Uzanıp kolunu kavradım. "Buraya gel."

Onu yatağıma çekip vücudunu kolayca altıma aldım. Üzerine uzanıp bileklerini başının üzerinde sabitlediğimde güldü. Aramızda duran kalın ve sert ereksiyonumu hissettiğinde kahkahası azaldı. "Ah," dedi fısıldayarak.

"Böyle iyi mi?"

Bacaklarını açıp topuklarını uyluklarımın üzerinden kaydırdı. "İyiden de öte. Beklediğim şey tam olarak buydu."

Birçok kez yapmayı hayal ettiğim gibi ağzımı onunkine yapıştırdığımda bedenim tutuştu. Öpüşme alıştırması yapmaya başlamadan önce birkaç romantik söz söylememe gerek var mıydı, emin değildim. Ona duyduğum yoğun arzudan dolayı kendimi daha fazla tutamamıştım. Felicity'yi derin ve aç gözlü bir şekilde öpüyor, araladığım dudaklarını dilimle okşuyordum. Aramızda duran aletim taş gibi olmuştu. Kalçam içgüdüsel olarak hareket etti ve sertleşmiş aletimi yavaşça Felicity'nin bacaklarının arasındaki o tatlı nokta sürttü.

Başını bir yana eğip yumuşak, tatlı, kısık onay sesleri çıkarırken ağzımı boynunda gezdirdim. Teninin kokusunu içime çekiyor, dilimle okşayıp dudaklarımı boynunun çukuruna sürtüyordum. Bileklerini bırakarak tek kolumla destek aldım ve elimi tişörtünün altından geçirdim. Avucum belindeyken bu ilk alıştırma seansında tam olarak ne kadar aktiviteye izin verildiğini merak ederek duraksadım.

Elimi göğüs kafesinden yukarı kaydırdım. "Belki de birkaç şeyi tartışmalıyız."

"Ne gibi?"

"Pratiğini yapacağımız diğer şeylerin ne olduğu gibi. Mesela." Yana doğru dönüp elimi nazikçe göğsünün üzerinde dolaştırıp memesine dokundum. Ardından başparmağımı sertleşmiş uçlarından birinde dolaştırdım. "Sana bu şekilde dokunmanın pratiğini yapabilirim."

Felicity nefes nefese kalarak iç çekti. Hafifçe dudaklarına dokundum ve ardından Felicity inleyip sırtı zevkten yay gibi kıvrılana kadar sertleşmiş meme ucuyla oynadım. Dikkatimi diğer memesine yönelttim. Parmağımla yaptığım şeyi dilimle de yapmama izin vermesini çaresizce umut ediyordum.

Felicity elini aramızdan kaydırıp avucuyla ince pijamamın üzerinden sertleşmiş aletimi kavradı.

"Ben de sana bu şekilde dokunmanın pratiğini yapabilirim."

Boğazımın derinlerinden bir inleme yükseldi. Onu tekrar öptüm. Bu seferki daha vahşiydi. Meme uçlarını parmak uçlarımla sıkıştırıp hafifçe çekiştirdim. Aletim dokunuşunun altında sızlıyordu. Felicity'nin elinin onu sarması için sabırsızlanıyordum.

Üstündeki tişörtü kavradım. "Seni soyma pratiği yapabilirim."

"Bunu kesinlikle yapman gerektiğini düşünüyorum," dedi nefes nefese.

Tişörtü başının üzerinden çıkartıp fırlattım. Perdelerin hepsini çekmemiştim. Koyu gri çarşaflarımın üzerine uzanmış Felicity'nin teni, odaya süzülen ay ışığı sayesinde neredeyse ışıldıyordu. Göğüslerini, kalçalarını, uyluklarını ve sadece hayal edebileceğim, aşina olmadığım gizli kıvrımlarını görebiliyordum.

Başımı hızla göğüslerine doğru eğip bir elimi bacaklarının arasına kaydırdım. Parmaklarımı iç çamaşırının üzerinde dolaştırırken bir yandan da mükemmel meme ucunu ağzıma alarak emmeye başladım. Başımı ellerinin arasına aldı, nefesi gide-

rek hızlanıyordu. Meme ucunu dişlerimin arasına alıp dilimin ucuyla vurduğumda, Felicity'nin nefesinin kesilmesi ve çığlık atması heyecan vericiydi.

Pijamamın belindeki ipe ulaştı. "Benim sıram." İlk önce ipi çözüp elini içeri kaydırdı ve parmaklarıyla aletimi kavradı.

Teması karşısında aldığım zevkle titredim. Her sinir ucum canlandı, uğuldayarak tehlikeli derecede ısındı. Elini aletim boyunca dolaştırdığında kalçalarımı içgüdüsel bir ihtiyaçla yumruğuna doğru kaydırdım.

Felicity'yi tekrar öperken eline boşalmamak için kendimi kontrol altında tutmaya çalışıyordum. Dikkatimi dağıtmak amacıyla parmaklarımı iç çamaşırının kenarından içeri soktum. Felicity'nin dizini kaldırması beni mutlu etmişti, bu bir davetti.

Kadifemsi yumuşaklığına parmağımı kaydırırken ıslaklığının ve sıcaklığının hissiyle inledim. Bu, dikkatimi orgazmımdan uzaklaştırmak için iyi bir yöntem değildi. Tek düşünebildiğim, aletimi bu cennete doğru sürmek, hiç durmadan onun içine hamle yapmaktı.

Bu işin sonu nereye gidecekti?

"Hutton." Dudaklarıma doğru fısıldadı. "İç çamaşırlarımı çıkarma pratiği yapmalısın."

Hızla kalkıp iç çamaşırını bacaklarından aşağıya doğru çektim. Hemen ardından başımı dizlerinin arasına indirdim.

Soluk soluğa kalmış vaziyette dirseklerinin üzerinde yükseldi. "Ne yapıyorsun?"

"Sorun olur mu?" Leziz uyluklarından birinin iç kısmını öptükten sonra aynı öpücüğü diğer uyluğuna da verdim.

"Sanırım olmaz." Gergin bir şekilde gülümsedi.

"Durmamı söyleyebilirsin. Dururum."

Ben yaklaştıkça ve yumuşak, hassas tenine nazik öpücükler kondurdukça bedenindeki gerginlik azaldı. En sonunda da onu dilimle okşadığımda inledi.

"Durma." Dilimle, onun davetkâr klitorisinin etrafında daireler çizerken inliyordu. "Sakın durma."

"Tadın hayal ettiğimden daha da iyi."

"Bunu hayal mi ettin?" Sesi duyduğu şaşkınlıkla yükselmişti.

"Evet." Dilimi tekrar tam merkezine doğru kaydırdım. Tam doruk noktasında durup altın madalyalı bir jimnastikçiyi gururlandıracak bir dizi dönüş ve hareket yaptım. "Bu filmi düşüncelerimde binlerce defa oynattım."

"Sen..." Doğru kelimeyi bulmak için çabaladı. "Bunu hiç söylemedin."

Dilimi uzaklaştırıp performansımı biraz yavaşlattım ve şişmiş klitorisine yavaşça vurdum. Altımdaki bedeni titredi. "Bu tarz şeyleri matematik problemleri çözerken birine söyleyemezsin." Onu tekrar yaladım. "Ya da bir mesajda." Klitorisini ağzıma alıp emerken bana sunduğu zevk çığlıklarını memnuniyetle kucakladım. "Ya da bir hastanenin acil servisinde."

İnledi. "Tanrım. Bana bunu sakın hatırlatma."

Mutlulukla gülümsedim. "Neyse ki, işler yolunda gitti. *Şu an tam da olmak istediğim yerdeyim.*"

Parmaklarını saçlarımın arasından geçirirken, "Ben de," dedi fısıltıyla. "Ben de şu an tam da olmak istediğim yerdeyim."

Dudaklarımı ve dilimi biraz daha hızlandırdım. Bir parmağımı içine kaydırdıktan sonra ikinci parmağı da ekledim. Klitorisini ağzımla sömürüyor, hızlı ama titreten vuruşlarla onu sarsıyordum.

"Dilin. Tanrım... harikasın. Evet. Ben... ben dayana..."

Kısa süre sonra Felicity başını arkaya savurup iki eliyle başımı kavradı. Çığlıkları giderek daha kontrolsüz ve çaresiz hâle geliyordu. Parmakları saçlarımı sıkıca kavradı. İçindeki sıcacık kaslar parmaklarımın etrafında gerilmeye başlamıştı. Saniyeler

içinde vücudundaki ritmik kasılmaları ve dilime karşı tatlı, küçük titreşimlerle doruğa ulaştığını hissettim. Beni uzaklaştırana kadar durmadım.

"Bu çok fazla." Nefes nefeseydi. "Durmak zorundasın."

Yukarıya doğru çıkıp vücudunun her noktasına; kalçasına, karnına, göğüs kafesine, köprücük kemiğine ve çenesine öpücükler bırakırken sırıttım. "Durabilirim."

"Sonsuza kadar dur demek istemedim. Sadece birkaç dakika. Böylece nefes alabilirim." Kollarını boynuma doladı. "Pratiğimiz henüz bitmedi."

"Bitmedi mi?"

Başını iki yana salladı. "Bence üzerinde çalışmamız gereken birkaç şey daha var."

"Önerilere açığım."

"Kontrolü elinde tutmaktan hoşlandığını sanıyordum."

Kahkaha attım. "Bu doğru."

"Korkmuyorum," dedi fısıltıyla. "Sana güveniyorum. Bana nelerden hoşlandığını söyle."

Ona söylemek istediğim pek çok şey vardı ama bu gecelik burada olması, beni istemesi ve bana güvenmesi yeterliydi.

"Hareket etme." Dizlerimin üzerine çöküp üst çekmecemden bir prezervatif almak için komodine uzanmadan önce omzunu hafifçe ısırdım.

"Bekle." Doğruldu. "Bence bu kısmın pratiğini *ben* yapmalıyım."

Şaşkınlıkla ona prezervatifi uzattım. Pijamam hâlâ kalçalarıma gevşekçe yapışmış duruyordu. Bu yüzden onu dişlerinin arasına aldı ve dizlerime kadar indirdi. Aletim serbest kaldı. Felicity paketi yırtıp açtıktan sonra ambalajı bir kenara fırlatıp prezervatifi iki eliyle yavaşça yuvarlarken nefesimi tuttum. O kadar sertleşmiştim ki canım yanıyordu.

Ardından hayalini kurmayı çok sevdiğim o koyu gözleriyle bana baktı. "Nasıldım?"

"On üzerinden on." Sabırsızca onu geriye ittirip tekrar üzerine uzandım. "Ancak sonraki adım oldukça kritik. Bu kısımda, zamanlama her şeydir."

"Sana daha fazla hak veremezdim." Bacaklarını etrafıma doladı.

Her santimin keyfini çıkartarak yavaşça içine girdim. Kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi sertçe çarpıyordu. Nefesim ciğerlerimde hapsolmuştu. Felicity yavaşça derin bir nefes alırken gözlerini kapattı. Aletimi daha derinlerine gömdüğümde dudaklarımı kulağına doğru yaklaştırdım. "Siktir, öyle iyi hissettiriyorsun ki."

"Hutton," dedi fısıltıyla. Elleri sırtımdan, popoma kaydı ve beni daha derinine ittirmek için bastırdı. "Bu gerçek olmaz."

Derin, yavaş vuruşlarla üzerinde hareket etmeye başladım. Felicity'nin sırtını nasıl kavislendirdiğine, kalçalarını nasıl döndürdüğüne ve beni daha derine almak için ellerini nasıl kullandığına özellikle dikkat ediyordum. Onu tam olarak neyin inlettiğini, tırnaklarını sırtıma geçirmesine neyin sebep olduğunu, vücudunu artan zevkle neyin titrettiğini bilmek istiyordum. Ta ki kontrolden çıkana kadar. Zamanlamayı mükemmel bir şekilde ayarlamak istiyordum, böylece bu coşku dolu anı aynı anda yaşayabilirdik.

Fakat bu çok zordu.

Felicity sayesinde fena hâlde sertleşmiştim. Üstelik saatlerdir, günlerdir, aylardır hatta yıllardır böyle hissediyormuşum gibi geliyordu. Egomun, bunun şimdiye kadar yaşadığı en iyi seks olduğunu düşünmesine ihtiyacı vardı. Ancak bedenim, *'siktir et ego, bu bizim gösterimiz'* diyor gibiydi.

Şanslıydım, Felicity'nin vücudu da benimki kadar sabırsızdı. Sadece bu da değil, birbirimiz için yaratılmışız gibi hareket

ediyorduk. Sanki bu ilk kez olmuyordu, sanki zaten bildiğimiz bir yere geri dönmüştük. Beceriksizlik ya da gariplik yoktu. Bir şeyleri berbat etme, özür dileme ve şüphe de yoktu. Onunla birlikte olmak neredeyse henüz gerçekleşmemiş bir şeyin, belki de bir rüyanın anısı gibiydi.

Felicity tanıdık olsa da aynı zamanda benim için yeni bir keşifti.

Sonunda egom kenara çekildi ve bedenim kendi isteğini yaptı. Daha yakın. Daha sert. Daha hızlı. Daha ileri. Aramızdaki heyecan arttıkça sıcaklık da artıyordu. Ter tenlerimizi kaygan-laştırıyor, vücudumdaki her kas zevkle titriyordu. Felicity'nin çığlıkları havada yankılanıp elleri kalçama indirdi ve kendisini uyluklarıma daha sıkı bastırdı. Zevk bizi katmanlarımızdan ayırıp çözdü. Titreyip kendimizden geçene, birbirimizi ittirip çekene ve anın vermiş olduğu dayanılmaz mutluluğa tutunmak için çaresizce çırpınana kadar da devam etti.

Gözlerimi açtığımda Felicity şaşkın ve sarsılmış hâlde bana bakıyordu. "Bu... vay canına."

"Evet. Muhtemelen ihtiyacımız olandan daha fazla pratik yaptık."

"Hayır, bence gayet iyiydi. Pratik yapmak durumu mükemmelleştirir, değil mi?"

"Bu mükemmele zaten çok yakındı."

Dudakları tatlı bir gülümsemeyle kıvrıldığında göğsüm sızladı ama bu iyi bir acıydı. Felicity'nin yatağımdan çıkmasını istemiyordum. Geceyi benimle geçirebilir miydi?

"Buraya gelip gelmeme konusunda tereddütlerim vardı." Parmakları göğsümdeki tüylerin üzerinde dolaşıyordu.

"Gerçekten mi?" Onu boğmamak için yan tarafa uzandım fakat Felicity'yi de kendimle birlikte çektim. Böylece yüz yüze durabilirdik.

"Evet. Beni bu şekilde isteyip istemediğinden emin değildim."

"Şimdi ikna oldun mu peki?"

Felicity kıkırdadı. "Hıhı."

"Güzel," dedim alnından öperek.

"Sen aşağıda ışıkları söndürdüğün sırada buraya gelip bir tişört bile çaldım. Böylece beni burada yakalarsan bahanem olacaktı. Sonra da seni baştan çıkartmaya çalışacaktım. Ne yazık ki, gelmen çok uzun sürdü ve en sonunda cesaretimi kaybettim."

Gülümseyip başını ellerimin arasına aldım. "Üzgünüm. Hangi yatak odasında uyumaya kendin karar verebilmen için sana yeteri kadar zaman tanımaya çalışıyordum. Benimkini seçmeni umuyordum ama sana baskı yapmak istemedim. Yine de lütfen beni tekrar baştan çıkartmaya çalışacağını söyle."

Gülümsedi. "Belki. Bekleyip görmek zorunda kalacaksın."

"Bu kesinlikle senin daha önce hiç karşılamadığım bir yönün."

"Bir sebebi vardı. Biz daima iyi arkadaştık. Tabii ki hâlâ öyleyiz." Sesi aniden telaşlı bir hâl aldı "Değil mi?"

"Elbette öyleyiz." Bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdım. "Aslında bunu senden duyduğuma gerçekten memnunum."

"Neden?"

"Daha fazlasına söz verememem."

"İlişkilerde berbat olduğun için mi?"

"Hey." Hafifçe saçını çektiğimde bağırıp kahkaha atmaya başladı.

"Özür dilerim, kendimi tutamadım," dedi. "Ancak endişelenmene gerek yok. Ben de daha fazlası için söz verememem. Dürüst olmak gerekirse, ben de ilişkilerde berbatım."

"Buna asla inanmam."

"İnan. Hayatımda bunu yüzüme karşı söyleyecek bir Zlatka'm olmadı. Gerçi kız kardeşim Millie bugün evinde otur-duğumuz sırada buna yakın şeyler söyledi."

"Ne dedi?"

Felicity tekrar göğsümle oynamaya başladı. "Uzun süreli ilişkilerde iyi olmamamın nedeni, '*seni seviyorum*' diyen her-kesi terk etmemmiş."

"Bu doğru mu?"

"Evet."

Bunu reddedeceğini bekliyordum, o yüzden dürüstlüğü beni güldürdü. "Peki neden böyle?"

Anında cevap vermedi. "Gerçekten bilmiyorum. Bu hep böyleydi. Nasıl olsa bu ilişki bir yerde patlak verecek diye dü-şünüyorum. O yüzden kibriti çakıp ateşe veren ben olmalıyım diyorum."

Bunun muhtemelen gerçek annesinin onu çok küçükken terk etmesiyle ilgisi olduğunu bilmek için psikiyatrist olmaya gerek yoktu. Özellikle de babasıyla olan kavgasını gizlice dinlediği göz önüne alınırsa. Ancak Felicity bu konuda konuşmaya hazır değilse, onu zorlamayacaktım. Sadece hâlden anlayan bir din-leyiciye ihtiyacınız varken o kişin terapistiniz olmaya çalışma-sından daha kötü bir şey olmazdı. Bu durum kız kardeşimin asla anlamadığı bir şeydi.

"Sanırım Zlatka da kadınlardan hoşlanıyor," dedim. "Bu yüzden, onunla çıkmak istersen eminim sana ilişkilerde neden berbat olduğunu anlatmaktan memnuniyet duyacaktır. Gerçi sana, seni sevdiğini söyleyeceğini pek sanmıyorum. En azından bana söylememişti. Belki sizin aranızda işler yolunda gider."

Felicity kahkaha atıp omzuma vurdu. "Hayır, teşekkürler. Hayatımdaki kusurları sürekli göstermesi için Zlatka'ya ihtiya-cım yok."

"Senin hiçbir kusurun yok."

"Ne? Benim bolca kusurum var. Gerçi bu gece o kusurlarımdan birine minnettarım."

"Öyle mi?"

"Evet. Eğer dürtülerimi daha iyi kontrol edebilseydim, Mimi'ye, nişanlandığımızı söylemeyebilirdim. Eh, bu da beni hayatımın en iyi orgazmını yaşama fırsatından ederdi."

Göğsüm gururla kabardı.

Bana daha da yaklaştı. "Bana hakkında bilmediğim bir şey söyle."

"Ne gibi?"

"Benimle tanışmadan önceki bir şeyler olabilir."

Birkaç dakika düşündüm. "Çocukken profesyonel beyzbol oyuncusu olmak istiyordum."

"Gerçekten mi? Beyzbol oynayabildiğini bile bilmiyordum."

"Buraya taşınmadan önce oynamayı bıraktım."

"Neden?"

"Felaket bir maç geçirdim. Üst üste üç kez vuruş yapamadan oyun dışı kalarak takımımın lig şampiyonluğunu kaybetmesine neden oldum." Bu nefret ettiğim andı, o yüzden o günü bir daha asla hatırlamaya çalışmamıştım.

"Ah." Felicity omzumu okşadı. "Üzgünüm, çok kötü hissettirmiş olmalı."

"Hissettirdi. Bir daha asla beyzbol oynamadım. Gerçi profesyonel olma gibi bir amacım yoktu. Yeteneğim vardı ama *o kadar da* iyi değildim."

"Bunu bana söylemen iyi oldu. Çocukluğunda beyzbol oyuncusu olmayı hayal etmen, bir nişanlının bilmesi gereken bir şey gibi görünüyor."

"*Sen* çocukken ne olmak istiyordun?"

"Yüzlerce farklı şey. Bilim kadını. Astronot. Pasta şefi. Okul kütüphanecisi. Günlerimi çocuklarla ve kitaplarla geçirmek mükemmel olur diye düşünmüştüm."

"O konuda harika iş çıkartırdınız, Bayan MacAllister." He-

men, onun kütüphaneci olduğu ateşli bir fanteziye daldım. "Yaramaz bir kütüphaneci mi olurdun?"

Kıkırdadı. "Sadece senin için. Hey, bunu her gece yapmalıyız."

Elimi aşağıya poposuna uzatıp onu kendime çektim. "Sana daha fazla hak veremezdim."

"Aslında *bunu* kastetmemiştim," derken gülüyordu. "Tamam, onu da kastetmiş olabilirim ama daha çok birbirimiz hakkında bilmediğimiz şeyleri anlatalım demek istedim. Böylece birbirimizi herkesten daha iyi tanımış oluruz."

"Sen zaten beni herkesten daha iyi tanıyorsun."

"Öyle mi?" diye sordu yüksek sesle.

"Şaşırdın mı?"

"Bir nevi evet. Şu an yakınız, bunun farkındayım. O zaman da yakındık ama aradan uzun yıllar geçti."

Tenlerimizin temas etmesiyle birlikte yeniden tahrik olmuştum. Felicity'yi altıma aldım ve kalçalarımı bacaklarının arasına yerleştirdim. "Önemi yok. Hiç kimseyle seninle olduğum kadar yakınlık kurmadım."

Kolunu boynuma doladı. "Bunu şu an daha fazla seks yapmak istediğinden söylemiyorsun, değil mi?"

"Evet." Dudaklarını öptü. "Ancak ciddiyim. Sana altı gibi görünen şey bana dokuz gibi görünebilir. Bu yalnızca farklı bakış açısıdır. İkimizin de söylediği şey doğru olabilir."

"Sen tam bir matematik ineğisin," diye takıldı.

"Ayrıca altı ve dokuz rakamlarını da severim." *

Felicity öpücükleriyle boynumdan aşağıya doğru inerken kahkaha attı. "Sanırım her ikisi de doğru olabilir."

---

* Karakter burada aynı zamanda seks pozisyonuna da gönderme yapıyor. -e.n.

9. BÖLÜM

Felicity

Gözlerimi açtığımda Hutton'ın yatağında, çırılçıplak ve yalnızdım. İçgüdüsel olarak komodinin üzerindeki gözlüğüme uzandım ama orada yoktu. Aniden dün gece çıktığım baştan çıkarma görevinde onları yanıma almadığımı hatırladım.

Gülümseyip tekrar arkamdaki yastığa uzanırken örtüleri çeneme kadar çektim. Çok eğlenmiştik, her zaman biriyle yatak-tayken hayal edip bir türlü gerçekleşmeyen türden bir eğlenceydi. Seks daima endişeler ve beklentilerle dolu bir kavramdı. Ya hayal kırıklığına uğrarsam? Ya seks yaptığım kişi ne yapacağı konusunda bilgisizse? Bu ilişki için ne anlama geliyordu? Kendi yatağımda uyumayı sevdiğimden daha sonra nasıl hemen sıvışabilirdim? Hatta daha da kötüsü, yatağımın bana kalması için onu nasıl ikna edebilirdim?

Fakat Hutton'la birlikteyken bunların hiçbiri olmamıştı.

Bana kendimi öyle seksi ve güzel hissettirmişti ki. Hutton şimdiye kadar birlikte olduğum en ateşli, yetenekli ve en kibar adamdı. Bunun ilişkimiz açısından ne anlama geldiği konusunda endişelenmem gerekmiyordu çünkü ortada bir ilişki yoktu. Sadece rol yapıyorduk. Neden gitmem gerektiğine dair bahaneler uydurmak ya da geceyi burada geçirmesinin kötü bir fikir olduğuna dair nedenler bulmak zorunda değildim. Onun yanında uyumak *istemiştim*.

Banyo kapısı açıldı ve Hutton spor kıyafetleriyle odada belirdi. "Selam."

"Selam." Doğruldum ve gülümseyip örtüyü göğüslerimin önünde topladım. "Spora mı gidiyorsun?"

"Evet, gelmek ister misin?"

Bunu biraz düşünce şu anda yataktan kalkıp egzersiz yaparak kendimi zorlamamaya karar verdim. Daha çok çarşafların içinde sağa sola yuvarlanıp dün gecenin tadını biraz daha çıkarmak istiyordum. "Hayır, sen git. Belki daha sonra koşuya çıkarım."

"Tamam." Eğilip örtülerin altındaki ayağımı okşadı. "Yaklaşık bir saat içinde yardımcı burada olur. Yatağımda yatan çıplak kıza hazırlıksız yakalanmaması için ona mesaj atıp misafirim olduğunu söyledim."

Güldüm. "Teşekkürler ama birkaç dakika sonra kalkacağım. İşe gitmem gerek."

"Restoran pazartesi günleri kapalı değil mi?"

"Evet ama Gianni'yi kontrol etmem gerek. Yarın akşamki evlenme teklifinin ayrıntılarını gözden geçirmek, çarşamba ya da perşembe günü için izin alıp alamayacağımı sormak istiyorum. Ondan sonra mutfağında birkaç yemek yapıp fotoğraf çekmeyi düşünüyorum. Akşam yemeğinde buralarda olacak mısın?"

"Yemek mi pişireceksin? Kesinlikle burada olacağım."

"Harika." Gülümsedim. "Zıplayan Büyükannelere benden selam söyle. Sence nişanlanmamız kalplerini kıracak mı?"

"Muhtemelen. Belki de artık torunları hakkında durmadan benimle konuşmaya çalışmayı bırakırlar."

"İyi şanslar."

El salladı. Ben de dün gece benimkinin üzerine tüm ağırlığını bırakan kaslı vücudunu hatırlayarak onun gidişini izledim.

Fiziği konusunda haksız çıkmamıştım. Bolca kıvrım ve belirgin hatları vardı. Ancak bu sadece görünüşüyle sınırlı değildi. Adam hareket edebiliyordu. Sadece kalçalarını değil, kollarını, ellerini, ağzını da kullanıyordu.

Ve dilini.

Midem düğümlenirken gözlerimi kapattım. Tenimin altında sıcaklık dalga dalga ilerliyor, omurgamdan el ve ayak parmaklarımın ucuna kadar hissettiğim karıncalanma yayılıyordu.

Bir sonraki pratik yapma seansımızı sabırsızlıkla bekliyordum.

***

Giyindim, dizüstü bilgisayarımı kaptım ve Abelard Bağları'na doğru yola koyuldum. Oraya vardığımda lobiye yönelip, resepsiyon görevlilerine el salladıktan sonra Winnie'nin ofisinin kapısını çaldım.

Masasında otururken bana bakıp gülümsedi. "Günaydın, müstakbel Bayan French."

Sırıttım. "Günaydın. Meşgul müsün?"

"Eh işte. İçeri gel." Masasının karşısında duran sandalyeyi işaret etti. "N'aber? Normalde bugün çalışmıyordun, öyle değil mi?"

"Görünürde hayır." Etoile, pazartesi günleri hep kapalı olurdu. "Yine de Gianni'yle birlikte, bu hafta için bir şeyleri kontrol etmem gerekiyor." Ona evlilik teklifi hakkında bir şey söylemedim çünkü Winnie, sır saklama konusunda *berbattı*. Ellie de onun en yakın arkadaşıydı." Gianni planı kız kardeşimden gizlemem konusunda bana söz verdirmişti.

"Milyarder erkek arkadaşınla alışveriş çılgınlığı için birkaç günlüğüne New York'a uçmak gibi mi?"

"Bu alışveriş çılgınlığı değil," dedim gözlerimi devirerek. "Sadece yüzüğü almaya gideceğiz."

"Nerede kalacaksınız?" Kahve fincanını eline alıp serçe parmağını kaldırdı "*Ritz? Carlyle? Pierre?*"

"Emin değilim," dedikten sonra dayanamayıp devam ettim. "Ancak giderken özel uçak kiralayacağız."

Ağzı açık kaldı. "Yok artık! Yüksek sosyeteye mi girdin?"

"Dinle, Hutton çok çalışıyor. Böyle davranmaya biraz hakkı var."

"Sana kesinlikle katılıyorum. Senin sayende bu lüks hayatı tanımak için de sabırsızlanıyorum. Eğer *Pierre*'de kalırsanız, oradan benim için bir bornoz çal. Mükemmeller."

Başımı iki yana sallarken kahkaha attım. "Bornoz falan çalmayacağım. Bu arada, yarın gece Etoile standında bana hâlâ yardımcı etmek istiyor musun emin olmak istiyorum."

"Evet. Orada olacağım. Saat altıdaydı, değil mi?"

"Harika. Senden ikinci bir ricam daha var. Benimle iş birliği yapmak isteyen markaların mesajlarını birlikte inceler miyiz diye merak ediyordum." Telefonumu masasının üzerine koydum. Sanki kötü bir koku yayıyormuş gibi yüzümü buruşturup arkama yaslandım. "Takipçi sayım ve mesaj kutum çığırından çıkmış durumda. O insanlardan hangisinin güvenilir olduğuna dair hiçbir fikrim yok. Tek yaptığım şey Hutton'la nişanlanmaken şimdi delicesine popüler olmam biraz berbat hissettiriyor."

"Sana seve seve yardımcı olurum." Sandalyesine yaslanırken düşünceli bir şekilde beni inceledi. "Eğer onları istemiyorsan, herhangi birine evet demek zorunda değilsin."

"Bana ulaşan şirketlerin yarısının yemekle alakası bile yok. Kıyafet, kozmetik ve saç bakım ürünü gibi şeyler. Hayal edebiliyor musun? Ben saç ürünü öneriyorum? Düğün günümle ilgili teklifler bile alıyorum. Birisi bana, düğün günüm için bir kutu bronzlaştırıcı göndermek istedi."

Winnie güldü. "O zaman hayır de."

"Bu aptalca olmaz mı? Ya işim konusunda bana faydaları dokunursa? Platformlarda kendimi sağlama almadan asla kitap anlaşması yapamam."

"Anlıyorum. En ideali yaptıklarınla ve söylediklerinle ilgilenip kitabın çıktığında onu satın alacak bir kitle oluşturmak. Bronzlaştırıcı önermek sana biraz para kazandırabilir ama kitabın için gereken kitleyi oluşturmana katkı sağlamaz. Zamanını daha verimli şeylere kullanmalı, daha çok içerik üretmelisin. Üstelik artık kira ödemek için fazladan kazanca da ihtiyacın yok."

Sandalyemde kıpırdandım. "Doğru. Daha fazla içerik yayınlayacağım."

"Güzel. Eğer bu tekliflere evet demek sana doğru gelmiyorsa, deme. Yine de sana bunların hepsini değerlendirmen konusunda yardımcı olacağım."

"Teşekkürler. Gianni'yle görüştükten sonra tekrar geleceğim." Winnie'nin odasından çıkıp Etoile'in mutfağına yöneldiğimde Gianni'yi envanteri incelerken buldum.

"Günaydın."

"Günaydın." Kahve makinesine doğru başını salladı. "Eğer biraz istersen kahve sıcak."

"Teşekkürler." Kendime bir fincan kahve doldurdum. "Yarın akşam için her şey hazır mı?"

"Öyle umuyorum." Şeytani bir şekilde sırıtırken gözleri parlıyordu. "Bana çok kızacak."

Güldüm. "Yine de evet diyecek." Ellie ve Gianni birbirlerini çocukluklarından beri tanıyorlardı. Ancak Hutton'la bana benzemiyorlardı. Arkadaş değil, düşmanlardı. Buna rağmen aralarında muazzam bir kimya vardı. Gerçi bunu fark etmeleri için şiddetli bir kar fırtınası sırasında yol kenarındaki bir motelde

mahsur kalmaları gerekmişti. Aniden aslında iyi anlaştıklarını fark etmişlerdi. Ne var ki, bu durum da bir ay sonra beklenmedik bir çift çizgiyle sonuçlanmıştı.

"Son adımı sakın unutma yeter," dedi. "Yüzüğü parmağına takar takmaz, yüzüne kremalı turta fırlatmam gerek."

Başımı sallarken tekrar gülümsedim. "Bu evlilik teklifinin nasıl gerçekleşeceğini görmek için sabırsızlanıyorum."

"Evlilik teklifinden konu açılmışken..." Başını yana eğdi. "Gizlice nişanlandığın hakkında duyduklarım doğru mu? Ellie dün aklını kaçırmış gibiydi."

"Ah, evet." Yanaklarım giderek ısınırken ona cılız bir gülümseme gönderdim. "Sürpriz."

"Hiçbir şey söylemediğine inanamıyorum. Düğün ne zaman?"

"Şey... gelecek ay yapmayı düşünüyoruz."

Gianni'nin mavi gözleri büyüdü. "Vay canına. Bu çok hızlı." Karnıma doğru bir bakış fırlattı. "Bir sebebi mi var?"

"Hayır, o tür bir sebep değil," diyerek ona güvence verdim. "Biz sadece... sanırım beklemek istemiyoruz."

"Kimsenin seni bu konu hakkında kötü hissettirmesine izin verme," dedi her zamanki kendinden emin tavrıyla. "İnsanlar her zaman kendi hayatlarını hep böyle yaşadıklarından dolayı diğerlerinin hayatlarını nasıl yaşamaları, seçimlerini nasıl yapmaları gerektiğini bildiklerini düşünürler. Ne var ki, bu tamamen saçmalık. Bir şeyleri yapmanın tek bir doğru yolu yoktur. Yol seni eninde sonunda gitmek istediğin yere götürdüğü sürece, her yol doğrudur. Yolculuk herkes için farklıdır ve öyle de *olmalıdır*."

"Teşekkürler." Hutton'la olan yolculuğumun tam olarak nereye varmasını istediğimi merak ettim. "Bunun için minnettarım."

"Ellie, bana uzun zamandır yakın arkadaş olduğunuzdan bahsetti. Belki o kadar da ani gelişen bir durum değildir."

"Hem yavaş hem de ani." Gülümsedim. "İkisi de doğru."

***

Mutfakta işim bittiğinde Winnie'nin ofisine geri döndüm. Benimle iş birliği yapmayı teklif eden şirketlerin bazıları hakkında küçük bir araştırma yaptık. Çoğu teklifi reddetmemde bir sorun yoktu ancak yemekle ilgili olan ve kulağa ilginç gelen birkaç kadın girişimcinin teklifini listeledim. Winnie, *Samimi Sevgili* uygulamasındaki kötü yoruma da cevap vermemi önerdi.

"Öyle mi düşünüyorsun? Millie'nin söylediği şey de buydu."

"Evet," dedi omuz silkerek. "Bunu yapman potansiyel müşterilere gerçekten önem verdiğini gösterir. Çünkü en büyük önceliğin daha fazla yorum almak. Öyle olması için daha fazla iş almalısın. Bence hem karakterini hem de profesyonelliğini göstererek yapabilirsin."

Kız kardeşlerimin verdiği tavsiyeye uydum ve *O Bana Koca K** Kadar Yüzük Taktı* adlı kullanıcıya özür içerikli bir yorum yazdım. Onu hayal kırıklığına uğrattığım için üzgün olduğumu ama işletmemin de arkasında durduğumu ve para iadesi talebini memnuniyetle kabul edeceğimi söyledim.

"Harika," dedi Winnie.

"Gitmeliyim," dedim saati fark edince. "Eve giderken markete uğramam gerek. Birkaç yeni tarif denemek, güzel bir mutfak ışığı da bulmuşken güzel fotoğraflar çekmek istiyorum."

"Şirketler sana geri dönüş yaptığında bana haber ver," dedi Winnie kollarını başının üzerinde esnetirken. "Bence doğru seçimler yaptın."

Dizüstü bilgisayarımı çantamın içine koydum. "Yardımın için teşekkür ederim."

"Merak ediyordum da..." Sahte bir rahatlıkla. "Temmuz ayının son cumartesi günü bir planınız var mı? Ayın 30'un da?

Ona baktım. Masasının üzerinde duran bir çiçeğe dikkatle baktığını fark ettim. Sanki benimle göz göze gelmek istemiyordu.

"Bildiğim kadarıyla yok. Neden?"

"Hiçbir sebebi yok. Öylesine sordum." Sesi, sorarken olduğu gibi sahte ve tizdi. Sonra dudaklarını birbirine o kadar sıkı kenetledi ki sanki açarsa bir şeylerin dışarı fırlayacağından korkuyor gibiydi.

Bunun ne anlama geldiğini biliyordum. "Winnie bir şey mi biliyorsun?"

Kelimelere benzer bazı sesler çıkarttı ama ağzını kapalı tuttuğundan dolayı bir tür kukla gösterisi yapıyor gibi görünüyordu.

"Tanrı aşkına, Win. Eğer bir şey biliyorsan, söyle şunu."

"Ama sana söylemeyeceğime söz verdim," dedi acı çekiyormuş gibi.

"Sen sır saklayamazsın, bunu biliyorsun."

Bir eliyle ağzını kapattı. Sonra da diğer elini, onun üzerine koydu.

"Winifred."

Sandalyesinden aşağıya kayarak masanın altına saklandı.

Gözlerimi devirdim. "İyi. Ben gidiyorum."

Sesi masanın altından geldi. "Eğer sana söylersem, bana kimseye söylemeyeceğine dair söz ver.

"Tamam."

Masanın altından çıkarken eteğini düzeltti. "Sen mutfağa bakmaya gittiğinde Hutton'ın annesinden bir telefon aldım."

Devam etmesi için ona işaret ettim. "Ve?"

"Sizin adınıza buradaki verandada sürpriz bir nişan partisi vermeyi planlıyor."

Nefesim kesildi. "Siktir! 30 Temmuz'da mı?"

"Evet. İşin garip yani o tarih bu sabaha kadar doluydu! Bayan French beni aramadan on dakika önce etkinlik iptal edildi! Bu gerçekten garip bir tesadüf oldu."

"Eminim Bayan French buna bayılmıştır."

Winnie başını salladı. "Evet! Onunla henüz kesinleştirmedik. Gerçi bunu kabul etmek bana garip geliyor çünkü Hutton'ın partilerden hiç hoşlanmadığını biliyorum. Gerçi annesinin de bunu bildiğini sanıyorum."

"Biliyor." Sıkıntıyla iç çektim.

"Peki Hutton bunu kabul edecek mi?"

"Şaka mı yapıyorsun? İlgi odağı olmayacağı partilere katılmaktan bile nefret eder. Bu onun için işkence olacak."

"O zaman bahane uydurmalı mıyım? Onu tekrar arayıp diğer etkinliğin iptal olmadığını, bir yanlışlık olduğunu söylesem mi?" Paniklemiş görünüyordu. "Bunu yapmak başımı belaya sokabilir."

"Hayır, bunları yapmana gerek yok. Sen olmazsan başka birine gider, o zaman kontrolü sağlayacak kimse olmaz." Dizüstü bilgisayarımın çantasını omzuma astım. "Ona haber verip olacağını söyle. Bir şekilde bunun üstesinden gelebiliriz."

"Emin misin?"

"Eminim. Yine de bunun sürpriz olarak kalmasına izin veremem," diyerek onu uyardım. "Hutton'a söylemek zorundayım."

"Doğruca annesine gitsin diye mi?" Winnie'nin kaşları çatıldı. "Bu sırrı saklamam konusunda Bayan French bana yemin ettirdi."

"Belli ki seni o kadar da iyi tanımıyor," dedim ona bakıp pis pis sırıtarak. "Hutton'ın bu durumu anlayışla karşılamasını sağlayacağım."

"Teşekkürler." Rahatlamış bir şekilde gülümserken sandalyesine geri oturdu. "Çok güzel bir parti olacak, sana söz veriyorum."

"Küçük tut," diye rica ettim. "Sadece yakınlarımız olsun."

"Ona verandanın maksimum otuz kişilik olduğunu söyledim. Üstelik Etoile o gece açık olacak. Mutfağın daha fazla yemekle baş edeceğini sanmıyorum."

"Otuz iyidir. Beni haberdar et."

***

Market yolundayken cep telefonundan Hutton'ı aradım.

"Telefondan nefret ettiğimi biliyorsun," dedi açar açmaz.

"Biliyorum ama araba kullanırken mesaj atamazdım."

"Bunu sakın yapma. Gianni'yle konuştun mu?"

"Evet, sorun olmayacağını söyledi. Çarşamba ve perşembe günlerimi boşalttım. Ellie, benim yerime bakacak."

"Harika. Ben gezi için yer ayırtacağım."

"İşte bu!" Kalbim heyecandan yerinden fırlayacakmış gibi atıyordu. "Markete uğrayacağım. Akşam yemeğinde özel olarak istediğin bir şey var mı diye merak ettim." Ona parti meselesini söylemeden önce en sevdiği yemeği yaparak huyuna gidecektim.

"Vejetaryen olmak zorunda mı?"

"Hayır. Herhangi bir şey olabilir."

"Biftek."

İç çektim. "Elbette, biftek olacaktı."

"Hey, herhangi bir şey olur demiştin."

"Evet. Sana biftek pişireceğim," dedim gülerek. "Lezzetli olmadıklarını düşünmüyorum. Hatta öyle olduklarını biliyorum. Sadece et yedikten sonra kendimi iyi hissetmiyorum, o yüzden başka şeylere yöneliyorum. Bu arada günün nasıl geçiyor?"

"Güzel fakat bu öğleden sonra Wade'le heyecanla beklemediğim bir telefon görüşmem var. Üstelik sadece telefonla konuşmaktan nefret ettiğimden değil."

"Vereceğin ifadeyle mi ilgili?"

"Evet. Cevaplamam gereken sorular hakkında daha fazla detaya sahip olduğunu söylüyor. Komite üyeleriyle sürekli temas hâlinde."

"Daha fazla detay iyidir, öyle değil mi? Buna ne kadar hazırlanırsan senin için o kadar iyi olur. Bu sabahki koşun nasıldı?" diye sordum konuyu değiştirerek. "Zıplayan Büyükanneleri gördün mü?"

"Evet. Arabamdan iner inmez yanıma gelip konuşmaya çalıştılar. Ancak kulağımda kulaklıklarım vardı. Bu yüzden onları duymamış gibi yapıp koşmaya başladım. Bana yetişemediler."

Kahkaha attım. "Zavallı büyükanneler. Sadece birkaç dakikalığına dikkatini çekmek istiyorlar."

"Onlar gerçekten acımasızlar, hiçbirini tanımıyorsun. Benimle nişanlandığını düşündüklerinden senin peşine de düşeceklerdir. O pembe, göz kamaştırıcı taşlarla süslenmiş tişörtlere karşı arkanı kolladığına emin ol."

Marketin otoparkına arabamı park ederken kahkaha attım. "Tetikte olacağım."

10. BÖLÜM

Felicity

Öğleden sonranın tamamını Hutton'ın olağanüstü mutfağında yeni tarifler deneyip tabaklarımın fotoğraflarını çekmekle geçirdim. Marketten özellikle parlak ve yerli üretim yiyecekler seçmiştim. Kayısı, ahududu, kiraz, taze yeşillikler, bezelye, brokoli, tatlı kiraz, turp, bal bulabilmiştim. Ardından en sevdiğim peynirciye ve fırına uğramıştım. Daha sonra Hutton'ın bifteği için güvenilir bir kasaba gitmiş, son olarak da şarap dükkânına girip kırmızı ve beyaz olmak üzere birkaç şişe şarap almıştım.

İşte bu yüzden paran yok, dedim kendi kendime. Bu son derece doğruydu. İyi yemekle şaraba olan düşkünlüğüm, mevsimlik ürünler ve küçük porsiyonlu ürünler kullanmaya olan bağlılığım her zaman birikimlerimi artırma arzumun önüne geçiyordu. Buna bir türlü engel olamıyordum! Ama bugün, bunu işime ve kendime yaptığım bir yatırım olarak görüyordum.

Hutton sonunda alt kattan çıkıp mutfak masasında dizüstü bilgisayarını açtı. Ben mutfakta aylardır olmadığım kadar mutlu bir şekilde dolaşırken o da oturup çalışmaya başladı. O aptal *Samimi Sevgili* uygulamasındaki eleştiriyi düşündüğümde bile beni eskisi kadar rahatsız etmediğini fark ettim. Herkes hayatında aksiliklerle karşılaşabilirdi, değil mi? Kendinizi ortaya koyduğunuzda bir tabak yemekle, bir restoranda ya da *blog*'daki bir

tarifte, yeni bir işte veya bir yemek kitabında hem hak edilen hem de hak edilmeyen eleştirilere açık olmanız gerekiyordu. Önemli olan inanmaya devam etmekti.

Hutton'a her baktığımda karnımda bir şeyler kıpırdanıyor, dudaklarıma bir gülümseme yayılıyor ve kalbim çıldırmış gibi çarpıyordu. Açık mavi gömleğinin içinde o kadar yakışıklı, o kadar ciddiydi ki. Tıpkı matematik çalıştığımız zamanlarda olduğu gibi kaşlarını çatıp saçlarını öne doğru çekiştiriyordu. Bu gece yatağa girmek, o ifadeyi farklı bir şeye dönüştürmek, kulağımda o derin sesi tekrar duymak, tenini tenimde hissetmek için sabırsızlanıyordum. Bunca yıl arkadaş kaldıktan sonra cinsel kimyamızın böylesine iyi uyacağını kim tahmin edebilirdi?

Saat altıya yaklaştığında Hutton, dizüstü bilgisayarını kapatıp buzdolabından kendine bira aldı. "Bir tane ister misin?"

"Hayır, teşekkürler. Belki benim için bir *Valpolicella** açarsın?"

Şarabı açıp bardağıma doldurdu. "Yardım edebileceğim başka bir şey var mı?"

"Hayır. Bana eşlik etmen yeter." Daha önce hazırladığım vejetaryen şarküteri tabağını ada tezgâha koydum. "Kendine birayla biraz aperatif alıp beni dinle."

Hutton ada tezgâhın oraya bir sandalye çekip oturdu ve birasını kaldırıp hafifçe çevirmeye başladı. "Seni mi dinleyeyim? Kulağa oldukça iyi bir şeyler çıkacakmış gibi gelmiyor."

"Pek değil." Şarabımdan bir yudum aldım. "Seninle küçük bir parti hakkında konuşmak istiyorum."

Tek kaşını havaya kaldırdı. "Ne partisi?"

"Annenin temmuz ayının son cumartesi gününde, Abelard Bağları'nın verandasında bizim için düzenleyeceği sürpriz parti."

---

* İtalya'nın Veneto bölgesinde üretilen kırmızı şarap. -ç.n.

Sürpriz kelimesi ağzımdan çıkar çıkmaz, başını hayır anlamında salladı. "İmkânı yok."

"Veranda gerçekten hoştur." Doğrama tahtasındaki soğanları tavaya eklerken ortamı yumuşatmaya çalıştım.

"Hayır."

"En iyi kısmı da verandanın otuz kişilik kapasiteye sahip olması. Bu oldukça az kişi demek." Soğanlar cızırdamaya başladı.

"Mesele veranda değil. Mesele benim bu partiye ve sürprize itiraz ediyor oluşum."

"Hutton, normalde haberimiz olmaması gerekiyordu. En azından bunu Abelard'da Winnie planlarsa tüm detayları önceden öğrenmiş olacağız. Faaliyet alanını, menüyü, zamanlamayı, yani kısacası bu partiyle ilgili her detaydan haberimiz olacak. Üstelik Winnie, Abelard'da uygun tarih yokmuş gibi yapsa da annen bu işin peşini bırakmaz." Yüzüne bakıp söylediklerimi vurgulamak istercesine konuştum. "Başka bir yere gidecek ve bunun ne zaman geleceğine dair hiçbir fikrimiz olmayacak."

Hutton anlayamadığım bir şeyler mırıldanırken birasından bir yudum daha aldı.

"Ailelerimiz bizim adımıza çok mutlu, Hutton." Sesimi yumuşattım. "İnsanlar kutlamak istiyor. Biz bunun gerçek olmadığını biliyoruz. Ne var ki, onlar bunu bilmiyor."

"Biliyorum... ama... bir parti? Bu planımın parçası değildi." Başını iki yana salladı. "Bu nişan insanları benden uzaklaştırmayı sağlamak içindi. Başıma üşüşmeleri için değil."

"Biliyorum, üzgünüm."

Ağzına bir parça baget ekmek atarak homurdanarak çiğnedi. "Ne zaman?"

"30 Temmuz."

"Yani ben ifade verdikten iki gün sonra."

"Winnie bana tarihi söyledikten sonra fark ettim," dedim bifteğini kuru baharat karışımıyla ovalarken. "Zamanlamanın berbat olduğunun farkındayım. Ancak Abelard'ın bizi araya sıkıştırabildiği tek tarih o zaman. Bir iptal yaşanmış."

Hutton etin üzerinde gezinen parmaklarımı izlerken bir süre sessizce düşündü. "Haklısın. Annem bu işin peşini asla bırakmaz."

"Bundan haberimizin bile olmaması gerekiyordu."

Birasını yudumlayıp bana baktı. "Sen bu partiyi istiyor musun?"

Bifteğin diğer yüzünü çevirip orayı da ovalamaya başladım. "Eğlenceli olabilir. Yine de ailenin bunun yüzünden para harcayacak olması canımı sıkıyor."

"Dinle. Annem, on iki yaşımdan beri benim adıma parti vermeye çalışıyor. Ben de her seferinde ona itiraz ediyorum. Ne doğum günü partisi ne mezuniyet kutlaması ne de başka bir şey. Ne kadara mâl olduğunu umursamaz."

"Bu evet demek mi?"

"Başka bir şansım var mı?"

Güldüm. "Pek yok. Tabii eğer sen Washington'a gitmeden önce nişanı bozmak istemezsen. Bir şeyleri ne kadar çabuk sonlandırırsak o kadar iyi olur."

Hutton, "Hayır," dedi hızla. "Bu partinin üstesinden gelebilirim. Orijinal plana sadık kalalım."

***

Akşam yemeğinden sonra Hutton'ın bitirmesi gereken bazı işleri vardı. Ben de çektiğim fotoğrafları düzenleyip bu hafta

için bazı gönderiler oluşturmak istiyordum. Mutfak masasında dizüstü bilgisayarlarımızı karşı karşıya almış, huzurlu bir sessizlikle oturuyorduk.

"Tıpkı eski günlerdeki gibi," dedim ayağımla bacağını dürterek. "Burada oturmuş senin yanında çalışıyorum."

Hutton, "Bu daha iyi," diye iddia ederken sandalyesini arkaya doğru yatırdı.

Gülümseyerek atkuyruğumdan fırlamış birkaç tutam saçı kulağımın arkasına sıkıştırdım. "Ne bakımdan?"

"Eskiden senin yanında oturur ve seni öpmenin nasıl bir şey olacağını merak ederim. Bunu yapmanın çılgınca yollarını düşünür, sonra da her birinden tek tek vazgeçerdim." Başını iki yana salladı. "Aklım sana söyleyeceğim tonlarca şeyle dolup taşardı. Hatta bunları nasıl söyleyeceğimin provasını bile yapardım ama asla söyleyemezdim."

Gülümsedim. "Baloda dans ettikten sonra bana ne söylediğini hatırlıyor musun?"

Gözlerini kapattı. "Bunu sakın bana söyleme."

"Şöyle söyledin. *'Bu düşündüğüm kadar kötü değildi.'*"

Homurdandı. "Aslında provasını yaptığım şey o değildi. Resmen korkup söylemekten vazgeçmiştim. Tıpkı cumartesi gecesi yatak odanın kapısına geldiğimde yaptığım gibi. Kapıyı çalmak üzereyken beni yakaladığında sana asıl nedeni söylemek yerine korkaklık edip vazgeçtim."

Şaşırmış gibi yaparak dudaklarımı araladım. "Gerçekten susayıp susamadığımı merak ettiğinden üstsüz bir şekilde odama gelmedin, öyle mi? Şu an dehşet içindeyim! Beni tamamen aptal yerine koydun!"

"Bu kadar yeter." Bana doğru hamle yapıp beni sandalyemden kaldırdı ve omzunun üzerine atarak yatak odasına doğru yöneldi.

Ellerimle poposuna vurarak, "Bu da ne?" diye çığlık attım. "Çocuk kaçırma mı?"*

"Biz artık çocuk değiliz." Yalnızca bir komodin lambasının açık olduğu yatak odasına girip beni yatağın ayakucuna doğru fırlattı.

"Hutton, bekle!" Sırtüstü uzanırken kollarımı birbirine bağladım. "Duş almam gerek. Bugün duş almadım. Etrafta durmadan koşuşturup yemek pişirdim ve terledim. Hiç güzel kokmuyorum."

Göğsünü şınav çekermiş gibi üzerime yaklaştırarak üstüme çıktı ve yüzünü boynuma gömdü. "Lanet derecede harika kokuyorsun. Ayrıca seni şimdi daha fazla terleteceğim."

Sakalı boğazımı gıdıklayınca kahkaha attım. "Anlaşma yapalım. Bana duşta on dakikacık ver. Sonra sen de bana katıl. Nasıl olur?"

"Beş dakika." Ayağa kalkıp pantolonunun ortasını düzeltti. "Git."

Çığlık atarak banyoya koştum. Bir yandan da yolda üzerimdekileri çıkartırken kapıyı arkamdan hızlıca kapattım. Hutton'un banyosu rahat ve lükstü. Çift tuvalet masasıyla pencerenin altında ayaklı beyaz bir küvet vardı. Küvetin yanında birden fazla başlığı olan camlı bir duş kabini, çok renkli çakıllı bir karo fayans bulunuyordu. Ancak gözlerim küvetin üzerinde takılı kalmıştı.

Arkamda duran kapıya bir bakış attım. Hutton'ı köpük banyosuna sokabilir miydim?

Musluğu çevirdikten sonra çantamı karıştırarak lavantalı ve vanilyalı duş jelimi bulup küvete biraz döktüm. Bu *bir ton*

---

* Karakter burada *kidnapping* kelimesini kullanıyor. *Kid* kelimesi İngilizcede çocuk anlamına gelir. Kelime eskiden sadece çocuklara yönelik kaçırma olaylarında kullanılsa da şu anda genel olarak insan kaçırma durumlarında da kullanılmaktır. Hutton karakteri buna gönderme yapmaktadır. -e.n.

baloncuk yaratmadı ama hem eğlenmek hem de güzel kokmak için yeterliydi. Ardından tamamen soyundum, saçlarımı tepemde toplayarak küvetin içine doğru kaydım.

Bir süreliğine gözlerimi kapatıp Hutton French'in küvetinde çıplak olduğumu, birkaç dakika sonra buraya gelip bana katılacağını düşünüp hayret ettim. On yedi yaşındaki ben, bunu bilseydi *şok olurdu*.

Bu düşünceler aklımı başımdan aldı.

Beş dakikadan daha kısa bir süre sonra Hutton içeri daldı. Çırılçıplaktı ve aleti taş gibi sertti. Buna rağmen beni küvetin içinde görünce aniden durdu.

"Bu ne?"

"Banyo." Tatlı tatlı gülümseyerek bir elimle su sıçrattım. "Gel ve oyna."

Derin bir nefes alırken aleti seğirdi. "Ne kokuyor böyle?"

"Lavanta ve vanilya. İnsanı sakinleştirir."

"İşe yaramıyor," dedi küvete yaklaşırken. Bakışları aç şekilde tenimde geziyordu. "Aslında, şu anda sakin olmanın tam tersiyim."

"O hâlde yanıma gel." Başımı eğip kirpiklerimin altından bir bakış attım. "Bu her şeyi daha iyi yapacak, söz veriyorum."

Hutton başını iki yana salladı, bakışları hâlâ göğüslerimdeydi. "Felicity, o küvete ikimizin de sığmasına imkân yok."

"Sıkışmayacağımızı söyledim. Gerçi eminim geometri konusunda yetenekli iki insan olarak bu soruna bir çözüm bulabiliriz." Doğrulup suyu kapattım. "Mesela, sen sırtüstü uzanırken ben de senin üzerine yatabilirim. Tıpkı paralelkenar gibi. Ya da sen otursun, ben de senin kucağına otururum. Daha çok ikizkenar gibi. Ya da..." dedim dizlerimin üzerine çökerek. "Sen ayakta durabilirsin, ben de önünde diz çökerim."

Aleti yine seğirdi. "Peki buna ne diyorsun?"

Dudaklarımı yaladım. "Oral seks."

Daha fazla itiraz etmeden küvete girdi.

Küvetin içinde kayarak ona yaklaştım ve ellerimi uyluklarının önünde gezdirdim. Ardından aklımdan geçenleri söyledim. "Birazcık oynamak ister misin?"

"Oynamak?" Sesi meraklı olsa da temkinliydi. "Ne oyunu?"

Ona bakıp muzipçe gülümsedim. "Ailem evde değil."

"Ne?"

"Bu yüzden oldukça sessiz olmalısın." Parmaklarımla aletini kavradım ve ucuna dudaklarımı dokundurup bakışlarımı üzerine kilitledim.

"Siktir." Âdemelması aşağı yukarı hareket etti. "Ergenlikteki *hâlimizi* mi canlandırmak istiyorsun?"

Başımı değişik yönlerde çevirip aletinin hassas ucunu yanağıma, çenemin altına ve boynuma doğru sürterken boğazımın derinliklerinden bir kahkaha yükseldi. "Evet."

"Ergenlik çağındaki ben olsaydı, şu hareketlerin karşısında çoktan yüzüne boşalmış olurdu. Farkındasın, değil mi?"

Bacağına su sıçratırken tekrar kahkaha attım. "Hadi. Oyna benimle. Senin yetişkin hâlinin otokontrolüne güveniyorum."

"Buna güvenen tek kişi sensin."

Aletinin ucunu tekrar dudaklarıma getirip ağzımı hafifçe aralayarak nefesimi hissetmesine izin verdim. "Çalışırken bunu düşündüm. Sen de düşündün mü?"

"Evet." Odaklanmakta zorlandığını hissedebiliyordum. "Sonra da."

"Sonra mı?"

"Geçen gece. Yatağımda yalnızken."

"Anlat bana." Dilimle aletinin alt kısmını yaladığımda elimde daha da sertleştiğini hissettim. "Ne düşünüyordun?"

"Bunu. Senin önümde diz çöktüğünü, sikimi ağzına aldığını." Sesi kısık ve sertti, bu beni tahrik etmişti.

"Böyle mi?" Aletinin ucunu ağzıma alarak kıvranması için onunla alay ettim.

"Evet"

Aletini yavaşça emdim. Ardından dilimi tepesinin etrafında döndürerek karın kaslarının gerilmesini sağladım. Ağzımı biraz daha açıp onu daha derine çekerken usulca inledim. Elleri iki yanında yumruk hâline gelmişti. Ellerini seviyordum. Erkeksi ve güçlüydüler. Yetenekli parmaklarının dün gece bana nasıl zevk verdiğini hatırladım.

Bu bana başka bir fikir verdi.

"Göster bana," dedim topuklarımın üzerine çökerek. "Dün gece bunu düşündüğünde ne yapıyordun?"

"Sen ciddi misin?"

"Evet." Aniden utanmış gibi kollarım göğsümün üzerine çektim. "Yoksa?"

Hutton bana dik dik baksa da aletini eline aldı. Yumruğuyla kavradıktan sonra yavaşça hareket etmeye başladı. "İstediğin bu mu?"

Ancak cevap veremedim. Hutton kendini okşadığı sırada çalışan kasları, kolları ve omuzları beni büyülemişti. Sanki hiç utanması yokmuş gibi başı dikti, göğsü gururlu bir şekilde kabarmıştı. Nefesi hızlanmıştı. Bu esnada bir dakika öncesine göre daha sıcak ve daha delici tona bürünen mavi gözleri, üzerimde geziniyordu.

Ben de daha hızlı nefes almaya başladım. Sanırım benim nefeslerim ondan daha beter durumdaydı. Bunu önümde yapıyor olmasına, eli aletinin üzerindeyken avucunu koyu renkli saçlarından geçirip yumruğunu kalın, damarlı uzunluğunda aşağı yukarı oynatmasını görmekten ne kadar hoşlandığıma inanamı-

yordum. Geçen gece Hutton'ın çıplak bedenini ışığın altında göremediğimi fark ettim. Mükemmeldi. Resmen bir sanat eseriydi.

Hutton daha önce ondan asla duymadığım bir ses tonuyla, "Kendine dokun," diye emretti. Bu komutu reddetmek mümkün değildi. Ayrıca bunu benim için yapıyordu. Üstelik bunların hepsi numaraydı, öyle değil mi? Birbirimize güveniyorduk. Neden sadece işi akışına bırakmıyorduk?

Popomu kaldırıp ellerimi göğüslerimde, karnımda ve kalçalarımda gezdirirken gözlerimi ondan bir saniye bile ayırmadım.

"Evet." Eli daha hızlı, daha sert hareket etmeye başladı. "Evet."

Onun tepkisinden cesaret alarak bir elimin bacaklarımın arasında kaymasına izin verdim. Sanki ışıkta gözlerinin önünde değil de karanlıkta yalnızmışım gibi yumuşak, dairesel hareketlerle klitorisimi yavaşça okşadım.

"Siktir," diye hırladı dişlerinin arasından. "Siktir, bu çok ateşli."

"Seni düşünüyordum." Nefes nefese kalırken boştaki elimi göğüslerime götürdüm. "Bunu yaparken seni düşünmeye bayılıyorum."

Hutton sanki onu kızdıracak bir şey söylemişim gibi çenesini sıktı ve sert bir nefes verdi. "Bu doğru mu?"

"Evet," dedim çünkü bu doğruydu. Hutton daima iyi bir fantezi kaynağı olmuştu. Ulaşılamayan film yıldızları gibiydi. "Ellerinin bu şekilde üzerimde gezindiğini hayal ederdim."

"Dilim." Gözleri arzuyla alev aldı. "Bunu da düşündün mü?

"Şimdi düşünüyorum." Kendimi biraz daha sertçe okşadım. Bacaklarımdaki kaslar titremeye başlamıştı. Bakışlarım onun ereksiyonunda oyalandı.

"Siktir." Gözlerini kapattı ve eliyle aletinin üzerini sıkıca sardı. "Çok az kaldı."

"Bana izin ver." Bileğini kavrayarak elini aletinden uzaklaştırdım. Böylece kontrolü ben ele geçirebilirdim. Parmaklarımı aletinin etrafında kıvırıp dudaklarımı ayırdım ve onun kalın, sert uzunluğunu boğazımın derinlerine kadar kaydırdım. Nefesimi tutarak bir süre hareketsiz kaldım. Boğulmamak için dua ediyordum.

"*Tanrım.*" Ellerini saçlarıma kaydırarak derin bir nefes aldı.

Ağzımın içinde nabız gibi attığını hissedebiliyordum. Bu bir uyarıydı. Hemen ardından ağzıma tuzlu tatlı bir şeyin tadı geldi. İştahla onu yalamaya başladım. Ağzıma sığmayan kısmı kavramak için de elimi kullanıyordum.

Hutton tekrar küfretti ve başımı sıkıca kavrayarak beni hareketsiz tuttu. "Bundan emin misin?"

Kirpiklerimin arasından yukarı bakarak ellerimi kalçalarına götürdüm. Parmaklarımı tenine batırdım ve onu daha derine çektim. Tüm ihtiyacı olan bu izindi. Kalçaları esnemeye, aletini ağzıma daha sert kaydırmaya, yüksek sesle nefes almaya, inlemeleri de artmaya başladı. Kontrolü giderek kaybediyordu. En sonunda vücudu kasıldı ve boğazımın arkasına doğru boşaldı. Hutton'ın bedeni sakinleşti, hareket eden tek şey ağzımın içinde zonklayan aletiydi.

Ağzımdan çıktı. Topuklarımın üzerine çöküp ağzımı kolumla silerken derin bir nefes aldım.

Hutton beni kollarımın altından yakalayıp küvetin kenarına oturtmadan önce nefesimi toparlamaya fırsat bulamamıştım. Önümde dizlerinin üzerine çökerek bacaklarımı ayırdı. "Benim sıram."

Bana yaşattığı; ayak parmaklarımın bükülmesine neden olan, bacaklarımı titreten, küveti yumruklamamı sağlayan final esnasında arkaya doğru devrilmemek için dengemi zar zor sağlamıştım.

Genç Hutton ve Felicity kendilerini asla tanıyamazdı.

Çizgiyi geçecek cesarete sahip olduğumuz için, birbirimizin önünde cesur olduğumuz için ve bunların hiçbirinin sahip olduğumuz şeyi mahvetmeyeceğine inandığımız için bizimle gurur duyuyordum.

Bu eğlenceli bir oyundu ama yalnızca oyundan ibaretti.

11. BÖLÜM

Hutton

Felicity yatakta yanıma sokulup, "Bana bir sır ver," dedi.

"Sır mı?" Sırtüstü uzandım. Bir elimi enseme koyup diğeriyle omuzlarının etrafını sardım. Teninden hâlâ lavanta ve vanilya kokusunu alabiliyordum. O kokunun beni sakinleştirmediğinden oldukça emindim. Özellikle de beynim bu kokuyu, banyomda yaşanan şeylerle ilişkilendirdiğinde. Neyse ki, bu kokular güzel anıları hatırlatacaktı.

"Evet. Çocukluğundan bir hikâye de olabilir. Onları seviyorum."

Birkaç dakika düşündüm. "Çocukken sihirli güçlerimin olduğunu düşünürdüm."

"Vay canına! Ne tür sihirli güçler?"

Tepkisi beni gülümsetti çünkü düşünceyle dalga geçmektense hayali işlerle uğraşma yeteneğimin doğasını merak etmesi hoşuma gitmişti. "Olayların sonucunu, tabii ki kendi çıkarlarıma uyacak şekilde değiştirebileceğimi düşünürdüm. Ya da kötü olan şeyleri engelleyebileceğimi."

"Neler yapardın?"

"Obsesif Kompulsif Bozukluk sahibi olan kişilerin yaptığı tipik şeyleri. Genelde ilk önce sağ ayağıma çorap giymek, arabaya daima sağdan binmek, bir kapıdan içeri girerken burnuma dokunmak, bir şeyleri saymak gibi küçük alışkanlıklar."

"OKB olduğunu bilmiyordum." Tekrar göğsümle oynamaya başladı. Bunu yapması hoşuma gidiyordu.

"Öyle olduğumu sanmıyorum, en azından artık yok. O zamanlar, bu yaptıklarım değerlendirilseydi OKB teşhisi konulabilirdi ama ben sihirli güçlerimden kimseye bahsetmedim."

"Neden?"

"Çünkü o zaman işe yaramazlardı."

"Ah." Parmakları yavaş ve sakinleştirici daireler çiziyordu. "Onlara inanmayı ne zaman bıraktın?"

Bunun hakkında düşünmeme gerek bile yoktu. "Büyükbabam öldüğünde."

Eli hareket etmeyi bıraktı. "Kaç yaşındaydın?"

"On bir."

Başını eline yaslayıp bana döndü. "Sana Ray Bradbury imzalı kitapları veren büyükbaban mı?"

Bunu hatırlaması beni gülümsetti. "Evet."

"Bana onun hakkında daha fazla şey anlat. Nasıl biriydi?"

Zihnim zeki ve eğlenceyi seven büyükbabamın anılarıyla doldu. "Bulmacalara bayılırdı. Bize geldiğinde birlikte hep bulmaca çözerdik. Beyzbolu çok severdi, maçlarımın hiçbirini kaçırmazdı. *Pinaud Clubman* tıraş sonrası losyonunu kullanırdı. Ne zaman kalabalığın içinde o kokuyu alsam, büyükbabam oradaymış gibi geliyor."

"Belki de öyledir."

"Şimdi annem gibi konuştun."

Güldü. "Sana verdiği kitapları hâlâ saklıyor musun?"

"Evet. Pek iyi durumda değiller. Büyükbabam onları defalarca okudu. Ben de defalarca okudum. Ne olursa olsun, onları yine de satmazdım."

"Elbette satmazdın. Böyle şeyler paha biçilemez." Kafasını tekrar omzuma koydu. "Onu bu kadar erken yaşta kaybettiğin için üzgünüm."

"Ölümü beni derinden sarstı. Çok ani oldu. Evet, hasta olduğunu biliyorduk ama korkunç bir şeyin olmasını engelleyebileceğimden o kadar emindim ki bunun yaşanmasına tamamen hazırlıksız yakalandım."

"Kendini mi suçladın?" diye sordu yumuşak bir ses tonuyla.

"Tam olarak değil. Ancak kendimden her konuda şüphe duymaya başladım. Büyükbabamın ölümünden kısa süre sonra beyzbol takımımın şampiyonlar ligi maçında, tam üç kez oyundan atıldım. O zaman şöyle düşündüğümü hatırlıyorum. *Benim sihirli güçlerim yok. Ben özel ya da yetenekli değilim. Üstelik herkes de bunu biliyor.*"

Göğsümün üzerine bir öpücük kondurdu ve yanağını tekrar bastırıp kolunu belime doladı.

"Eve geldiğimi, yatağa uzanıp tavana bakarken düşündüklerimi hatırlıyorum. *Ben aslında sandığım kişi değilim.* Dünya benim düşündüğüm gibi işlemiyordu. Belki de herkes uzun zamandır biliyordu. Sadece ben ahmaktım."

Bana daha sıkı sarıldı.

"Bundan hemen sonra taşındık. Ailem, ortam değiştirmenin iyi geleceğini düşünüyordu. Özellikle de benim için. Bir şeylerin yanlış olduğunu görebiliyorlardı. Eve yalnızca yemek yemek ve uyumak için gelip ukala ukala konuşan bir çocuktan, evden dışarıya adım atmaktan nefret eden birine dönüşmüştüm." Derin bir nefes verdim. "Sanırım taşınmak işleri sadece daha çok zorlaştırdı. Her şeye en başından başlamak zorundaydım. Üstelik sihirli güçlerim de yoktu."

"Sonra benimle tanıştın?" dedi aydınlanmış bir sesle. "Bu iyi bir şeydi, öyle değil mi?

"Bu iyi bir şeydi."

"Seni nişanlıymışız gibi davranmak, sosyal etkinliklere ve akşam yemeklerine katılmak için zorlayana kadar."

"Evet ama..." Yan tarafa dönüp vücudunun üzerine çıktım. Tekrar içinde kaybolmayı sabırsızlıkla bekliyordum. "Bunun da avantajları var."

***

Ertesi sabah erkenden uyandım ve parka koşmaya gittim. Zıplayan Büyükannelerden kaçabilmek için saatin yeteri kadar erken olduğunu umuyordum. Hatta görünmemek uğruna arabamı farklı bir yere park etmiştim. Ne yazık ki, umduğum gibi olmadı.

Ben arabamdan indiğim sırada, "İşte orada!" diye bağırdı onlardan biri. Kulaklıklarımı takamadan ya da kaçamadan, göz kamaştırıcı pembe kıyafetleri ve kızgın yüzleriyle zıplayarak yanıma geldiler.

"Selam, hanımlar." İsteksizce onlarla yüzleştim. Kendime onların aslan değil, sadece yaşlı kadınlar olduğunu hatırlattım. Tenimin altındaki kaşıntıyı görmezden gelerek kendimi kibarca şu soruyu sormaya zorladım. "Nasılsınız?"

"İyiyiz. Seni yakalamayı umuyorduk," dedi kıvırcık kahverengi saçları olan. "Büyük haberlere ait detayların tamamını duymak istiyoruz!"

"Onu tanıyoruz." Bu seferki büyükanne tişörtüyle benzer tonlarda pembe ruj sürmüştü. "Büyükannesiyle arkadaşız."

"Ah, Felicity'den bahsediyorsunuz." Zihnim başka neler söyleyebileceğimi bulmak için hiç durmadan çalışıyordu ama aklıma başka bir şey gelmedi.

"Evet. Büyükannesi Daphne Sawyer," diye ekledi neon sarısı bandana takmış büyükanne. "O ve kocası John, Cloverleigh Çiftliği'nin sahipleri. Gerçi işleri şu an çocukları yönetiyor."

"Düğünün Cloverleigh Çiftliği'nde olacağını duydum." Başka bir büyükanneydi. Kaşları sanki kalemle çizilmiş gibi kalındı. Öne geçerken, "Bu doğru mu?" diye sordu.

"Şey... öyle olmasını umuyoruz."

Cloverleigh Çiftliği'nin ne kadar güzel olduğuna dair iç çekişler, orada katıldıkları birkaç düğün hakkında yorumlar ve onaylayan baş sallamalar koro hâlinde havaya karışıyordu. Ayrıca Sawyer ailesiyle bağlantıya geçme konusunda da oldukça heyecanlılardı.

"Sawyer ailesini severim. Çok kibar ve misafirperverlerdir."

"Ayrıca epey cömertler. Hank geçen yıl safra kesesi ameliyatı olduğunda bize turta gönderdiler."

"Biz, John Sawyer'ın bağış olarak yaptığı golf turnuvalarına daima katılırız. Çok iyi insanlar."

"Daphne hâlâ beni her yıl düzenlediği yılbaşı partilerine çağırıyor. Orada çalışmıyor olsam da her yıl katılırım." Kahverengi kıvırcık saçları olan büyükanne duraksadı. "Muhtemelen, düğüne de davet edilirim."

Bunu izleyen kısa sessizlikte tüylerimin diken diken olduğunu duyabiliyordum.

"Büyük bir düğün mü olacak?" diye sordu neon bandana takan büyükanne.

"Hayır," dedim kesin bir dille.

"Neden?" Gülümseyen ve başını sallayarak onaylayan bakışlar yerini kısılmış gözlere, kalçaya dayalı ellere, suçlayıcı bakışlara bırakmıştı.

"Küçük bir tören yapmak istiyoruz," dedim ensemi ovuşturarak.

"Küçük mü!" Kahverengi kıvırcık saçlı büyükanne alınmış görünüyordu. "Buralarda ünlü olduğun hâlde mi? İşin eğlencesi nerede kaldı?"

"Görkemli bir düğün yapmalısın," dedi kaşları kalemle çizilmiş gibi görünen büyükanne. "Havai fişekler de olmalı."

"Ah! Torunum şu pankart taşıyan uçaklardan kullanıyor," dedi sarı neon bandanalı büyükanne. "Bence bunu yapmalısın."

"Benim Alfred'im turistleri gezdiren at arabalarından kullanıyor," dedi kısa boylu büyükanne. "Böyle bir şey güzel ve ihtişamlı olurdu."

Pembe rujlu büyükanne, "Evet," diyerek araya girdi. "Küçük bir düğün senin gibi biri için bencilce değil mi?"

"Bencilce mi?" Şaşkınlıkla söylediğini tekrarladım.

"Kasabadaki herkes senin için çok mutlu! Böylesine parlak ve başarılı bir gencin yuva kurmak için kasabasından bir kızı seçmesinden dolayı gurur duyuyoruz."

"Bu senin gerçek karakterini gözler önüne seriyor!"

"Bu ne kadar zengin ya da ünlü olursan ol, ailene verdiğin değeri gösteriyor."

"Evet! Arkadaşlar ve komşular da ailenin devamıdır."

"Ve küçük bir kasabada herkes ailedendir."

Hepsi, sanki eski bir filmdeki haylaz çocuk çetesi gibi bunu aynı anda onayladılar. "Evet! Bu doğru! Haklısın, durma, söyle ona, Gladys! Hadi kızım!"

"Senin en mutlu gününde, sevincini paylaşmamıza müsaade etmemeni nasıl karşılayacağımızı bilmiyoruz." Neon bandanalı büyükanne başını iki yana sallayıp ellerini göğsünün üzerine koydu. "Bu kalplerimizi kırabilir."

"Bunun hakkında bir düşün, evlat," dedi pembe rujlu olan başını sallarken. "Hadi kızlar."

Gücenmiş bir şekilde oradan uzaklaştılar.

***

Koşudan sonra temizlenmek ve bir şeyler atıştırmak için eve gittim. Felicity'nin de orada olmasını umuyordum. Böylece ona Zıplayan Büyükannelerle yaşadıklarımı anlatabilirdim. Ancak ben arabamı park ederken, onunki yerinde yoktu. Evin onsuz boş ve sessiz gelmesi tuhaftı.

Duş alıp giyindim. Ardından mutfağa gittiğimde buzdolabının üzerindeki notları gördüm.

Buradan istediğini yiyebilirsin! Onların fotoğrafını çoktan çektim!

Bu kelimelerin altında gizli şifremizle yazılı bir cümle daha vardı.

-Öptüm, Felicity.

Notu buzdolabından alarak cebime koydum.

Yemeğimi yedikten sonra biraz çalışmak üzere alt katta ofis olarak kullandığım misafir odasındaki masama oturdum. Telefon çaldığında ifadem için bir taslak hazırlıyordum. Arayanın Felicity olduğunu düşünüp ekrana bakmadan telefonu cevapladım.

"Alo?"

"Dostum," dedi Wade. "Telefonumu cevapladın. Artık bunu yapıyor musun?"

Siktir. Başparmağım ve orta parmağımla şakaklarımı ovuşturdum. "Pek sayılmaz. N'aber?"

"Neden dün konuştuğumuzda bana nişanlandığını söylemedin, pislik? Bunu az önce internetten öğrendim."

"Sanırım, unuttum."

Wade kahkaha attı. "Neler oluyor? Kız kim?"

"Felicity MacAllister." Wade'e Felicity'den daha önce bahsettiğimi bilmeme rağmen hatırlamaması beni şaşırtmazdı.

"Kasabandaki kız mı?"

"Evet."

"Biraz ani olmadı mı?"

"Pek değil. Onu on iki yaşımdan beri tanıyorum."

"Yoksa kız hamile mi?"

"Siktir git. Hayır."

"Dostum," dedi. "Eğer hamileyse bile önemli değil. Bunu yapma."

"Ne?"

"Sakın evlenme. Bu hayatını mahvedecek."

"Beni bu yüzden mi aradın, Hasbrouck? Öyleyse telefonu kapatıyorum."

"Biliyorum, şu an evlenmek mükemmel bir fikir gibi görünüyor ama zamanla ışıltısı sönüp gidecek. Evlilik cüzdanındaki mürekkep kuruduğu anda onun düşündüğün gibi biri olmadığını anlayacaksın. Yaptıkları şey bu. Evlenme teklifini ettirene kadar havalı davranıyorlar. Sonra soyadını alır almaz çılgın, kontrol manyağının tekine dönüşüyorlar. Daha önce hiç bu kadar acınası olmamıştım."

"Biz farklıyız."

Tekrar güldü. "Gerçek bu, adamım. Eğer ben senin yerinde olsaydım hâlâ Los Angeles'ta, *Porshe*'mde Zlatka'yı beceriyor olurdum."

"Bunu yapacağına eminim."

"Bu arada o işi nasıl batırabildin? Kız sana deli oluyordu." Kibarlıktan yoksun bir kahkaha attı. "Susie, bir yerde Zlatka yatakta itaatkâr olmadığı için onu bıraktığını okumuş. Patron, o olmak istiyormuş."

"Sanırım bunu Zlatka'ya sormalısın."

"Dostum, beni bağlayıp tokatlamak isteseydi, ona kesinlikle izin verirdim. Gerçekten bu yüzden mi ayrıldınız?"

"Hayır." Çenem sıktım. "Sürekli kavga ediyorduk, berbat bir durumdu."

"Anlat bana," diye homurdandı. "Akdeniz sularında bir yatta sıkışıp kaldım. Sürekli Susie'nin ne kadar boktan bir koca olduğum hakkında söylenmesini dinliyorum. Her şeye sahip, daha ne istiyor ki? Lüks bir evi, son model arabası, pahalı kıyafetleri var. Her seferinde farklı bir yere tatile gidiyor. Tüm faturalarını ödüyorum. Benden daha ne istiyor?"

Cevap gayet açık olsa da çenemi kapalı tuttum.

"Her neyse, sana bunları söylemek istedim. Herkes istediğini elde etmek uğruna olmadığı biri gibi davranır. Uzun vadede kimseyi mutlu edemezsin. Boşuna deneme."

***

Felicity'nin araba farlarının yansıması içeri yansıdığında kanepede beyzbol maçı izliyor ve Wade'in bana söylediklerini düşünüyordum. Bir süre sonra arka kapıdan girdiğini duyunca televizyonu kapattım. O beyzbol maçından daha çok dikkatimi dağıtabilirdi. Zaten bildiğim şeyleri bana söylediğinden dolayı Wade'e içimden küfrettim.

Uzun vadede kimseyi mutlu etmeye çalışmıyordum. Bundan daha iyisini biliyordum.

"Hey, sen." Felicity mutfaktan geçerek oturma odasına geldi. Spor ayakkabılarını tekmeleyerek ayağından çıkarıp yanıma uzandı. "Günün nasıldı?"

"İyiydi. Gianni'nin teklifiyle ilgili her şey yolunda gitti mi?"

"Harikaydı!" Yüzüme bakıp bağdaş kurarak oturdu. Saçlarını, yeğenim Zosia gibi ikili örgü yapmıştı. Gülüşü her zaman olduğu gibi moralimi yükseltiyordu. "Ellie oldukça şaşırdı. Her şey sorunsuz ilerledi. Planın her detayının ince ince işlendiğini düşünürsek terslik olması imkânsızdı."

Gianni'nin gençken katıldıkları Kiraz Festival'inde, içinde suya düşürme tankı ve yüze fırlatılan bir tartın olduğu sahneyi nasıl tekrar canlandırdığını anlattı. "Ellie'nin elinde elli tane top vardı. Hepsini tek tek yollasa da birini bile isabet ettiremedi," dedi gülerek. "Neyse ki, şanlıymış. Kuzenim Chip Carswell kalabalığın arasındaydı!"

"White Sox'un atıcısı mı?" diye sordum şaşkınlıkla. "O senin kuzenin mi? Bunu nasıl bilmem?"

"Evet, Frannie'nin yeğeni. Chip'in annesi April, Frannie'nin büyük kız kardeşi. Chip'in babası da Büyük Lig'de top atıcısı olan, Tyler Shaw. Tyler ve April şimdi evliler. Fakat on sekiz yaşındayken ebeveyn olmuşlar. Bu yüzden Chip'i evlatlık vermişler. Daha sonra tekrar bir araya geldiler ama sen buraya taşındığında, Chip çoktan üniversite yüzünden başka bir şehre gitmişti."

Başım dönmüştü. "Sanırım aile geçmişin hakkında öğrenmem gereken çok fazla şey var. Bunların hiçbirinden haberim yoktu. Carswell harika bir atıcıdır. Shaw da öyle. İkisi de oyundaki en iyi solaklar."

Felicity güldü. "Ellie bu konuda epey mutluydu. Hemen Chip'i kolundan tuttu ve yerine topları atması için sürükledi. Gianni, Chip'in attığı topların birinden bile kurtulamadı."

"Eminim öyledir."

"Gerçi bu gayet adildi. Biz on yedi yaşındayken Gianni, Ellie'nin üzerine doğru o kadar smaç basmıştı ki. Daha sonra Ellie intikamını almak için Gianni'ye bir sürü turta fırlatmak zorunda kalmıştı."

"Peki Gianni o kadar suya düşmenin arasında nasıl evlenme teklifi etti?"

"Ah! Kovanın içindeki son top sahteydi. Bir yüzük kutusu gibi açıldı."

"Etkilendim."

İç çekti. "Gerçekten romantikti."

"Ellie'nin kabul ettiğini varsayıyorum?"

"Evet dedi. Sonra da Gianni, onun suratına turta fırlattı."

Gianni Lupo'nun, böyle büyük bir etkinlikte ve etrafta seyirciler varken bunu yapabilme cesaretine imrenerek gülümsedim. "Kulağa sağlam bir gösteriymiş gibi geliyor."

"Harikaydı. Bu arada Winnie'yle konuştum. Annenin, temmuz ayının son cumartesi günü, saat beşte otuz kişilik nişan partisini onayladığını söyledi."

Yüzümü buruşturdum. "Harika."

"Kadeh kaldırma konuşması için prova yaptın mı?"

"Hayır." Saç örgülerinden birini hafifçe çektim. "Ancak bugün Zıplayan Büyükannelerle tam yedi dakika sohbet ettim."

Beni alkışladı. "Seninle gurur duyuyorum. Zor muydu?"

"Güzeldi. Eğlenmedim ama tenimin üzerinde karıncalar geziyor gibi de hissetmedim."

"Bunun iyi bir şey olduğunu söyleyebilirim."

"Onların çoğu Daphne Sawyer'ı tanıyor. Büyükannen mi?"

"Ah, evet! Frannie'nin annesi. Harika biridir. O ve kocası John, Cloverleigh'in asıl sahipleriydi fakat çocuklarına devrettiler. Yılın çoğunu Florida'da geçiriyorlar. Yazları da buraya geliyorlar. Muhtemelen şu an kasabadalardır."

"Büyükannen, Zıplayan Büyükannelerin telefon yağmuruna tutuluyordur. Ailenle iletişim kurma konusunda oldukça isteklilerdi. Sanırım hepsi düğüne davet edilmeyi umuyor."

Felicity dizimi okşadı. "Onlara küçük bir etkinlik planladığımızı söyle."

"Söyledim. Beni utandırdılar."

"Seni utandırdılar mı?"

"Evet. Tüm kasabanın benim adıma çok mutlu olduğunu, aile arasında düğün yapmanın ve bu eğlenceyi kimseyle paylaşmamanın bencillik olduğunu söylediler. Bana bunları düşünmemi söyledikten sonra da yanımdan zıplayarak uzaklaştılar."

Keyifle kahkaha attı. "Hepsini net şekilde gözümde canlandırabiliyorum."

"Bu arada, New York için her şey hazır. Uçağımız yarın saat on birde kalkıyor."

"Ne? Çantamı hazırlamam gerek!" Zıplayarak koltuktan kalktı ve hızla yatak odasına yöneldi. "Kaç gece kalacağız?"

"İki."

"Şık giyinmem gereken bir yer olacak mı?"

"Eğer istersen."

Felicity duraksayıp arkasını döndü ve kollarını havaya kaldırdı. "Hutton! Plan ne? Süslü milyarder şeylerini mi yapacağız?"

Kahkaha attım. "Süslü milyarder şeyleri de ne?"

"Bilirsin, baloya, operaya ya da galaya gitmek. Şık insanların gittiği yerler." İfadesindeki endişe giderek büyürken ellerini açtı. "Bunlara ihtiyacım yok. Motel 6'da* kalıp sokakta pizza yemek de beni mutlu eder. Sadece çantamı doğru şekilde hazırlamak istiyorum."

---

* Amerika ve Kanada'da şubeleri bulunan oteller zinciri. -ç.n.

"Bu hafta balo var mı bilmiyorum, Külkedisi. Eğer varsa seni götürmekten memnuniyet duyarım. Çantana şık bir şeyler de koy."

Gülümseyip Zosia'nın prenses kostümü giydiğinde yaptığı gibi kendi etrafında döndü. "Çok heyecanlıyım!"

"Güzel." Arkadaki koridora doğru dans ederek gidişini izledim. Çekmeceleri açıp kapatırken mırıldandığını duyabiliyordum.

Felicity'nin gülümsemesine, etrafında dönmesine ve şarkı söylemesine sebep olacak şeyleri yapmak iyi hissettiriyordu. Bunun parayla bir ilgisi olmadığını biliyordum. Ucuz bir motelde kalmaktan ve sokakta pizza yemekten bahsederken ciddi olduğundan hiç şüphem yoktu. Gelgelelim, o iyi şeyleri hak ediyordu. Ben de hepsini Felicity'ye sunabilirdim.

Belki onu sonsuza kadar mutlu edemeyebilirdim ama özel bir uçakla hızlıca Manhattan'a götürüp ona birkaç gün boyunca prenses gibi hissettirebilirdim. Bunların hatırası daima Felicity'le kalacaktı. Asla kirlenmeyecekti.

Yapamayacağı şeyleri, yapacakmış gibi anlatması Wade'in hatasıydı. Karısını, başka biri olmakla suçlayabilirdi ama kendisi de bunu yapmıştı. Hayatı boyunca tek bir kadına sadık ve dürüst olacağına yemin etmişti. Asla tutamayacağı sözler vermişti.

Bunu kendimden daha iyi biliyordum.

Telefonumu çıkararak asistanımın özel uçak şirketinden ayırttığı uçuş saatini iki kez kontrol ettim. Ayırttığım otel süitine dair bilgilendirmeleri incelemek için e-postlarıma baktım. Manhattan alan kodundan yeni bir sesli mesaj aldığımı fark ettim. *Tiffany*'den yumuşak sesli temsilcinin bana saat üçte kendisiyle yapacağım özel randevu için her şeyin hazır olduğunu anlatmasını dinledim.

Neredeyse kahkahalarla gülecektim. Felicity, bu yüzden deliye dönecekti. Ancak umurumda değildi.

Bu nişanla ilgili her şey sahteydi. Gerçek olan tek bir şeye sahip olmak, güzel olurdu.

***

Dakikalar sonra Felicity'le birbirimize sokulmuştuk. Tenlerimiz hâlâ sıcak ve nemliydi. Kalplerimiz hâlâ hızlı atıyordu. "Bu gece senin sıran," dedim.

"Hangi konuda?"

"Sır. Daima ben saçmalıyormuşum gibi hissediyorum. Bu gece sen bir şeyler söyle."

"Hımm. Ne bilmek istersin?"

Gerçekten bilmeyi istediğim şeyler vardı. Şimdiye kadar sahip olduğu en iyi kişi ben miydim? Aletim şimdiye kadar gördüğü en büyük alet miydi? Onu benim kadar sert boşaltan biri olmuş muydu? Bunlar normalde paylaştığımız şeyler olmadığından bunları soramazdım. Fakat bana daha önce söylediği bir şeyi merak ediyordum "Sana, seni seviyorum diyen kişilerden ayrıldığından bahsetmiştin."

"Evet."

"Kaç kere oldu?"

"İki," dedi göğsüme parmağının ucuyla daireler çizerken. "Biri üniversiteydi. Diğeri de Chicago'da."

"İlişkilerin ne kadar sürdü?"

"Çok uzun değil. Birkaç ay."

"Ve sen ikisine de bir şey hissetmedin mi?"

"Hayır. Daha önce hiç âşık olmadım. Duygularım konusunda çok dikkatliyimdir." Sesi bunun gururuyla doluydu. "Onları idareli kullanma konusunda epey iyiyimdir."

"Ne demek istiyorsun?"

"Duygular nadir bulunan ve çok pahalı olan malzemeler gibidir. Trüf mantarı ya da buna benzer şeyler gibi. Onları yemeğe bütün hâlde atamazsın. Onları rendelersin ve yemeğini pişirdiğinde üzerine küçük bir son dokunuş olarak eklersin. Bazı şeyler az olduğunda daha güzeldir."

"Anladım. O hâlde duygularını rendeledin mi?"

Kahkaha atıp göğsüme vurdu. "Ne demek istediğimi biliyorsun. Ben duygularımı onlara tutumlu şekilde verdim. Çıktığım kişiler bana duygularını o kadar çabuk ve cömertçe vermek istedi ki panik moduna geçtim. Hemen onları terk etmek istedim. Sana bunun tuhaf olduğunu söylemiştim."

"Hayır, bu tuhaf değil. Seni anlıyorum," dedim ona. "Bu benim, iş görüşmesinde ya da partilerdeki hâlim."

"Evet ama sen en azından gizlice sıvışabilirsin. Ben bir kaçış planı tasarlamak zorundayım."

"Ne gibi?"

Sıkıntıyla iç çekti. "Tamam, bununla gurur duymuyorum fakat ilk adama rahibe olmak istediğimi ve dinsel sebeplerden dolayı cinsel ilişkiye girmemeyi deneyeceğimi söyledim. Bu onu korkutup kaçırmaya yetti. İkinci adama da Michigan'a taşınacağımı söyledim. Yine de sürekli yanıma gelmeye devam etti. Ben de gerçekten taşınmak zorunda kaldım."

"Bekle bir dakika. Sen, ilişkinden uzaklaşmak için mi geri döndün?"

Felicity kıvranmaya başladı. "Sebep yalnızca o değildi. Sadece bir süreliğine bunu düşünmüştüm. Bu benim açımdan iyi bir atak ve doğru bir karar oldu. Geri döndüğüm için mutluyum. Ayrıca... o adamları sevmiyordum. Eğer sevseydim o kadar kolay bir şekilde çekip gitmezdim, değil mi?"

"Bunu yanlış kişiye soruyorsun. Ben de daha önce hiç âşık olmadım. Buna uygun değilim."

"Ne demek istiyorsun?"

"Demek istediğim, bazı insanlar kafasının içinden çıkar. Başka insanların, tüm kusurlarına ve eksikliklerine sınırsızca erişmesine izin verir. Kendilerini açığa çıkartırlar. Ben asla böyle biri olamayacağım."

Bir süreliğine sessiz kaldı. Parmaklarını göğsümde gezdirmeye devem ediyordu. "Bizimle ilgili bir şeylerin yanlış olduğunu düşünüyor musun? Bazen lanetlendim mi diye merak ediyorum."

"Hayır," dedim hiç tereddüt etmeden. "Bence biz iyiyiz. Aslında, herkesten daha zeki olduğumuzu düşünüyorum çünkü kendimizi çok iyi tanıyoruz."

Doğruldu ve başını eğerek bana baktı. "Evet, kesinlikle. Aksi takdirde, yürümeyeceğini bildiğin bir ilişki için neden uğraşacaksın ki?"

"Eğer lanetliysek, bunun sebebi üstün zekâmız ve keskin farkındalığımız."

Kahkaha attı. "Evet! Hem güçlü hem de zayıf taraflarımızı tanımamız. Eğer yüzemiyorsak, derinlere dalmamamız gerektiğini biliyoruz. Sığ kısımda kalıyoruz."

"Ya da yüzmeyi es geçip, yatakta kalıyoruz," derken onu tekrar yanıma çektim. "Yatakta da fazlasıyla eğlence var."

"Seninle birlikteyken öyle." Bacağını kalçamın üzerine atıp üzerime çıktı. "Mümkün olduğunu düşündüğümden çok daha fazla."

12. BÖLÜM

Felicity

Özel uçakla Manhattan'a uçmak bana *rock star* gibi hissettirse de *Pierre*'deki süitimiz kesinlikle kraliyet üyesiymişim gibi hissettiriyordu.

"Hutton! Şu manzaraya bak!" Pencerenin önünde dikilmiş, yirmi sekiz kat yukarıdan *Central Park*'a bakıyordum.

"Onu zaten gördüm." Yaklaştı ve yanımda dikilip benim heyecanlı hâlime kıkırdadı. "Gerçekten etkileyici."

"Etkileyici olmaktan daha fazlası. Bu gerçek dışı! Bugünün tamamı gerçek dışı!" Hızla arkamı dönüp etrafı inceledim. Süitimizde şömineli bir oturma odası, gösterişli büyük boy yatak, Manhattan'ın silüetinin manzarasına sahip ebeveyn yatak odası ve Versay'a aitmiş gibi görünen altı sandalyeli bir yemek masası vardı. Telefonumu elime alarak kız kardeşlerim için her şeyin fotoğrafını çekmeye başladım. Onlara uçağın lüks kabininde bir kadeh şampanya içtiğim, otel yolunda açık renk camları olan parlak siyah arabanın arka koltuğundayken çektiğim fotoğraflarımı çoktan göndermiştim.

"Artık çıkmalıyız," dedi Hutton.

"Bana nereye gideceğimizi söyleyecek misin?"

"Hayır. Sürprizin olayı budur."

"Sen sürprizlerden nefret edersin."

"Sürpriz yapılmasından nefret ederim," diye düzeltti. "Arada fark var."

"Bekle. Hemen banyonun fotoğrafını çekip geleceğim."

Ben yatak odasından geçip ebeveyn banyosuna koşarken Hutton kahkaha attı. Uzun mermer makyaj masasını, şehir manzaralı küvetin ve yumuşak beyaz bornozlarının fotoğraflarını çektim. Win'e mesaj attım.

Senin için bir tanesini çalmayı deneyeceğim, Win.

"Döndüğümüzde hâlâ yerinde duruyor olacaklar," dedi Hutton eşikte dikilirken. Kapının pervazına yaslandığında gözleri aynadan benimkilerle buluştu.

"Biliyorum. Üzgünüm, sen muhtemelen tüm bu lükse alışkınsındır," dedim utançla. "Ancak ben daha çok ekonomik sınıf gezginiyim. Bunlar benim gözümde oldukça havalı. Ayrıca, büyük ihtimalle hayatımda sadece bir kez bir milyarderin sahte nişanlısı olacağım. Bu yüzden bunu en iyi şekilde değerlendirmek istiyorum."

Kahkaha attı. "Devam et. Hazır olduğun zaman gidebiliriz."

Karın kaslarım gerildi çünkü giydiği mavi pantolon ve beyaz gömleğin içinde çok yakışıklı görünüyordu. Aslında her gün rahat şeyler giyiyordu. Yine de bu yolculuk için kıyafetine özenmesi hoşuma gitmişti. "Benim kıyafetim uygun mu? Sen gayet şık görünüyorsun ama ben kot giydim."

"Ne istiyorsan giyebilirsin."

"Akşam yemeğinden önce geri dönüp üzerimi değiştirmeye fırsatım olacak mı?"

"Evet."

"O zaman yalnızca bir dakikaya ihtiyacım var."

"Sorun değil. Bu akşamki biletlerimiz için asistanımla görüşeceğim."

Hutton beni yatak odasında yalnız bıraktı. Spor ayakkabılarımı düz sandaletlerle ve bluzumu da daha şık bir üstle değiştirdim. Banyoda atkuyruğumu düzelttim, gözlüğümü temizledikten sonra rujumu tazeledim. Beni nereye götüreceğine dair bir fikrim yoktu. Açıkçası umurumda da değildi. Beyzbol maçı izleyerek fıstık bira yapmak? Harika olurdu. *Empire State* binasının tepesinden manzarayı izlemek? Mükemmeldi. Özgürlük Heykeli'ne tekneyle gitmek? Çin mahallesinde pirinç eriştesi yemek? Mulberry Caddesi'nde *cannoli** atıştırmak? İkimiz olduğu sürece her şeye vardım.

Asansörle lobiye inip yan kapıdan özel şoförlü arabasının deri arka koltuğuna geçerek 5. Cadde boyunca ilerlerken hayatımda bu kadar kaygısız, mutlu ve canlı hissettiğim başka bir zamanın olup olmadığını düşündüm.

"Hey." Dönüp Huttona'a baktım. "Her şey için teşekkür ederim. Hiçbirine gerek yoktu. Ancak bu şimdiye kadar yaptığım en iyi tatil."

Gülümsedi. "Daha yeni geldik. Üstelik henüz hiçbir şey yapmadık."

"Ne yaptığımız önemli değil. Hatta nerede olduğumuzun da önemi yok. Sadece seninle birlikte olduğum için mutluyum."

"Tamam. Bu güzel duyguyu, üç dakika içinde hatırlamana ihtiyacım var."

"Ne? Neden?"

Omzumun üzerinden dışarıya baktı. "Ya da bir dakika."

Hızla arkamı dönüp camdan dışarı baktım. Araba *Tiffany&-Co* mağazasının önüne yanaşıyordu. "Hutton! Neler oluyor?"

"Sadece sakin ol ve eğlenmene bak."

---

* Sicilya mutfağına ait, kızartılmış hamur rulolarının içinin ricotta peyniri kremasıyla doldurulduğu meşhur bir İtalyan tatlısı. -ç.n.

Tekrar ona dönerken sertçe Hutton'a baktım. "*Tiffany* olmaz demiştin. Taklit bir yüzük konusunda anlaşmıştık."

"Ama neyi taklit edeceğimizi bilmemiz gerek, öyle değil mi? Bu bir nevi keşif çalışması."

"Öyle mi?"

"Evet, bana güven."

Şoför onun tarafındaki kapıyı açtığında Hutton dışarı çıkarak benim kapıma uzandı. Ne var ki, ben tereddüt ettim. Arkasındaki devasa pencereli ve ikonik altın harfleri olan binaya bakıyordum.

Bana gülümsedi. "Felicity, hadi ama. Sadece eğleneceğiz."

"Gerçekten mi?"

"Evet. Senin de hoşuna gideceğini sanmıştım ama istersen içeri girmemize gerek yok. Arayıp randevumuzu iptal ettirebilirim."

"Hayır, hayır. Gerek yok." Elini tutup beni arabadan indirmesine izin verdim. "Sana güveniyorum."

Hutton'a *güveniyordum.* Ancak mağazaya girip bir güvenlik görevlisi, bizi özel bir katta bulunan *VIP* odaya götürürken bacaklarım titredi ve midem düğüm düğüm oldu. Pırlanta uzmanımız James'le tanıştığımızda hayal bile edemeyeceğim, üstelik görmek de istemediğim fiyat etiketlerine sahip yüzükleri denerken gerginliğim hiç azalmamıştı. Hutton'ın yüzündeki gizli gülümseme bile beni rahatlatmaya yetmiyordu.

James, bizi kısa süreliğine yalnız bıraktığında Hutton usulca, "İyi misin?" diye sordu. "Gergin görünüyorsun."

"Elbette gerginim," diye fısıldadım telaşla. "Bu yüzükler, benim üniversite eğitimimden bile daha pahalı."

"Bunun hakkında endişelenmen değil, eğlenmen gerekiyor."

"Öyle ama ben..."

James, elinde başka bir yüzükle geri geldi. "İşte burada. Bunu deneyin."

Buradan çıkıp tekrar rahat nefes alabilmek için bir sonraki yüzüğün, son yüzük olacağına kendimi ikna etmiştim. Buna rağmen klasik tektaşı parmağıma taktığımda istemsizce nefesim kesildi. Tam tarif ettiğim gibiydi. Sade platin bir bant üzerinde yuvarlak, parlak bir elmas. Zarif. Modern. Çarpıcı.

"Ah." Nefes aldım. "Bu çok güzel."

"Sanırım aradığımız yüzük bu," dedi James kendinden emin bir şekilde.

Hutton, "Öyle mi?" diye sordu.

Elimin üzerine hayran hayran bakarken dudağımı ısırıp başımı salladım. "Evet, öyle."

James parmak ölçümü aldı. Daha sonra o ve Hutton işlerini bitirirken bir kadeh şampanya ya da maden suyu içmek isteyip istemediğimi sordu. "Şampanya harika olur, teşekkürler."

James arkasını döndüğünde Hutton'ı kenara çektim. "Bunu satın almayacaksın, değil mi? Böyle planlamadık."

"Planı biliyorum," dedi rahatça.

"O hâlde niye böyle gülümsüyorsun?"

"Nasıl?"

"Sanki benim bilmediğim bir şeyler varmış gibi."

Hutton gülümsedi. "Bana güvendiğini sanıyordum."

"Fikrimi değiştirdim."

"Felicity." Elimi tuttu. "Sakin olabilirsin. Buradan yüzük olmadan çıkacağız."

"Söz mü?"

"Evet." Gözleri benimle buluştuğu anda dizlerimin bağı çözüldü. "Söz."

"Bayan MacAllister?" James hemen yanımda, bana ince bir kadeh içinde açık renk şampanya ikram ediyordu. Baloncuklar tıpkı midemdeki kelebekler gibi yükseliyordu.

***

5. Cadde'nin kaldırımında, Manhattan şehrinin havasını soludum. Otobüs dumanı, araba egzozu, köşede sıcak sıcak dumanı tüten *pretzel** satan tezgâh. Hayal âleminden çıktığımdan dolayı minnettardım. Akan trafik gerçekti. Burnuma gelen kokular gerçekti. Araba kornalarının, farklı dillerde konuşan insanların ve yoldan geçen taksiden kulağıma çalınan Latin müziğinin sesi gerçekti.

Hutton ve ben sadece arkadaştık.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordum. "Sahte yüzük arayalım mı?"

"Bu civarda olmaz. Belki yarın Çin mahallesine gideriz diye düşündüm. Orada bir sürü takı dükkânı var."

Gülümsedim. Hâlâ aynı fikirdeydik. "Eğlenceli görünüyor."

"Araba her an gelebilir. Biz içerideyken asistanım beş buçukta yiyeceğimiz akşam yemeğimizin bilgilerini yolladı. Met Bilet Gişesi'nde yedi buçuktaki bale gösterisi için bizi bekleyen, iki biletimiz var. "

"Vay canına! Ne izleyeceğiz."

"Amerikan Bale Tiyatrosu tarafından gösterime sunulan, *Romeo ve Juliet*."

"Gerçekten mi? Bu harika!" Telefonumu kontrol ettim. "Ancak hazırlanmak için fazla zamanımız kalmadı."

"*Pierre*'in alt katında akşam yemeği yiyeceğiz. Bu yüzden bu sorun olmaz. Eğer daha fazla zamana ihtiyacın varsa, yemeği odamıza getirtebilirim."

Omzumun üzerinden bir bakış attı. "Araba geldi."

Şık siyah araba kaldırıma yaklaştığında Hutton benim için kapıyı açtı. Ben arka koltuğa geçerken o da yanıma oturdu ve şoföre bizi otele geri götürmesini söyledi. "Elbette, Bay French," diye yanıt verdi şoför.

---

* Almanya kökenli, düğüm şeklinde dışı çıtır ve kahverengi, içi yumuşak, genellikle iri tuzlarla kaplı geleneksel bir hamur işi. -ç.n.

"Bu aynı adam mı?" diye fısıldadım trafiğin içine karışırken.

"Evet. Onu üç günlüğüne işe aldım."

"Yani bizim için etrafta mı bekleyecek?"

Hutton omuz silkti. "Bu onun işi. Ben de zamanı için ücretini ödüyorum."

"Vay canına!" Ellerimi deri koltuğun üzerinde gezdirirken hafifçe kıkırdadım. "Buna nasıl alışıyorsun? Taksi çağırmak zorunda kalmamaya, içinde şöminesi olan lüks otel odalarına, seni istediği yere götürmesi için özel uçak kiralamaya, tüm bu lüks şeyleri karşılamaya gücünün yetmesine."

"İlk başta oldukça tuhaftı," diye itiraf etti. "Uzun süre her yere bisikletle gidip ucuz yerlerde konaklayıp, ekonomi sınıfında uçtum. Wade her zaman deli olduğumu düşünürdü. Ancak o zenginliğin içinde büyüdüğünden lükse alışıktı. Benim annem biten krem peynirlerin, plastik kaplarını bile atmaz."

Kahkaha attım. "Sonunda zengin olmanın verdiği rahatlığa nasıl alıştın peki?"

"Yavaş yavaş. Aslına bakarsan, buna hâlâ tam olarak alışabilmiş sayılmam. Hatta bazen bu yüzden suçluluk duyuyorum."

"Fakat yardım kurumlarına çok fazla bağışta bulunuyorsun, değil mi?"

Başını sallayarak onayladı. "Evet, bu da bana yardımcı oluyor. Ayrıca kız kardeşimin tüm üniversite kredilerini ve yüksek lisans harçlarını ödedim. Bir de hem ona hem Neil'a hem de ailеme birer ev almayı teklif ettim. Hepsi bana siktir olup gitmemi söyledi. Elbette tam olarak bu kelimeyi kullanmadılar." Başını yana eğdi. "Aslında sanırım kız kardeşim tam olarak o sözleri kullanmıştı."

"Buna inanırım," dedim. "Kendi ayakları üzerinde duran, gururlu biri gibi görünüyor."

"O tam olarak bu ve daha fazlası."

Kahkaha atıp bacağını okşadım. "Benim de bir ablam var. Nasıl olurlar biliyorum. İşin komik tarafı da şu. Uzun zamandır baleye gitmedim ama Millie eskiden balelerde sahne alırdı. Profesyonel değildi fakat eskiden çok sıkı bir dans öğrencisiydi."

"Öyle mi?"

Başımı onaylayan bir tavırla aşağı yukarı salladım. "Yanlış hatırlamıyorsam on beş yaşına kadar devam etti ve sonra bıraktı. Hatta bir yıl boyunca sahne sanatları okuluna bile gitti."

"Neden bıraktı?"

"Dansa olan tutkusunu kaybettiğini söyledi. Ancak bence daha çok belirli bir şekilde görülme baskısıydı. Balerinler genelde çok zayıf ve ince yapılıdır. Millie'nin, fiziksel yapısı farklıydı. Belli bir beden ölçüsünü korumak onun için sürekli bir mücadele gerektiriyordu. Artık bununla savaşmaktan yorulmuştu."

"Bırakırken zorlandı mı?"

"Ah, evet. Kapalı kapılar ardında çok fazla gözyaşı akıtıldı ve ciddi konuşmalar yapıldı. Frannie, onun baleyi bırakmasından memnundu çünkü Millie çok mutsuzdu. Ben yaklaşık on bir yaşındaydım fakat evde yükselen tansiyonu hatırlıyorum." Millie'nin mücadele verdiği günlere geri döndüm. Odasında ağladığını duyduğum ve neşelenmesi için kendimi çaresiz hissettiğim zamanları hatırladım. "Fakat kararını aldıktan sonra üzerinden bir yük kalkmış gibi görünüyordu. Ayrıca o sırada ikizler yeni doğmuştu. Zaten evde fazlasıyla kaos vardı. Frannie, Millie'nin yardım etmesinden, daha sık yanında olmasından memnundu. Millie'nin ikizlerle arası çok iyidir."

"Senin değil mi?"

Kahkaha attım. "Millie kadar değil. Onların çok gürültülü ve sıkıcı olduğunu düşünürdüm. Büyüyüp onlara hikâye okuyabildiğim zamanlarda onları daha çok sevmeye başladım. Yaptığım o komik seslendirmelere bayılırlardı. Her neyse, bu gece için

gerçekten heyecanlıyım." Başımı omzuna yaslayıp elini tuttum. New York şehrinin manzarası pencerenin önünden hızla akıp giderken parmaklarımı onunkilere kenetledim. "Her şey için teşekkür ederim. Orada biraz garip davrandığım için üzgünüm. Sana güveniyorum."

"Güzel. Ayrıca rica ederim."

Pierre'e ulaştığımızda Hutton şoföre bizi almaya ne zaman geleceğini, nereye gideceğimizi söyledi. Sonra indi, elini uzatarak benim de inmeme yardım etti. Otele girip asansörle katımıza çıkarken ve koridorda süitimize doğru yürürken elini tuttum.

Kapıyı açarak içeriye önce benim girmeme müsaade etti. Eşikten geçerken Millie'ye, gerçekten böyle bir şey yaşayamazsam diye Hutton'la bu sahte ilişkinin tadını çıkarmak istediğimi söylediğimi hatırladım. Şu andan itibaren en büyük korkum bu yalanın içinde sıkışıp kalmaktı. Artık başka bir şey için endişelenmeye başladığımı fark ettim.

İçinde bulunduğumuz bu aşk oyunu sahte olmayabilirdi.

Ancak bu çok saçmaydı, öyle değil mi?

Elbette öyleydi. Yalnızca Kardashian ailesi gibi yaşamanın tadını çıkartıyor, bu duyguları başka bir şeyle karıştırıyordum. Tamamen anlaşılabilir bir durumdu. Tek yapmam gereken bunun gerçekte ne olduğunu ve ne olmadığını kendime hatırlatmaktı.

Saçımı kuruturken Millie'yi aradım.

"Alo?"

"Elmas yağmuruna mı yakalandın?"

Güldüm. "Hayır. Bugün *Tiffany*'ye gidip birkaç tanesini denedim, o kadar."

Nefesi kesildi. "Aman Tanrım! Gerçekten *Tiffany*'ye mi gittin?"

"Evet ama sadece bakmaya. Sahte bir yüzük almak için yarın Çin mahallesine gideceğiz."

"Paranın satın alabileceği en iyi kübik zirkon yüzüğü satın almaya mı?"

"Kesinlikle. İnan bana, Hutton bu gezi yüzünden zaten yeterince harcama yaptı."

"İkiniz arasında her şey nasıl gidiyor?"

"Harika."

"Hakkında söylenenler doğru mu? Seni bağladı mı?"

"Doğru olabilir. Ancak Hutton beni henüz bağlamadı."

"Bekle. Ne?"

Kapıya bakıp sesimi alçalttım. Neredeyse fısıldıyordum. "Bence söylentilerin bir kısmı doğru ama bana henüz o yüzünü göstermedi."

Nefesini tuttu. "Yani ona izin verecek misin?"

Duraksadım ve hemen ardından konuyu değiştirdim. "Gitmek zorundayım çünkü yirmi dakika içinde çıkacağız. Daha ne giyeceğime karar vermedim."

"Güvenli kelimen var mı?"

"Millie!"

"İstersen birkaç öneride bulunabilirim."

"Güvenli kelimeye ihtiyacım yok."

"Oklahoma. Bumblebee. Roy Kent."

"*Hoşça kal, Millie.*" Telefonu kapatırken hâlâ kahkahalarını duyuyordum.

Meşhur havalı bornozlardan birine sarınıp yatak odasına gittim. Çantamı açarak getirdiğim kıyafetleri, ki bunların çoğu Winnie'nindi, gözden geçirdim. Bu sabah benden aldığı acil bir telefondan sonra işe gitmeden önce bir kucak dolusu kıyafet, çanta ve ayakkabıyla bana uğramıştı. Yatağın üzerine üç tane elbise serdim. En sonunda kısa kollu, mini siyah elbisede karar kıldım.

Diğer ikisini aksıya asarken Hutton odaya girdi. "Hey. Wade'den gelen birkaç belgeyi almak için iş merkezine gitmem gerek. Birkaç dakikaya dönerim."

Omzumun üzerinden ona baktım. "Tamam."

Bornozu çıkartıp yan tarafı fermuarlı elbiseyi giydikten sonra aynadaki yansımama bakarak gülümsedim. Ne çok dar ne de fazla dekolteliydi. Vücuduma tam oturmuştu, üzerimde daha fazla kıvrıma sahipmişim gibi bir etki bırakıyordu. Winnie, elbiseyi seksi bir dokunuşla patlatmak için kırmızı saten ayakkabıları giymem gerektiğini söylemişti.

Banyoda saçlarımı hızlı bir şekilde ensemde topuz yapıp birkaç tel tokayla sabitledim. Kendi kendime kestiğim saçlarım yüzünden kısa parçalar hâlâ yüzümün etrafında dağınık bir şekilde sallanıyordu. Bir anlığına tırnak makasımı çıkarıp onları biraz daha düzeltmeyi düşündüm. Sonra Hutton'ın onların asimetrisinin güzel olduğunu söylediğini hatırlayıp vazgeçtim. Bu yüzden kendi hâllerine bıraktım.

Gece için gözlüğümü çıkartıp beni deli etmelerine rağmen kontak lenslerimi taktım. Daha sonra Winnie'nin, cumartesi akşamı bana nasıl makyaj yaptığını hatırlamaya çalıştım. Yüzümle geçirdiğim on dakikanın ardından tamamen ona benzemese de taklidini yapabildiğimi düşündüm. Hemen parfümümü sıkıp topuklu ayakkabılarımı giydim. Tabanında bulunan küçük platform kısmından dolayı yürümesi pek zor değildi. Ancak elbisenin kesimi o kadar dardı ki ufak adımlar atmak zorundaydım.

Yatak odasından çıktım ve Hutton'ın *Central Park* manzarasına bakan pencerenin önünde beklediği salona yöneldim. "Selam."

Arkasına döner dönmez dudakları şaşkınlıkla aralandı. "*Aman Tanrım.*"

"Bu iyi bir şey mi, yoksa kötü mü?"

"Nefesimi kestin. Bunun iyi bir şey olduğunu söyleyebilirim."

Gülümsedim. "Teşekkür ederim. Sen de çok yakışıklı görünüyorsun." Lacivertten biraz daha açık mavi tonunda takım

elbise giymişti. Gömleği beyazdı. Kravatı açık kehribar renginde**ydi. Bir elini eski bir Hollywood film yıldızınınki gibi düz**günce geriye doğru taranmış saçlarında gezdirip çenesini ovuş**turdu. "Tıraş olmalıymışım gibi hissediyorum."**

"Hayır. Kirli sakallı hâlini seviyorum. Sana biraz sert bir hava katıyor."

Gülümseyerek bana doğru yaklaştı. Elleri cebindeydi. "Teşekkürler."

"Gidelim mi?" Kapıya bir bakış attım. "Rezervasyonumuz saat..."

"Bir dakika." Elini küçük bir mavi kutuyla birlikte cebinden çıkardı.

Tiffany'nin mavi kutusuydu.

"Hutton."

Kutuyu açtı. Yüzük içinde duruyordu.

Şimdi nefesi kesilen bendim. Bir elimi göğsümün üzerine koydum. "*Hutton.*"

"Evet."

"Bana, bunun bugün denediğim yüzük olmadığını söyle."

"Bu, bugün denediğin yüzük değil."

Gözlerine baktığımda gece mavisi gözlerinde bir pırıltı yakaladım. "Yalancı! Bana buradan yüzük olmadan ayrılacağız demiştin!"

"Zaten öyle yaptık. Bu başka bir mağazadan geldi. Daha iyi berraklığa sahip bir taşı var. Diğerinin üzerinde leke vardı."

"*Leke* mi?" dedim tiz bir sesle.

"Evet."

"Hutton." Derin bir nefes aldım. "Bana bu yüzüğü sadece ödünç aldığını söyle. Tıpkı filmdeki kolye gibi. Hatırladın mı? Richard Gere aslında kolyeyi onun adına satın almıyordu. Sadece bir geceliğine ödünç alıyordu."

"Richard Gere, gerçek bir milyarder değildi ama ben öyleyim." Yüzüğü yerinden çıkartarak kutuyu yemek masasının üzerine koydu. "Bunu takacak mısın?"

Çok kararsızdım. İstiyordum ama ondan gelen bu yüzüğü kabul edemezdim. "Tanrım," dedim kalbim patlayacakmış gibi hissederek. "İstiyorum, gerçekten istiyorum ama bu çok fazla."

"Bu sadece bir hediye, Felicity." Sol elimi tutup yüzüğü parmağıma taktı. "Sana bir hediye vermeme müsaade et."

"Neden?" Sesim çatallaştı. Gözyaşlarım beni özenle yaptığım makyajımı mahvetmekle tehdit ediyordu. "Arkadaşın olduğum için bana hediye vermene gerek yok."

"Bu gerçekten *herhangi bir şey* yüzünden değil. Arkadaşlığımızın bir sembolü. Minnettarlığımın bir göstergesi."

"Hutton!" Yüzüğün ışıltısına hayran kalarak usulca sızlandım. "Birine bir *latte* ya da sandviç ısmarlamak minnettarlık göstergesidir. Elmas bir yüzük almak değil. Bu çok fazla."

Hemen cevap vermedi. Bakışları hâlâ tuttuğu elime odaklanmıştı. "Anlıyorum," dedi kısık sesle. "Bu alışılmadık. Çoğu insanın arkadaşlarına elmas yüzük almadığını biliyorum. Elmas yüzükler geleneksel olarak hayatını birlikte geçireceğin tek insana saklanan şeylerdir. Ruh eşine. Ancak ne var, biliyor musun?"

"Ne?"

Yüzünde hafif bir tebessüm belirdi. "Bu biraz çılgınca geleceğini biliyorum ama annem bana her türden ilişkide ruh eşinin olabileceğini öğretti. Bir önceki hayatımızdaki ruh eşleri, akraba olduğumuz ruhlar, hissettiğimiz ruhani bağlar... Ona göre bazı insanlarla derin, olağanüstü bir bağ kurarsın. Bu bağ, içinde bulunduğumuz zaman ve mekânın ötesine geçer."

"Buna inanıyorum." Onu ilk gördüğüm andan beri tanıyormuşum gibi hissettiğimi hatırlarken fısıldadım.

"Bu yüzden, bu yüzüğü aramızdaki bağın bir sembolü olarak düşün. Çünkü evlenmeyecek olsak da sen benim en çok değer verdiğim, hayatımda her zaman olmasını isteyeceğim kişisin. Aslında, arkadaşlığımızın Wade'in *tüm* evliliklerinden daha uzun süreceğinden yüzde yüz eminim."

Boğazım düğümlendiği için konuşmak imkânsız hâle gelmişti. Yine de gülümseyerek başımı sallamayı başardım.

"Bu gerçek bir evlilik teklifi değil çünkü bu nişan gerçek bir nişan değil. Fakat gerçek olan tek şeyimizi, arkadaşlığımızı ve birbirimize verdiğimiz desteği kutlayabileceğimizi düşündüm. Bu sahte nişandan daha uzun sürecek bir şey." Omzunu silkerken diğer yandan ukala ukala gülüyordu. "Ayrıca dürüst olmak gerekirse, bunu maddi olarak karşılayabilirim."

Kahkahama engel olamadım ama aynı zamandan gözümden de bir damla yaş süzüldü.

Hutton, başparmağıyla elmacık kemiğimin üzerindeki yaşı sildi. "Eğer bu yüzüğü takmak istemiyorsan, takmak zorunda değilsin. Kabul edecek misin?"

Ağlamamak için büyük mücadele veriyordum. "Tamam."

"Güzel." Öne doğru eğilip alnımdan öptü. "Hadi gidelim."

***

Akşam yemeğinde, yüzüğe hayranlıkla bakabilmek için sol elimle şarap kadehime sürekli uzanmaya devam ettim. Mum ışığında parıldama şekline bayılmıştım. "Biliyor musun, gösterişli ve parlak şeyleri seven o kız olmadım. Ne var ki, bu yüzüğe sırılsıklam âşık oldum."

"Güzel."

"Hutton." Sandalyemde oturuşumu düzelttim ve ona ölümcül bir bakış attım. "Daha fazla pahalı sürpriz yok, tamam mı? Bana söz ver."

Viskisini eline aldı. "Bu eğlenceli olmaz. Seni şımartmayı seviyorum."

"Fakat tüm bunlar tek taraflı! Ben seni nasıl şımartayım?"

İçkisinden bir yudum aldı. Viskisini bardağın dibinde hafifçe çevirip bir yudum daha aldı. "Konuşuruz."

Karın kaslarım gerildi.

Tek düşünebildiğim, *Oklohoma, Bumblebee ve Roy Kent*'ti.

Yemeğin ardından ahududu kremalı dondurmayla birlikte gelen sıcak çikolatalı pastayı denemek için sabırsızlanıyordum ama biraz geç kalmıştık. Biletlerimizi almamız gerekiyordu. "Başka zaman," diye söz verdi Hutton. "Eve geri dönmeden önce tadına bakmanı sağlayacağım."

Şoförümüz bizi Met Opera Binası'na götürdü. Hutton'ın adını vererek ayırttırdığı biletlerimizi almak için gişeye doğru ilerledik. "Koltukların nerede olduğunu biliyor musun?" Büyük basamaklı merdivenleri, koyu kırmızı halısı ve yükselen pencereleri olan lobiye bakarak sordum.

"Tam olarak değil." Hutton ani bir hareketle kravatını gevşetti. Bu kadar kalabalık bir alanda muhtemelen rahatsız hissettiğini fark ettim.

"Burada, beni izle." Biletlere göz attığımda yerimizin büyük locaların altında kalan yirmi dört numaralı kabinde olduğunu gördüm. Soracak birini bulmak oldukça kolay olmuştu. Birkaç dakika sonra bize ön sırada üç, ikinci ve üçüncü sırada da beş koltuğu olan özel locamız gösterildi.

"Bekle bir dakika." Etrafa bakındım. "Tüm koltuklar bizim mi?"

"Evet, tüm kabini satın aldım," dedi Hutton. "Mahremiyeti severim."

Kahkaha attım. "Bu da milyarder olmanın avantajlarından biri mi?"

Gülümsedi. "Kesinlikle öyle."

Bunu söylemeye bile gerek yoktu... sahnenin manzarası inanılmazdı. Etrafimdaki kırmızı kadife denize, ışıltılı avizelere, altın varaklara, mermerlere ve yüksek tavana bakarken hiç ürpermemiştim. Sanırım ağzımı beş dakika boyunca kapatamamıştım. "Bu inanılmaz! O kadar güzel ki!"

"Öyle," dedi yan tarafimda oturan Hutton.

"Buraya çok sık gelir misin?"

"Pek değil. Bir kere ailemi getirdim, babam operaya bayılır. Bir kere de bağış toplama galasına katılmıştım."

"Vay canına. Eminim, bu oldukça şık bir etkinlik olmuştur. Balo elbiseleri, smokinler? Kokteyller ve küçük sohbetler."

Başını iki yana salladı. "En fazla yirmi dakika dayanabildim."

Gülümseyerek elini tuttum. "Tamam, endişelenme. Seni konuşturmaya çalışmayacağım."

"Seninle konuşmayı seviyorum. Diğer şeylerin yanı sıra."

Işıklar söndüğünde kalbim hızla çarpmaya başladı. *Buna alışabilirim,* diye düşündüm. Ancak hemen ardından kendimi düzelttim.

Hayır, *buna alışamazdım*. Ne Met'deki bu locaya ne yanımdaki adama ne de göğsümün içindeki bu hisse. Aslında buna alışmak şimdiye kadar başıma gelen *en kötü şey* olurdu.

Birbirine kenetlenmiş ellerimize baktım.

Yüzüğüm karanlığın içinde bile parlıyordu.

13. BÖLÜM

Felicity

Bale gösterisi bittikten sonra dışarıda şoförle buluştuk. Otele dönüş yolunda ben müzik, dans, kostümler, dekorlar ve tüm gecenin ne kadar büyülü geçtiğini anlatırken Hutton beni dinledi.

Ayrıca asansörde. Koridorda yürürken. Odamızda, tuhaf bir şekilde vals yaptığımda da anlatmaya devam ettim.

"Dansçılar harikaydı," dedim. "Çok zarif, çok sanatsal, aynı zamanda zinde ve güçlülerdi. Sadece kollarını hareket ettirerek, bu kadar duyguyu aktarabilmeleri inanılmaz. Ya da kafalarını diğer tarafa çevirirken. Vücutlarındaki her kasın üzerinde inanılmaz bir hâkimiyetleri var."

"Evet," dediğinde yirmi dakikadır sesini duymadığımı fark etmiştim.

Arkamı döndüğümde onu yemek masasının yanındaki servis arabasından içki doldururken gördüm. "Üzgünüm. Hiç durmadan konuşuyorum, değil mi?"

"Bence mahzuru yok."

"Sadece her şeye bayıldım."

"Buna sevindim. Bir şey içmek ister misin? Viski ya da İskoç Viskisi?

"Hayır, teşekkürler. En çok istediğim şey şu topuklulardan kurtulmak."

"Bırak kalsınlar."

O bunu söylediğinde, çoktan ayakkabımı çözmek için eğilmiştim. Başımı kaldırınca elinde kadehiyle orada dikildiğini gördüm. "Ne?"

"Bırak üzerinde kalsın. Yanıma gel."

Doğrulup ona doğru küçük bir adım attım.

"Ellerinin ve dizlerinin üzerine çök."

Nefesim kesildi. Gözlerini üzerimde hissedebiliyordum. Bunun ne olduğunu hemen anlamıştım. Biraz gergin olsam da ona ayak uydurmak istedim. Hutton'ı böyle memnun etmek istiyordum.

Tek sorun, bu dar elbisenin içinde dizlerimin üzerine çökebileceğimden pek emin olamamamdı. Ancak hızlıca dua ettim ve akıcı bir hareketle halının üzerinde dizlerimin üzerine çöktüm. Neyse ki, elbisenin kumaşı biraz esnek olduğundan dikişleri çok zorlanmamıştı.

"Aferin kızıma," dedi kısık sesle. Bu kanımda bana şaşkınlık veren bir ateş fırtınasının başlamasına neden oldu. "Şimdi buraya gel."

Avuçlarımı yere indirip aramızdaki mesafeyi yavaşça kapatırken kalbim hızlı ve gürültülü bir şekilde çarpıyordu. Hayatımda daha önce böyle şeyler yapmamıştım. *Ben şu an kimdim böyle?* Yine de bir şekilde içime dolan bu his hoşuma gitmişti.

Davetkâr. Baştan çıkarıcı. Büyüleyici. Daha önce kendimi bu şekilde hiç düşünmemiştim. Fakat şimdi, burada; kırmızı saten topuklu ayakkabılar ve dar siyah bir elbiseyle, Manhattan'daki otel süitimizde takım elbiseli muhteşem, güçlü bir adama doğru emekliyor muydum? Milyarder nişanlıma doğru? Kendimi ön plana koymadığımda bunu hayal etmek kolaydı.

Ayağını fark ettiğimde topuklarımın üzerine oturmak için doğrulup ona baktım. Gözlerimiz buluştu. Hutton'ın ince, kaslı

silüeti üzerimde heybetli görünüyordu. O asi saç tutamına bile bu gece boyun eğdirilmişti.

İçkisinden bir yudum daha alıp bardağını masanın üzerine bıraktı. Masanın başındaki sandalyeyi kenara çekerek kravatındaki düğümü gevşetti. "İyi misin?"

"Evet."

"Eğer bu gece kendini olmak istemediğin bir noktada bulursan, bana söylemelisin." Kravatını yakasından çıkardı.

Güçlükle yutkundum. "Güvenli kelime gibi mi?"

Dudağının bir kenarı yukarı doğru kıvrıldı. Eliyle gömleğinin üst düğmesini çözdü. "Güvenli kelimen mi var?"

"Hayır," dedim hızla. "Daha önce buna hiç ihtiyacım olmadı."

"Artık olacak." İkinci düğmesini çözdü. "Peki güvenli kelimen ne?"

Elbette, aklıma bir şey gelmedi ve panikledim.

"Roy Kent," dedim aniden.

Başını eğdi. Eli hâlâ gömleğinin üzerindeydi. "Roy Kent de kim?

"Boş ver." *Lanet olsun sana, Millie!* "Başka bir tane düşüneceğim."

Oklahoma deme!

Bumblebee deme!

Başka bir şey düşünmek için beynimi zorladım. "Romeo," dedim soluksuzca. "Söyleyeceğim şey, Romeo."

Kravatını masanın üzerine koyup bana elini uzattı.

Avucumu onunkine koyarak ayağa kalktım. Kırbaçları, zincirleri, tıkaçları, metal kelepçeleri, kıskaçları, parlak lastik eldivenleri kafamda hayal ederken, "Canımı acıtacak bir şey var mı?" diye sordum.

"Kontrolü elimde tuttuğumu hissettirmek için acı çektirmeme gerek yok. Tabii eğer sorduğun şey buysa."

"Tamam, ben yapa..."

Ancak tüm söyleyebildiğim buydu çünkü beni hızlıca döndürdü ve bir eliyle ağzımı kapatıp vücudunu sırtıma bastırdı. "Şşt. Şu andan itibaren ben bir şey söylemeden asla konuşmayacaksın. Ben sana nasıl yapacağını söylemedikçe hareket etmeyeceksin. Ben izin verene kadar boşalmayacaksın. Anladıysan başını salla."

Başımı salladım. Kalbim göğüs kafesime o kadar sert çarpıyordu ki bunu kendi göğsünde hissedebildiğinden emindim. Artık masaya ve pencereye bakıyordum. Perdeler açıktı, camdaki yansımamızı görebiliyordum. Karanlık tamamen bastırmak üzereydi.

Tutuşunu gevşetip elbisemin fermuarını yavaşça açmasını izledim. Elbisem o kadar dardı ki, topuklarımın yanına düşüne kadar Hutton onu kollarımdan ve kalçalarımdan aşağı çekmek zorunda kaldı.

İçinden çıkmak için adım attığımda beni kalçalarımdan sıkıca tuttu. "Ben sana söylemedikçe kımıldama." Sesi kısık ama sertti.

Bir azarlama gibiydi.

Özür dilemek için ağzımı açmıştım fakat kendimi tuttum.

Penceredeki yansımadan gözlerimiz buluştu. "Aferin kızıma. Çabuk öğreniyorsun."

Tenimin altında arzularımın kaynadığını hissedebiliyordum.

Ne giydiğimi fark etti. İçimde siyah dantelli tanga ve sutyen vardı. Takdir eder bir edayla homurdandı. "Beni şaşırttın," dedi kalçamın üzerindeki dantel şeridi bir parmağıyla okşadığı sırada.

"Bütün gece, bu elbisenin altına ne giydiğini düşündüm. Ancak bunu asla hayal etmemiştim. Hoşuma gitti, özellikle de ayakkabılarla birlikte." Tekrar yanıma yaklaşıp burnunu enseme sürttü. Nefesinin yakıcı fısıltısı tenimin üzerinde gezindi.

"Bu topuklu ayakkabılar, tüm gece boyunca beni çılgına çevirdi. O ayakkabılar ayağındayken sana *bir sürü kötü şey* yapmak istedim."

Nefeslerim sıklaştı. Bacaklarımın arasında nemli bir sıcaklığın toplandığını hissedebiliyordum. Bütün vücudum onun ellerini hissetmek için yanıp tutuşuyordu ama gecenin tamamında bunu düşündüğünü söylemesine rağmen o kadar sabırlı davranıyordu ki. Bütün gece bana yapmak *istedikleriyle* ilgili hikâyeler anlatarak bana işkence etmekten memnuniyet duyacakmış gibi bir hâli vardı.

Kravatına uzanırken gözlerimiz tekrar penceredeki yansımamızda buluştu.

"Sana kötü şeyler yaparken beni izlemek istiyor musun?"

Ağzımı açtım ama konuşup konuşmamam gerektiğinden emin değildim.

"Soruma cevap verebilirsin."

"Evet," diye fısıldadım.

"Evet, ne?"

"Evet, seni bana kötü şeyler yaparken izlemek istiyorum." Pencereden gülümsediğini gördüm. Sırıtması, sakin ve tatmin doluydu.

Kollarımdan tutup bileklerimi sırtıma götürdü. Ardından bileklerimin etrafına ipek kravatını doladı. "Çok güzelsin." Ellerimi bağlarken sıkıca düğümledi. "Çok tatlı. Çok nazik. Bir prenses gibi. Üstelik çok güzel kokuyorsun." Yüzünü boynumun kıvrımına gömerek nefesini içine çekti. Sonra da dudaklarını boynuma bastırdı.

Ağzı tenimin üzerinde hareket ederken inlememek için kendimi zor tutuyordum. Dili sıcacık, dudakları ateş gibiydi. Bir omzundan aşağıya öpücükler kondurarak ilerlerken tüm bedenim ürperdi. Elleri kalçamın üzerinde ve kaburgalarımda do-

laştı. Daha sonra o ellerini karnımla göğüs kafesimin üzerinde gezdirdiğinde hafifçe sırtımı dikleştirdim. Ellerini göğüslerimde dolaştırmasını, onları avucunun sıcaklığına hapsetmesini istiyordum. Onu baştan çıkarmaya çalışıyordum ama bu çabalarım boşunaydı. Hutton bana işkence etmeye devam ediyordu. Elleri olmasını istediğim yer dışında vücudumun her noktasında gezindi. Bana daha da sokuldu. Taş gibi olmuş aleti, popomun üstüne sürtündü.

Ağzımdan küçük bir inleme kaçarken ayaklarımın altındaki elbiseden kurtulup bacaklarımı açtım.

"Hayır." Sesi sertti. Beni elbiseye tekrar girmem için yönlendirdi. "Bu kuralları bozar, prenses." Kemerini çözmeye başladı. "Sana, ben söylemeden hareket etmemeni söylemiştim. Ancak itaat etmeyi hatırlamana yardımcı olabilirim."

Diz çöküp elbisenin sarılı olduğu ayak bileğimi yakalayıp yukarı kaldırdı. Elbiseyi kenara attıktan sonra ayaklarımı yan yana koydu ve deri kemerini ayak bileklerime dolayarak sıkıca sabitledi. Ne kollarımı ne de bacaklarımı hareket ettiremediğimden emin olunca doğruldu.

Camdaki yansımamızda gözlerimiz tekrar kilitlendi.

Hutton ceketini çıkardı.

Manşetlerinin düğmesini açarak bileklerini kıvırdı.

Bardağını masadan alıp viskisinden bir yudum daha aldı.

Her hareketi erkeksi ve bilinçliydi. Kelimelere dökülmemiş bir güçle doluydu. Telaşlı ya da çılgınca değildi. Sanki acele etmemesiyle bana bundan ne kadar zevk aldığını, o zevkin sadece bana yapmak istediği kötü şeylerde değil, aynı zamanda onları beklemekte olduğunu anlatıyordu. Onu durduramıyor olmamdaki çaresizliğimde.

Ben de herkes kadar feministtim ama lanet olsun, bu durum çok ateşliydi. Bacaklarım titriyordu. İç çamaşırım sırılsıklamdı.

Meme uçlarım dantelli sutyenimin altında dikleşmiş ve sertleşmişti, karıncalanıyordu. Beni tahrik eden sadece onun merhametine kalmış olmak değildi. Gözlerinin vücudumda gezinme şekliydi. Arzusu neredeyse dayanılmaz durumdaydı.

Bardağını masaya bırakıp tekrar arkama geçti. Bir kolunu göğsümde birleştirirken diğer elini iç çamaşırımın içine soktu. Yavaş ve sert bir baskıyla klitorisimi ovdu. Klitorisim onun dokunuşunun altında belirginleşti. Ardından parmaklarını içime kaydırdı. "Şimdiden ıslanmışsın."

"Evet." İnledim.

Sertçe meme ucumu sıktı. "Bu soru değildi. Eğer sessiz kalmakta bu kadar zorlanıyorsan, sana konuşman için izin vereceğim. Seni boşaltmamı izlemek ister misin?"

Başımı salladım. Yanlış bir şey söylersem bana dokunmayı bırakacağından korkuyordum. Bakışlarımı camdaki yansımamızdan çekemiyordum.

"Söyle," diye emretti.

"Beni boşaltmanı izlemek istiyorum." Nefes nefeseydim.

Parmağını içimden çekerek onları ağzına götürdü. "Senin tadın. Beni çıldırtan bir diğer şey. Bunu düşünmeden edemiyorum." Eli tekrar dantelli çamaşırımın içine girdi. "Her zaman benimle olmasını istiyorum."

Beni vücuduna sıkıca bastırdı. Parmaklarını klitorisimin üzerinde gezdirirken arkaya bağlanmış ellerimin içinde aletini hissettim. Özgürce hareket edemediğimden hayal kırıklığına uğrayarak elinin altında kıvrandım. Pantolonunun üzerinden onu harekete geçirmeyi umarak sertleşmiş aletini okşamaya çalıştım. Ne yazık ki, etrafıma sardığı kolu, üst bedenimi tamamen hareketsiz tutuyordu. Çok geçmeden hareket etmek için çabalamamın ve harekete edememin bir önemi kalmadı. Parmakları mükemmel bir ritimle klitorisimin üzerinde gezini-

yor, beni zevkten çıldırtıyordu. Arzu dolu, terli ve çaresizdim. Boğazımdan çılgınca kısık kısık inlemeler çıkıyordu. Doruğa ulaşmaya acı verecek kadar yaklaşmıştım.

Hutton yavaşlayarak beni uçurumun kenarından uzaklaştırdı.

Gözlerimi açtım, kapandığını bile fark etmemiştim. Yansımamıza baktığımda gülümsediğini gördüm. "Henüz değil."

Bunu iki kez daha yaptı. Beni zevkin zirvelerine taşırken, tam boşalacağım sırada acımasızca beni bu zevkten mahrum etti. Her seferinde daha çok zevk alıyor gibi görünüyordu. O zaman kontrolün tadını çıkarmak için acı çektirmesine gerek olmadığını anladım. Tek yapması gereken şey zevki ertelemekti.

Bunu daha önce hiç düşünmemiştim. O noktada, gerginlikten kurtulmak anlamına gelse bile beni incitmesi için ona yalvarabilirdim.

Bir şekilde kırılma noktasında olduğumu anlamış gibiydi. Bir sonraki sefer boşalmanın kıyısına geldiğimde sonuna kadar gitmeme izin verdi. "Gözlerini kapatma," diye beni uyardı. "İzle."

İstediğini yaptım. Bakışlarımı camdaki yansımamıza dikip hiç ayırmadan, elinin uyluklarımın arasında beni boşaltmak için nasıl hareket ettiğini izledim. Çığlıklarım duvarlarda yankılandı. Bacak kaslarım alev alarak gerildi. Boşalırken zevkin doruk noktası beni ayakta tir tir titretirken, kemiklerim kırılma tehdidinin kıyısında geziniyordu.

Sonunda kollarında rahatlayıp gevşedim. "Mükemmelsin," dedi. Sesi kulağımda kısık tonda çınlıyordu. "Lanet olsun, o kadar mükemmelsin ki." Hutton boynumu, omzumu ve ensemi öptü. Ardından bedenimi öne eğerek beni yüzüstü yatırdı. Memelerim ve yanağım serin ahşap masaya temas etti. "Evet," dedi elini omurgamdan aşağı kaydırırken. "Seni tam bu şekilde istiyorum."

Bardağını masadan kaldırdı.

Hissettiğim bir sonraki şey boynumun altından, kuyruk sokumuma kadar tüm omurgam boyunca sırtıma buz gibi bir sıvının damlatılmasıydı. Üzerime eğildi. Tenimden viskiyi yalarken viskinin isli ve tatlı kokusu beynime doluştu. Ben ürpertiyle titrerken Hutton gülümsedi. Ardından sutyenimin kopçasını açıp kürek kemiklerimin üzerine biraz daha viski döktü. Bu sefer viskiyi yalamak yerine elleriyle soğuk sıvıyı sırtımın her yerine yaydı.

"Çok kötü şeyler," dedi. Sesi hırıltı ve fısıltı arasında bir yerdeydi.

Siyah dantelli tangamı bacaklarımdan aşağıya kaydırıp bardağını tekrar aldı. Biraz saniye sonra *çok pahalı bir viski* olduğunu düşündüğüm o sıvı popomun üzerine dökülerek kalçalarımdan aşağıya aktı ve daha önce pahalı bir içkinin sızabileceğini hayal etmediğim yerlerime sızdı.

"Ah, sikeyim evet." Hutton arkamda dizlerinin üzerine çöküp avuçlarıyla kıçımı ayırarak bacaklarımın arasını sıcak diliyle yalamaya başladı. Dilini kalçalarımın arasından kaydırıp beni arkadan diliyle okşamaya başladı. Bir elini bacaklarımın arasındaki dar, ıslak noktaya kaydırdı. Hassas ve daha önce boşlamanın zevkine varmış klitorisimin yan tarafını işaret parmaklarıyla ovdu.

Hutton beni parmaklarıyla okşarken, dudaklarıyla emiyor, işini bilen diliyle yalayıp beni bu şekilde becerirken, ben yalnızca inliyordum. Bir önceki orgazmımın etkileri azaldığı anda beni tekrar yukarı doğru yükseltmişti. Vücudum daha fazlası için yanıp tutuşuyordu. En sonunda pes ederek yalvardım.

"Hutton," diye yakardım. "Seni içimde hissetmek istiyorum."

"Ben de senin içinde olmayı istiyorum, prenses." Parmaklarını daha derinime itti. "Sikimin tam olarak, burada olmasını istiyorum. Seni tekrar boşaltmak istiyorum. Ancak bu sabır üzerine kurulu bir oyun. Kontrole ilgili. Hissettiğimiz her şiddetli arzu yüzünden çabucak pes edemeyiz."

"Romeo," dedim zorla nefes alarak. "Şimdi, pes edebilir miyiz?"

Kahkaha attı. "Bu o şekilde işlemiyor, prenses. Bu güvenli kelime. Şifre değil."

"Fakat seni çok istiyorum." Bedenim onun için yanıp tutuşuyordu. Tenimden, sıcaklık ve arzu yayılıyormuş gibi hissediyordum. "Daha önce hiç kimseyi bu şekilde istememiştim. Hiç kontrolüm *yok*."

"Sen kontrollü olmak *zorunda değilsin*." Parmaklarını içimden çekip her iki bacağımın arkasına öpücükler kondurmaya başladı. "Buna teslim olmak zorundasın. Benim sevdiğim şey bu."

Homurdandım. O viskisinden bir yudum daha alırken yemek masasının üzerinde kıvranıyordum.

"Buna teslim olmak düşündüğümden daha zor."

"Biliyorum." Bardağını masaya koydu. "Yine de harika iş çıkarıyorsun, prenses. Sen iyi bir kızsın ve ben sana istediğini vereceğim."

"Verecek misin?" Pantolonunun fermuarını indirdiğini duyduğumda heyecanlandım. Onu göremiyordum ama aletini pantolonundan çıkardığını ve tıpkı küvette yaptığı gibi ellerini etrafında yumruk yapıp onu okşadığını hayal edebiliyordum.

"Evet," dedi. "Ancak bana bunu söylemek zorundasın."

"Beni becermeni istiyorum," dedim hiç tereddüt etmeden.

Hutton tekrar kahkaha attı. "Benim tatlı prensesime ne oldu? Terbiyesi nereye gitti?"

"Beni becermeni istiyorum, lütfen," dedim tekrar şansımı deneyerek.

"Bu daha iyi." Aletinin ucunu, viski ve arzuyla ıslanmış uyluklarımın arasında gezdirdi. İçime kayarken ikimiz de inledik. Kalçası kıçımla buluşana kadar her sıcak, kalın milimi beni titretip içimi doldurdu. Ellerini kıçıma koyarak kendini geriye çekti ve tekrar tekrar içime girdi. "Siktir," diye haykırdı. "O kadar darsın ki. Sıcacıksın. Ve harika görünüyorsun. Siktir."

Çok dardım çünkü ayak bileklerim kemerle bağlı olduğundan dolayı bacaklarım sıkıca birbirine bastırılmış hâldeydi. Masanın üzerinde öne doğru eğilmiş olmam, derinlere inebileceği anlamına geliyordu. Daha hızlı hareket ettikçe, hareketleri daha da sertleşti. En derinlerimdeki noktaya her vurduğunda sertçe nefes alıp vermeye başladım.

Aniden beni masadan geriye çekse de sadece eli klitorisime uzanıp okşayabileceği kadar kaldırmıştı. Aletini tam da istediğim gibi tamamen derine kaydırdı.

"Benim için gel," diye emretti. "Hemen şimdi sikimin üzerine boşal. Parmaklarıma. Bunu hissetmeme izin ver. Ben de senin için geleceğim, prenses."

Dalgalar bana hiç durmadan acımasız ve güçlü şekilde çarparken, "Evet!" diye haykırdım. Bedenim tamamen onun dokunuşunun, ritminin, sözlerinin ve içimde nabız gibi atmasını arzuladığım aletinin insafına kalmıştı.

Hutton geri çekildi. Şaşırmıştım, kafamı masadan kaldırdım ve pencereye yansıyan görüntümüze baktım. Böylece aletini kavrayıp üzerime doğrulturken boşalmasını izleyebildim. Sıcak, ipeksi akıntılar hâlinde sırtımın her yerine boşalıyor, yumruğuyla yaptığı her vahşi hamlede homurdanıyordu.

Ağzım tamamen açılmıştı. Başımı masaya tekrar yasladığımda bile hâlâ kapanmamıştı. "Aman Tanrım!" diye fısıldadım. "Bu... Tanrım."

Ellerini belimin etrafından masaya dayayan Hutton nefes nefeseydi. "Prezervatifim yoktu. Bu yüzden o şekilde gelmek zorunda kaldım. Dürüst olmak gerekirse, yapmak istediğim şey de buydu."

"Bunu sevdim."

Hutton eğilip alnımdan öptü. "Seni temizleyeceğim. Bana birkaç saniye izin ver, sana havlu getireyim."

"Tamam. Hutton?"

"Evet."

"Ayakkabılarımı çıkartabilir misin? Ayaklarım beni öldürüyor."

Hiçbir söylemeden eğilip kemerini açarak ayakkabılarımı çıkarttı.

"Teşekkürler." Halının üzerinde çıplak ayakla durabildiğim için rahat bir nefes verdim.

Hutton iç çamaşırımı yukarı çekip beni bağladığı kravatını çözerek bileklerimi özgür bıraktı. "İşte. Yine de fazla hareket etme. Hâlâ biraz dağınıksın."

Dirseklerimi masanın üzerine koyup destek alarak omzumun üzerinden ona gülümsedim. "Sorun yok."

Hutton ebeveyn yatak odasına gitti ve bir dakika sonra sıcak bir bezle geri döndü. Sırtımı nazikçe sildi. "Hâlâ biraz yapış yapış olabilirsin. Ayrıca saçında da bir şeyler var. Duş almak ister misin?"

"Olabilir." Doğruldum. Bütün kaslarım kaskatı kesilmiş, sızlıyordu. Bir omzumu ovaladım. "Aslında, evet. Bu iyi gelebilir."

"Senin için banyoyu hazırlamama müsaade et."

Gülümsedim. "Bunu yapmak zorunda değilsin. Beni incitmedin."

"Bu bir özür değildi." Alnımdan öptü. "Sadece senin için bir şeyler yapmayı seviyorum."

***

Hutton sadece duşu benim için hazırlamakla kalmadı. Aynı zamanda soyunup benimle birlikte duşa girdi. Ardından saçımı yıkamakta ısrar ederek saçıma krem sürdü. Durulamadan önce tam iki dakika bekledi ve beni otelin duş jeliyle yıkadı.

Köpük oluşturmak için ellerini birbirine sürttü, sonra da çıkan köpüğü kokladı. "Güzel ama seninki kadar değil."

"Sevdiğin kokunun losyonunu getirdim," dedim ona. "Yatağa girmeden önce onu kullanacağım."

Banyodan çıktıktan sonra Hutton beni kocaman yumuşak bir havluyla kurulayıp bana kabarık beyaz bornozlardan birini getirdi. O eşofman altını giyerken ben saçlarımı taradım. Sonra tekrar banyoya gelerek kollarını arkamdan bana doladı. Saçları hâlâ ıslaktı. Ön tarafı her zaman olduğu gibi dağınıktı. Her ne kadar takım elbisesi ve kravatıyla hem muhteşem hem de inanılmaz seksi olsa da bu Hutton'da çok tanıdık, rahat bir şeyler vardı. Kalbim yine aynı hızla çarpmaya başladı.

"Buraya gel," dedi beni oturma odasına sürükleyerek. "Senin için bir sürprizim var."

"Öyle mi?" Beni kanepeye götürmesine izin verdim. Sehpanın üzerinde bir oda servisi tepsisi duruyordu. Tabağın üzerinde gümüş bir kapak vardı.

Hutton kapağı kaldırdı. "İşte! Ahududu kremalı dondurmayla birlikte servis edilen sıcak çikolatalı pasta."

Sevinçle çığlık atıp zıpladım. "Telefonla konuşmuştun!"

"Telefonla konuştum."

"Nasıl bu kadar çabuk geldi?"

Omuz silkti. "Biraz ekstra ödeme yaptım."

"Harika görünüyor. Eminim buna değmiştir."

"*Senin tepkin* buna değer."

Ona gülümsedim. "Bu gezi sırasında beni fazlasıyla şımarttın. Böyle giderse yaşaması korkunç birine dönüşeceğim. California'ya geri döndüğünde sevineceksin."

Hutton gülümsedi. "Otursana."

Kanepenin ucuna oturduğumda Hutton bana tabağı ve çatalı uzattı. Ayaklarımı koltuğun diğer tarafına kaydırdı, sonra o tarafa oturup ayaklarımı kucağına aldı. Bir ayağımı eline alarak ovmaya başlayınca, "Bu da ne?" diye sordum.

"Ayak masajı ve tatlının bir kombinasyonu."

Ciddi miydi? Aynı anda hem tatlı hem de ayak masajı mı vardı?

Bir yandan sıcak çikolatalı pastayı yiyip bir yandan da Hutton'ın güçlü ve seksi ellerinin üzerimde olmasının tadını çıkarırken duygularımı nasıl idareli kullanabilirdim ki? Hutton içimdeki duygu patlamasını durdurmamı imkânsız hâle getiriyordu.

Ağzıma bir parça pasta attım. Hutton'ın başparmakları ağrıyan ayak tabanıma masaj yaparken inledim. "Tanrım, bu çılgınlık. Bir orgazm daha yaşayabilirim."

Kıkırdadı. "Hiç sorun değil."

14. BÖLÜM

Hutton

Felicity, "Senin sıran," dedi uykulu şekilde. "Bana bir şey söyle."

"Bu sefer ne öğrenmek istiyorsun?" Otel yatağımızın yumuşak, serin çarşafları arasında arkasına kıvrılmış bir şekilde sordum.

"Hayatında başka bir seçim yapsaydın, yani başka bir yöne gitseydin, şu an nerede olurdun?"

Burada, diye düşündüm. *Tam burada, senin yanında.*

Kendimi emin hissettiğim, tenim altında huzurlu olduğum bu yerde olurdum. Kafamın içinde hâlâ şüpheler var mıydı? Evet. Ancak daha uysallardı. Daha sessizlerdi. Sadece Felicity'yle birlikteyken onlara katlanabiliyordum. Bu düşünceleri bir parçam olarak kabul edebiliyordum çünkü Felicity beni böyle kabul ediyordu. Tıpkı toplum önünde kendimi fazlasıyla bunalmış hissettiğim için özel hayatımda güç ve kontrol isteyen parçamı kabul ettiği gibi.

Zihnim çoğu zaman bir sonraki endişeye, girmem gereken bir sonraki odaya, hazır olmam gereken bir sonraki saate odaklanıyordu. Ne var ki, yalnız kaldığımızda kafamın içinde mutluluk verici bir sessizlik vardı. Felicity şimdiki zamanda kalmamı

kolaylaştırıyor, başka bir yerde olmak istememi imkânsız kılıyordu.

Felicity sırtüstü dönüp bana baktı. "Hiçbir şey düşünemiyor musun? Sanırım ateşli bir milyarder olmak böyle bir şey. Zirveye ulaştın. Gidecek başka bir yer yok. Başaracak başka bir şey kalmadı."

Güldüm. "Hemen hemen."

"Peki o zaman. Diyelim ki bu kripto borsasındaki algoritmayı hiç yaratmadın. O zaman ne olurdun?"

Birkaç saniye düşündüm. "Tamam ama gülmek yok. Matematik öğretmeni olmak isterdim. Belki profesör."

"Bunu hayal edebiliyordum. Harika olurdun."

"Eh, bir sınıfta herkes beni izlerken ayakta durmak mı? Hiç sanmıyorum."

"Evet, yapardın. Eskiden özel öğretmenlik yaparken harikaydın. Ortaokul çocukları seni çok severdi."

"O özel dersti. Sınıfta öğretmenlik yapmak farklı. Her dakika işinin başında olmak zorundasın. Her şeyi tam olarak doğru açıklamak zorundasın. Tek bir kelimeyi bile yanlış söyleyemezsin. Yanlış söylersen, ne yaptığını bilmiyormuş gibi görünürsün."

"Ben öğretmenlik yapmanın kolay olduğunu ya da hazırlanmak gerekmediğini söylemiyorum."

"Ne kadar hazırlık yaptığım önemli değil. Bir dersin planını yapabilirim, binlerce kez prova yapabilirim, sınıfa notlarımı getirebilirim. Yine de kendimi öyle bir noktaya gelene kadar sorgularım ki en sonunda yüzlerce göz hata yapmamı bekleyerek beni izlerken; ter içinde, titreyerek ve kendi yazdıklarımı bile okuyamayacak hâlde kalırım."

Birkaç dakika düşündüm. "Bu gerçekten yaşandı mı?"

"Evet."

"Ne zaman?"

"Birkaç yıl önce. *M.I.T*'deki danışman öğretmenlerimden biri, beni misafir konuşmacı olarak davet etmişti. Ben de fena şekilde çuvalladım."

"Danışman öğretmenin bir şey söyledi mi?"

"Hayır. Onun da böyle düşündüğünü biliyordum. Sınıftaki her çocuğun '*kim bu kahrolası beceriksiz herif? Daha iki kelime etmeyi beceremeyip tahtaya yazı bile yazamadığı hâlde nasıl oluyor da milyarlarca dolar kazanıyor*' diye düşündüğünü de biliyordum."

"Vay canına. Zihin okuyabilmen çok havalı."

Kaşlarımı çatarak ona baktım. "Hissettiğim şey buydu."

"Üzgünüm," derken bana biraz daha sokuldu. "Fakat seni bu konuda ben uyarmazsam, kim uyaracak? Batının kötü cadısı Winnie mi?"

"Ne?"

"Ailemdeki herkes daima *Oz Büyücüsü*'nü izlemek isterdi. Ancak Winnie cadıdan çok korkardı. O cadı ekranda her göründüğünde Winnie battaniyenin altına saklanırdı. Sonra Frannie, bize cadılar hakkında kurgusal olmayan bir kitap satın aldı. Kötü cadıların arkasındaki fikrin *gerçekten* nereden geldiğini, kadın şifacıların ve rahibelerin sihirli güçlerini şeytandan almakla suçlandıklarını, aslında bunun arkasında sadece kadınların etkisini bastırmaya çalışan korkunç erkekler olduğunu öğrendik." Bana dilini çıkardı.

"O berbat herifler için üzgünüm," dedim.

"Özrün kabul edildi. Her neyse, bence korkuların kesin olarak bildiğin bir şeyden ziyade tahmin ettiğin bir şeye dayanıyor. Tıpkı cadı gibi." İki parmağını başının üzerinde birleştirerek

sivri bir şapka oluşturdu. "Gerçek değil. Gerçek gibi *hissettirse de* değil."

"Tamam ama bu kaygılarımı daha iyi hâle getirmiyor. Düşünceler hâlâ beynimin içinde. Üstelik saklayamadığım fiziksel tepkilere neden oluyorlar."

İç çekip bana biraz daha yaklaştı. "Tekrar terapiye gitmeyi düşündün mü? Öğretmenlik yapmayı hayal ediyorsun ve cadı yüzünden bunu gerçekleştirememen beni üzer."

Duraksadım "Kız kardeşim, kabullenme ve bağlılık terapisini denememi istiyor. Çalıştığı klinikte kadın bunu yapan bir kadın varmış."

"Geri dönmeden önce onu görmek ister misin?"

"İşe yaramaz."

"Bunu nasıl biliyorsun?" Doğrulup oturdu. "Bu yeni bir şey, öyle değil mi? Daha önce hiç denemediğin bir yaklaşım?"

"Ne olduğu fark etmez," dedim inatçı bir tavırla. "Bu işe yaramayacak."

Bakışları birkaç saniye boyunca üzerimde kaldı. "Düşünceleri okuyabiliyorsun, geleceği tahmin edebiliyorsun. Belki sen bir cadısındır!"

Yastığı başımın arkasından çekip ona doğru savurduğumda abartılı bir şekilde yana devrildi. Üstüne çıkıp kollarını yatağa sabitledim. "Yeter. Ben kendi yolumu çizdim ve asla değişmeyeceğim. Beni böyle kabul et ya da bırak."

"Değişmeni asla istemiyorum, Hutton. Her zaman seni böyle kabul edeceğim. Sadece kendini benim görebildiğim gibi görebilmeni isterdim."

Onu öptüm. Bana böyle olumlu bir bakış açısıyla bakmasından, yapamayacağımı bildiğim şeyleri yapabileceğimi düşünmesinden dolayı mutluydum. Bu durum, benim bu rolü, onu

hak eden bu versiyonumu iyi oynadığım anlamına geliyordu. Felicity perdenin arkasına saklanmış o adamı göremiyordu.

Onu ikna etmiştim.

***

Ertesi gün geç saatlere kadar uyuduk ve kahvaltı için oda servisi istedik. Kahvaltımızı yatakta yaparken bir yandan da internette dün geceki fotoğraflarımıza baktık. Biz farkına bile varmadan fotoğraflarımızın çekilmiş olmasına hiç şaşırmamıştım. Ancak Felicity artık halkın hayranlık duyduğu bir figür hâline gelmesine şok olmuş gibiydi.

Fotoğrafların çoğu parmağındaki yüzüğün bulanık, yakınlaştırılmış çekimleriydi. İnternette yüzüğün nereden geldiği, kaç karatlık bir elmas olduğu ve fiyatının ne olabileceği hakkında çılgınca spekülasyonlar yapılıyordu.

"Hutton." Felicity panikle bana baktı. "Bana burada yazılan fiyatların abartıldığını söyle."

Başımı iki yana salladım. "O saçmalıkların ne olduğuna bakmıyorum bile."

Yapılan yorumlar her zamanki gibi övgü ve berbatlığın karışımıydı.

Aman Tanrım, birlikte çok tatlılar!

Gerçekten mi? O mu!

Favori çift alarmı!

Hutton çok daha iyisini bulabilirdi.

Aman Tanrım çok tatlılar. İş birliği için mesaj kutusumu kontrol edin lütfen.

Bu da ne böyle? Zlatka her açıdan daha ateşliydi.

"Vay canına. İnsanlar düşündüklerini öylece söylüyorlar, değil mi?"

Felicity bir fotoğrafın altına yazılmış yüzlerce yorumun arasında geziniyordu. "Bununla her zaman nasıl başa çıkıyorsun?"

Telefonu elinden alıp kenara attım. "İnternette yazanları siktir et. Bugün ne yapmak istersin?"

"Biraz gezmeyi çok isterim ama insanlar her yerde arkamızdan gelip fotoğrafımızı mı çekecekler?" Ellerini saçlarından geçirdi. "Kendimi tuhaf hissediyorum. Ben Zlatka ya da insanların umduğu gibi bir süper model değilim. En azından saçları simetrik olan biri olmamı bekli..."

"Hey." Onu yanına çekerek yatak başlığına yasladım. "Zlatka olmadığından dolayı ne kadar mutlu olduğumu anlatamam. Sen her açıdan ondan daha mükemmelsin. Hem için hem de dışın çok güzel. Üstelik sen gerçeksin."

"Teşekkürler." Yine de sesinde şüphe vardı. "Sanırım ben aptalım. Bu sorunu tahmin edemedim. Neden bir milyarder benim gibi bir kız seçecek ki?"

Göğsümde gittikçe büyüyen bir öfke vardı. Kimse için yeterince iyi olmadığı düşüncesine, dışarıda kendi işine bakamayan o pisliklere, onu bu işe bulaştırdığım için kendime öfkeliydim. "Beni dinle. Tanıdığım milyarderlerin hepsinden, buna ben de dahilim, fazlasıyla iyisin. O insanları siktir et."

"Daha önce evimden çıkarken hiç endişelenmemiştim. Bu biraz boktan hissettiriyor."

Başının üzerine bir öpücük kondurup Felicity'yi daha sıkı tuttum. "Topluluğun gözünün önünde olmak gerçekten aşırı zordur. Özellikle de bunu hiç istemiyorsan."

"Bununla nasıl başa çıkıyorsun?"

"Evden dışarı pek çıkmıyorum. Seni bu boktan karmaşaya sürüklediğimden dolayı üzgünüm. Bunun olacağını bilmeliydim." Duraksadım. "Eve dönmek ister misin?"

Hemen cevap vermeyince evet demesinden korksam da sonra doğrulup bana baktı. "Hayır. Haklısın, insanları ve onların ne düşündüğünü siktir etmeliyim. Onlar bizim mutluluğumuzu, sahte nişan kutlamamızı çalamazlar."

Gülümsedim. "Kesinlikle."

"Burada geçireceğimiz sadece bir günümüz daha var," derken sesi giderek kararlı hâl aldı. "Bir şeyler yapmak istiyorum. Eğer saklanırsak, o pislikler kazanmış olur."

"Bana yapmak istediğin şeyi söyle. Onu yapacağım. Kalabalık olsa bile bu umurumda değil."

"Çok gösterişli bir şey olmasına gerek yok. Hayvanat bahçesine ne dersin?"

"Oldu bil."

"Ancak şoförü iptal et, tamam mı? Sadece yürüyelim. Dikkatleri üzerime çekmek istemiyorum."

"İyi fikir."

Sıradan turistler gibi kot pantolon, spor ayakkabı, tişört giydik. Birbirinin aynısı olan lacivert beyzbol şapkalarını takıp yüzümüze kadar çektik. Onları resepsiyon görevlisine aldırmıştım.

"Hazır mısın? diye sordum, o ayakkabı bağcıklarını bağlarken.

Felicity ayağa kalkıp sırıttı. "Hazırım."

Odadan ayrılıp asansöre doğru yöneldik. Heyecanlı gülüşünü yeniden yüzünde görmekten memnundum, Tanrı şahidim olsun, eğer bir kişinin telefonunu ya da kamerasını bize doğrulttuğunu görürsem onların kıçını tekmeleyecektim. Eline uzandım ve dudaklarıma götürerek üstüne bir öpücük kondurdum.

O anda yüzüğünü takmadığını fark ettim.

"Endişelenme. Onu güvenli bir yerde bıraktım," dedi elini incelediğimi görünce.

"Pekâlâ."

"Onu sevmediğimden ya da onu taktığımda tuhaf hissettiğimden değil. Sadece kimse bizi tanısın istemiyorum. Yüzük bizi ifşa edebilirdi." Yüz ifadesi sanki ona kızmamdan korkuyormuş gibi endişeliydi. "Üzgünüm."

"Üzülme. Anladım." Gerçekten anlıyordum, ben de pahalı saatimi çıkartmıştım. "Ne zaman istersen takar ya da çıkartırsın. O yüzük senin, Felicity."

Gülümsedi. "Teşekkürler."

Söylediklerimde ciddiydim ama asansör aşağı inerken göğsümde bir sızının kök saldığını hissediyordum. Bu doğruydu, yüzük onundu.

Yine de bu, Felicity'yi benim yapmazdı.

***

Hayvanat bahçesi turundan sonra bir kafede öğle yemeği yedik ve *Central Park*'ta gezdik. "Peki şimdi ne yapmak istersin?" diye sordum, 5. Caddeden aşağı yavaş yavaş yürüyorduk.

"Alışverişe ne dersin?" Şapkasının altından bana baktı. "Nişan partimize elbise bakmak istiyorum."

"İnternet alışverişi böyle şeyler yüzünden var."

"Sen gelmek zorunda değilsin," dedi gülümseyerek. "İstersen otele geri dönebilirsin. Seninle orada buluşuruz. Anlıyorum, ben de çok alışveriş yapan biri değilim. Sadece benzersiz ve şık bir şeyler bulmak istiyorum. Winnie bana *NoLita* ya da *Soho*'daki mağazalara bakmamı önerdi."

"Sorun yok." Sıkıntıyla iç çektim. "Alışveriş yapmaya geleceğim."

"Peki." Önümde zıpladı ve tek elini göğsüme koyup beni durdurdu. "Ancak şunu açıklığa kavuşturalım, benim için hiçbir

şey *satın almayacaksın*. Senin görevin sadece orada durup denediğim kıyafetlerin nasıl durduğunu söylemek."

Homurdandım. "Mağazaya girmek zorunda mıyım?"

"Evet."

"Otele dönmek için çok mu geç kaldım?"

"Evet." Kaldırıma doğru ilerleyerek taksi çağırmak için kolunu kaldırdı. "Söz veriyorum, o kadar da kötü olmayacak."

***

Sonraki birkaç saatimi Felicity'yi mağazalara girip çıkarken, bir şeyleri tutuşunu ve aynadaki yansımasını kontrol edişini izleyerek, bir şeyin kız kardeşlerinden birinde ne kadar harika duracağını ama öyle görünmediği hakkındaki yorumlarını dinleyerek geçirdim. Ara sıra, o bir şeyler denerken bekledim. Kendimi etrafta pusuya yatmış bir pislik gibi hissediyordum. Gözlerimi telefonuma diktim, diğer tüm müşterilerin bana baktığını ve polisi aramaları gerektiğini düşündüklerinden emindim.

Bir kez, Felicity soyunma odasından üzerine denediği kıyafetle çıktı ve bana nasıl göründüğünü sordu.

"Harika görünüyor," dedim ona şöyle bir bakış attıktan sonra. "Bence bunu almalısın."

"Hutton. Doğru düzgün bakmadın bile."

"Üzgünüm." Alt kısmı fırfırlı kısa, kırmızı elbiseyi inceledim. "Bunu beğendim."

Ellerini beline koydu. "Neyini beğendin?"

"Şunlar..." Etek kısmını belli belirsiz işaret ettim. "Fırfırları."

Kahkaha attı. "Teşekkürler."

"Dışarıda bekleyebilir miyim?" diye sordum. Alnımda ter birikmişti.

"Neden?"

"Çünkü tuhaf hissediyorum. İnsanlar bana dik dik bakıyor. Buraya soyunma kabinindeki kadınları dikizlemek için geldiğimi sanıyorlar."

Felicity dudaklarını birbirine bastırıp işaret parmaklarını başının tepesinde birleştirerek cadı şapkası yaptı.

"Evet, biliyorum," diye mırıldandım.

İç çekti. "Dışarıda bekleyebilirsin."

Serbest bırakıldığım için minnettar bir şekilde dışarı çıkıp kaldırımda beklemeye başladım. Felicity bir süre sonra elinde bir poşet olmadan çıktı. "Elbiseyi satın almayı istemiyor muydun?"

"Hayır."

"Neden?"

"Pahalıydı. Üstelik ben..."

Mağazanın kapısına doğru yöneldim. "Ben alırım."

"Hutton, hayır." Kolumdan çekiştirdi. "Zaten içime sinmemişti. Onu beğenmedim."

"Emin misin? Yoksa ben satın almayayım diye mi böyle söylüyorsun?"

"Eminim." Elimden tutup çekiştirdi. "Hadi, devam edelim."

Sokakta huzurlu bir sessizlik içinde ilerlerken birden durdu. "Şuna bak."

Felicity'nin bakışlarını takip edince daha önce adını hiç duymadığım bir tasarımcının adını taşıyan *Cosette Lavigne* adlı küçük bir butik gördüm. Vitrinde üç beyaz elbise vardı. "Bunlar gelinlik mi?"

"Sanırım öyle," dedi hüzünlü bir sesle. "Harika değiller mi?"

Gözlerimi onun dalıp gitmiş bakışlarından alamıyordum. "Hadi, birini dene."

Felicity başını iki yana salladı. "Yapamam."

"Neden? Sadece eğlenmene bak."

"Hayır, ya giydiğimde ona gerçekten âşık olursam?"

"Bu kötü mü olurdu?

"Evet! Sırf eğlence olsun diye bir şeyleri denemek istemiyorum. Kalbim ona bağlanacak ve ben yürüyüp gitmek zorunda kalacağım."

"Hayır, bunu yapmak zorunda kalmayacaksın," dedim kolundan tutarak. "Hadi."

"Hutton, bekle." Kendini toparlayıp halat çekme yarışına girmişiz gibi beni çekiştirdi. "Bunu neden yapıyoruz?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Bak, yüzük başka bir şeydi. Dediğin gibi arkadaşlığımızın bir sembolüydü. Yüzüğü her gün takabilirim." Vitrinde duran elbiselere baktı. "Ama bunlardan birini asla giyemeyeceğim."

"Nereden biliyorsun?"

"Tam emin değilim ama sanırım evlenip evlenmeyeceğin belli değilse gelinlik satın almak uğursuzluk getirir."

Mihrapta onu hak etmeyen bir pisliğe doğru yürüdüğü düşüncesi aniden zihnimde belirdi. Bundan nefret etmiştim. "Bunu nişan partimizde giymeye ne dersin?"

"*Gelinlik* mi?"

"Büyük ve kabarık olanlardan almak zorunda değilsin. Daha sade bir şey giyersin."

Gülümsedi ama hâlâ tereddüt ediyordu. "Bilmiyorum."

"*Cosette Lavigne*, bir Fransız ismi gibi duruyor," dedim. "Mimi'ye söylediğin şey bu değil miydi? Gelinliğinin Fransa'dan olacağını söylemiştin, değil mi?"

Felicity kahkaha attı. "Öyle söylemiştim."

"O zaman, öyle olması gerekiyor. Hadi."

Felicity sızlansa da onu dükkâna sürüklememe izin verdi. İçerisi serindi ve parfüm kokuyordu. Simsiyah saçlarıyla belirgin elmacık kemikleri olan bir satıcı kadın, kot pantolonlarımızla şapkalarımıza hızlı bir bakış atarak yaklaştı. "Merhaba, yardımcı olabilir miyim?"

Aniden ne söyleyeceğimi bilemedim ve Felicity'ye yardıma muhtaç bir bakış attım.

"Ben... ben bir elbise arıyorum," dedi.

Kadın kafasını yana eğdi. "Düğününüze mi?"

"Hayır. Yani, evet ama hayır." Derin bir nefes alıp bir süreliğine gözlerini kapattı. "Üzgünüm. Elbise, nişan partisi için olacak."

Kadın biraz rahatlamış görünüyordu. "Harika. Tebrikler. Aklınızda bir model var mı?"

"Vitrindeki elbiselerden daha rahat bir şey. Beyaz olabilir ama balo elbisesi gibi kabarık ya da kuyruğu olmasın. Parti açık havada, bir veranda da olacak."

"Elbiseyi bugün mü alacaksınız?"

"Evet," dedi. "Yarın eve dönüyoruz. Ancak eğer elinizde böyle bir şey yoksa, ben..."

Kadın Felicity'yi baştan aşağıya süzerken elini kaldırdı. "Böyle birkaç modelim var. Elbette hazır giyim tercih etmemiz gerekecek. Kısa bir şeyler olabilir, inci işlemeli bir tül, belinizi vurgulayacak bir şey, uzun bir etek, çan kol bir model. Bana bir dakika müsaade edin."

"Teşekkürler."

Kadın arka tarafta gözden kaybolduğunda Felicity'yle birbirimize baktık.

"Lanet olası çan kol da ne?" diye sordum. "Bu elbise yürüyüp konuşuyor mu?"

"Bence büyük ve belirgin kollar için kullanılan bir terim."

"İlginç."

***

Yirmi dakika sonra Felicity yarım altıgen aynaların önünde, yükseltilmiş bir platformun üzerindeydi ve yüksek topuklu ayakkabı giymiş gibi ayak parmaklarının ucunda duruyordu. Gülümsemesini bastıramıyordu. Elbise çok güzeldi ama kısa, kollarının kabarık, sırt dekoltesi olduğunu ve mutlulukla parlattığını söylemekten başka detay veremezdim.

"Sizin için yapılmış gibi," dedi satıcı kadın başını sallayarak. Adı Olga'ydı. "Tadilat yapmaya bile gerek yok. Buna inanamıyorum."

"Harika," dedi Felicity hayranlıkla. Omzunun üzerinden arkasını kontrol etmek için döndüğünde gözleri parladı. Şapkasını çıkarmış, saçlarını Çakıl Çakmaktaş gibi başının tepesinde atkuyruğu yapmıştı.

"Bir de ayakkabıyla deneyip öyle bakalım. Ayak numaranız kaç?"

"Otuz yedi," dedi Felicity. "Sorun değil, ben..."

"Geri döneceğim." Olga arka tarafa doğru gidip yine kayboldu.

Arkada, onlardan uzak bir yerde duruyordum. Şimdi ona yaklaştım. Aynada gözlerimiz buluştu. "Sence nasıl?"

"Bence hâlâ yapabiliyorken buradan gitmeliyiz. Bu delilik."

Onu olduğu yerde tutmak için kolundan sıkıca kavradım. "Belki de oldukça mantıklı," dedim gülerek. "İkisi de doğru olabilir."

Başını sağa sola salladı. "Bunun için zamanımız yok. Bu çok fazla."

"Çok fazla para mı?"

"Hayır. Sadece çok fazla."

"Ne demek istiyorsun?"

Gözlerini kapattı. "Sanırım gerçek ve hayal arasındaki çizginin giderek bulanıklaşması beni endişelendiriyor. Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

Elbette anlıyordum. Bunu bulanıklaştıran bendim. Ne var ki, ona istediği her şeyi vermek, onu bu kısacık sürede şımartabilmek oldukça iyi hissettiriyordu. "Felicity, bu sadece bir elbise."

Bana döndü. Saniyeler acımasızca geçiyordu. "Öyle mi?"

İtiraf etmeliyim ki ben de tereddüt ediyordum. "Evet."

Ağzını açtığında yalanımı yüzüme vuracağını düşündüm. Ancak aniden burun deliklerinden kan gelmeye başladı. Elleriyle burnunu kapatırken gözleri korkuyla büyüdü. "Kahretsin!"

Başka bir şey söylemeden tişörtümü çıkartıp yüzüne tuttum.

"Elbiseyi üzerimden çıkart!" diye haykırdı. Yüzüne tuttuğu tişört yüzünden sesi boğuk çıkıyordu.

Üstüm çıplak şekilde fermuarın nerede olduğunu arıyordum. Olga o sırada elinde bir çift yüksek topuklu ayakkabıyla döndü. Bizi görünce olduğu yerde durdu. Yüzünde dehşete kapılmış bir ifade vardı. Muhtemelen dükkânında romantik bir kaçamak yapmaya çalıştığımızı düşünüyordu.

"Onun bir çeşit damar rahatsızlığı var," diye açıkladım. "Yardım edebilir misin?"

Olga çığlık atarak bize doğru koşarken ayakkabıları düşürdü. Yirmi saniye sonra elbiseyi kucaklamış, beyaz tişörtümdeki kırmızı lekelere endişeyle bakıyordu. "Ambulans çağırmalı mıyım?"

Felicity başını iki yana salladı. "O kadar da kötü değil." Cevabı boğuk geliyordu. "Sadece kanın dinmesini beklemeliyim."

"Hayır," dedim Olga'ya. "O iyi olacak. Elbisede sorun var mı?"

"Sanırım." Onu incelemek için havaya kaldırınca nefesi kesildi. "Ah, hayır! Yaka kısmının üzerinde, tam şurada kan lekesi var! Belirgin değil ama onu görebiliyorum. Elbise mahvolmuş."

Felicity'ye gülümsedim. "O hâlde bunu satın almak zorundayız."

***

"Üzgünüm." Washington *Square Park*'taki bir bankta yanımda oturan Felicity kucağındaki giysi çantasına bakıyordu. Ben yeni bir tişört almak için *Cosette Lavigne*'nin yanındaki erkek mağazasına koşarken o da ödemeyi yapmaya çalışmıştı ama kredi kartı reddedilmişti.

"Üzülme." Kolumu ona doladım.

"Bu elbise çok pahalıydı."

"Buna değer."

"Senin beyaz tişörtünün her yerine kan bulaştırdım."

"Bu yüzden siyah aldım."

"*Çok* utanıyorum."

"Benim yanımdayken asla utanmak zorunda değilsin."

"Değil miyim?" Bana baktı.

"Hayır. Kendimi bundan çok daha fazla aptal durumuna düşürdüğümün garantisini verebilirim. Sana daha önce ehliyet almak için girdiğim direksiyon sınavından bahsetmiş miydim?"

Başını hayır anlamında salladı.

"Berbat bir panik atak geçirdim. Arabayı durarak kendimi dışarı attım ve eve yürümek zorunda kaldım. Tekrar araba kullanmayı denemem bir ayımı aldı."

Felicity gülümsedi ve ayaklarını sallamaya başladı. "Bunu hiç bilmiyordum."

"Sana söylemeye çok utanıyordum. Sonra üniversitedeyken bir derste sunumdan *F* almıştım çünkü ayağa kalktığımda sınıf kürsüsüne gitmek yerine kapıdan çıkıp gitmiştim."

"Öğretmen tekrar yapmana izin vermedi mi?"

"Elbette verdi. Ancak ben kabul etmedim. Ayrıca deliler gibi âşık olduğum bir kız vardı. Onunla olan ilişkimi mahvetmiştim."

Ayaklarını hareket ettirmeyi durdurdu. "Hangi kız?"

"Kimya Kulübü'ndeki zeki, ateşli, tam bir afet olan kız."

Gülümseyip ayaklarını tekrar ayaklarını sallamaya başladı. "Eee? Ne yaptın?"

"Onu baloya davet etmek için cesaretimi çok zor topladım ama gecenin sonunda onu öpmek yerine elini sıktım."

"Neden böyle yaptın?"

"Korkmuştum. Benim gibi bir adamla birlikte olmak isteyeceğini hiç düşünmemiştim."

"Zeki, yakışıklı ve bando takımın lideri olan adamla mı?"

"Ben müstehcen düşünceleri olan bir inektim."

"Bu en iyi inek cinsidir." Bana hafifçe gülümsedi. "Bence onunla iletişime geçmelisin. Bakalım sana ikinci şans verecek mi?"

"Öyle mi düşünüyorsun?"

"Kesinlikle."

Kısa süre daha orada oturduk. Arkadaşları ya da köpekleriyle geçip giden insanları, dikkat çeken diğer şeyleri, el ele tutuşanları izledik. Kol kola girmiş yaşlı bir çift geçiyordu. Kadının adımları o kadar küçük ve yavaştı ki, adam kadının her dört adımına karşılık bir adım atıyordu. İkisinin de gözlükleri ve seyrelmiş beyaz saçları vardı. Kadının saçları kısa ve kabarıktı, adamın saçları da yandan ayrılmıştı.

"Onun çantasını taşıyor," diye fısıldadı Felicity. "Çok tatlı değiller mi?"

Yaşlı kadın bankı görünce işaret etti ve kocası ona eşlik etti. Felicity'yle ben hemen yana kayarak yer açtık.

"Teşekkürler," dedi yaşlı adam. Benim yanıma oturması için karısına yardım ettikten sonra kendisi de diğer tarafa oturdu.

"Önemli değil." Felicity öne doğru eğilerek onlara gülümsedi. "Yürüyüş yapmak için harika bir gün."

Yaşlı kadın, "Evet. Yetmiş yıldır, neredeyse her cumartesi bu parkta yürürüz," dedikten sonra gülümsedi. "Yaşlandım, artık eskisi gibi uzaklara gidemiyorum."

Gülümsedim. "Banklar, böyle zamanlarda soluklanmak için var."

"Ama bugün bizim evlilik yıl dönümümüz," diye devam etti yaşlı kadın. "'*Edward, bugün kesinlikle yürümek zorundayız,*' dedim."

"Yıl dönümüz kutlu olsun!" dedi Felicity. "Kaç yıldır evlisiniz?"

"Yetmiş iki. İlk bebeğimizi beklerken buraya taşındık. Tam sekiz çocuğumuz var," dedi yaşlı kadın gururla.

Felicity sırıttı. "Bu çok fazla yıl ve çok fazla bebek."

"Sen onu bir de bana sor," diye homurdandı Edward. Yine de karısının dizini hafifçe okşadı. "Kalçan nasıl, Clara?"

"Biraz paslanmış. Birkaç dakika dinleneceğim." Bakışları Felicity ve benim aramda yavaşça gezindi. "Siz ikiniz evli misiniz?"

"Hayır," dedim.

"Biz çok yakın iki arkadaşız," diye ekledi Felicity.

"Bu, bugünlerde en zoru," dedi Clara içini çekerek. "Özellikle de bir kadın için. Kızlarımın ve torunlarımın evlenmeden

önce yapılacaklar listesi vardı. Neredeyse bir mil uzunluğundaydı. Ancak aşkı bulmak da bir başarıdır. Tabii bu benim iki *cent* değerindeki görüşüm."

Edward bize baktı. "Her şey için iki *cent*'lik görüşü vardır."

"Ben doksan üç yaşındayım. Bir sürü *cent* biriktirdim," dedi karısı kızgın bir üslupla.

"Bence siz haklısınız." Felicity yaşlı kadına gülümsedi. "Aşkı bulmak *bir* başarıdır."

"Birbirine destek olmak kolay değildir." Clara konuşmaya devam etti. "İnsanlar bugünlerde düğünler için çok fazla yaygara koparıyorlar ki sanırım beyaz elbiseden ve evet dedikten sonra önlerinde uzun bir yolun olduğunu unutuyorlar. Tabii bu da benim iki *cent* değerindeki görüşüm."

"Ne demek istediğimi şimdi anladın mı?" dedi Edward fısıldarcasına.

"Bence en iyi evlilikler iki yakın arkadaşla yapılanlardır," dedi Clara. "Söylemeye çalıştığım şey buydu. Çünkü birbirinizi zaten çok iyi tanırsınız. Birbirinizle iyi anlaşıyorsunuzdur. Karşınızdaki kişiyle aranızda sadece *S-E-K-S* ilişkisi içinde olsaydınız, takdir etmeyeceğiniz şeyleri takdir ederdiniz."

Felicity gülmemeye çalıştı "Evet, ne demek istediğinizi anlıyorum."

"Tabii ikisine de sahip olabilirsen." Clara coşkuyla devam etti. "Bu her iki şeyi de bir arada yaşamaktır. Hem sevdiğin hem de güvendiğin o yakın arkadaşı bulduğunda o özellikle *S-E-K-S* konusunda iyiyse o zaman anlarsınız. Doğru değil mi, Eddie?"

"Doğru." Tekrar Clara'nın dizini okşadı.

"Çünkü biri zamanla solup gidebilir. Peki ya diğeri? Asla. Tabii bu benim iki *cent* değerindeki görüşüm."

Edward iç çekti.

"Teşekkürler," dedi Felicity. "Yıl dönümünüzü kutlarım."

***

Akşam, *Little Italy* sokağında boş boş dolaştık, pizza yedik, şarap içtik ve yeğenlerim için hediyelik eşyalar satın aldık.

Eğleniyorduk ama Felicity'nin normalden daha sessiz olduğunu fark ettim.

Yatağın örtüsünü kaldırıp çarşafların arasına süzülürken "Her şey yolunda mı?" diye sordum.

"Evet. Sadece yorgunum."

"*S-E-K-S* için fazla mı yorgunsun?" Onu yakınıma çektim.

Gülümsedi. "Hayır."

Yine de beni öpmedi. Bir bacağını kalçalarımın üzerine atmadı ya da ellerini karnımın üzerinde gezdirmedi.

"Hey." Yan tarafa dönüp başımı elime yaslayarak ona baktım. "Neler oluyor?"

Göğsümdeki tüylerle oynuyordu, bakışları parmaklarına odaklanmıştı. Yatağa gelmeden önce yüzüğünü taktığını fark ettim. "Durmadan o çifti düşünüp duruyorum. Yetmiş iki yıl."

"Bu çok uzun bir zaman."

"Senin ailen aklıma geliyor. Babam ve Frannie. Kız kardeşinle Neil. Hatta Winnie'yle Dex. Onlara bakınca sonsuza kadar birlikte olacaklarını söyleyebilirsin." Bana baktı. "Nasıl oluyor da bazı insanlar bu kadar şanslıyken diğerleri... olamıyor?"

"Sanırım hepimizin kaderi birbirinden farklı."

"Sanırım."

"Dinle. Kaderimiz bize yetmiş yıldan fazla süre ve sekiz çocuk getirmemiş olabilir ama o kadar da kötü değil."

Gülümsemeye çalıştı. "Hayır, değil."

Gerçek gülümsemesinin yüzüne geri dönmesini istiyordum. "Bunu her yıl yapmaya ne dersin?"

"Neyi yapmaya?"

"Dünyanın neresinde olursak olalım, bir hafta sonu New York'ta bir araya gelmeye. Seni özel uçakla aldıracağım, bir otel odası kiralayacağız. Lüks yerlerde yemek yiyeceğiz, gösterilere katılacağız. Alışverişe gideceğiz ya da daha da iyisi insanlardan uzak durup hiçbir şey yapmayacağız. Sadece... birlikte olalım. Tıpkı şimdiki gibi. Sen ve ben."

"Bu kulağa hoş geliyor." Yüzünde hâlâ gülümseme yoktu.

"Sen iyi olduğuna emin misin?"

"İyiyim."

Ona inanmamıştım. Bu yüzden ağzımla, ellerimle ve aletimle dikkatini dağıtmak için elimden geleni yaptım. Felicity'yi nasıl öpeceğimi, ona nasıl dokunacağımı, vücudunun altımda nasıl kavis çizeceğini gayet iyi biliyordum. Onu neyin nefessiz bırakacağını, iç çektireceğini, tekrar tekrar haykırtacağını biliyordum. Onu tam sınıra nasıl getireceğimi, nasıl geri çekeceğimi biliyordum, ne zaman sınıra yaklaşıp serbest bırakılmaya ihtiyacı olduğunu biliyordum. Tadını, kokusunu, içine derinlemesine hamle yaptığımda çıkardığı sesleri biliyordum. Onun içinde kendimi kaybederken tırnaklarının sırtımda gezinmesinin, ellerinin saçlarımda dolaşmasının, vücudunun benimkini sıkıca kavramasının nasıl bir his olduğunu biliyordum.

Hemen ardından uykuya daldık ama ertesi sabah başım bacaklarının arasındayken onu uyandırdım.

Çünkü her şeyin yakında biteceğini de biliyordum.

15. BÖLÜM

Felicity

Hutton'la New York seyahatimizden döndükten sonraki gün, Millie ve Winnie'yle Frannie'nin fırınında kahvaltı için buluştuk.

Cumartesi sabahları, *Plum&Honey* daima kalabalık olurdu. Yine de Winnie arkadaki masalardan birini hızla kapmayı başarabilmişti. Ben içeri girdiğimde bana çılgınca el salladı. Millie çoktan tezgâha geçmişti. Bir süre sonra elinde Frannie'nin hepimizin en sevdiği ikramlarla doldurduğu bir tabakla yanımıza gelip masaya oturdu. Win için *monkey bread**, Mills için yaban mersinli limonlu *muffin*, benim için de *pain au chocolat.***

Frannie'ye selam vermek üzere mutfağa gizlice sıvıştıktan sonra bir kahve siparişi verip yüzüğüme, *Met*'deki locaya ve elbisemin hikâyesine bayılan kız kardeşlerimin karşısına oturdum.

"Hayır! Sen ve kanlı burnun!" diye yakındı Winnie. "Elbise berbat hâlde mi?"

"Pek değil," dedim. "Zar zor görülen bir noktada var. Belki büyüteçle net görülebilir."

---

* Maymun ekmeği, Macaristan kökenli yumuşak hamur parçalarından oluşan, çatal ve bıçak gerektirmeden yenilebilen bir ekmek türü. -ç.n.

** Ortasında bitter çikolata bulunan, puf böreğine benzer dokuda, kruvasanla aynı hamurdan yapılan bir Fransız tatlısı. -ç.n

"Bir gün şık giyinirken diğer gün kendiniz için gündelik kıyafetler tercih etmeniz hoşuma gitti," dedi Millie.

Gülümsedim. "Benim de. İki gecede de çok eğlendik."

"Eğlendiğine eminim." Millie'nin kaşları kahve fincanının üzerinde havaya kalktı.

Winnie'nin kız kardeşlik radarlarını canlanırken gözleri Millie ve benim aramda gidip geliyordu. "O bakış da neyin nesi? Neyi kaçırdım?"

"Sadece Felicity'nin New York'ta güvenli kelimeyi kullanıp kullanmadığını merak ediyordum."

Winnie'nin ağzı şaşkınlıktan açık kaldı. "Aman Tanrım. Ne?"

"Bilmiyor muydun?" Millie sinsice gülümseyip sırıttı. "Hutton'ın sertlikten hoşlanan bir tarafı var."

Winnie'nin gözleri büyürken masanın karşısından bana dik dik baktı. "Böyle bir şeyi benden sakladığınıza inanmıyorum. Bana şimdi her şeyi anlatmanızı talep ediyorum."

Gözlerimi devirip gözlüğümü burnumun üzerine ittirdim. "Dinle. Ben sana Dex'le yatak odası maceralarınızı soruyor muyum?"

"Hayır. Ancak her şeyi anlatabilirim."

Kahkaha attım. "Peki. Ben böyle biri değilim. Bazı şeyler özeldir."

Kız kardeşlerim birbirine baktı. Winnie dilini çıkartırken Millie başparmağını olumsuz anlamında aşağıya eğdi.

"En azından küçük bir detay ver, lütfen?" Winnie ellerini birbirine kenetledi.

Heyecanlı bekleyiş yüzünden kahvemden bir yudum aldım. "Güvenli kelimem vardı. Gerçi sanırım doğru zamanda kullanmadım."

Millie bir kahkaha patlattı.

"Peki her ne yaptıysan, eğlenceli miydi?" diye sordu Winnie hevesle. "Yaptığı şeyden hoşlandın mı?

"Evet," dedim. "Çok ateşliydi. Bazı insanların bundan hoşlanmama sebeplerini anlayabiliyorum. Kesinlikle belli bir güven seviyesi gerektiriyor fakat iyi vakit geçirdik."

"Parti meselesine ikna oldu mu?" diye sordu Winnie. Gözlerinde endişe vardı.

"Winnie!" Millie onun dürttü. "Bunun sürpriz olması gerekiyordu."

"Of!" Winnie kolunu ovaladı. "Zaten öğrendi, tamam mı? Kelimeleri ağzımdan zorla aldı."

"Fazla kolay oldu." Gülümsedim. "Ama bana söylemene memnunum. Hutton'ın mutluluktan havalara uçtuğunu söyleyemem ama orada olacağız."

"Düğün tarihinden ne haber?" Winnie, Millie'ye baktı. "Herhangi bir gelişme var mı?"

"Ağustos sonunda pazar günü uygun bir gün var," dedi Millie bana imayla bakarken. "Şimdilik rezerve ettim."

"Teşekkürler, Millie," dedim. "Sana birkaç gün içinde geri dönüş yapacağıma söz veriyorum."

"Umarım öyle olur! Davetiyelerin gönderilmesi gerekiyor çünkü yalnızca bir ay kaldı." Winnie telefonunu kontrol etti. "Kahretsin. Gitmem gerek. Hallie ve Luna'yı saat on birde yüzme derslerinden alacağıma söz verdim. Yüzüğünü bir kez daha göster!"

Elimi kaldırıp Winnie'ye uzattım. İç çekmeden önce uzun uzun parmağıma baktı. "Bu gerçekten çok güzel. Senin adına çok mutluyum. Nedime elbiseleri hakkında ne zaman konuşacağız?"

"Şey... yakında konuşuruz."

"Harika!" Winnie ayağa kalkıp kalan son *muffin* parçalarını da ağzına tıkıştırdı. "Tamam, gidiyorum."

Millie'yle yalnız kalmıştık. Gözlerini üzerimde hissedebiliyordum. "Ne var?"

"Gerçek bir elbise? Gerçek bir yüzük?" Başını iki yana salladı. "Neler oluyor? Benimle dalga geçip geçmediğini merak etmeye başladım. Belki de düğününüz için tarihi not *almalıyım*."

"Elbiseyi almak zorunda kaldık çünkü burnum kanadığı için kirlendi," diye direttim. "Gerçek bir gelinliğe bile benzemiyor. Sadece parti elbisesi. Hatta onun parasını bile ödemeye çalıştım."

"Peki ya yüzük?"

"Yüzük sadece bir hediye," dedim karnımdaki rahatsız edici duyguları görmezden gelmeye çalışarak.

"Bir hediye demek." Millie bana göz kırptı. "*Tiffany*'den."

"Evet. Bak, biliyorum bu birazcık abartılı. Bunu Hutton'a da söyledim ama beni dinlemedi. Elmas yüzüklerin normalde hayatınızın geri kalanını birlikte geçirmek istediğiniz insanlar için olduğunu bildiğini ancak beni her zaman hayatında istediğini bildiğinden sorun olmadığını söyledi." Kahvemden bir yudum aldım. "Biz gerçekten evlenmiyoruz. Her şey yolunda."

"Her şey yolunda?"

"Her şey yolunda. Ben iyiyim." Fakat kahvemi masaya koyarken parmaklarım titriyordu.

Millie, bir süre titreyen parmaklarıma izledikten sonra gözlerime baktı. "İyi olduğunu sanmıyorum. Sorun ne?"

"Hiçbir şey." Fincanımı iki elimle kavrayarak kahvemi tekrar yudumladım. "Sadece bunların hepsi beni yordu. New York'ta fazla uyuyamadım. Dün gece de çalışmak zorunda kaldım."

Kız kardeşim tatlısında bir parça koparıp ağzına attı ve çiğnerken gözlerini üzerimden ayırmadı.

"Ne?" Dikkatle beni incelemesinden rahatsız olmuştum.

"Seni tanıyorum. Endişelenmene neden olan bir şeyler var. Huzursuzluktan yerinde duramıyorsun."

"Bu çok saçma." Sesimi umursamaz tutmaya çalıştım.

Gözlerini üzerimden ayırmadan çöreğinden başka bir ısırık daha aldı. "Hutton, seni sevdiğini ya da başka bir şey mi söyledi?"

"Hayır!" Sanki çok komik bir şey söylemiş gibi kahkaha attım. "Bizim aramızda yaşananlar tam olarak öyle değil. Bu gerçek bir ilişki ya da gerçek bir nişanlılık değil. Bu tamamen benim uydurduğum bir durum, hatırladın mı?"

Millie gözlerini devirdi. "Hatırlıyorum."

Tadına bakmadığım *pain au chocolat*'dan bir ısırık alıp pencereden dışarı baktım. Köşede bir kadın küçük bir çocuğu elinden tutmuş, karşıdan karşıya geçmeden önce sağına soluna bakıyordu. "Bunun dışarıdan gerçek gibi göründüğünü biliyorum. Çünkü Hutton'la birlikte eğlenceli vakit geçiriyoruz. Bu mesele yüzde yüz sahte. Biz birlikte değiliz."

"Eğer öyle diyorsan."

"Öyle diyorum." Başım dönüyordu ve zar zor nefes alıyordum. "Bu gerçek değil."

***

Ben iyiyim.

Sorun yok.

Her şey yolunda.

Günler akıp giderken bana iyi olup olmadığımı soran insanlara ve kendime bunları daha yüksek sesle söyledim. İçimdeki

derin boşluğun endişelenecek bir şey olmadığına kendimi ikna etmeye çalışıyordum.

Yüzüğü ve elbiseyi kabul etmemde ne sakınca vardı ki? Onlar sadece hediyeydi.

Cloverleigh Çiftliği'nde ayırtılmış bir düğün tarihi de vardı. Bu da gösterinin bir parçasıydı.

Evet, beni seven insanlara yalan söylüyordum ama bunun kimseye bir zararı yoktu.

İnternet, Hutton ve benim fotoğraflarımı yayınlamaya devam etme konusunda kararlıydı. Nasıl olduysa bir hain, mezunlar buluşmasındaki bir fotoğrafımızı bile ele geçirip basına sızdırmıştı. Bu arada bana, sanki önceden çok yakın arkadaşmışız gibi mesaj atıp sürekli buluşmak isteyen Mimi'den şüpheleniyordum. Saygın haber siteleri bile bu fotoğrafı *milyarderi kapan kasabalı güzel* başlıklarıyla yayınlamışlardı. Sorun değildi. Telefonu bırakıp uzaklaşmadan önce kendime birkaç boktan haber daha okumak için izin vermiştim. Mimi'nin mesajları geldiği anda hiç düşünmeden onları siliyordum. Şu an ihtiyacım olan son şey onun sesini duymaktı.

Böylece her geceyi Hutton'ın kollarında geçirdim. Her gece onunla uyudum ve her sabah onunla güne başladım. Umutsuzca her şeyin biteceği o günü düşünmemeye çalışıyordum. Her güzel şeyin bir sonu olmalıydı, öyle değil mi?

Kendimi tamamen işime verdim.

Yemek hizmetleri konusunda gelen pek çok soruyu yanıtladım. Sonbahar için yarım düzine yeni iş aldım. Yeni yemek tarifleri yarattım. Hutton'ın mutfağında, *instagram* sayfama mükemmel fotoğraflar çektim. Gelen bazı iş birliği tekliflerivle ilgili telefon görüşmeleri yaptım.

Hutton yaklaşan duruşmaya hazırlanırken ofisinden neredeyse hiç çıkmıyor, orada tek başına bolca zaman geçiriyordu.

Gerçi, New York dönüşü uçaktayken bu konuda beni uyarmıştı. "Özür dilerim," demişti. "Bu durum seni umursamıyormuşum ya da kendime fazla takıntılıymışım gibi görünebilir. Aslında öyle değil. Başıma böyle bir şey geldiğinde yalnızca o duruma odaklanırım. Hatta o kadar derin odaklanıyorum ki başka bir şey düşünemiyorum."

"Seni anlıyorum," demiştim. "Özür dilemene ya da benim için endişelenmene gerek yok. Sadece kendine odaklan."

Söylediklerini abartmıyordu çünkü döndükten sonraki hafta aynı evde olmamıza rağmen onu hiç görmemiştim. Gördüğüm zamanlarda da sessiz ve içine kapanıktı. Yine de her gece birbirimize sarılarak uyumadan önce akıl almaz şekilde *S-E-K-S* yapıyorduk. Hayatımda birçok yönden asla bu kadar mutlu olmamıştım.

Aynı zamanda en korktuğum dönemdi.

Bu da kendime fazlasıyla öfkelenmeme neden oluyordu. Çünkü yaşanacakları biliyordum. Bu yatak odama girip bir cadının aniden belireceğini hayal etmek gibi değildi. Gerçi kahrolası cadı oradaydı ve tam olarak ne zaman ortaya çıkacağını da biliyordum. Hutton'la aramızdaki bu şeyin bir son kullanma tarihi vardı.

Sonbahar dönemine aldığım her yemek işinde şöyle düşünüyordum. *Hutton o zamana dek gitmiş olacak.* Hemen ardından midem tepetaklak oluyor, nefesim kesiliyordu.

Buna rağmen her şey yolundaydı. Ben iyiydim.

Ta ki sesli mesajlara kadar.

Sesli mesajların ilki pazar günü geldi. Onu dinlemek için tam üç gün bekledim. En sonunda dinlemeye karar verdiğimde marketin otoparkındaydım.

"Felicity, tatlım, ben annen. Büyük haberi duydum! Önce buna inanamadım çünkü bu pek senlik gibi durmuyordu. Ancak

birlikte fotoğraflarınızı gördüm. Birlikte çok tatlı görünmüyor musunuz? Vay canına, bir milyarder ha. Bu gerçekten önemli bir şey. Eminim baban da bu konu hakkında çok mutludur. Bir daha asla para konusunda endişelenmek zorunda kalmayacak, değil mi?" Kibarlıktan yoksun bir kahkaha atmıştı. *"Her neyse seninle konuşmak için sabırsızlanıyorum. Ara beni. Uzun zaman oldu."*

Sesli mesajın sonuna geldiğimde öfkeden deliye dönmüştüm. *Benlik gibi durmuyor muydu?* Babam *paradan* dolayı mutlu muydu? *Uzun* zaman mı olmuştu?

"Yeterince uzun değil, hadi şunu biraz daha uzatalım," dedim aksi şekilde ve mesajı sildim.

O gece yatmaya hazırlandığım sırada Hutton bana sorunun ne olduğunu sordu.

"Hiçbir şey," dedim göz göze gelmekten kaçınarak. Aradığım bir şey olmamasına rağmen şifonyeri açtım ve karıştırmaya başladım.

"Bu gece oldukça sessizsin. Aslında tüm hafta boyunca böleydin."

"Öyle miyim? Üzgünüm." Çekmeceyi kapattım ve gözlüğümü çıkartıp gözlerimi ovuşturdum. "Sadece yorgunum sanırım."

"Hey." Yanıma gelerek beni şu dünyada kendimi en güvende hissettiğim yer olan kollarına aldı. "Konuş benimle. Biliyorum, son zamanlarda iş yüzünden biraz uzaklaştım ama senin için hâlâ buradayım."

Kollarımı beline dolayıp yanağımı çıplak göğsüne yasladım. Carla'dan gelen sesli mesaj dilimin ucuna geldi ancak geri yuttum. Hutton'ın endişelenmesi gereken zaten pek çok şey vardı. Duruşmada ifade vermesine yalnızca bir hafta kalmıştı. Hayatına daha fazla stres eklemeyi reddettim. "Bir şey yok. Yemin ederim."

Annem bir önceki mesajın ardından, hafta sonu iki sesli mesaj daha bıraktı. Onu geri aramadığımdan bana sitem edip hâlâ annem olduğunu hatırlatıyor, düğünüm yüzünden aşırı heyecanlanıyormuş gibi numara yapıyordu. "*Gerçek bir milyarderle tanışmayı merakla bekliyorum.*" demişti. "*Ayrıca o kaya parçasını yakından görmeyi sabırsızlıkla bekliyorum. Gerçekten dev gibi görünüyor. Bu arada şehir dışından gelen konukların kaliteli bir yerde kalması için para ödüyor mu?*"

İki mesajı da dinler dinlemez silmiştim. Hatta dinlediğim için kendime kızıyordum.

Pazartesi akşamı Winnie, Ellie, birlikte Abelard Bağları'nda planladıkları şarap tadımına vejetaryen bir menü oluşturmamı istedi. Kafamın dağılması için bir uğraş çıkmasına sevinmiştim. Akşamı Winnie'nin evinde geçirdim. Hutton geç vakitlere kadar çalışacağını söylemişti. Ben de bu yüzden Winnie'nin evinde oyalandım. Dex'le hiç çaba sarfetmeden iletişim kurabilmelerine imrenmiştim. Biriyle sonsuza kadar birlikte olacağınızı bilmek, bundan emin olmak acaba nasıl bir şeydi?

Saat dokuz gibi oradan çıktım. Tam direksiyonun başına geçtiğim sırada telefonum çaldı. Hemen cevaplamadan önce arayan numarayı kontrol etmem gerekirdi. Ne var ki, artık çok geçti.

"Alo?"

"Sonunda," dedi Carla. Kelimeleri yayarak konuşuyordu. "Sana ne zaman ulaşacağımı merak ediyordum."

Siktir. Gözlerimi kapatırken dudaklarımı birbirine bastırdım. "Ne istiyorsun?"

"Konuşmak istiyorum."

"Ne hakkında?"

"Hayat hakkında." Kafası güzelmiş gibi bir kahkaha patlattı. "Düğün meselesi hakkında. Neden evlenmek istiyorsun ki? Daha çok gençsin."

"Kaç yaşında olduğumu biliyor musun?"

"Kabalık etme," dedi sert bir sesle. "Ben hâlâ senin annenim."

"Buna ne zaman karar verdin?"

"Hey. Ben burada sana iyilik yapmaya çalışıyorum. Para isteğini anlayabiliyorum ama evlilik sözleşmesi imzaladığından emin ol. Seni terk ettiğinde kendini güvence altına almış olursun."

Kanım öfkeden kaymaya başladı. "Evlilik sözleşmesine ihtiyacım yok."

"Evet, var," derken kelimeleri geveliyordu. "Her şeyin yolunda gideceğini mi sanıyorsun? Sonsuza kadar mutlu ve âşık kalacağınızı... öyle olmayacak. Güzel günler uzun sürmez. Tıpkı babanın bana yaptığı gibi sana tutamayacağı sözler verecek."

"Sakın babamı bu işe karıştırma," dedim öfkeden deliye dönmüş bir hâlde. "Hayatım boyunca bana verdiği hiçbir sözden dönmedi. Eminim sana da verdiği sözleri tutmuştur!"

"*Beni seveceğine* söz verdi ama onun yerine beni kendinden uzaklaştırdı. Çocuklarımı benden aldı," diyerek babamı suçladı.

"Ayrılmak senin seçimindi," diye karşılık verdim. "Babama ihanet ettin. Millie'ye, Winnie'ye ve bana ihanet ettin."

Kahkahası tekrar kulağımda çınladı. "Neyden bahsettiğinin farkında değilsin. *Hiçbir şey* bilmiyorsun."

"Yeteri kadarını biliyorum." Suratına kapatıp numarasını engelledim ve telefonu yan koltuğa fırlattım.

Ağlamayacağım. Paramparça olmayacağım. Üzerimde böyle bir gücü olmasına izin vermeyeceğim.

Ancak ellerimi yüzüme kapayarak hıçkıra hıçkıra ağlamamın sebebi yalnızca annemin beni araması değildi. Yaşanan her şeydi. Aileme yalan söylemek, Hutton'ı kaybetme korkusu,

hislerimin çaresizliği, aşkı bulan herkesi kıskanma ve bu işin sonunda kalbimin tek parça kalmasından şüphe etmek...

Ne yapacaktım ben?

***

İçeri girdiğimde Hutton hâlâ mutfak masasında oturmuş, çalışıyordu. "Selam," dedi bana yorgun bir gülümsemeyle.

İçimden, ona doğru koşup yüzümü geniş ve sıcacık göğsüne gömdükten sonra ben hüngür hüngür ağlarken bana sarılmasına izin vermek geliyordu. Buna rağmen kendimi dizginledim. Teselli bulmak için ona bağımlı olmazdım. Dağılıp paramparça olduğumda beni toparlamak için daima yanımda olmayacaktı.

"Hemen dönerim." Anahtarlarımı ve çantamı yere bırakıp yatak odasına doğru ilerledim. Banyoya girerek kapıyı arkamdan kapattım ve makyaj masasına dayandım. Aynadaki yansımamla göz göze geldim. *Nefes al. Nefes ver. Nefes al. Nefes ver.*

Üst çekmeceyi açtım ve makası bulmak için tamamen karıştırdım. Sonra ikinci. Ardından da üçüncü çekmece.

Sonunda bulmuştum.

Makası çekmeceden çıkarttım. Tam saçlarımı kesmeye başlayacağım sırada parmağımdaki yüzük gözüme çarptı.

Tereddüt ettim.

Arkamdaki kapının çaldığını duydum.

"Felicity?"

Utanarak makası yerine koyup çekmeceyi sertçe kapattım.

Kapı açıldı. "Felicity."

Arkamı döndüm ve ellerimi makyaj masasına dayadım. "Ne?"

"Ne yapıyorsun?"

"Hiçbir şey." Dudağımı ısırdım.

Arkamda duran lavaboya baktı. "Saçlarını mı kesiyordun?"

Başımı hayır anlamında iki yana salladım. Durdum. Bu sefer başımla onayladım.

Ardından gözyaşlarına boğuldum.

Hutton hiçbir şey söylemeden yanıma geldi ve kollarıyla beni kendine çekti. Bana sıkıca sarılıp sırtımı okşadı. Göğsünde hıçkırıklarla ağlamama izin verdi. Birkaç dakika sonra uzanıp bir peçete aldı. "Bana neler olduğunu anlatmak ister misin?"

"Hayır." Bana uzattığı mendili alarak burnumu sildim.

"Neden?"

"Çünkü fazlasıyla meşgulsün. İşlerine odaklanman gerekiyor, benim saçmalıklarıma değil. Bu anlaşmanın tek amacı, rahat bir şekilde çalışman için alana ihtiyaç duymandı. Sana yük olmak istemiyorum."

"Sen yük değilsin. Birimiz arkadaşa ihtiyaç duyduğunda diğerinin yanında olacağına dair verdiğimiz sözü hatırlatmama gerek yok diye düşünüyorum? Evet, kodu kullanmadığını biliyorum ama burada yarasa sinyali olduğunu seziyorum?" Arkama baktı. "O makasın bir yardım çağrısı olduğunu düşünüyorum. Şimdi konuş bakalım."

Bir peçete daha aldım. "Annem aradı."

"Ah."

Yüzümü silerken onun bana bıraktığı mesajları, damarıma basmayı nasıl başardığını, bana bunları yapmasına izin verdiğimden dolayı kendime ne kadar kızdığımı anlattım. "Bunca zaman sonra," dedim öfkeyle kutudan bir mendil daha çekerek. "Nasıl hâlâ böyle bir güce sahip olabilir?"

"Çünkü o senin annen ve yaptığı her şey üzerinde bir iz bıraktı."

"Artık ona ihtiyacım yok. Onu sevmiyorum bile." Hıçkırıklarımın ağzımdan kaçmaması için kendimi tuttum. "Onun ne söylediği neden bu kadar önemli olsun ki?"

"Belki de ona ihtiyacın olup olmadığı ya da onu sevip sevmemenin önemi yoktur. Belki de içten içe onun senin annen olduğunu, seni sevmesi ve koruması gerektiğini ama bunun yerine sana zarar verdiğini bilmen kafanı karıştırmaya yetiyordur."

"Evet." İçimi çekerek nefes aldım. "Sanırım."

"Belki de kız kardeşimle konuşmalısın," dedi. "Sana başka birini de önerebilir. Her ne kadar baş ağrıtma konusunda uzman olsam da terapist değilim."

Bu beni gerçekten gülümsetmişti. "Bak sen şuna. Beni kendi reddettiği terapiye teşvik etmekle uğraşıyor."

Omuz silkti. "Benim sorunlarımı çözmemiş olması, senin sorunlarını da çözemeyeceği anlamına gelmez. Benim sorunlarım, kendi hatalarım yüzünden. Senin sorunlarınsa sana yapılanlar yüzünden. Eminim iyi bir terapist bunu aşmana yardımcı olabilir."

"Belki de. Yine de öz annenin seni istemediği ya da seni yeterince sevmediği gerçeğiyle nasıl başa çıkabilirsin? Sanki kafamın içinde susturamadığım aptal bir ses var."

Hutton beni tekrar kendine çekti. "Keşke sana verebileceğim güzel bir cevabım olsaydı. Ben de kendi kafamdaki sesleri susturamıyorum."

Bana sarılması her yönden beni rahatlatmıştı. Giysilerinin altındaki sert vücut, temiz erkeksi koku, teninin sıcaklığı. "Beni banyoya kadar takip ettiğin için teşekkür ederim. Sanırım yanımda olmana ihtiyacım vardı."

"Bana ihtiyacın olması hoşuma gidiyor." Bir an sessizleşti ve o derin sessizlikte yutkunduğunu duydum. "Keşke her şey farklı olsaydı."

"Nasıl farklı olsaydı?"

"Her açıdan." Duraksadı: "Keşke, kaybettiğimi düşündüğüm sihirli güçlerimi geri alabilseydim."

Gülümsedim "Onlar olmadan da yeterince sihirlisin."

"Peki benden ne dilerdin?"

Sana seni seviyorum diyebilecek cesaretimin olmasını dilerdim. Bunun için mükemmel ya da büyülü bir olmana ihtiyacım yok. Sadece benimle kalmana ihtiyacım var.

Ne var ki, bu gece kalbimde zaten bir yara açılmıştı. Bu çok riskliydi. New York'ta sonsuza kadar sürecek olan bir mutluluktan bahsettiğimizde Hutton bana umut verecek hiçbir şey söylememişti. Yılda bir defa New York'ta buluşmayı teklif etmişti. Bana hayatından, zamanından, hatta belki de kalbinden bir parça sunmuştu. Fakat tamamı değildi.

Daha önce hiç kimsenin kalbinin tamamını istememiştim. Hutton'ın kalbini nasıl isteyeceğimi bilmiyordum. Yıllarca korkarak, kaçarak, aşkın kaybedilen bir oyun olduğuna kendimi inandırarak zaman geçirmiştim.

Bütün bunlar yerine, "Biraz dondurma, köpük banyosu ve bir orgazm diliyorum. Muhtemelen tam da bu sırayla," dedim.

Gülümsedi. Büyük ihtimalle rahatlamıştı. "İşte bunu yapabilirim."

16. BÖLÜM

Hutton

New York'tan döndüğümüzden beri doğru düzgün uyuyamıyordum.

Huzursuzluğumu yaklaşan duruşmaya, insanlar gözünü dikip bana bakarken konuşmam konusundaki kaygılarıma, Wade'e olan kızgınlığıma, işlerin berbat olacağına ve sadece *HFX*'in değil, bana olan güvenin de yerle bir olacağına dair korkularıma bağlamak kolaydı. Ardından tüm servetimi kaybedecek, bütün kripto para endüstrisini bir günde batıran o adam olarak tarihe geçecektim.

Bu gerçekten fazlaydı.

Fakat bundan daha fazlası da vardı.

Kaygılarımın yüzeyinin altında, Felicity'yle olan ilişkimde yanlış yola döndüğüme dair içimi kemiren bir huzursuzluk vardı. Her şeyin çığırından çıkıp bu raddeye gelmesi hangi noktadan sonra olmuştu bir türlü kestiremiyordum. Sadece işlerin yolunda gitmediğini hissediyordum. Uykuya dalmayı başarabildiğim nadir zamanlarda bir fırtınaya yakalanıp sele sürüklendiğimi ve suların etrafımda yükseldiğini görüyordum. Bir yerlerden Felicity'nin sesi geliyordu. Ancak onu göremiyordum.

Kâbuslarımdan ter içinde kalmış hâlde titreyerek uyanıyordum. Gördüklerime bir anlam veremiyordum. Acaba sel, kont-

rolüm dışında gelişen şeylerde duyduğum korkuyu mu simgeliyordu?

Ne var ki, işler kontrolden çıkmamıştı. Her şeyi çok dikkatli bir şekilde planlamıştık. Bir planımız vardı ve bu son derece mantıklıydı. Bir zaman akışımız, çıkış stratejimiz vardı. Hiçbir şeye hazırlıksız yakalanmayacaktık.

Kimse reddedilmeyecekti. Kimse incinmeyecekti. Güzel noktası da buydu. Arkadaş kalmaya devam edecektik.

Ben... planladığımız çıkış stratejisini kullanmak istemiyordum.

Felicity'ye doyamamıştım. Onunla birlikteyken içime dolan hislere doyamamıştım. Ona hiç kimseye gösteremediğim yönlerimi göstermiştim. Felicity de beni olduğum gibi kabul etmişti.

Fakat aptal değildim. Bu gerçek ilişkinin, uzak mesafenin getirdiği baskı eklenince değişeceğini biliyordum. Birlikteyken bu kadar harika olmamızın nedeni her şeyin eğlence amaçlı olmasıydı. Bir sırrımız vardı, bu sırrın içinde yaşıyorduk. Bu sır bizi dünyayla karşı karşıya getiriyordu, ikimizi değil. Eğer her şey gerçek olsaydı, gerçek birer sevgili olsaydık, Felicity benim saçmalıklarımdan bıkacaktı. Benimle uğraşmayı ve beni sakinleştirmek için yaptığı o küçük cadı şapkasını yapmayacaktı. Ben konuşurken gözlerini devirecek, derin nefesler alıp verecek ve benim uğraşmaya değmeyen bir insan olduğumu düşünecekti. Bunu daha önce de yaşamıştım.

Saçmalıyorsun.

Bencillik yapmayı bırak.

Kendini bu kadar önemsemeyi kes.

Felicity bana bir daha aynı şekilde bakmazdı. Bunun düşüncesine bile tahammül edemiyordum.

Peki diğer seçenekler neydi? Onu bir daha asla kollarımda tutamamak? Bir daha asla onu öpememek? Tadına bakamamak?

İçinde hareket etmenin o inanılmaz hazzını, bedenini benimkine bastırmasını bir daha asla hissedememek?

Sikeyim. Felicity'den vazgeçemezdim. Henüz olmazdı.

Fakat zamanımız daralıyordu. Bugün pazartesiydi. Çarşamba günü Washington'a gidecek, cuma günü de geri dönecektim. Pazar günü partimiz vardı. Ardından ayrılmak, birbirimizden kopmak ve ayrı yollara gitmek için iki haftamız kalacaktı. Tabii ben başka bir yol bulmadığım sürece.

Saatler ilerledikçe yatakta dönüp duruyordum.

Şafağın sökmesine yakın aklıma bir çözüm geldi.

***

Koşudan döndüğümde Felicity hâlâ uyuyordu. Duş alıp temiz kıyafetler giydikten sonra yatağın ayakucuna oturarak bir süre onu izledim. Çok sevimliydi. Uyurken bir çocuğun oyuncak ayısına sarılması gibi yastığa sarılıyordu. Yastığı kıskanmıştım. Keşke onun yanına kıvrılmak için vaktim olsaydı.

Bunun yerine uzanıp yanağına bir öpücük kondurdum.

Gözleri açıldı ve dudağı bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Selam."

"Selam. Çocuklarla biraz vakit geçirmek için kız kardeşimin evine gidiyorum. Gelmek ister misin? Eğer istersen hazırlanmanı bekleyebilirim."

"Gelemem." Yatağın içinde doğrulurken yastığı göğsüne bastırdı. "Bir sürü işim var. Ayrıca bu gece Etoile'de çalışmam gerekiyor."

"Pekâlâ." Yatağın kenarında oyalanırken aklıma gelen fikri onunla paylaşmayı merakla bekliyordum. "Biraz düşündüm."

"Ne hakkında?"

"Ağustos'un on beşine kadar burayı boşaltmam gerekiyor."

Derin bir nefes alıp başını salladı. "Biliyorum. Sorun yok. Evime geri taşınacağım."

"Neden başka bir yer kiralamıyorum?"

"Başka bir yer mi kiralayacaksın?" Sanki bulanık görüşü, duymasına da engelmiş gibi gözlüğüne uzanarak onu taktı.

"Şey... evet. Böylece ben San Francisco'ya gittiğimde ailenin yanına dönmek zorunda kalmazsın."

"Sen bu yeni yerde yaşamayacak mısın? Sadece benim için kiralayacaksın, öyle mi?"

"Eh, ziyarete geldiğimde kalacak yerim olmuş olacak." Gülümsedim. Problem çözülmüştü. "Mutfağı istediğin her şeyle doldurabilirsin. Buraya aldığım ne varsa onları alıp yeni yere götürebilirsin."

Başını hayır anlamında sağa sola salladı. "Bu hiç mantıklı değil, Hutton. Partiden sonra ayrılmamız gerekiyor, unuttun mu?"

"Ben de tam bunu düşünüyorum." Derin bir nefes aldım. "Belki de bir şeylere *bütünüyle* ara vermek zorunda değilizdir. Belki de sadece evlenmemeye karar verdiğimizi ama hâlâ birlikte olduğumuzu söyleriz."

"Birlikte olacağız fakat sen San Francisco'da yaşayacaksın. Ben de burada kalacağım, öyle mi?"

Sağ gözümün arkasına hafif bir ağrının girdiğini hissettim. "Biliyorum, kusursuz bir plan değil. Ancak hiçbir şey olmamasından iyi, değil mi?"

Bakışları elinde tuttuğu yastığın üzerine döndü. "Hiçbir şey olmamasından iyi. Doğru."

"Belki bunu sonra konuşmalıyız," dedim. "Şimdi uyku sersemisin. Üstelik seni bu konuda biraz hazırlıksız yakaladım sayılır."

"Hayır dememe yetecek kadar uyanığım."

"Ne?"

Felicity başını kaldırdı. "Hayır. Benim için başka bir yer kiralamanı istemiyorum. Birlikteymişiz gibi görünüp aslında asla birlikte olmamak da istemiyorum."

"O hâlde benden tamamen ayrılmayı mı tercih ediyorsun?"

"Hayır ama..."

"Çünkü seçenekler bunlar." Umduğumdan daha sinirli bir şekilde konuşmaya devam ettim. Neden planımın kusursuz olduğunu fark etmiyordu? Benden daha ne istiyordu?

"Seçenekler bunlar mı? Bir şey ya da hiçbir şey?"

"Evet."

Başını yavaşça salladı. "O zaman sanırım... hiçbir şey."

"Felicity, hadi ama. Bunu konuşmuştuk." Ağırlığımı bir ayağımdan diğerine kaydırdım. "Sana sunduğum teklifler konusunda asla ikiyüzlü davranmadım."

"Biliyorum." Sesi çatladı. "Sana dürüst davranacağım. Teklif ettiğin şey benim gözümde yeterli değil, üzgünüm."

"Anlaşmıştık," dedim öfkeyle. "Yüzme bilmediğin hâlde derinlere dalmanın aptallık olduğu konusunda anlaşmıştık."

"Ben derinlere dalmadım, Hutton. Ben *düştüm*."

Sarf ettiği sözler bıçak gibi kalbime saplandı ama duygularımı maskeleme konusunda profesyoneldim. "Sana veremeyeceğim bir şeyi istiyorsun."

"Ben hiçbir şey istemiyorum." Gözlüğünün altından gözlerini sildi. "Biliyor musun, yıllarımı tam da bu durumdan korkarak geçirdim. Reddedilmemek için kalbimi hep korudum."

"Felicity dur." Gözyaşlarına ya da o yaşların nedeninin ben olduğum gerçeğine dayanamıyordum.

"Çok zeki olduğumu sanıyordum," dedi. "Yine de hâlâ buradayım. İstediğim şeyi dile getiremesem bile hak ettiğimden daha azına razı olmayacağım."

Buna karşılık ne demem gerekiyordu ki? Ben de onun hak ettiğinden daha azına razı olmasını istemiyordum fakat ona bunu veremezdim. Ya hep ya hiç olması konusunda diretiyordu ve benim her şeyim, ona asla yetmeyecekti.

Cesur olup korkularımı ona itiraf etmek yerine öfkeyle yatak odasından çıktım. Birkaç dakika sonra ön kapıdan fırladım ve kapıyı arkamdan sertçe çarparak kapattım.

Benim önerim gayet iyiydi. *Siktir!* Böylece bir ilişkiyi yürütme baskısı olmadan birbirimizi görmeye devam edebilirdik. İlişki istemediğimi ona açıkça belirtmiştim. Buna ihtiyacım yoktu. Bununla başa çıkamazdım.

Felicity'nin bunu isteyebileceği aklımın ucundan bile geçmemişti. Belli ki onu yanlış değerlendirmiştim. İşaretleri ilk kez yanlış okumuyordum.

Arabamı çalıştırıp vitesi ileri attım ve garaj yolundan çok hızlı bir şekilde aşağı indim.

Aman Tanrım. Ben de en az Wade kadar kötüydüm. Olmadığım biri gibi davranmaya çalışıyordum.

Lanet plana sadık kalmam gerekirdi.

17. BÖLÜM

Felicity

Hiçbir şey olmamasından iyidir.

Ön kapının kapanma sesini duyduğum anda gözyaşlarımı tutamadım. Bu çok aptalcaydı, her şey tamamen sahte olmamasına rağmen bir gün bunun biteceğini biliyordum. Artık gecenin bir yarısı çirkin bir gerçekle gafil avlanan çocuk değildim. Kimse bana yalan söylememişti. Kimse bana bir şeyler için söz vermemişti.

Hiçbir şey olmamasından iyidir? Kasabayı ziyarete geldiğinde onun kız arkadaşı olmak? Hutton'ın parasını ödediği evde tek başına yaşamak? Bu da neyin nesiydi böyle?

Yatağa devrildim ve yastığıma yüzümü gömüp hıçkırarak ağladım. Bu benim hatamdı.

Bana en başından beri ilişkiler konusunda berbat olduğunu, ilişki istemediğini söylemişti. Bana asla yalnız olmadığını söylemişti. Bana, koca ya da baba olacak mizaca sahip olmadığını söylemişti. Bunlar bir gün sahip olmayı umduğum şeyler olduğuna göre ona âşık olup olmamamın gerçekten önemi var mıydı?

Hutton neyse o olmuştu. Ben de her zaman onun başka biri olmamasını istediğimi söylemiştim.

New York'ta bana resmen, "*Ben kendi yolumda ilerliyorum ve değişmeyeceğim. Beni kabul et ya da terk et,*" demişti.

Ben de onu her zaman kabul edeceğimi söylemiştim. Fikrimi değiştirmem adil olmazdı.

Bu haftayı ve partiyi atlattıktan sonra ayrılmak zorunda kalacaktık.

Kalbim zaten yeterince kırıktı.

***

Sonunda yataktan kendimi sürükleyerek zorla çıkardım ve telefonumu kontrol ettim. Gördüğüm ilk şey Mimi'den gelen başka bir mesajdı.

Hey, mesajlarımı alıp almadığından emin değilim ama gerçekten konuşmaya ihtiyacım var. İnan bana, beni yok saymayı göze alamazsın.

Tiksinerek mesajı silip kendime kahve yapmaya gittim. Muhtemelen sosyal medyadaki takipçi sayımı artırmam için bana ipuçları vermek istiyordu. Gerçi artık benim takipçi sayım onunkinden çok daha fazlaydı. Belki de saç ve makyaj önerisi vermek istiyordu. Merak ettiği yüzüğüme yakından bakmak istiyor da olabilirdi. Düğünüm hakkında daha fazla ayrıntı için peşime düşmüştü.

Kendimi işle oyaladım. Bazı fotoğrafları düzenledim, gönderi taslakları hazırladım, e-postaları yanıtladım, sosyal medyadaki yorumlara cevap verdim. *Samimi Sevgili* uygulamasındaki bir yıldızlı yorum -Tanrı'ya şükürler olsun- sonunda kaldırılmıştı. Yerine yeni ve güzel yorumlar yapılması için sabırsızla-

nıyordum. Ajandamı kontrol ettim, gelecek yemek işlerine ve Etoile'deki mesailerime göz attım.

Nişan partisinin tarihi kırmızı daire içindeydi.

Takvim gözyaşlarım yüzünden bulanıklaştığında masamdan kalkıp spor kıyafetlerimi giydim ve Hutton'ın evinin etrafını çevreleyen ormanda yürüyüşe çıktım. Geri döndüğümde verandaya bir havlu sererek güneş ışığının altında biraz yoga ve esneme hareketleri yaptım. Derin nefesler eşliğinde kendime hâlâ bir planım olduğunu hatırlattım. Hâlâ ulaşmak istediğim hedefler vardı. Hâlâ hayal kuruyordum. Hutton'ın gidiyor olması, onu tekrar göremeyeceğim anlamına gelmiyordu. Aramıza biraz zaman ve mesafe girerse, belki çatırdayan arkadaşlığımızı onarabilirdik.

Ancak bir başkası için bu şekilde hissedebilir miydim?

Gözyaşlarım beni bir kez daha yüzümü işgal etmekle tehdit ettiğinde kalkıp duş aldım. Ardından havluya sarındım ve iş için bir şeyler giymek üzere dolaba yöneldim. Tam o sırada *Cosette Lavigne*'nin elbise çantası gözüme ilişti.

Dayanamayıp çantanın fermuarını açtım ve içinden muhteşem beyaz elbiseyi çıkardım. Büzgülü bol eteğini, *V* kesim yakasını, bombeli kollarını inceledim. Hutton'ın bunun ne olduğunu sorduğu anı hatırlayınca kahkaham hıçkırığa dönüştü.

Elbiseyi yerine asar asmaz dönerek banyoya yöneldim. Makası çekmeceden çıkarttım.

Ve bu defa kestim.

***

Bir saat sonra Millie'nin ön kapısını çaldım.

Kapıyı açtığında şoka girdi. "Aman Tanrım, hayır. Daha fazla kâkül."

Başımı sallarken ağlamaya başladım. Beni hızla eve sokup kollarını boynuma doladı. "Şşt, sorun yok. Biraz fazla olmuş ama en azından eşit... gibiler. Arka kısımlardan da kestin mi?"

"Hayır," dedim hıçkırıklarımın arasından. "İlk defa kendimi durdurabildim."

"Aferin kızıma." Beni bırakıp geri çekildi. Ellerini omuzlarıma koyarak siyah pantolonumu ve beyaz şef ceketimi inceledi. "Çay ya da limonata içmeye vaktin var mı?"

"Evet, teşekkür ederim." Onu mutfağa kadar takip ettim. Millie bize limonata doldurup taze çilekleri ayıkladığı sırada mutfak masasında oturdum. Muffin ile Molasses ayaklarıma dolandılar ve Muffin kucağıma atladı.

"Al bakalım." Millie önüme bir bardak limonatayla bir kâse meyve koydu. "Şarap ya da daha sert bir şeyler açardım ama üzerindeki kıyafetten anladığım kadarıyla çalışman gerekiyor. Üstelik içimden bir ses şişeyi hızla bitireceğimizi söyledi."

"Evet, limonatayla devam etsem daha iyi olur."

Tezgâhtan bardağını alıp yanımdaki sandalyeye oturdu. "Eee, neler oldu?"

Soğukkanlılığımı korumaya çalışarak, "Hutton'la ilgili durum," diyerek konuşmaya başladım. "Sanırım gerçeğe dönüşmüş olabilir."

Sanki *ben sana söylemiştim* demek istemiyor gibi dudaklarını birbirine bastırdı.

"Bu gerçek olarak başlamadı," dedim kendimi savunurcasına. "Hepsi oyundu. Benim Mimi Pepper Peabody'nin önünde küçük düşmemek için kendimi kurtarmamın ve Hutton'ın da annesini, yakasından düşürmesinin bir yoluydu. Ayrıca, babam ve Frannie'nin evinden taşınmam gerekiyordu."

"Biliyorsun ki hem Winnie hem de ben sana bizim yanımıza taşınabileceğini söylemiştik," diye belirtti Millie.

"Mesele bu değil, Millie," dedim kızgın bir şekilde.

"Elbette değil, üzgünüm. Devam et, lütfen."

Derin bir nefes aldım. "New York'a gidene kadar her şey yolundaydı. Orada... kafam karışmaya başladı."

"Neden olduğunu tahmin etmek zor değil." Limonatasından bir yudum alırken mırıldandı.

"Ben... kapılıp gittim." Ellerimi bir otobüsün tekerlekleri gibi yuvarladım. "Fantezi kasırgasına kendimi kaptırdım. Kafan bulutları aşıp göğün en üst katmanında gezerken ayaklarının yere basması çok zor, biliyor musun? Hiçbir zaman bir prenses olmak isteyen bir kız olmadım ama Hutton kendimi o kadar güzel ve o kadar özel hissettirdi ki."

"Zaten öylesin, Felicity." Mimi'nin sesi kararlıydı." Bundan en ufak bir şüphen dahi olmasın."

Boğazım çok acıyordu, düğümlenmişti. "Ne yapacağımı bilmiyorum, Millie. Hutton kendimi bu kadar yakın hissettiğim tek erkek. Bu dünyada beni anlayan, en iyi ve en kötü hâlimle gören, zihnimin çılgınca işlediği anların tanığı olup beni yargılamayan tek adam."

Millie arkasına yaslanarak yarısı ısırılmış çilek hâlâ elindeyken kollarını kafasının üzerine koydu. "Ağzından çıkanları kulağın duyuyor mu? Ne söylediğinin farkında mısın? *Bir adam*, yalnızca *tek bir adamdan* bahsediyorsun? Sen Hutton'a âşıksın."

"Şşt!" Ellerimi Millie'nin yüzüne doğru havada duran bir lekeyi siliyormuş gibi salladım. "Bunu *söyleme!*"

"Neden? Son birkaç haftadır bu mutfakta oturup yaptığımız konuşmalarda şimdiye kadar söylenmiş en mantıklı şeyin bu olduğunu düşünüyorum. Yaptığınız bu sahte nişanlılık numarası, tamamen delilik. Birbirinize âşıksınız. Birlikte mükemmelsiniz. İnsanların tüm bu saçma hikâyeyi yutmalarının tek nedeni, iki-

nizin birbiriniz için yaratıldığını düşünmeleri." Başını iki yana salladı. "Bak, aşka karşı tuhaf bir alerjin olduğunu biliyorum. Bunun nedenini hiçbir zaman anlayamadım ama artık bunu aşmanın vakti geldi, Felicity."

Birkaç dakika boyunca bakışlarımı üzerine diktim. "Aşka olan alerjimin sebebini bilmek ister misin? Sana bunu anlatacağım."

Limonatasını kafasına dikip bardağını masaya koydu. "Evet, lütfen."

Muffin kucağımda mırıldanıyordu. Yirmi yılı aşkın süredir içimde tuttuğum sırrı nihayet açıklarken, sarılabileceğim yumuşak ve sıcak bir şeyin kucağımda olmasına minnettardım. "Ben altı yaşındayken annemin babama gideceğini söylediği gece yaptıkları kavgayı gizlice dinledim. Annem, bizi hiçbir zaman istemediğini söyledi."

Millie'nin ağzı açık kaldı. "Aman Tanrım."

"Duyduklarım yalnızca bunlarla sınırlı değildi." Sakinliğimi koruyup sesimi aynı tonda tutmaya gayret ederek, o geceye dair hatırladığım şeyleri tüm ayrıntılarıyla Millie'ye anlattım. "Sonra da bizi terk etti."

Millie'nin yüzüne acı dolu bir ifade yayılmış, gözleri dolmuştu. "Neden duyduklarını daha önce anlatmadın? Bana ya da babama?"

"Başka kimse incinsin istemedim," diye açıkladım. "Çünkü söylediği şey seni ve Winnie'yi de istemediği anlamına geliyordu. Ayrıca gizlice dinlememem gerektiğinin de farkındaydım. Biri bunu öğrenirse başımın belaya girmesinden korktum."

Millie ayağa kalkıp koridordaki banyoya giderek gözden kayboldu. Banyodan dışarı çıktığında elinde bir rulo tuvalet kâğıdı vardı. "Üzgünüm, mendilim bitmiş."

Sert bir tavırla, "Bunun için gözyaşı dökmeyeceğim," dedim.

"Ben dökeceğim." Ruloyu masanın üzerine koyduktan sonra ellerini yüzüne kapatarak ağlamaya başladı.

"Millie, lütfen ağlama." Kız kardeşimi üzgün görmek kalbim paramparça etmişti. "O senin gözyaşının bir damlasını bile hak etmiyor. Özür dilerim, sana söylememeliydim."

"Ben onun için ağlamıyorum. Senin için ağlıyorum." Omuzları çökmüştü. "Bunca yıldır bunun yükünü tek başına sırtlandığın, böylesine ağır bir yüke rağmen hiçbir şey söylememene ağlıyorum."

Boğazımdaki yumru giderek büyüyordu. "Bu çok uzun zaman önceydi. Ben iyiyim."

"Hayır, değilsin!" dedi hıçkırarak. Yaşlarla ıslanmış yüzünü bana çevirdi. "Tamamen kafayı yemiş durumdasın. Biri sana seni seviyorum dediğinde neden kaçıp gittiğini şimdi anlıyorum. Onlara asla inanmadın."

"İnansaydım bile," dedim başımı iki yana sallayarak. "Pek bir önemi olmazdı. İnsanlar seni bir gün sevip, ertesi gün sevmeyebiliyor. Onlar seni terk edene kadar ne yaptıklarının farkında bile olmuyorsun."

"Ah, Felicity." Millie tuvalet kağıdından bir parça daha koparıp burnunu sildi. "Annem senin yaptığın bir şey yüzünden çekip gitmedi. Başka biriyle tanıştığı için gitti. Başka bir adamla kaçtı. Kendisiyle ilgilenmediğini öne sürdü ve babamdan intikam almak istedi."

"Eğer bizi gerçekten sevseydi kalırdı," diye direttim.

"Belki. Belki de kalmazdı." Millie gözlerinin altındaki yaşları sildi. Göz kalemi ve rimeli yüzünün her yerine bulaşmıştı. "Bazı insanlar aşk konusunda berbattır, bilirsin. Bencillerdir, narsistlerdir ya da içten içe kendilerini sevmezler. Bu yüzden başka insanlara da nasıl sevgi göstereceklerini bilemezler."

Söylediklerindeki bir şey beni derinden etkilemişti. "Bazı insanlar sevgi için yaratılmamış olabilir mi?"

Millie iç çekip burnunu tekrar sildi. "Şahsi olarak beni mi kastediyorsun? Hayır. Demek istediğim, bence bazı insanlar kendilerini aşka kapalı tutacak şekilde davranmayı seçiyorlar. Bence bunu herkes yapabilir."

Gözlerim parmağımdaki yüzüğe kaydı. "Hutton, kaygıları yüzünden aşka uygun biri olmadığını söylüyor. Yalnız kalmasının daha iyi olduğunu sanıyor."

"İnsanlar korktukları zaman aslında kastetmedikleri pek çok şey söylerler."

Gözlerim dolduğunda kendime bir parça tuvalet kâğıdı koparttım. "Demek istediğim bu! İnsanların doğruyu söylediklerinden asla emin olamazsın!"

"Hutton, ona karşı ne hissettiğini biliyor mu? Ona söyledin mi?"

"Hayır, söylemedim ama *ima* ettim."

"Felicity." Elini koluma koydu. "Ona hislerinle ilgili gerçeği söyle. Nişanlanmanız, evlenmeniz ya da birlikte yaşamaya devam etmeniz gerektiğini söylemiyorum ama niye en azından dürüst davranmıyorsun? Belki de bu kelimeleri duymak Hutton'ın harekete geçmek için ihtiyaç duyduğu itici güç olur?"

Başımı iki yana salladım. "O kelimeleri benden duymayı istemiyor."

"Az önce bana söyleye..."

"Henüz bitirmedim. Partiden iki hafta sonra Hutton'ın evden çıkması gerek. Planımız o zamana dek her şeyi bitirmekti."

"Planın ne olduğunu hatırlıyorum," dedi ifadesiz bir sesle.

"Bu sabah uyandığımda bana yeni bir planla geldi. Burada başka bir yer kiralayacağını, benim orada yaşayabileceğimi söyledi. Böylece kasabayı ziyarete geldiğinde kalacak bir yeri olurmuş."

Millie arkasına yaslanırken yüzünü buruşturdu. "Ne?"

Kucağımdaki Muffin'i göstererek, "Beni evcil hayvanıymışım gibi beslemek istiyor," dedim.

"Bu hiç mantıklı değil." Millie, bu teklif karşısında gerçekten şaşırmış görünüyordu. "Neden böyle bir şey söylesin ki? Seni seviyor."

"Yeterince değil," dedim kısık sesle.

Millie'nin bu defa verecek bir cevabı yoktu.

Masanın üzerinde duran telefonum titremeye başladığında ekrana baktım. "Tanrım. Bu kadın gerçekten sinir bozucu!"

"Yine mi Carla arıyor?"

"Hayır, bu seferki lanet olası Mimi Peper Peabody. Sürekli benimle buluşmak istiyor." Mimi'nin gönderdiği mesajı okudum. "Şimdi de tehdit ediyor. '*Eğer yirmi dört saat içinde mesajlarıma cevap alamazsam, hikâyeyi bana kendi açından anlatma hakkını kaybedersin*' yazmış."

"Bu da ne demek?"

"Hiçbir fikrim yok. O kadar yorgunum ki." Telefonu masanın üzerine bırakıp iki elimle yüzümü ovuşturdum. "İşe gitmem gerek."

"Aynı şekilde. Sana pek yardımcı olamadığımı hissediyorum, üzgünüm." Beni kapıya kadar geçirdi. "Yarın biraz takılmak ister misin?"

"Olabilir. Sana mesaj atarım." Millie'ye sarıldım, beni hemen bırakmadı.

"Keşke bana o geceden bahsetseydin," dedi sesi titreyerek. "Bu yükü tek başına kaldırman gerektiği için kendimi kötü hissediyorum."

"Sorun değil."

"Babama söyleyecek misin?"

"Hayır." Onu bırakıp geri çekildim. "Babamın şu an bunları duymasına gerek yok. Kendine bu konu hakkında yeterince yüklendi. Kendisini daha fazla suçlu hissetmesini istemiyorum. Artık mutlu."

"Evet, mutlu. Frannie hayatımıza girdiği için şükürler olsun." Yüzünde ufak bir tebessüm belirdi. "Frannie, babamla evlenirken bizim şu an olduğumuz yaştan genç olmasına rağmen çok yaşlı görünmüyor muydu?"

Kahkahama engel olamadım. "Evet, iki yaşlı insanın bu kadar aptalca davrandığını daha önce hiç görmemiştim. Özellikle de babamın."

"Sence ona yaşananları anlatsaydık, şu an birlikte olurlar mıydı?"

Omuz silktim. "Muhtemelen. Babam inatçı olduğundan bazı şeyler zaman alırdı ama belli ki birbirlerine çok âşıklardı."

Millie hafifçe omzumu dürttü. "Yani aşkın daima bir yolunu bulduğunu mu söylüyorsun?"

"Bizim durumumuz farklı." Kaşlarımı çattım. "Biz, babam ve Frannie değiliz."

"Farklı olan ne?"

"Biz sadece..." Cevap vermekte zorlanıyordum. Ardından Hutton'ın sesi kafamın içinde yankılandı. "Bizim kaderimiz farklı yazıldı."

***

Yirmi dakika sonra Etoile'e ulaşmıştım. Otoparkta kendime çeki düzen verdikten sonra mutfağın kapısından içeri girdim.

Ofisinin önünden geçerken Gianni bana baktı. "Selam. Seni görmek isteyen biri var."

"Ne? Nerede?"

"Sanırım şu anda tadım salonunda ama az önce onu mutfağa yürürken gördüm."

Gözlerimi devirdim. "Bahsettiğin kişi, uzun boylu sarışın mı?"

"Evet, seni burada bekleyemeyeceğini söyledim." Sırıttı. "Ellie'nin yanına gönderdim."

"Bunun için üzgünüm. Onunla ben ilgilenirim." Saatime baktım. "Sadece birkaç dakika sürer."

"İşine bak."

Sinirlenmiş bir hâlde boş restoranın içinden lobiye, oradan da şaraphaneye giden merdivenlerden aşağıya indim. Tadım salonuna girdiğimde Mimi'yi bara yakın bir köşede, telefonunu kontrol ederken gördüm. Sırtı bana dönüktü ama parlak, altın renkli patlamayı nerede görsem tanırdım. Kaşlarımı çatarken yeni kâküllerime dokundum.

"Selam," dedim arkasından yaklaşarak. "Beni mi arıyordun?"

Oturduğu tabureden arkasına döndü ve bana sahte bir gülümsemeyle baktı. "İşte buradasın."

Kollarımı iki yana açtım. "Evet, buradayım."

Beni yeren gözlerle baştan aşağıya süzdü. "Yine kâküllerini mi kestirdin? Bence kuaförünle hemen yollarını ayırmalısın."

"Ne istiyorsun, Mimi? İşimin başına dönem gerekiyor."

"Biliyor musun?" Kollarını birbirine bağladı. "Bir milyarderle nişanlı olmana rağmen neden hâlâ aşçılık yaptığını merak ediyorum."

"İşimi seviyorum," dedim sert bir şekilde.

Kahkaha attı. "Bu harika çünkü her şeyin bir oyun olduğunu ve senin bir milyarderle nişanlı olmadığını bildiğime göre bir süre daha aşçı olarak hayatına devam etmen gerekecek."

18. BÖLÜM

Hutton

Kız kardeşim kahvaltıdan kalan dağınıklıkları temizlerken, "Nasıl gidiyor bakalım?" diye sordu. "New York'tan döndüğünden beri seni görmedim. Nişanlanınca beni görmezden gelmeye başladın."

"Üzgünüm." Mutfak masasında oturmuş, bahçede oynayan çocukları izliyordum.

"Gerçekten eğleniyor gibi görünüyorsunuz. Birkaç fotoğrafınızı gördüm."

Kollarımı birbirine başladım. "Evet, eğlendik. Mahremiyetimize müdahale edip fotoğraf çekme ihtiyacı hisseden insanlara rağmen."

"Benim gördüklerim gayet iyiydi." Masadan birkaç tane daha kirli tabak topladı. "Sonuçta insanların bu konuya ilgi göstereceğini biliyordun. Ünlü kişilerin aşk hayatı daima satar."

"Ama bu lanet olası durum beni çok kızdırdı. Ben ünlü biri olmak istemedim. Felicity de böyle bir ilgiyi istemedi."

Allie omuz silkti. "Hayır ama bu da ünlülüğün bir parçası. Felicity senin kim olduğunu biliyordu."

Biliyordu. Beni diğer herkesten daha iyi biliyordu. Peki bunun için neden ona kızgındım?

"Ona epey gösterişli bir yüzük takmışsın."

"Evet."

"Düğün tarihine karar verdiniz mi?"

"Hayır."

Masayı bir süngerle silerek temizledikten sonra elini kalçasına koyup karşımda öylece dikildi. "Sorun ne?"

"Hiçbir şey." Çenemi biraz daha sıktım.

"Mesele duruşmamı?"

"Çok fazla şey var."

"Geri kalanında ne var?"

Bakışlarımı tekrar pencereden dışarıya çevirdim. Çocuklar garajın önündeki çimentoya ellerinde tebeşirle resim çiziyorlardı.

"Öğrenene kadar peşini bırakmayacağım, biliyorsun değil mi?"

"Belki şu aptal nişan partisinden çekiniyorumdur."

"Hutton! Bunu bilmemen gerekiyordu."

"Çok geç."

"Kim söyledi?"

"Felicity. O da Abelard'da çalışan kız kardeşinden duymuş. Benim ailemin aksine, onun ailesi partilerden ne kadar nefret ettiğimi bildiğinden bizi uyarma gereksiniminde bulunmuş."

Allie elindeki süngeri lavaboya fırlatarak masaya oturdu. Masummuş gibi ellerini havaya kaldırıp avuç içlerini bana çevirdi. "Bu benim fikrim değildi, tamam mı? Annem o tarihte parti vermek için göksel bir takvimden en iyi gün ve saate baktı. Abelard'da, o gün boşluk bulunca bunun yıldızlardan gelen bir işaret olduğunu düşündü."

"Elbette öyle düşünmüştür."

"Gerçekten canını sıkan şey bu mu?"

Derin bir nefes aldım. Burada mercek altında olmaktansa dışarıda tebeşirle yere bir şeyler çiziyor olmayı diliyordum. "Ka-

famın içinde sürekli olumsuz boktan düşünceler dönüp duruyor, tamam mı?"

"Onlar yalnızca düşünce. Bunlara o gücü vermek zorunda değilsin."

"Bana terapistlik taslama. Şu anda ihtiyacım olan son şey bile bu değil."

"Tamam, tamam." Sesi yumuşarken arkasına yaslandı. "Sadece yardımcı olmak istemiştim."

"Yardımcı olamazsın," dedim üstüne basa basa.

"Pekâlâ. Bu arada Felicity'ye olan hislerini sonunda itiraf edip ona evlenme teklifi etme cesaretini gösterdiğin için seninle gurur duyuyorum. Biliyorum, bu çok zor olmuş olmalı. Bence mükemmel bir seçim yaptın. O gerçekten harika biri."

O harika biri. Siktir.

"O senin için oldukça iyi," diye devam etti Allie. "Seni her zaman daima anlamıştır. Güveneceğin, seni toparlayacak birine gerçekten ihtiyacın vardı. Aynı zamanda da gerektiğinde senin karşında durabilecek birine."

"Biliyorum," dedim sert bir sesle. Felicity'nin milyonda bir bulunan eşsiz biri olduğunun bana söylenmesine gerek yoktu. Bunun hiç yardımı dokunmuyordu.

"Aklını başına toplayıp ona olan hislerini daha fazla gecikmeden itiraf ettiğinden dolayı çok mutluyum. Gerçi bunu yapman hem uzun sürdü hem de bir anda oldu. Bir bakıyorum mezunlar buluşmasına bile gitmek istemiyorsun, sonra bum! Şimdi evleniyorsun."

Ona dik dik baktım. "Allie."

"Evet?"

Her şey açıkça ortaydı. "Biliyorsun."

"Neyi biliyorum?" Bana masumane bir şekilde göz kırptı. "Senin bu ansızın nişanlanma olayının tamamen saçmalık ol-

duğunu mu? Annemin baskılarından kurtulmak için oynadığın bir oyun olduğunu mu? Aslında birbirinize âşık olduğunuz için bu oyunu oynarken bu kadar rahat davrandığınızı mı? Bildiğim bunca şey arasından ilk önce hangisini konuşalım?"

"Siktir. Neden bir şey söylemedin?"

"Bunun kime ne faydası olurdu ki? İkinizin de belli ki sebepleri vardı. Siz yetişkin insanlarsınız ve insanlar sorunlarını farklı şekillerde çözerler. Ben bunun, en sonunda çizgiyi aşıp yolunuzu bulacağınız bir durum olarak görmüştüm. Ne bileyim belki bunu göstermelik olarak adlandırmak, üzerinizde daha az baskı yaratırdı." Sırıttı. "Ayrıca o sabah, evde tepkilerinizi izlemek gerçekten eğlenceliydi."

Sızlandım. "Bunu bildiğine inanamıyorum. Fotoğrafları senin yüzünden çektirdik! Bizi öpüştürdün!

"Biliyorum." Kıkırdadı. "Peki bu hikâyeyi siz mi yaydınız?"

"Tam olarak değil." Derin bir nefes aldım. Felicity'nin buluşmada bunu nasıl ağzından kaçırdığını, benden onu kurtarmamı nasıl istediğini, hikâyenin basında nasıl patlak verdiğini ve onu rol yapmaya devam etmesi için nasıl ikna ettiğimi anlatmaya başladım.

"Annemi başından atmak mı istedin? Bu konuda haklı mıydım yani?" diye sordu. Çünkü o yine de benim kız kardeşimdi ve haklı olmak onun gözünde fazlasıyla önemliydi.

"Evet, ayrıca..." Ensemi ovaladım.

"Ayrıca, onunla birlikte olmak istiyordun. Bu da sana savunmasız kalmaman için bir fırsat verdi."

Kaşlarımı çattım. "Beni bir pislik gibi göstermene gerek yok. İkimiz de bu plana dahil olmayı kabul ettik."

"Seni yargılamak için burada değilim." Arkasına yaslandı. "Ancak planında bir şeylerin yanlış gittiğini hissediyorum."

"Planda yanlış olan bir şey yoktu," diye kendimi savundum.

"Plan harikaydı. Yanlış olan şey planı daha iyi hâle getirmek istememdi. Bu onu delirtti."

Elini çenesine koydu. "Devam et."

"Nişan partisi meselesini atlattıktan sonra ayrılacaktık. Herkese ben San Francisco'ya geri döndüğümde arkadaş kalmanın daha iyi olacağına karar verdiğimizi söyleyecektik."

"Sonra Felicity'ye âşık olduğunu ve bunun planı mahvettiğini fark ettin, öyle mi?"

Sandalyemden hızla kalkıp volta atmaya başladım. "Bak, nasıl hissettiğimin önemi yok. Biz birlikte olamayız."

"Neden?"

"Yapamayız işte. Ben San Francisco'ya geri döneceğim. Felicity'nin de hayatı burada."

Allie başını yana eğdi. "O hâlde sorun uzak mesafe mi?"

"Evet," diyerek yalan söyledim.

"Fakat sen bir milyardersin. İstediğin yerde çalışamaz mısın?"

Dürüst olmak gerekirse, muhtemelen çalışabilirdim. Ancak mesele bu değildi. "Hayır, çalışamam. Şirketin merkezinin olduğu yerde yaşamak zorundayım."

"Felicity taşınmaz mı?"

"Ona sormadım." Allie'nin bakışlarından kaçıyordum.

"Neden?"

"Çünkü onun ailesi ve işi burada. Düzenini benim yüzümden bozmak istemez. Neden bozsun ki? İlişkilerim sonunda felaketle sonuçlanıyor. Onunkiler de öyle. Farklı... daha güvenli bir şeyler istedik."

"Kelime seçimlerin çok ilginç," dedi dalgın bir şekilde. "Yani ilişkinize bitiş tarihi koymakla kendinizi koruduğunuzu mu düşünüyorsunuz? Böylece ikiniz de acı çekmeyecek ve birbirinizi incitmeyeceksiniz? Arkadaş olarak kalabileceksiniz?"

"Tam olarak öyle!" Parmaklarımı şaklattım. En sonunda beni anlamış olmasına minnettardım. "Plan kusursuzdu."

"Peki güvenli ve kusursuz planınızı ilerletmek için nasıl bir adım attın?"

"Ağustos'un on beşine kadar evi boşaltmak zorundayız," diye açıkladım. "Fakat ona başka bir ev kiralayabileceğimi ya da satın alabileceğimi, ben San Francisco'ya döndüğümde orada yaşayabileceğini söyledim. Ona *iyilik* yapmaya çalışıyordum."

Kız kardeşimin ağzı açık kaldı. "Ona metresin olmasını mı teklif ettin?"

"Bu öyle bir şey değil. Felicity'yi önemsiyorum."

"Ona söylediğin şey bu değildi, değil mi?"

"Felicity onu önemsediğimi biliyor," diye üsteledim.

"Senin, ona âşık olduğunu bilmiyor."

Başımı iki yana salladım. "Ona bunu söyleyemem."

"Çünkü..."

"Çünkü o zaman tıpkı annesi gibi olurum, tamam mı?" diye bağırdım. "Bunu söyledikten sonra çekip gitmek zorunda kalırım. Bunu Felicity'ye yapamam."

Kız kardeşim ayağa kalktı. "Kaçırdığın bir nokta var. Sana çekip gitmemeni öneriyorum, Hutton. Felicity'ye onu sevdiğini söyle ve kalmanın bir yolunu bul." İtiraz etmemi engellemek için elini kaldırdı. "Mükemmel olmadığını kabul et. Kafanın içindeki o boktan seslerin susmayacağını kabul et ama kabul etmen gereken bir şey daha var. O da hâlâ *sevilmeyi hak ettiğin ve sevebilme yeteneğine sahip olduğun*. Ya da Felicity'nin gitmesine izin ver. Seçim senin."

Öfkeden çılgına dönmüş bir hâlde tam on saniye boyunca ona dik dik baktım. Çenem kenetlenmişti, göğsüm sıkışıyor, başım çatlayacak gibi ağrıyordu. "Terapistlik saçmalıkları yok demiştim. Lanet olsun."

"Bu terapistlik saçmalıkları değil. Bu lanet olası ablalık." Bahçeyi işaret etti. "Şimdi oraya gidip ne yaptığın hakkında bir düşün."

***

Allie işlerini hallederken çocuklarla takıldım. Onları parka götürdüm, öğle yemeği yedirdim ve Zosia ile Jonas'ın sokakta kovaladığı kamyondan dondurma aldım. Tüm öğleden sonra kız kardeşimin sözleri kafamda döndü durmuştu. Ne var ki, haklı olduğunu kabul etmeyi reddediyordum.

Kendimi Allie'den daha iyi tanıyordum. Bana söylediği şeyi yapmam imkânsızdı.

Zosia eve yürürken, "Neden böyle kötü bir ruh hâlindesin?" diye sordu. Erimiş dondurması ellerinden aşağıya akıyordu.

"Hayır, öyle değilim." Keely'nin çektiğim arabada iyi olduğundan emin olmak için arkama baktım.

"Evet. Öylesin. Bütün gün boyunca."

"Sana az önce bir külah dondurma aldım, değil mi?"

"Evet," diye kabul etti. Sonra da elindeki dondurmayı bana uzattı. "Yalamak ister misin?"

"Hayır, teşekkür ederim."

"Sen evlendiğin zaman Felicity benim yengem mi olacak?"

Mideme doğru bir tekme savurmuş gibi hissettim. "Sanırım öyle."

"Çocukların olduğunda da onlar benim kuzenlerim mi olacak?"

Güçlükle yutkundum. "Evet."

"Bu harika. Birkaç tane kuzen istiyorum." Sonra aniden durdu. "Sen harika bir baba olacaksın."

Gözlerimi ona çevirdim. "Sana bunu söyleten ne?"

"Parka gitmeyi seviyorsun. Kumlara girmemizi, kirlenmeyi ve ıslanmayı asla umursamıyorsun. Ayrıca bize dondurma alıyorsun."

"İyi bir baba olmak için tüm gereken bu mu?"

Omuz silkti. "Aşağı yukarı, evet."

***

Allie, eve döndükten sonra bana arabama kadar eşlik etti. "Washington'da iyi şanslar. Eğer moral konuşmasına ihtiyaç duyarsan beni ara, tamam mı?"

"Tamam."

"Uçuşun saat kaçta."

"Erkenden. Sabah altıda."

Ellerini şortunun arka cebine soktu. "Felicity hakkında ne yapmayı düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum." Derin bir nefes aldım. "Önce şu lanet olası duruşmayı atlatmam gerek. Belki birkaç gün ayrı kaldıktan sonra daha net düşünebilirim."

Omuz silkti. "Bazen, mesafeler insanların düşüncelerine farklı bir bakış açısı katar."

"Keşke geleceği görebilsem," diye ağzımdan kaçırdım. "Her şeyin nasıl sonuçlanacağını görmek için."

"Ben de öyle," dedi kısık sesle. "Fakat ne yazık ki, her ne kadar annem bu konunun aksini düşünse de geleceğin ne getireceğini bilmenin bir yolu yok. Hiçbir rüya, hiçbir kristal küre, hiçbir el falı, hiçbir çay yaprağı ya da tarot kartı sana cevabı veremez."

"Evet."

Allie bana sarılıp sırtımı okşadı. "Yolun açık ve kolay olmasını istesek de gerçek şu ki, bazen önümüze bir sürü engel çıkar. Ve tek çıkış yolu o engellerin içinden geçip gitmektir."

19. BÖLÜM

Felicity

Ensemdeki tüyler diken diken oldu. "Efendim?"

"Senin şu nişanın. Hepsi koca bir yalan." Parmaklarını iki kere şaklattı. "Devam et."

Kendimi gülümsemeye zorladım. "Ne saçmalıyorsun sen?"

"İkinizin mezunlar buluşmasında çok iyi bir gösteri sunduğunuzu itiraf etmeliyim. Yine de bu bana hiç doğru gelmedi. Belki lise yıllarında olsaydınız hoş bir çift olabilirdiniz fakat artık Hutton gibi bir adam seni epey aşar."

"Şey... senin söylediğinin tam aksini iddia eden bir yüzük takıyorum." Parmaklarımın nasıl titrediğini görmemesini umarak elimi uzattım.

"Evet, tüm bunları biliyorum. Yüzük, elbise ve..." Elini bir bıçak gibi yukarı kaldırdı ve diğer taraftan duyulması istenen bir şeyi fısıldıyormuş gibi konuştu.

"Sertlik."

Nefesim kesildi. "Ne?"

"Geçen cumartesi sabahı dükkânda ben de vardım. Sen geldiğin sırada içeri girip hemen arkandaki masaya oturdum. Ancak hikâyenle o kadar meşguldün ki beni fark etmedin bile. Gerçekten sevgili olmadığın biriyle seks yapmanı garip bulduğumu söylemek isterim."

"Sen, *Plum&Honey*'de miydin? Arkamda mı oturuyordun?"

Başını salladı, gözleri parlıyordu. "Söylediğin o tuhaf şeylerin hepsini duydum."

Nefesim bedenimi terk ederken gözlerimi kapattım ve duyduklarının doğru olduğunu çok geçmeden fark ettim. "Sen delirmişsin."

"Hafızanın zayıf olma ihtimaline karşı not aldım. Tek bir kelimeyi bile unutmak istemediğimden duyduklarımın hepsini yazdım."

Telefonunu barın üzerinden aldı ve okumaya başladı. *"Bizim aramızda yaşananlar tam olarak öyle değil. Bu gerçek bir ilişki ya da gerçek bir nişanlılık değil. Bu tamamen benim uydurduğum bir durum, hatırladın mı?"* Bana bir bakış attı. "Bunlar sana bir şeyler anımsatıyor mu?"

Verecek bir cevap bulamadım.

"Ah, dur bak burada bir şey daha var. *'Bunun dışarıdan gerçek gibi göründüğünü biliyorum. Çünkü Hutton'la eğlenceli vakit geçiriyoruz. Bu mesele yüzde yüz sahte. Biz birlikte değiliz.'"* Telefonu bırakıp şarap kadehini kaldırdı. "Hatta güvenli kelime ve şu sürekli kanayan burnunla ilgili olan kısmı da duydum. O kadar harikaydı ki! Gerçekten bu hikâyede her şey var. Mizah, seks, aldatmaca..." Şarabından bir yudum aldı. "Dinlerken inanılmaz keyif aldım."

Kalp atışlarım gittikçe hızlanıyordu. "Mimi, işe geri dönmek zorundayım. Senin sorunun ne bilmiyorum ama..."

Kahkaha attı. "Benim bir sorunum yok, Felicity. Senin var."

"Neymiş o?"

"Bu hikâyenin duyulmasını sağlayacağım. Peki sonra o mükemmel ailen ne düşünecek? Herkesi nasıl aldattığınızı sadece kız kardeşin biliyor."

"Biz kimseyi aldatmadık," dedim kızgın bir şekilde. "Bu seni ilgilendirmez."

"Gerçekten mi? Çünkü cumartesi günü dükkânını terk etmeden önce annenle kısa bir sohbet ettim. Senin yalancı olduğunu bilmediği açıkça ortaydı. Çok mutluydu."

"Ailemi rahat bırak," dedim dişlerim arasından tıslayarak.

"Hutton'ın ailesi de öyle. Geçen hafta dükkânında annesine rastladım. Yaklaşan düğününüzle ilgili olarak öylesine heyecanlıydı ki. Sizin hakkınızda ne kadar güzel şey söylese de yetmiyor gibiydi." Uzanıp şarabından bir yudum aldı.

Öfkeden deliriyordum. Burnumdan soluyordum. Onu, o mükemmel fönlü saçlarıyla boğmak istiyordum.

"Bir yandan da şöyle düşünüyordum," dedi kalan şarabını kadehin dibinde çevirerek. "Bu ortaya çıkarsa Hutton adına ne kadar kötü olur. Bu hafta Washington'da ifade vereceğini biliyorum. İnsanların onun hakkında sahtekâr ve düzenbaz olduğunu söylemesi isteyeceği son şey olurdu."

Karnıma bir yumruk yemiş gibi oldum. İnsanların benim hakkımda kötü konuşmasını kaldırabilirdim ama kimsenin Hutton'ın dürüst olmadığını ima etmesine tahammül edemezdim. Eğer bu hikâye ortaya çıkarsa, Hutton'ın endişeleri tavan yapacaktı. İnsanların ona dolandırıcı dediğini, arkasından fısıldadıklarını, tuhaf tuhaf baktıklarını düşünecekti. Muhtemelen panik atak geçirecek, belki de sorulara cevap veremeyecek duruma gelecekti.

Üstelik bu benim hatam olacaktı. Sadece insanlara nişanlı olduğumuzu söylediğim için değil, halka açık bir yerde bunun sahte olduğunu dile getirdiğim için.

"Bunu neden yapıyorsun, Mimi?" Başımı iki yana salladım. "Anlamıyorum."

Taburesinde sırtını dikleştirdi, yüzünde sert bir ifade vardı. "Bunu yapıyorum çünkü insanların yalan söyleyip bunun yanlarına kâr kalmasını doğru bulmuyorum."

"Bunu sadece dürüstlük için mi yapıyorsun?"

"Kesinlikle."

"Saçmalık!" O kadar yüksek sesle konuşmuştum ki bardaki birkaç kişi dönüp bana baktı. Sesimi biraz alçalttım. "Bunu yapıyorsun çünkü beni kıskanıyorsun."

Mimi irkildi. Ağzı açık kalırken bir elini göğsüne götürdü. "Kıskanmak mı? *Moi**?"

"Evet." Öfkelenerek ona sertçe baktım. "Sen. Kıskanç. Birisin."

Yüzde yüz sahte olduğundan emin olduğum bir kahkaha patlattı. "Neyini *kaskanacakmışım?*"

"Bilmem. Yüzüğümü? Hutton'ın parasını? Üzerimize çektiğimiz dikkatleri? Ya da belki..." Mezunlar buluşmasında, Thornton'un sürekli etrafa bakınıp saatini kontrol edişi aklıma geldiğinde devam ettim. "Hutton'la olan ilişkimi. Birbirimize bakma şeklimizi. Birbirimize duyduğumuz saygıyı. Bu kadar yakın olmamızı."

"Bunun uzun sürmeyeceğini sen de biliyorsun," dedi soğuk bir şekilde. "Thornton da bana öyle bakardı. Tıpkı Hutton'ın sana baktığı gibi. İş seyahatleri giderek uzayacak. Başka kızlarla dedikoduları çıkacak. Kıyafetleri ucuz parfüm gibi kokmaya başlayacak. Yalanları artık bunu söyleme zahmetinde bulunmayana kadar giderek daha fazla beceriksizce hâle gelecek."

Başımı iki yana salladım. "Biz farklıyız."

"Her neyse." Gözyaşlarını uzaklaştırdı. Şimdiye kadar zırhında gördüğüm ilk çatlama buydu. "İnsanlar gerçeği bilmeyi hak ediyor. Ancak tamamen kalpsiz biri de değilim. Sana hikâyeyi kendi tarafından anlatman için bir şans veriyorum. Neden

* Ben mi? (Fr.) -ç.n.

sahte nişan yaptığını açıkla." Kafasını yana eğdi. "Para yüzünden mi? Hutton daha normal görünmek için sana para mı ödedi? Tuhaf ve antisosyal olduğu yönünde söylentiler var. Bir de Zlatka'nın, Hutton'ın yatak odasında acımasız olmak istediğine dair söylediği şeyler var. Onu bağlayıp, patronluk taslamak istiyormuş."

Beni kızdırma zevkini ona tattırmak istemediğimden sadece başımı iki yana salladım." Yorum yok."

"Kendini savunmak istemiyor musun?"

"Ben yanlış bir şey yapmadım."

"Bana yalan söyledin!"

"Peki tamam!" Bir elimi havaya kaldırdım. "Açıklama mı istiyorsun? İşte geliyor. Senin, hiç durmadan beni küçük düşürmenden bıkmıştım. Lise boyunca bana bunu yaptın. Ben de bana bunu tekrar yapmana izin vermeyeceğime dair kendime söz verdim. Mezunlar buluşmasında beni küçümsediğinde yapmam gerektiği gibi sana siktir olup gitmeni söylemek yerine başımı dik tutmak için Hutton'la nişanlı olduğum yalanını uydurdum."

"Bunu benim yüzümden mi yaptın?" Bunu duyduğuna memnun olmuş görünüyordu.

"Bunu, sana ağzının payını vermek için yaptım," diye açıklığa kavuşturdum.

"Ah." Önceki hâline göre heyecanı sönmüş görünüyordu.

"Bunu, lisede benim gibi kendilerini savunmaya cesaret edemeyen kızlar adına yaptım," diye devam ettim. "Bunu yaptım çünkü sırf harika saçların var diye insanlara onlardan daha iyiymişsin gibi davranman doğru değildi. Sonra da gizlice vestiyere saklanıp Hutton'a, liseden nefret etmesine, partilerden nefret etmesine ve insan içine çıkmaktan korkmasına rağmen gelip beni kurtarması için yalvardım."

"O da hemen geldi mi?" Pek inanmamış gibiydi.

"Evet. Hemen geldi. Bizim gibi arkadaşlar birbirleri uğruna bunu yapar."

"Tanrım. Thornton benim için bunu asla yapmazdı. Mezunlar buluşmasına onu resmen sürükleyerek getirdim. Mükemmel bir etkinlik düzenlemek için çok uğraşmama rağmen bütün akşam şikâyet edip durdu. Beni takdir etmesini beklemiştim." Mimi surat astı. "Zenginliği bunlara katlanmak için yeterli değil."

Gözlerimi devirdim. "O zaman başka birini bul."

"Senin için söylemesi kolay," dedi dik dik bakarken. "Herkes seni seviyor. Herkes senin zeki, yetenekli ve tatlı olduğunu düşünüyor. Lisede bile hiç kimse hakkında kötü bir söz söylemezdi."

"Mimi, kes şunu. Okulun en popüler kızı sendin."

Başını iki yana salladı. "Onlar benden korkuyorlardı. Bu sevilmekle aynı şey değil."

"Senden korkuyorlardı çünkü zalimdin. Neden nazik olmayı denemedin?"

"O zaman kimse bana saygı duymazdı." Omuz silkti. "Bunun üzerinde düşüneceğim. Kendini sevebilme hakkında çalışıyorum."

Ellerimi kaldırdım. "Bak, bunu tartışacak vaktim yok. Hikâyeyi sızdırmaman konusunda seni nasıl ikna edebilirim?"

"Hiçbir şey. Thornton'un kız kardeşine büyük bir hikâye yakalayacağıma dair söz vermiştim. *Kirli Çamaşırlar* sitesini o yönetiyor. Ayrıca benden nefret ediyor. Ona yaranabilmek için bir şeylere ihtiyacım var. Thornton'a sürekli hakkımda saçma sapan şeyler söyleyip duruyor."

"Ona başka bir bilgi sızdıramaz mısın?"

"Bildiğin bir şey var mı?" diye sordu umutla.

Dudağımı ısırdım. "Hayır."

"O zaman seni kullanmak zorundayım, üzgünüm." Tabureden inmek için hareketlendi.

"Bekle bir dakika." Elimi koluna koydum. "Bu haberi vermek için en azından hafta sonunun geçmesini bekleyebilir misin?"

Mimi bir süre düşündü. "Olabilir. Benim çıkarım ne olacak?"

Burnumdan soludum. "Sana hikâyenin kendi tarafıma ait olan kısmını anlatacağım. Birinci ağızdan bilgi."

Tek kaşını kaldırdı. "Sert kısım da dahil mi?"

"Hayır ama geri kalan ne varsa anlatacağım." En azından bu şekilde hikâyenin kontrolünü elime alabilirdim. Hutton'ın utançtan kurtulmasını sağlayacak, tüm sorumluluğu üstlenecektim. Onu yardımıma koşan bir dost olarak gösterecektim.

"Ne zaman yayınlanabilir?"

"Pazartesi." Böylece parti de bitmiş olacaktı. Bu konu hakkında korkunç hissediyordum ama Bayan French'in bu partiyi iptal etmesi için zamanında tüm gerçekleri açığa çıkarmamın bir yolu yoktu. Duruşmayla parti arasında sadece bir gün vardı. Belki de her şey bittiğinde tüm masrafları karşılamayı teklif ederdim. Bu kendimi daha iyi hissettirirdi.

"Pekâlâ" dedi Mimi. "Fakat bu hafta bana hikâyenin kendi tarafına ait olan kısmını bana anlatmak zorundasın."

"Pazar gününden önce olmaz. Sana güvenmiyorum."

Mimi alınmış görünüyordu. "Ben bir canavar değilim, Felicity. Sadece kendi çıkarlarını ön planda tutan bir kadınım."

Hayretle başımı sağa sola salladım. "Biliyor musun, Mimi kendini sevmekten ziyade üzerinde çalışman gereken başka bir şey var," dedim. "Buna empati deniyor."

***

Mimi'le yaptığım bu konuşma her ne kadar korkunç olsa da onun karşısında dimdik durabildiğimden dolayı kendimle gurur duymaktan kendimi alamadım. Mimi'yi saf dışı bırakmak için yalan söylediğimi itiraf etmek zorunda kalsam bile onun zalim davranışlarını yüzüne vurmak iyi hissettirmişti.

İçgüdülerim ilk etapta Hutton'a bunu söylememi söylemişti. Ancak sonrasında bu sabahı hatırlamıştım. İlk kavgamız? Sonun başlangıcı? Başlangıcın sonu? Şimdi nerede duruyorduk?

Mesaim sırasında duruşmadan önce Hutton'a Mimi'yle ilgili saçmalıklardan bahsetmemeye karar verdim. Önümüzdeki birkaç gün boyunca elinden gelenin en iyisini yapması gerekiyordu. Ayrıca aramızda var olan bu gerilim zaten yeterince stresliydi.

Bu gece eve gittiğim zaman ne olacaktı? Tüm gün konuşmamıştık. Üstelik sabah erkenden buradan ayrılıyordu. Uyuyacak mıydı? Uyanık kalıp konuşmak mı isteyecekti? Daha önce düşüncesiz davrandığı için özür dileyecek miydi? Yoksa fikrinden neden hoşlanmadığımı anlamayı inatla reddetmeye devam mı edecekti?

Mesaim bitip eve geldiğimde Hutton'ın çoktan yattığını fark ettim. Benim için bir tane ışığı açık bırakmıştı. Tekerlekli bavulu çoktan ön kapının yanında duruyordu, dizüstü bilgisayarının çantası da onun üzerindeydi.

Ön kapıyı kilitledikten sonra karanlığa ve sessizliğe gömülmüş yatak odasına girdim. Elimden geldiğince sessiz kalarak üzerime bir tişört geçirdim ve banyoya girip kapıyı arkamdan kapattım. Işığı açtığımda makyaj masasının üzerinde Hutton'ın deriden yapılmış, kişisel bakım eşyalarını koyduğu çantasını gördüm. Yanında yarın yola çıkmadan önce kullanacağı, sonra da çantasına geri atacağı birkaç parça vardı.

Dişlerimi fırçaladım, yüzümü yıkadım ve yüzüme nemlendiricimi sürdüm. İşte tam o sırada Hutton için yapabileceğim, onun daha az endişelenmesini sağlayacak bir şey aklıma geldi.

Küçük bir şeydi ancak yardımcı olacağını umuyordum.

Artık uyumaya hazırdım. Banyonun ışığını kapatıp yatak odasına girdim. Örtüleri kaldırarak yatağa uzandım. Hutton derin ve düzenli nefesler alıp veriyordu. Onu rahatsız etmemeye özen gösterdim.

Buraya taşındığımdan beri ilk defa karanlığın içinde birbirimize sarılmadan uyuduğumuzu fark ettim.

Ondan uzaklaştım. Yaşlara engel olabilmek için gözlerimi sıkıca yumarken top gibi kıvrıldım.

Uyandığımda Hutton gitmişti.

20. BÖLÜM

Hutton

Felicity'nin odaya girmesini, uyumaya hazırlanmasını ve yanıma süzülmesini dinledim. Ancak istediğim gibi onu yakınıma çekmek yerine uyuyor numarası yaptım.

Dönerek benden uzaklaştıktan sonra hıçkırıklarını duyduğumda kalbime bir ağrı saplandı.

Buna rağmen gözlerimi kapalı tutup bedenimi hareket ettirmeden öylece durdum.

Kaçınmak benim uzmanlık alanımdı.

***

Washington'a geldiğimde yorgun ve perişan hâldeydim. Günü, yarınki duruşma öncesinde bir grup politikacıya yağ çekmemi isteyen Wade tarafından oradan oraya sürüklenerek geçirdim.

Güzel geçen bir günde bile insanlarla sohbet etmek konusunda pek iyi olduğum söylenemezdi. İsimleri hatırlamakta çok kötüydüm. Kimin nereden geldiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Başım çatlıyordu. Üstelik Wade'in bana sürekli sakin olmamı söylemesi de hiç yardımcı olmuyordu.

Saat beşe geldiğinde tamamen tükenmiştim.

Azap içinde kıvrandığım kokteyl resepsiyonunda Wade'i bir köşeye çektim. "Otele geri dönüyorum," dedim. Sesim *sakın benimle dalga geçmeye kalkma* tonundaydı. "Yarın görüşürüz."

"Dostum, şimdi gidemezsin. Orbach daha gelmedi."

Orbach'ın kim olduğu ya da gelmemiş olmasını neden önemsemem gerektiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. "Ben gidiyorum," dedim. "Üzgünüm."

Wade gözlerini devirdi. "İyi. Ben burada kalıp bilgi toplayacağım. Yarın duruşmadan önce kahvaltı yapacağız. Sabah seni aradığımda lanet telefonuna cevap ver."

Başka bir şey söylemeden resepsiyondan çıktım ve arabaya atlayıp otele döndüm. Hemen odama gittiğimde ayakkabılarımı tekmeleyerek fırlattım, ceketimi ve kravatımı çıkarıp yatağa girdim. Dün gece hiç uyumamıştım. Bu sabah Felicity'ye veda etmeden, hatta yanağından bile öpmeden ayrıldığımdan dolayı kendimi tam bir pislik gibi hissediyordum. Onun yerine, tezgâhın üzerine bir not bırakmayı tercih etmiştim.

Seni uyandırmak istemedim. Sana sonra mesaj atarım.

Bu gerçekten ezikçeydi. Oradan ayrıldıktan sonra aklıma söyleyebileceğim ve söylemem gereken yüzlerce şey gelmişti.

Dün için üzgünüm.

Sik kafalının tekiyim.

Eve döndüğümde konuşalım.

Seni özleyeceğim.

Başımı yastığın altına gömdüm ve uykuya daldım.

***

Sersemlemiş ve kafam karışmış bir şekilde uyandım. Nerede olduğumu fark etmem bir dakikamı aldı. Telefonumu kontrol ettiğimde üç saattir uyuduğumu; San Francisco'daki asistanımdan, annemden, kız kardeşimden ve Wade'den mesajlar geldiğini gördüm. Ancak Felicity'den hiçbir şey yoktu.

Asistanım yarına dair en güncel programın elimde olduğundan emin olmak istiyordu. Annem, Felicity'le benim cumartesi akşamı babamla ve onunla Etoile'de akşam yemeğinde buluşmayı planladığımızdan emin olmak istiyordu. Bu bizi partiye götürmek için bir bahaneydi. Kız kardeşim de bana şans dilemek ve olumsuz düşüncelerle başa çıkma konusunda tavsiyelerde bulunmak istemişti.

Kendini düşüncelerinden arındırabilirsin. Kendin ve olumsuz düşüncelerin arasında bir boşluk yarat. Onları kabul et fakat onlarla mücadele etme. Onlarla mücadele etmek her şeyi daha kötü hâle getirir. Düşüncelerin göründükleri kadar güçlü değiller.

Kaşlarımı çatarak telefonu aldığım yere geri koydum ve yüzümü ovuşturdum. Midem yüksek sele guruldadığında bugün bir şey yemediğimi fark ettim. Oda servisi menüsünden kare kodu okutarak yemek siparişi verdim. Ardından gömleğimle pantolonumu çıkartıp üzerime eşofman geçirdim. Notlarımın üzerinden geçmek için dizüstü bilgisayarımı açtım.

Fakat odaklanamıyordum. Felicity'yle aramda oluşan bu sessizlik yüzünden korkunç hissediyordum. Onu aramalı mıydım? Şu an işteydi ama çağrımı eninde sonunda görecekti. En azından onu düşündüğümü ve telefonla arayacak kadar kendisini önemsediğimi bilecekti.

Felicity'yi aramadan önce ne söyleyeceğimi prova ettim. Hatta otelin kâğıtlarına yazdım.

Selam, dün için senden özür dilemek istiyorum. Artık iyi bir fikir olmadığını anlayabiliyorum. Aramızdaki bu şey beni biraz afallattı. Bununla nasıl başa çıkacağımdan emin değilim. Her neyse, seni özledim ve üzgünüm. Uygun olduğunda beni ara.

Yazdıklarımı on kez yüksek sesle okuduktan sonra numarayı çevirdim.

Telefon çalmaya başladığında kalp atışlarım biraz hızlandı. Birkaç defa derin nefes alırken karaladığım kelimeleri gözden geçirdim.

"Alo?"

Ah, siktir. Cevap vermişti. "Şey... selam."

"Selam."

"İşte olduğundan dolayı cevap vermezsin diye düşünmüştüm."

"Kendimi bu gece pek iyi hissetmiyorum. O yüzden izin aldım."

Anında endişelenmeye başlarken, "İyi misin?" diye sordum.

"İyiyim... sadece bir gecelik izne ihtiyacım vardı."

"Ah." Arka planda başka bir ses duyduğumda söyleyecek doğru kelimeleri bulmaya çalışıyordum. "Orada biri mi var?"

"Millie. O... bana bir konuda yardıma geldi."

"Hmm."

"Yarın için iyi şanslar diyor."

"Ona teşekkür ettiğimi ilet." Söylemek istediklerimi yazdığım kâğıda baktım. Hâlâ onu okumalıyım diye düşündüm. Artık onun yalnız olmadığını bildiğimden bu biraz tuhaf geliyordu.

"Seyahatin nasıl geçti?"

"İyi."

"Yarın için nasıl hissediyorsun?"

"Gergin."

"Harika iş çıkartacaksın. Bunu biliyorum."

"Teşekkür ederim." Boğazımda kocaman bir düğüm varmış gibi hissediyordum.

"Felicity ben... sana bir şey söylemek istiyorum. Nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum."

"Bekle bir dakika." Sesi boğuklaştı. Sanki Millie'ye bir dakikalığına dışarı çıkacağını söylüyordu. Birkaç saniye sonra, "Ne söylemek istiyorsun?" diye sordu.

Seni seviyorum. Sana ihtiyacım var. Hayatımda, tam yanı başımda olmanı istiyorum. Bunu yürütmenin bir yolunu bulalım.

Ancak bütün bunlar yerine, "Üzgünüm," dedim.

Sessizlik oluştu. "Ne için?"

"Sana dün sabah söylediklerim için. Sana ev hakkında öyle bir teklifte bulunmamalıydım."

"Sorun yok," dedi. "Kibarlık yapmak istedin. Anlıyorum."

Sesi ağlıyormuş gibi geliyordu. Bu da göğsümü ortadan ikiye yarılıyormuş gibi bir acıyla doldurdu. Çaresizce Felicity'yi tutmaya çalışıyordum ama sanki ellerim bağlanmıştı. "İstersen senin için her şeyi yapacağımı biliyorsun."

"Biliyorum." Sesi titriyordu. "Sadece... bazı şeyler istenmez."

"Felicity..."

"Düşündüğümüz şey doğruydu. Her şeyi planladığımız şekilde bitirmeyi kastediyorum."

Beni hazırlıksız yakalamıştı. "Ne?"

"Doğru olan bu. Hatta yapılacak tek şey bu. Parti meselesini atlattıktan sonra bir şeyler düşüneceğiz. Fakat bu şu anda endişelenmen gereken son şey. Duruşmaya odaklan. Geldiğinde konuşuruz."

Yutkunmaya çalışsam da yapamadım. "İstediğin şey bu mu?"

"Bu bizim anlaştığımız şey, Hutton." Sesi, adımı söylerken fısıltıya dönüştü. "Bunun böyle biteceği en başından belliydi."

***

O gece yatmaya hazırlandığımda kişisel bakım çantamın içine koyduğu küçük plastik losyon şişesini buldum. Önce yanlışlıkla çantama karıştığını düşündüm ama sonra üzerine bizim şifreleme yöntemimizi kullanarak yazdığı notu gördüm. Sanırım göz kalemini kullanmıştı.

Nefes al, yazmıştı. *Başarabilirsin.*

Şişenin kapağını açıp losyonu burnuma götürdüm. Lavanta ve vanilya kokusu beni âdeta tsunami gibi vurdu.

Allie haklıydı. Felicity benim için çok iyiydi.

Peki benim onun için yeterince iyi olabilmem mümkün müydü?

21. BÖLÜM

Felicity

Birkaç dakika boyunca Hutton'ın verandasında durup kendime hıçkırarak ağlama izni verdim. En sonunda Millie elinde iki kadeh şarapla yanıma geldi.

Kadehlerden birini bana uzattı. "Hey, işine yarabileceğini düşündüm. Umarım Hutton bir şişe şarap açmamı umursamaz."

"Sorun etmeyecektir. Zaten onu muhtemelen ben satın almışımdır. Ancak gerçekten ihtiyacım olan şey bir mendil."

"Hemen dönerim"

Eve girip bir dakika sonra elinde bir kutu peçeteyle geldi ve onu verandanın tahta korkuluklarının üzerine koydu. "Al bakalım."

"Teşekkür ederim." Kadehimi korkuluğa, mendil kutusunun yanına koydum. Bir mendil kopardıktan sonra burnumu sildim.

"Tanrım, burası harika bir yer." Millie ormanlığın temiz havasını ciğerlerine çekti. "Ben de buradan ayrılmak istemezdim."

"En çok özleyeceğim şey manzara değil."

Bana baktı. "Biliyorum. Son çantayı da arabaya yerleştirdim."

"Teşekkürler. Söz veriyorum, senin evinde uzun süre kalmayacağım. Sadece şu parti meselesi bitene kadar. Buradan taşınmak daha mantıklı olacak."

"İhtiyacın olduğu sürece benimle kalabilirsin." Şarabından bir yudum aldı. "Bu arada, Hutton ne dedi?"

"Buradan ayrıldığı zaman bana kalacak bir yer teklif ettiğinden dolayı üzgün olduğunu söyledi."

"O kadar mı?"

"Eğer istersem, benim için her şeyi yapabileceğini de söyledi."

Millie iç çekti. "Fakat ondan seni sevmesini isteyemezsin."

"Hayır," dedim. Sesim yine çatlamıştı. "İsteyemem."

***

Perşembe günü boyunca duruşmanın nasıl geçtiğini öğrenmek umuduyla internetten haberleri kontrol edip durdum. Bir canlı yayın vardı ancak ona uğursuzluk getireceğimden ya da darmadağın olacağımdan korktuğum için izlemeye cesaret edemiyordum.

Sonunda, arama sonuçlarımda birkaç konuşmacının önemli tespitlerini içeren dokuz dakikalık bir video çıktı. Tüm konuşmayı izledim. Sıra Hutton'a gelip onun konuşmasını gösterdiklerinde nefesim kesildi. Gergin olduğu her hâlinden belliydi. Gözlerini bir saniye bile notlarından ayırmıyordu ama tüm gerginliğine rağmen sesi güçlü, zeki ve kendinden emin çıkıyordu. Konuşmacılar bugün konuşan tüm kripto *CEO*'ları arasında, *'Hutton French'in en açık sözlü kişi olduğunu; tüm sorulara ölçülü, düşünceli yanıtlar verdiğini, bir şey belirsiz olduğunda bunu kabul ettiğini ve başlıca endişeleri gideren mantıklı çözümler sunduğunu,'* söylediler.

Hissettiğim rahatlamayla neredeyse ağlayacaktım.

Winnie içeri girdiğinde Millie'nin mutfak masasında oturmuştum. İşe gitmeden önce erkenden akşam yemeğimi yiyor, videoyu ikinci kez izliyordum.

"Ah, selam." Beni gördüğüne şaşırdığı açıkça belliydi. "Millie'nin el mikserini ödünç almam gerek. Gelip alabileceğimi söyledi. Benimki bozuldu. Sen burada ne yapıyorsun?"

"Şey..." Pes etmeden önce zihnim telaşla bir bahane aradı. "Aslında şu an burada kalıyorum."

Winnie'nin gözleri büyüdü. "Ne? Neden? Sen ve Hutton kavga mı ettiniz?"

"Tam olarak değil." Gözlerim yaşlarla dolduğunda onları uzaklaştırmak için gözlerimi kırpıştırdım. "Sadece biraz ara verdik."

"Ara mı verdiniz? İyi de daha yeni nişanlandınız! İki gün sonra partiniz var!" Gözlerini kıstı. "Kâküllerini bu yüzden mi kestin?"

Tabaktaki salatayla oynuyordum. "Evet."

Winnie masaya oturdu. "Konuşmak ister misin?"

"Gerçekten konuşacak bir şey yok. Biz sadece... bazı şeylerin üzerinde düşündük. Geri adım atıyoruz." Gülümsemeye çalıştım ama biraz acınasıydı. "Fazla hızlı davrandık."

Winnie çok üzgün görünüyordu. "Olabilir... ama siz çok uzun zamandır yakın arkadaşsınız! Hani bu duygular içinizin derinliklerine gömülmüştü! O uzaktayken seni özlüyordu. Sen de bir özlem kulesinde kilitli kalmıştın. Hani birbiriniz için yaratıldığınızı biliyordun ve o tam karşındaydı!"

Kaşlarımı kaldırdım. "Vay canına. Bir özlem kulesi demek?"

Bir elini havada salladı. "Ben romantik biriyim, tamam mı? Bu yüzden beni yargılayamazsın."

"Bak, bu göründüğü kadar basit değil." Tabağımı kaldırıp lavaboya yöneldim. "Hutton'ın da benim de güvenmeyi zorlaştıran bazı yüklerimiz var."

"Herkesin yükleri var! Mesela Dex'in yükü koca bir gemiyi batırabilir! Ailesinin evliliği berbattı. Babası hem ortalarda yoktu hem de duygusal istismarcının tekiydi. Çok zor boşandı. Ayrıca bekâr bir baba... inan bana bunun üstesinden gelmek kolay olmadı. Ancak birbirinizi gerçekten seviyorsanız her şeyin üstesinden gelebilirsiniz."

"Anlıyorum." Lavabonun üzerindeki pencereden dışarı baktım. "Belki bir yolunu buluruz."

"Bulmak zorundasınız. Birbirinizi seviyorsunuz... değil mi?" Winnie'nin sesi korkuyla çınladı.

"Aramızda bir sevgi var," dedim dikkatli bir şekilde.

Bir süre sessiz kaldı. "Parti konusunda ne yapmalıyım?"

"Hiçbir şey." Dönüp yüzüne baktım. "Bırak nasıl planlandıysa öyle kalsın. Kimseyi strese sokmak istemiyoruz."

"Fakat birlikte değilseniz bu partinin ne anlamı var ki?"

"Birlikte *değiliz* diye bir şey yok," dedim sesime biraz umutlu bir hava katmaya çalışarak.

"O hâlde neden Millie'yle yaşıyorsun?"

"Biraz alana ihtiyacım var. Bu arada Winnie, burada olduğumu kimseye söyleyemezsin." Ciddi şekilde konuştum. "Annemi, babamı, Hutton'ın ailesini kastediyorum. Sır saklamanın senin için zor olduğunu farkındayım ama bunu kendine saklamanı istiyorum."

"Söz veriyorum," dedi kararlı şekilde. "Ağzımı kilitleyip anahtarı uzaklara fırlatıyorum." Bir anahtarı ağzının önünde çevirip fırlatıyormuş gibi yaptı..

"Teşekkür ederim."

"Gerçekten bu duruma üzüldüm." Omuzları düştü. "Birlikte olmanızı çok sevmiştim. Sonsuza kadar mutlu yaşamanızı istiyorum."

Nefesim kesilirken dudaklarımdan dökülmek üzere olan hıçkırığımı bastırdım. "Ne olursa olsun arkadaş kalacağız. Bizim sonsuza dek mutlumuz, bunun gibi bir şey olabilir."

Kollarını birbirine bağlarken yüzünü astı. "Hayır. Bir aşk hikâyesi böyle bitemez. Bunu kabul etmiyorum."

Kalbimdeki hüzün ağırlaşsa da gülümsemek zorunda kaldım. "Dene. Ben de deneyeceğim."

***

İşe gitmeden önce Hutton'a bir mesaj gönderdim.

Duruşma için tebrik ederim. Senin adına çok sevindim. İyi yolculuklar.

Gözyaşlarımla mücadele ederek telefonu çantama attım ve ön kapıdan çıkıp işin yolunu tuttum.

Yarın eve döndüğünde Hutton ona yazdığım mektubu bulacaktı.

22. BÖLÜM

Hutton

Felicity'den gelen mesajı okuduğum sırada kaşlarımı çatmamın nedeni kibar olmaması değildi. Okuyunca Felicity gibi hissettirmiyordu. Kelimelerin arasında ne şakalaşma ne keyif ne de tebessüm vardı. Mutlu olduğunu söylese de öyle olmadığı açıkça görünüyordu.

İncinmişti ve benden uzaklaşıyordu.

Aramıza biraz mesafe girmesinin bize yardımcı olacağına dair ilk düşüncem şu an oldukça saçma görünüyordu. Onu çok özlemiştim. Sesini duymak istiyordum. Felicity'yi aramak, losyonu çantama koymasının benim için ne kadar anlamlı olduğunu, duruşmaya gitmeden önce onu ellerime sürdüğümü, duruşmadayken ara ara ellerimi kokladığımı ve o kokuyu hissedince nasıl anda kalıp, kokunun zihnimin bulanmasını önlediğini anlatmak istiyordum.

Performansım mükemmel miydi? Hayır. Beş saat boyunca hiç durmadan terlemiştim. Nefesimi normal seyrinde alabilmek için mücadele etmiştim. Sorgulanma sırası bana geldiğinde çıkış tabelasına doğru koşma dürtümle savaşmıştım.

Ancak atlatmıştım. Aslanlarla yüzleşmiş ama galip gelmiştim ya da en azından galip gelmelerine *izin vermemiştim*.

Bu benim için yeterliydi. Ayrıca bu Felicity'nin de zaferiydi. Neden benimle birlikte kutlamak için yanımda değildi?

"Dostum, hadi. Gidip sarhoş olalım." Wade koridorda arkamdan gelip beni omzuyla öne doğru itti. "Şu seksi stajyer bana işten sonra arkadaşlarıyla nerede takıldıklarını söyledi. Beş buçukta orada olacaklarmış."

"İlgilenmiyorum."

Wade inledi. "Hiçbir zaman ilgilenmiyorsun zaten. Orada gerçekten iyi iş çıkarttın, bunu kutlamak istemiyor musun? Sadece bir içki içelim. Hadi."

Bir içki kulağa hoş geliyordu. Sinirlerim tamamen altüst olmuş durumdaydı. "Tamam. Sadece bir içki. Ancak stajyerlerle dolu bara gitmeyeceğim. Buraya yakın bir yerde içelim, sonra otele döneceğim."

"Sen gerçekten lanet bir yaşlı kadın gibisin. Pekâlâ." Bir kolunu boynuma doladı. "Hadi gidelim."

***

"Peki bu nişan meselesi de neyin nesi?" Wade duruşmayı tekrar incelerken sordu. "Bu hatunla gerçekten evlenecek misin?"

Viskimden bir yudum aldım. "Bunu tartışmak istemiyorum."

Güldü. "Cennette şimdiden sorunlar mı ortaya çıkmaya başladı?"

Birkaç saniye sessiz kalıp viskimden bir yudum daha aldım.

"Bak, seni anlıyorum. Kadınlar tam bir baş belasıdır. Asla tatmin olmazlar. Onlara bir şeyi sunarsın ama onlar daha fazlasını isterler. Senden asla değişmeni istemezler fakat bir bakmışsın ki değişen onlar olmuş. Sen mutluysan, ben de mutluyum demeleri tamamen yalandan ibaret." Wade içkisini bitirdiğinde

bir tane daha sipariş etmek için elini kaldırdı. "Mutlu olmanı istemezler. Sefil durumda olmanı isterler, bu sanki onların *işiymiş* gibi kendi elleriyle yaparlar."

"Felicity öyle biri değil."

"*Şimdilik* öyle değil. Ne var ki, o yüzük parmağa takıldığı anda her şey değişir. Bu sözümü unutma."

"Onu on beş yıldır tanıyorum. Felicity kimsenin mutsuz olmasını istemez. Özellikle de benim."

Wade omuz silkti. "Sen öyle diyorsan öyledir. Fakat bir düşünsene, evlilik kalıcı bir olay, dostum. Hayatının sonuna kadar tek bir kadın. Tek bir vücut. Aletini daldıracağın tek bir delik."

Kaşlarımı çattım. "Sen sik kafalının tekisin."

Kahkaha atarken ikinci içkisini aldı. "Ben sadece iyi bir arkadaş olmaya çalışıyorum, dostum. Seni bekleyen şeyler hakkında uyarıyorum. Gerçi hayatının kalanında aynı yemeği kaşıklamak istiyorsan tabii ki evlenmelisin. Çünkü evlilik tam olarak böyle bir şey. Biftek güzeldir ama her gün yiyince sıkılırsın. Arada başka bir şeyin tadına bakmak istersen, sana yardımcı olamam."

"Eğer tam şu an konuşmayı kesmezsen, suratına gerçekten yumruk yiyebilirsin."

Wade şaşkın şaşkın bana baktı. "Senin derdin ne?"

"Benim sorunum, et parçası gibi bahsettiğin kadını seviyor olmam. Hayatımın geri kalanında, onun bana ait olmasından daha iyi bir şeyle karşılaşacağımı düşünmüyorum. Başka biriyle birlikte olma düşüncesi bana saçma geliyor. Onun başka biriyle olacağını düşünmek de yumruğumu duvara geçirme isteği uyandırıyor. Lanet olası bir aptal olduğum için onun ellerimden kayıp gitmesini kabul edemiyorum."

Wade omzunu silkti. "Tamam, o zaman. Evlen onunla. Ancak hayatın cehenneme dönüp kıçının tekmelenmesi yerine ateşli stajyerlerle yatmayı istediğinde beni suçlama."

"Gitmem gerek." Cüzdanımı çıkartıp barın üzerine biraz para attım.

"Ofise ne zaman döneceksin?"

"Bilmiyorum." Ayağa kalktım ve omuzlarımı dikleştirdim. "Belki de hiç."

"Ne? Bu da ne demek oluyor?"

"Buraya yapmak için geldiğim şeyi yaptım. Bu düşündüğüm kadar önemli değil. Daha doğrusu, önemli olmasının *HFX*'le hiçbir ilgisi yok. Aslında her şey başarısız olabileceğimi fark etmeme rağmen yine de risk almamla ilgili. Çünkü risk almamak daha büyük bir başarısızlık olurdu."

"Dostum, kafam karıştı."

"Boş ver." Çoktan kapıya doğru yönelmiştim.

Wade'i kaybetmekle başa çıkabilirdim.

Felicity'yi kaybetmekle başa çıkmak? İmkânsızdı.

***

Otele döndüğüm sırada arabada uçuş saatimi değiştirdim. Böylece bu gece Washington'dan ayrılabilecektim. Sonra aceleyle toparlanıp hızla havaalanına gittim. Eve vardığımda geç olmuştu. Saat gece yarısını geçiyordu, bu yüzden tüm ışıkların kapalı olmasına şaşırmadım. Kendimi içeri attım, çantalarımı kapıya bıraktım ve karanlık, sessiz yatak odasına koştum.

"Hey." Yatağın ona ait olan tarafına oturup elimi Felicity'ye uzattım. "Ben geldim."

Ancak orada değildi. Birkaç saniye etrafı yokladım, ardından panikle lambayı açtım. Yatak boştu.

Ayağa fırladım. "Felicity?"

Cevap gelmiyordu.

Kafayı yemiş hâlde banyoyu kontrol ettiğimde tüm eşyalarının gittiğini gördüm. Koridorun karşısındaki misafir yatak oda-

sına, hatta verandaya bile baktım. Aşağı inerek her odayı tek tek kontrol ettim. Garaja baktım ama arabası orada değildi.

"Siktir!" Kapıyı kapattım ve kalbim yerinden çıkacakmış gibi atarken mutfağa girdim.

İşte, o zaman ada tezgâhın üzerindeki zarfı gördüm. Beyazdı, üzerinde onun kıvrımlı, kızlara özgü, inci gibi yazısıyla adım yazılmıştı.

Zarfı yırtarak açıp katlanmış sayfayı düzeltirken göğsüm sıkışıyordu. Mektubu okumaya başladım.

Sevgili Hutton,

Sen Washington'dayken benim artık buradan taşındığımı fark etmiş olacaksın.

Bunu sana söylemeden yaptığım için üzgünüm. Ancak duruşma sırasında daha çok endişelenmeni ve dikkatinin dağılmasını istemedim. Vereceğin ifadeye yüzde yüz odaklanman gerekiyordu. Zaten var olan stresine, bir stres de ben eklemek istemedim.

Sanırım ayrı kalmamız iyi oldu. Her ne kadar seninle yaşamayı, seninle bir çift gibi davranmayı sevmiş olsam da bu hayal dünyasından sıyrılıp gerçek olan şeyleri hatırlayabilmem için doğru zamandı.

Eğer biraz alana ihtiyaç duymama saygı gösterirsen gerçekten minnettar olurum. Cumartesi günü seni arayacağım, böylece partiye katılmak için bir plan yaparız. Pazar günü olabilir. Söz konusu ailemizken bunu en iyi şekilde nasıl idare edebileceğimizi tartışabiliriz.

Umarım sana kızgın olduğumu düşünmüyorsundur çünkü değilim. Ben, bu meseleye kendini kaptırmış olan kendime kızgınım. Her şeyin bir oyundan ibaret olduğunu unuttum. Hislerim oyun olmanın ötesine geçip gerçeğe dönüştü.

Bu senin hatan değil.

Seninle birlikte geçirdiğim zamanları asla unutmayacağım.

Sevgiler,

Felicity.

Not: Daima senin arkadaşın oldum, öyle kalmaya da devam edeceğim.

Mektubun son kısmı şifreli yazılmıştı. Bu neredeyse her şeyden daha fazla boğazımın düğümlenmesine ve kalbimin parçalanmasına neden oldu.

Bunu düzeltmem gerekiyordu. Onu geri kazanmak zorundaydım.

***

Cuma sabahı koşumu pas geçtim ve sabah sekizden önce kız kardeşimin evine gittim.

Kapıyı çaldığımda şaşırmış görünüyordu. "Bu kadar çabuk mu döndün?"

"Evet. İçeri gelebilir miyim?"

"Elbette!" Bana sarıldı. "Tebrik ederim. Duruşmada çok iyiydin!"

"Teşekkürler."

"Bunu nasıl başardın? Benim mükemmel tavsiyelerim sayesinde mi?"

"Tavsiyelerinin yardımı oldu," diye itiraf ettim. "Mesaj için teşekkürler."

"Rica ederim." İçeri girmeme müsaade ederken bana pis pis sırttı. "Sana attığım mesajdaki şeyler, kabul ve bağlılık terapisinin ilkelerine dayanıyordu. Natalia'dan birkaç fikir istedim. Seninle konuşmak için hâlâ müsait."

"Bu konuyu değerlendirebilirim." Derin bir nefes verip başımdaki şapkayı düzelttim. "Önce senin tavsiyene ihtiyacım var."

Ağzı açık kalırken elini kulağına götürdü. "Duyduklarım doğru mu?"

"Lütfen dalga geçme. Bu ciddi bir mesele."

Dikkatle yüzümü inceledi. "Tamam. Bir şeyler yemek ister misin? Ya da kahve?"

"Kahve iyi olur. Dün gece pek uyuyamadım da."

"Belli oluyor. Gözlerinin altında kocaman halkalar var."

Masanın yanında oturdum. "Çocuklar nerede?"

"Onlar, dün gece annemle babamda kaldılar. Bu sabah erkenden danışan randevum var. Bu yüzden yaklaşık kırk beş dakika içinde ofiste olmam gerekiyor." Bana bir fincan sade kahve getirip oturdu. "Konuş."

"Ben gittiğim sırada Felicity evden taşınmış. Üstelik bunu bana haber vermeden yaptı."

Başını salladı. "Peki bu sana nasıl hissettirdi?"

"İlk başta, bana hiçbir şey söylemeden çekip gitmesi beni çok kızdırdı çünkü biz uzun zamandır arkadaşız. Berbat hissettirdi."

"Bu anlaşılabilir."

"Bana neden taşındığını açıklayan bir mektup bırakmış. Bu beni içten içe param parça etti."

"Mektupta ne yazıyordu?"

"Bana söylemek istemediğini çünkü Washington'dayken daha fazla stres yaşamamı istemediğini anlatmış."

"Bu yaptığı çok düşünceli bir davranış."

"Evden ayrılma nedeninin çift olmanın hayalinden uzaklaşıp neyin gerçek olduğunu hatırlamaya ihtiyaç duymasından kaynaklandığını söylemiş. Kendini bu meseleye kaptırdığını, duygularının oyun olmanın ötesine geçtiğini yazmış."

Allie başını salladı. "Felicity korkmuş. Kaçmış."

"Bunun benim suçum olmadığını, beni suçlamadığını söylemiş."

"Sen kendini suçluyor musun?"

"Evet. Hayır. Aslında bilemiyorum." Öne doğru eğilip dirseklerimi masaya dayadım ve başımı ellerimin arasın aldım. "O benim her şeyim, Allie."

"Felicity'nin bunu duymaya ihtiyacı var."

"Bana kendisiyle iletişime geçmememi yazmış. Yalnız kalma isteğine saygı göstermemi rica etmiş."

"Peki ya parti?"

"Yarın beni arayacağını, partiye katılmak için bir plan yapacağımızı sonra da bu ilişkiyi nasıl bitireceğimize karar vermemiz gerektiğini söylemiş." Ayağa fırladım. "Ancak bunun olmasına izin veremem. Onu geri kazanmaya çalışmadan bir gün bile geçiremem."

Allie şaşkın görünüyordu. "Tamam."

"İşte bu yüzden tavsiyene ihtiyacım var." Volta atmaya başladım. "Felicity'yi bana bir şans vermeye ikna etmek için ne söyleyebilirim? Ona bana güvenebileceğini nasıl kanıtlayabilirim?"

"Önce ona nasıl hissettiğini söylemekle başlayabilirsin," diye önerdi. "Eğer onu gerçekten seviyorsan, bunu senden duyması gerek."

"Onu seviyorum. Seviyorum ama..." Volta atmayı aniden kestim. "Kafamın içinde, onun için yeterince iyi olmadığımı söyleyen o lanet olası sesi susturamıyorum."

Kız kardeşim omuz silkti. "Belki de onun için iyi değilsindir."

Ona öylece bakakaldım. "Ne?"

"Belki de kafanın içindeki o ses haklıdır demek istiyorum. Gerçekten onun için yeterince iyi olmayabilirsin. Belki her şeyi berbat edersin. Felicity de senin bu zahmete değmediğine karar verir."

Kaşlarımı çattım. "Hiç yardımcı olmuyorsun..."

"*Belki*," diye konuşmaya devam etti. "Belki de bu riski alırsın. Belki de hayatının geri kalanını, onun için her günü daha iyi hâle getirecek şeyler yaparak geçirirsin. Felicity'nin kalbini zaten kazanmışsın, Hutton. Belki de onu sonsuza dek hak etmenin küçük ya da büyük yollarını bulursun." Başını öne eğdi. "Kulağa hayatını yaşamak için güzel bir yol gibi gelmiyor mu?"

Bunu gözümde canlandırabiliyordum; kimi iyi, kimi kötü ama hepsi de yaşamaya değer bir dizi gün... Çünkü Felicity benimdi. Ben de onundum ve her zaman birbirimize sahip olacaktık.

Fakat önce onu bulmam gerekiyordu.

Kapıya doğru koşarken, "Teşekkür ederim," dedim.

"Rica ederim!" diye seslendi arkamdan. "Bu seansın faturasını evine yollayacağım."

***

Ailesinin evinin önünden geçtim ama arabası orada değildi. Başka nerede kalabileceğinden emin değildim. Kız kardeşlerinden birinde olabilir miydi? Bu yüzden eve gitmeye karar verdim ve eve girmeden önce onu aradım.

Tam da beklediğim gibi telefonu sesli mesaj kutusuna düştü. Ona bir mesaj bıraktım.

"Selam, benim. Mektubunu buldum. Yalnız kalmana saygı duymak istiyorum ama aynı zamanda seninle gerçekten konuşmak da istiyorum. Beni geri arayabilir misin, lütfen?"

Evin içinde dolaşırken telesekretere bıraktığım mesajda söylediğim her kelimeyi tekrar tekrar düşünmeye başladım. Mesajı silmeden önce iki kere düşünüp, düşünmeyeceğini merak ettim. Ancak zihnimin bu olumsuzluk döngüsünde sıkışıp kaldığını fark ettiğimde orada öylece durup Felicity'nin nasıl tepki ve-

receği konusunda sürekli düşünmek yerine spor yapmaya karar verdim. Kafasının üzerinde küçük cadı şapkasını çizdiğini hayal ettim. Felicity haklıydı. Korkunun hayatımda çok fazla güce sahip olmasına izin veriyordum. Ona düşünüp nefes alması için biraz zaman vermeliydim.

Ne var ki, saat ikiye gelip Felicity beni hâlâ aramayınca aklımı kaçıracakmış gibi hissetmiştim. Arabayla tekrar ailesinin evinin önünden geçtim, orada değildi. Kız kardeşlerinin nerede yaşadığını bilmiyordum ama birinin Cloverleigh Çiftliği'nde, diğerinin de Abelard Bağları'nda çalıştığını biliyordum.

Abelard bulunduğum yere daha yakındı. Bu yüzden Old Mission'a gitmek için yola çıktım.

Arabamı ziyaretçi otoparkına park ettikten sonra Fransız şatolarından esinlenilmiş otelin lobisine doğru, etrafıma bakınarak ve çılgına dönmüşçesine koştum. Birkaç kişinin bana baktığını fark ettiğimde terlemeye başladım. "Yardımcı olabilir miyim?"

Genç bir kadının bana gülümseyerek baktığı resepsiyona döndüm. Ne diyeceğimi bilemiyordum. Anlamsız homurtular savurmuş olabilirdim.

"Hutton?"

Birinin adımı söylediğini duyunca arkama döndüm ve Felicity'nin kız kardeşi Winnie'nin orada durduğunu gördüm.

"Burada ne işin var?" diye sordu.

"Seninle konuşabilir miyim?" Ona doğru gittim. "Lütfen?"

Gergin görünüyordu. "Şey... Tamam, ofisime gidelim."

Onu lobinin dışındaki ofise kadar takip ettim. Winnie masasına otururken, "Teşekkür ederim," dedim. "Bunun için minnettarım."

"Elbette." Başıyla karşısında duran sandalyeyi işaret etti. "Lütfen, otur."

Ne var ki, oturamayacak kadar heyecanlıydım. "Yardımına ihtiyacım var," dedim aniden.

"Tamam." Parmaklarını birbirine kenetlerken kaşlarının arasında iki çizgi belirdi.

"Felicity'yi arıyorum. Nerede olabileceğini biliyor musun?"

"Nerede olabileceğini biliyor muyum?" diye sorumu tekrar etti.

"Evet."

"Şey." Gözlerini başka bir yöne çevirdi. "Bunu söyleyemem."

"Winnie, lütfen. Onunla konuşmam gerek. Bu çok önemli."

Ağzından tiz bir inilti koparken öne arkaya sallanmaya başladı. "Fakat söz verdim."

"Tamam. Peki." Sandalyelerden birine oturdum. "Muhtemelen senden kimseye bir şey söylememeni istedi, biliyorum. Özellikle benden bahsetti mi?"

"Hayır," diye kabul etse de hâlâ benimle göz göze gelmekten kaçınıyordu. "Ama kimseye bahsetmememi söyledi. Onu hayal kırıklığına uğratamam."

"Anlıyorum." Derin bir nefes aldım. "Ancak bu acil durum sayılır."

Bana baktı. "Sen iyi misin?"

"Hem evet hem de hayır. Eğer Felicity'yle konuşabilirsem, iyi olacağım. Ona söylemem gereken bir şey var."

Winnie öne arkaya sallanmaya devam ederken kendi kendine mırıldandı. "Bu sırrı saklayabilirim. Bu sırrı saklayabilirim."

"Sana bir milyar dolar veririm," dedim şakayla karışık şekilde.

Bant kesiciye uzanarak bir parça çekip ağzının üzerine yapıştırdı.

Gözlerimi kırpıştırırken ona baktım. "Bu gerekli miydi?"

Başını sallayıp iki parça daha koparark ağzını bantladı.

"Tamam." Ellerimi kaldırdım. "Bunu anlıyorum. Felicity'yi hayal kırıklığına uğratmak istemiyorsun. Bunu takdir ediyorum. Yine de..." Gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldım. "Daha önce hiç âşık olmadım ve bununla pek başa çıkamıyorum."

Şaşkınlık ya da belki anlayışla cıyakladı. Mavi gözleri parlıyordu.

"Ne yapacağımı bilmiyorum. Ağzımdan yanlış bir şey çıkacak diye ödüm kopuyor. Felicity'ye benim için ne anlam ifade ettiğini söylediğimde bana inanmamasından korkuyorum. Bana iyi olduğumu hissettiren tek kızla birlikte olma fırsatını kaçırmaktan korkuyorum."

Winnie gözlerini sıkıca kapatıp iç çekti. Ardından ağzındaki bantları çıkarttı. "Kaybetmedin. Onu tekrar kazanabilirsin. Sadece belki de işin içinde kelimelerden daha fazlası olmalı."

"Ne gibi? Söyle bana," diye yalvardım. "Ne gerekiyorsa yaparım."

Birkaç saniye düşündü. "Biliyorsun, Felicity daima Millie'yle benden biraz farklı oldu," dedi Winnie. "Daha zeki ve daha sessizdir. Bizim ilgi duyduğumuz şeylere ilgi duymaz. Hiçbir zaman kıyafetlere, makyaja ya da erkeklere takıntılı biri olmadı. Çocukken Külkedisi oynadığımız zaman ben prenses, Millie iyilik perisi ya da kötü üvey anne olurdu. Bu Millie'nin duygu durumuna göre değişirdi. Peki Felicity daima ne olmak isterdi biliyor musun?"

"Ne?"

"Büyücü Merlin."

Her şeye rağmen bu beni gülümsetti.

"Ona sürekli, '*bu hikâyede büyücü yok, prens olamaz mısın?*' derdik. Felicity, '*Hayır! Prensler berbattır. Ayrıca kızı hak*

etmek için dans etmek dışında ne yapıyor ki? Üstelik onu öpüyor. Kızın hakkında hiçbir şey hatta adını bile bilmiyor!' derdi."

"Pek de haksız sayılmaz," dedim.

"Böylece Külkedisi masalının içine Merlin'i de koydu. Ve nasıl oluyorsa en sonunda günü kurtaran hep Merlin'in büyüsü oluyordu." Winnie gülümsedi. "Söylemeye çalıştığım şey, Felicity'nin bir prense ya da kurtartılmaya ihtiyaç duymadığı ama..." Omzunu silkti. "Her kız bazen kendisini prenses gibi hissetmek ister."

"Anladım." Duraksadım. "Hayır, anlamadım."

Winnie kibarca gülümsedi. "Onu tanıyorsun, Hutton. Bence bunun nasıl olacağını çözebilirsin."

Aklıma bir şeyler gelmeye başladı. "Ona bir mesaj iletebilir misin?"

Winnie başını salladı.

"Kullanabileceğim kalem ve kâğıdın var mı?"

Yazıcısından kâğıt alıp bir kalemle birlikte masanın üzerinden bana uzattı.

Şifremizi kullanarak, görmezden gelemeyeceğini bildiğim tek cümleyi yazdım. *Sana ihtiyacım var. Lütfen yanımda ol.* Ardından kâğıdı katlayarak Winnie'ye uzattım. "Sen iyi bir kardeşsin."

Gülümsedi. "Teşekkür ederim. Ailem benim için her şeydir."

Dışarı çıktığımda birkaç derin nefes aldım ve yüzümü gökyüzüne çevirerek bana ilham vermesi için dua ettim. Neden hayatımda daha fazla romantik film izlememiştim? Bilim kurgu filmlerinde, büyük romantik jestler asla yaşanmazdı. Üstümden bir jet geçti ve arkasından göğün parlak maviliğine karışan beyaz bir leke bıraktı.

Ne yapmam gerektiğini işte o anda buldum.

23. BÖLÜM

Felicity

Cuma günü işe gittiğimde Gianni, Winnie'nin beni görmek istediğini söyledi. "Birkaç kez buraya geldi ve gelip gelmediğini sordu," dedi. "Seni aramayı, mesaj atmayı denediğini ama cevap vermediğini söyledi."

"Evet. Bir süredir sosyal medyaya ara verdim. Böylece telefonla uğraşmaya da ara vermiş oldum," dedim. "Gidip ne istediğine bakayım."

Winnie'yi lobide durmuş, konukları prova yemeği verilen salona yönlendirirken buldum. "Selam. Beni arıyormuşsun?"

"Evet. Hutton buradaydı." Yüzü sevinçle parladı. "Ancak sırrı sakladım. Ağzımı bantlamam gerekse de sakladım."

"Bugün mü?" Sesim yükseldi. "Hutton bugün burada mıydı?"

"Evet, bu öğleden önce geldi."

"Ne istiyormuş?" Kalbim hızla çarpmaya başladı.

"Seni nerede bulacağını öğrenmek istedi. Ona söylemedim," diye ekledi hemen. "Yine de sana bunu vereceğime söz verdim."

Pantolonunun cebine uzanarak küçük, katlanmış kare bir kâğıt çıkardı.

Kâğıdı ondan alıp açtım.

Sayfadaki noktaları ve çizgileri çözmem on saniyeden az sürdü. Gözlerim dolmuştu.

"Bu ne böyle?" diye sordu Winnie. "Bir çeşit gizli mesaj falan mı?"

"Evet." Burnumu çektim. "Notta '*seni seviyorum*' yazıyor. Birbirimizi ne olursa olsun dinleyeceğimize dair söz verdiğimiz şifreyle yazılmış."

"Ah, bu çok tatlı. Hutton gerçekten berbat görünüyordu. Seni seviyor, Lissy. Hem de çok."

"Öyle mi dersin?"

"Elbette öyle diyorum! Bana daha önce hiç âşık olmadığını ve nasıl davranması gerektiğini bilmediğini söyledi. Kendisi için her şey anlamına gelen tek kişiyle birlikte olma şansını kaçırdığından dolayı korkuyor."

Kolumdaki tüylerim diken diken oldu. "Tüm bunları o mu söyledi?" *Beni seviyor. Hutton beni seviyor.*

"Evet! Ayrıca bunları sana söylememem gerektiğine eminim. Buna rağmen olur da kendimi savunmam gerekirse diye sır tutma konusunda berbat olduğumu açıkça dile getirdim. Üstelik senin yerini, ona söylemem için bana bir milyar dolar teklif etti." Başını yana eğdi. "Bu parayı kabul etmediğimi bilmeni isterim."

Kahkaha attım. "Teşekkürler."

Dizlerini büküp hafifçe reverans yaptı. "Rica ederim. Bence onu dinlemelisin, Felicity. Erkekler mükemmel değildir, biliyor

musun? Bazen bir şeyi doğru yapmak için ikinci şansa ihtiyaç duyarlar."

***

O gece, Millie'nin evine döndüğümde Hutton'ı aradım.

"Alo?"

Gülümsemekten kendimi alamadım. "Bu yeni bir şey. Her zamanki selamını duymayı bekliyordum."

"Kendimle ilgili bazı şeylerin üzerinde çalışıyorum."

"Aferin sana." Duraksadım. "Yarasa sinyalini aldım. İyi misin?"

"Hayır. Sana söylemem gereken bir şey var. Eğer bunu söylemezsem beni yiyip bitirecek."

"Tamam."

"Seni görebilir miyim?"

"Olabilir. Millie'nin evindeyim."

"Bana adresi mesaj atabilir misin?" dedi. "Elimden geldiğince çabucak orada olacağım."

Telefonu kapattığımızda ona Millie'nin adresini gönderdim. İş kıyafetlerimi üzerimden çıkarıp, şortla tişört giymeye yetecek zamanım vardı. Saçımla ve makyajla uğraşmayı düşünsem de vazgeçtim. Hutton sabah, öğlen ve akşam nasıl göründüğümü biliyordu. Onu için yüzümü makyajla örtmeme gerek yoktu.

Yine de mavi kutudan yüzüğü çıkartıp parmağıma taktım.

Hutton geldiğinde verandada kollarımı dizlerime dolamış oturuyordum. Ön kapıdan girdiği sırada kalbim titreyerek çarpıyordu. "Selam," dedim onu görür görmez ayağa kalkarken.

"Selam." Gülümsemesi çocuksu ve çekiciydi. "Benimle biraz gezintiye çıkmak ister misin?"

"Elbette."

Elimden tutup beni arabasının yolcu koltuğu tarafına götürdü. Kapıyı benim için açıp ben binince kapıyı kapattı. Birkaç dakika sonra arabayı şehre doğru sürmeye başladı.

"Nereye gideceğimiz belli mi?" diye sordum.

"Birazdan göreceksin."

Beni nereye götürebileceğini tahmin etmeye çalıştım ama Hutton'ın evinde o kadar çok vakit geçirmiştik ki bu kasabada bizim gözümüzde anısı olan pek fazla yer yoktu. Bu yüzden arabayı evin yoluna sürmemesine şaşırmıştım. Birkaç saniye boyunca beni özel bir uçağın bizi egzotik bir yere götürmek için beklediği bir havaalanına götürüp götürmediğini merak ettim. Öyle olmamasını umuyordum fakat mutlu olmak için bu tür şeylere ihtiyacım olduğunu düşünmesini de istemiyordum.

Endişelenmemeliydim. Hutton beni bundan daha iyi tanıyordu. Daha da iyisi, bizi tanıyordu.

Halk kütüphanesinin arkasında durduk. Kapıda elinde anahtarlarla bekleyen yaşlı bir kadın vardı. Kısa boylu ve tombuldu, kafasında kahverengi bukleler vardı.

"İşte buradasın," diye fısıldadı kadın heyecanla. "Endişelenmeye başlamıştım."

"Üzgünüm, Gladys. Bunun için çok teşekkür ederim."

"Önemli değil, tatlım. Yardım edebildiğime sevindim." Kapının kilidini açtı ve bir parmağını ağzına götürdü. "Işıkları sakın açma, tamam mı?"

Hutton başını salladı. "Çok uzun kalmayacağız."

"Arabamda bekleyeceğim." Gladys'in bakışları ikimizin arasında gidip geldi ve iç çekip aceleyle park yerindeki diğer tek araba olan *Buick*'e doğru ilerledi.

Hutton elimden tutup beni karanlık ve sessiz kütüphaneye doğru sürüklerken, "Bu da neyin nesi?" diye fısıldadım.

"Bir şey konusunda ikinci şansa ihtiyacım var." Beni kütüphanenin ana bölümünün dışındaki çalışma odasına, bir zamanlar matematik sınavına çalıştığımız masaya götürdü.

Hutton oturmam için bir sandalye çekerken hafifçe tebessüm ettim. "Teşekkür ederim."

Yanıma oturdu. "Eğer o gece seni öpme cesareti gösterseydim ne olurdu bilmiyorum. Yine de bildiğim bir şey varsa, bu da o muazzam şansı yakalamışken kullanmamanın pişmanlığını derinden hissettiğimdir."

"Bu bir çeşit yeniden başlayalım olayı mı?" Kalbim on yedi yaşındaki Felicity'nin kalbi gibi hızla atıyordu.

"Bu, hadi baştan daha iyisini yapalım olayı." Bana doğru eğildi. Nefesinin sıcaklığını dudaklarımda hissediyordum. Tam dudaklarımız birbirine değeceği sırada Hutton duraksadı. "Sakız çiğnemiyorsun, değil mi?"

Başımı iki yana salladım.

"Güzel." Başımı ellerinin arasına alıp dudaklarını dudaklarıma bastırarak tenimin altındaki her noktaya kıvılcımlar saçtı. "Şu andan itibaren her şey daha farklı olacak."

"Öyle mi?"

"Evet. O akşam bana daha önce kimseye söylemediğin bir şey söyledin. Ben de bu iyiliğinin karşılığını vereceğim."

"Peki." Yutkunmayı denedim ama bu çok zordu.

"Seni seviyorum, Felicity. Seni daima sevdim. Eğer izin verirsen, seni hayatımın sonuna kadar seveceğim."

Nefes nefese kaldım. "Aman Tanrım. Hutton, ben..."

"Bekle bir dakika. Söylemek istediğin her şeyi, her kelimeyi, her harfi duymak istiyorum ama her şeyi bir kerede söylemezsem cesaretimi kaybedeceğimden korkuyorum. Ya da önemli bir şeyi söylemeyi unutacağımdan."

"Tamam," dedim hafifçe tebessüm ederek.

"Ailemin evime geldiği gün, senden nişanlıymışız gibi davranmanı istediğimde bunun sebebi sadece annemin yakamdan düşmesini istemem değildi. Seni kaybetme riskini göze alamadan seninle birlikte olabilme şansını istediğim içindi. İşleri berbat etmeme konusunda kendime güvenmiyordum. Benim gibi bir adamın, senin gibi birine sahip olabileceğine inanmıyordum. Eğer bana yeterince yaklaşırsan, tüm kusurlarımı ve tuhaflıklarımı görürsen daha iyisini isteyeceğine kendimi inandırmıştım."

"Tek istediğim sensin," diye fısıldadım. "Yine de korkunu anlıyorum. Ben de deli gibi korkuyordum. Duygularımı her zaman yaptığım gibi doğru oranda tutabileceğimi düşünüyordum."

"Trüf mantarı gibi mi?"

Gülümsedim. "Trüf mantarı gibi. Ne var ki, işe yaramadı. Birlikte olduğumuz her gün daha da derine batıyordum."

"Ben de öyle," dedi. "New York'tan eve döndüğümüzde perişan durumdaydım."

"Aynı şekilde! Hatta New York'ta *bile*. O elbiseyi denediğimiz günü hatırlıyor musun?" Başımı salladım. "Bana ne söylersen söyle, onun sadece öylesine bir elbise olmadığını biliyordum."

"Haklıydın."

"Bir de yüzük var." Elime, parmağımı çevreleyen gri halkaya baktım. "Bana gerçek bir yüzük aldın."

"Sana gerçek olan ne varsa almak istedim çünkü sana karşı olan duygularım gerçekti. Üstelik bir şeylere para harcamak, duygularımı itiraf etmekten daha kolaydı."

"Bundan sonra ne olursa olsun birbirimize karşı dürüst olacağımıza söz verelim."

"Anlaştık."

"Sana, seni seviyorum diyeceğim yere geldik mi?"

Gülümsedi. "Kesinlikle."

"Ben de seni seviyorum. Sana dair her ne varsa, hepsini tek tek seviyorum. Senin kusur ve tuhaflık olarak gördüğün, seni hem özel hem de farklı kılan şeyleri seviyorum. Ben de mükemmel değilim," dedim gülümseyerek. "Muhtemelen stresli olduğum anlarda sürekli saçımı keseceğim. Topuklu ayakkabılarla yürümeyi asla beceremeyeceğim ve gerildiğim zamanlarda daima saçmalamaya devam edeceğim."

"Eğer yapmasaydın yanlış kız olduğunu düşünebilirdim."

"İncelikten yoksun boğa burcu duygularınla her zaman temas hâlinde olmayabileceğini biliyorum. Yine de sabırlı olacağıma ve onlarla birlikte küçük yengeç kabuğuma çekilmeyeceğime söz veriyorum."

"Harika." Öne doğru eğilip beni öptü.

"Peki tüm bunların farkına varmanı tetikleyen şey ne oldu?"

Güldü. "Kız kardeşim. Nişanımızın sahte olduğunu biliyormuş ama bir şey söylememiş çünkü bunun gerçek hislerimizi birbirimize itiraf etmek için cesaretimizi toplamaya çalışmamızın bir yolu olarak düşünmüş."

Şaşkınlıktan nefesim kesildi. "Tıpkı Millie gibi!"

"Duygularımla nasıl boğuştuğumu fark etti. Bana kendimi aşmam gerektiğini ya da seni tamamen bırakmam gerektiğini söyledi." Başını iki yana salladı. "Seni bırakmak hiçbir zaman benim açımdan bir seçenek değildi. İşte buradayız."

"İşte buradayız." Gülümserken etrafa bakındım. "Buraya nasıl girebildik?"

"Anlaşılan Zıplayan Büyükannelerden biri buranın patronu."

"Gladys mi?"

"Gladys." Omuz silktim. "Ayrıca Halk Kütüphanesi Gönüllüleri Vakfi'na çok büyük bir bağış yaptım."

Kahkaha attım. "Ne yani, gelecek yıl buraya Hutton French isimli bir kütüphane kanadı mı açacaklar?"

"Muhtemelen." Tekrar elimi tutup parmaklarımı okşamaya başladı. "Bu gece, seni eve götürebilme şansım var mı?"

"Burada teorik bir olasılıktan mı bahsediyoruz?"

Omuz silkti. "Madem çok ısrar ediyorsun."

"O hâlde istenen sonucun büyük olasılıkla gerçekleşeceğini söyleyebilirim. Hatta bu matematiksel olarak bir kesinlik."

***

Ertesi sabah, Hutton koşu için her zamanki gibi erkenden uyandı ama ben kolundan tutup onu yatağa geri çektim. "Beş dakika daha," diye yalvardım.

Kahkaha atarak beni kendine çekti. Güneş ışığı odamızın penceresinden içeriye süzülürken birbirimize sarılıp yatakta uzandık. Dün gece birbirimizin kıyafetlerini parçalama konusunda o kadar acele etmiştik ki, perdeleri kapatmaya bile uğraşmamıştık. Yeniden bir araya gelişimizin ilk turu ateşli ve çılgınca olmuştu. Sanki günlerdir değil de aylardır görmüyormuş gibi birbirimize karışmıştık. İkinci tur daha yavaş, daha tatlıydı. Bir şeyleri aramızda yavaş yavaş kuruyor gibiydik. Acelemizin olmadığını biliyorduk. Bu ilişkinin ne son kullanma tarihi ne de bitmesine dair sinyaller vardı. Kimse hissettiğimiz bu duyguları bizden çalamazdı.

Hutton elini çıplak sırtımda gezdirirken, "Bu gece," dedi "Sana bir sürprizim var."

"Öyle mi?" Gülümseyip ona biraz daha sokuldum.

"Evet. Tabii sana sürpriz yapmak için iznin varsa."

"Veriyorum." Kıkırdadım. "Sürprizleri severim."

"Sadece küçük bir ricam olacak. Seni Millie'nin evindeki partiye ben götürebilir miyim?"

"Elbette. Ancak neden?"

"Söylersem sürprizi kaçar." Alnıma bir öpücük kondurdu. "Sadece bana güven yeter."

"Güveniyorum." Gözlerimi kapattım, mutlulukla dolup taşıyordum. "Sana güveniyorum."

"Bundan sana henüz bahsetmedim ama Wade'e San Francisco'ya geri dönmeyeceğimi söyledim."

Kafamı kaldırıp Hutton'ın yüzüne baktım. "*HFX*'i bırakıyor musun?"

"Buna henüz tam olarak karar vermedim. Ancak burada seninle yaşamak istiyorum. Bu hafta bizim için yeni bir yer aramaya başlayacağım."

Gözlerim doldu. "Gerçekten mi? Burada benimle mi kalacaksın? Eğer istediğin buysa seninle California'ya gelebilirim. Ben nereye gidersem gideyim, işim de benimle gelebilir."

"Hayır. Ben o hayatı yeterince yaşadım. Burayı seviyorum. Benim ailem de senin ailen de burada. Burası huzurlu ve sessiz bir yer. Buradan gitmek istemiyorum."

Yanağımı tekrar sıcak göğsüne yasladığımda Hutton bana sıkıca sarıldı.

"Her şey yoluna girecek," diye söz verdi.

Bu rüya gibiydi ama en sonunda gerçeğe dönüşmüştük.

24. BÖLÜM

Felicity

Kız kardeşlerim hazırlanmama yardım etti.

Winnie, elinde bir bavul dolusu ayakkabı, aksesuar ve kozmetik ürünüyle Millie'nin evine geldi. Onunla birlikte Hallie'yle Luna da gelmişti. Millie saçlarımı tararken Winnie de tırnaklarıma oje sürdü. Kızlar da topuklu ayakkabıları tek tek getirip onları ayağıma geçirdiler. Her tarafından inceleyerek onları değerlendirdiler.

"Bu tıpkı Külkedisi'nin kız kardeşlerinin balodan sonraki hallerine benziyor," dedi Luna heyecanla.

"Ancak Felicity zalim ya da çirkin değil. Üstelik tüm ayakkabılar ayağına uyuyor," diye belirtti Hallie.

Kahkaha attım. "Sizce elbisenin altına en çok hangisi yakışır?"

"Parıltılı olanlar!" dedi Luna sol ayağımdakileri göstererek. Yapay elmaslarla süslenmiş bantları ve tehlikeli derecede yüksek topukları olan bir sandaletti. "Cam ayakkabılara en çok bunlar benziyor"

"Tabii ki onları seçersin. Spor ayakkabı giyen bir prenses yok mu?"

"Hayır. Saçını nasıl yapalım?" diye sordu Millie, Winnie'ye.

"Hmm, bir düşünelim." Winnie bir kolunu beline dolayıp parmağıyla dudaklarına dokundu. "Tepeden bir topuza ne dersin? Şu ikonik Audrey Hepburn topuzu gibi bir şey?"

Millie başını salladı. "Bu güzel olabilir."

Elbiseyi giydim. Millie saçımı toplarken Winnie makyajımı yaptı. Hallie ve Luna ayakkabılarımı bağlamama yardım ettikten sonra dördü de önümde durup bana baktı.

"Eee, söyleyin bakalım?" Etrafimda döndüm. "Nasıl görünüyorum?"

"Mükemmel görünüyorsun." Millie'nin gözleri parlıyordu.

"Bu elbiseye bayıldım," dedi Luna coşkuyla.

"Evet. Saçları bile fena durmuyor." Hallie başını sallayarak onayladı. "Ben de çok beğendim!"

Millie'nin boy aynasından kendime son bir kez baktım. Kendimi daha önce hiç bu kadar güzel hissetmediğimi itiraf etmem gerekiyordu. Belki Winnie'nin altın sarısı saçlarına, Millie'nin de seksi kıvrımlarına sahip değildim ama aynadaki kız bendim ve iyi görünüyordum. "Teşekkür ederim, millet."

"Partinin sürpriz olacağını sanıyordum," dedi Luna. "O hâlde sen nasıl biliyorsun?"

Hallie ona, "Çünkü Winnie asla sır tutamaz, Luna," diye hatırlattı.

"Şşt." Parmağımı dudaklarıma götürdüm. "Biz yine de partiden haberimiz yokmuş gibi davranacağız. Siz de harika görünüyorsunuz. Bu gece hepiniz orada olacağınız için çok mutluyum."

Bir süre sonra kapı çaldı.

"Ben bakarım!" İki küçük kız da merdivenlerden aşağı koşmaya başladılar. Hemen sonra duyduğum şey yüksek sesli cıyaklamalar ve alkışlardı.

Kız kardeşlerim Millie'nin odasından hızla çıktı. Aynaya son kez bakıp küçük gece çantamı aldım. Dikkatli ama sarsak adımlar atarak merdivenin başında durdum. Tırabzana tutunup aşağı inmeye başladım ama merdivenlerin yarısına kadar geldiğimde Hutton'ın aşağıda durmuş bana baktığını gördüm.

Nefesim kesildi. Siyah takım elbise, beyaz bir gömlek giymişti. Mezuniyet buluşmasında taktığı gözleriyle uyumlu o mavi kravatı takmıştı. Saçları, içimi kıpır kıpır eden o film yıldızı tarzında taranmıştı. Yine de saçının o aykırı tutamı isyan etmek üzereydi. Kirli sakalını biraz kısaltmıştı.

En güzel yanı bana bakış şekliydi.

"Çok güzelsin," dedi kısık sesle. Gördüklerine inanamıyormuş gibi başını salladı.

"Teşekkür ederim." Aşağıya inerek yanına gittiğimde elimi tuttu.

"Buraya at arabasıyla geldi, Felicity!" Hallie ellerini çırparak zıpladı.

Luna kapıyı açarken, "Üstelik iki tane beyaz atla!" diye ekledi Luna.

Şaşkınlıktan ağzım açık kalmış hâlde Hutton'a baktım. "Bu *doğru* mu?"

Omuz silkti. "Duyduğuma göre eskiden milyarderler bu şekilde dolaşıyormuş."

Kahkaha atarak verandaya çıktığımda nefesimi içime çekip iki elimi yanaklarıma götürdüm. "Aman Tanrım!"

Kaldırımın kenarında, turistlerin yaz aylarında şehirde gezmek için kiraladıkları türden, iki güzel beyaz ata koşulmuş açık beyaz bir at arabası duruyordu.

"Şoförümüzün adı Alfred," dedi Hutton kolunu uzatarak. "Beni Abelard'a atla gitmenin arabayla gitmekten biraz daha uzun süreceği konusunda uyardı. O yüzden bir an önce yola çıksak iyi olur."

"Durun, bir fotoğraf çekeyim!" Millie koşarak eve girdi ve telefonuyla dışarı çıktı.

Birkaç fotoğraf için poz verdik sonra Hutton arabaya binmeme yardım etti. Şoför şapkasını bana doğru eğdi. "Hanımefendi."

"Merhaba, Alfred," dedim. "Tanıştığımıza memnun oldum."

"Orada görüşürüz!" Hallie ve Luna arabaya iç çekerek bakarken Winnie arkamızdan seslendi. "Ayrıca unutmayın, partiden hiç haberiniz yoktu!"

Gülümseyip onlara öpücük gönderdim. Hutton tırmanıp yanıma oturdu. Bir dakika sonra yola çıkmıştık.

Elini avucumun içine aldım. "Bunu yaptığına inanamıyorum. İlgi odağı olmayı sevmeyen birinin açısından bu çılgınlık. Sen gerçekten on beş yıldır tanıdığım arkadaşım, Hutton French misin?"

Güldü. "Hem evet hem hayır. Ben gerçekten Hutton French'im. Artık sadece arkadaşın olmak istemiyorum."

"Güzel çünkü sana deli gibi âşığım."

Gözleri üzerimde gezindi. "Göz kamaştırıcısın, Felicity. Bu gece seni birçok insanla paylaşmam gerektiğini biliyorum ama seni eve götürmek için sabırsızlanıyorum."

Yüzüm ısındı. "Gittiğinde seni çok özledim. Yalnız uyumaktan nefret ediyordum."

"Eğer istemiyorsan bir daha asla yalnız uyumak zorunda değilsin." Elimi tuttu. "Dün gece söylediklerimde ciddiydim. Seni sonsuza dek sevmek istiyorum."

"Ben de bunu istiyorum." Ona yaklaşarak başımı omzuna yasladığımda Hutton bir kolunu bana doladı. Güneş yüzümü ısıtıyordu. Sıcaklıktan memnun bir şekilde gözlerimi kapattım. "Peki şimdi ne olacak? Düğünü ertelemeye karar vermişiz gibi mi davranalım? Her zaman için Millie'nin yapamadığını söyleyebili..."

"Hey." Elimi sıktı. "Şimdilik sadece yolculuğun tadını çıkarmaya ne dersin?"

Gülümsedim. "Bana uyar."

***

Yaklaşık otuz dakika sonra araba Abelard Bağları'nın otopark yoluna girdi. Doğrulup elbisemin büzgülü kabarık eteğini düzelttim.

İşte o zaman Hutton inledi. "Aman Tanrım."

"Ne oldu?"

Yolun yukarısını işaret etti. "Görünüşe göre sevgili halkımız bizi selamlamaya gelmiş."

Başımı kaldırdığımda kahkaha atmaya başladım. Karşımda göz alıcı pembe tişörtlerini giymiş, çakıllı yolun iki yanına sıralanmış hâlde bize el sallayan ve bağıran Zıplayan Büyükanneler vardı.

"Merhaba! Tebrikler! Sizin adınıza çok mutluyuz!"

Gladys'i görünce ben de el salladım ve gülümseyip, "Teşekkürler!" diyerek onlara seslendim.

"Onlardan biri olan Mona, Alfred'la evli," diye açıkladı Hutton. "Bu yüzden arabayı bu kadar çabuk ayarlayabildim."

"Vay canına. Bakıyorum da sen ve büyükannelerin arası son zamanlarda epey iyi."

"Bu anı senin için özel kılmama yardım etme konusunda çok heveslilerdi."

"Ne kadar tatlılar."

At arabası, Abelard'ın giriş kapısına yanaşınca Hutton elimden tutup inememe yardım etti. "Onları düğünümüze davet etmemiz gerekebilir."

Ayaklarım yere bastığı anda kalbim hızla atmaya başladı. "Neyimize?"

Parmağını havaya kaldırdı ve gökyüzünü işaret etti. Ben de parmağıyla işaret ettiği yere baktım.

Ve anında nefesim kesildi. Gökyüzünde süzülen küçük bir uçak ve arkasında *Felicity, Benimle evlenir misin?* yazılı bir pankart vardı.

Şaşkın bir hâlde Hutton'a baktığımda, tek dizinin üzerine çökmüştü.

Sol elimi iki elinin arasına aldı. "Bu sonuna kadar gerçek bir an," dedi. Dudakları masum gülümsemesiyle kıvrılmıştı. "Yüzüğü sana zaten almıştım. Ayrıca çoktan elbiseyi giydin. O yüzden bu soruyu sana bütün kalbimle sormam gerekiyor diye düşündüm."

"Aman Tanrım." Boştaki elimi kalbimin üzerine götürdüm. "Aman Tanrım, bunun olduğuna inanamıyorum."

"Felicity MacAllister seni, senin bildiğinden çok daha uzun zamandır seviyorum. Bu dünyada benim için senden daha önemli biri yok. Sihirli güçlere sahip olmayabilirim ama beni her zaman anlıyor ve olduğum gibi kabul ediyorsun. Bunun seni şaşırttığını biliyorum. Eğer bana bugün evet demezsen seni anlayışla karşılarım. Ancak sen benim için şu hayatta var olan tek kişisin. Bugün ve daima. Bu asla değişmeyecek."

"Evet," diye bağırdım, gözyaşlarım yanaklarımdan süzülürken. "Binlerce kez evet! Sonsuza kadar evet!

Hutton ayağa kalkıp bana sıkıca sarıldı. Dudaklarımız şimdiye kadar paylaştığımız en tatlı ve en gerçek öpücükle birbiriyle buluştu. Hutton'ın arkasında duran Zıplayan Büyükanneler, hoplayarak tezahüratlar savurdular. Atlar bile mutlulukla kişniyorlardı.

Gülümseyerek Hutton'a baktım. "Sihirli güçlerin *var*. Bu sahte nişan partisini *gerçek* bir masala dönüştürdün!"

Bir parmağını dudaklarına götürüp sus işareti yaptı.

Kahkaha attım. Hayatımda hiç olmadığım kadar mutluydum. "Asla söylemeyeceğim."

"Ne dersiniz, hanımlar? Alfred?" Seyircilerimize döndü. "Bu mutlu günümüzde bize katılmak ister misiniz?"

"Bir an hiç sormayacaksınız sandık," dedi kaşları kalemle çizilen büyükanne.

Hutton bana döndü. "Felicity, bu hanımefendi Jackie. Torunu oradaki uçağı uçuruyor."

"Tanıştığıma memnun oldum, Jackie." Bütün büyükannelere gülümsedim. "Burada bizimle olduğunuz için hepinize teşekkür ederim."

"Rica ederim." Jackie, Hutton'ın sırtını sıvazladı. "Önden gidin."

Ailelerimizin coşkuyla, *sürpriz* tezahüratları eşliğinde bizi karşıladığı verandaya kadar arkamızdan zıplayarak bizi takip ettiler. Nefesimizi düzenlemeye çalıştığımız sırada Havalı Keskin Makaslar Grubu, *"Let Me Call You Sweatheart"* şarkısını söylemeye başladı.

Hutton'a, "Sanırım bu bizim şarkımız," diye fısıldadım.

Beni kendisine çekip kollarını belime doladı. "Repertuarları sınırlı," diye fısıldadı arkamdan. "Yine de bana uyar."

Beni bu kadar duygulandıran şey nostaljik armoniler miydi, sözlerdeki yalın duygular mıydı, yoksa etrafımın sevdiklerimle kuşatılmış olması mıydı bilmiyordum. Ancak şarkı bittiğinde gözyaşlarıma engel olamadım.

"Ah, tatlım," dedi Bayan French bana sarılırken. "Çok mutluyum. Sanırım ben de ağlayacağım!"

Frannie dolmuş gözleriyle bana bakıp sıkıca sarıldı. Kucaklaşma sırasında onu babam izledi. Tam o sırada yine kendimi gözyaşlarımın seline kaptırdım. Ardından, Millie, Winnie, Audrey, Emmeline, Allie ve Dex'in kızlarıyla kocaman bir sevgi yumağı olduk.

"Siz at arabasıyla giderken yanınızdan geçtik!" dedi Luna. "Ama cama çıkıp bağırmamıza izin vermediler."

"Ya da kornaya basmamıza."

"Geldiğiniz için çok teşekkür ederim," dedim. "Burada olmanızdan dolayı çok mutluyum."

"Nişan partilerine katılmaya *bayılıyoruz*," dedi Hallie. "En son gittiğimiz nişan partisinde Winnie'yle tanışmıştık."

"Babamızın Winnie'ye evlenme teklif etmesini umuyoruz. Ancak babam bu konuda sürekli onunla konuşmamızı istemiyor," dedi Luna.

Hallie başını salladı. "Yine de biz, bu konuda durmadan konuşmayı bırakmayacağız."

"Asla," diye onayladı Luna.

"Anlamadığım bir şey var," dedi Hallie. Hâlâ üzerimizde süzülen pankart taşıyan uçağı işaret etti. "O pankartta neden, *'Felicity, benimle evlenir misin?'* yazıyor? Siz zaten nişanlı değil misiniz?"

Birbirimize baktık ve Hutton gülümsedi.

"Hemen evet hem hayır," dedim onun elini tutarak. "*İkisi de doğru olabilir.*"

***

Hutton'ı verandanın kenarında arkasını dönmüş, elleri cebinde, güneşin üzüm bağlarının tepesinden battığını izlerken gördüğümde parti hâlâ tüm hızıyla devam ediyordu.

Dahil olduğum sohbetten izin isteyip ona doğru yürüdüm. "Selam," dedim koluna girerek. "Nasılsın? Yanından ayrıldığım için üzgünüm."

"Sorun yok, ben iyiyim." Gülümsedi. "Sadece nefes almak için birkaç dakikaya ihtiyacım vardı."

"Bu gece harikaydın. Bunun için teşekkür ederim." Başımı omzuna yasladım. "Her şey için."

"Önemli değil."

Tatlı yaz akşamını içime çekip bakışlarımın asma ve meyve ağaçları sıralarında gezdirdim. "Burası çok güzel, değil mi?"

"Burada yaşamak ister miydin?"

"Abelard'da mı?" Güldüm. "Kim istemez ki?"

"Belki tam burası değil ama buraya yakın bir yer bulabiliriz. Ya da su kenarında bir yer. Bilmiyorum ya da geniş arazisi olan bir yer. Araziyi kendi küçük çiftliğimize dönüştürebiliriz."

Kıkırdadı. "Çiftçi olmak hoşuma gidebilir. Kulağa yalnızlık gerektiren bir meslek gibi geliyor."

Kafamı kaldırıp yüzüne baktım. "Sen ciddi misin?"

"Evet." Omuz silkti. "Bu arada Wade'e artık *HFX*'e geri dönemeyeceğimi söyledim."

Ağzım açık kaldı. "*Ne?*"

"Muhtemelen vergi dilimimde önemli bir düşüş olacak ama buraya geri dönmeyi ve hayatımla ilgili başka bir şeyler yapmayı düşünüyordum. Seninle evlenmekle başlayarak."

Boğazım düğümlendi ve başımı salladım. "Sanki biri gelip beni her an bu güzel rüyadan uyandıracakmış gibi hissediyorum. Bu bir rüya olmalı. Benim yüzümden milyarder olmayı kenara mı bırakıyorsun?"

Güldü. "Hâlâ bir milyarderim. Ancak daha minik bir milyarder. Umarım, artık kimsenin benimle uğraşamayacağı küçüklükte bir milyarder olurum."

Kollarımı beline dolayıp başımı göğsüne yasladım. "Ben umursayacağım. Milyarderliğinin boyutunu değil. Yalnızca seni."

Bana sıkıca sarıldı ve başımın üstüne bir öpücük kondurdu. "Benim yanıma taşınacak mısın?"

"Elbette taşınacağım."

"Peki benimle yetmiş iki yıl boyunca yaşayacak mısın?"

Gülümserken ona daha sıkı sarıldım. "En az diyelim."

"Evden bahsetmişken, bu partide daha ne kadar kalmamız gerekiyor? Seni o elbisenin içinde ne kadar sevdiysem, elbisenin dışında o kadar daha fazla seviyorum."

"Biliyor musun?" Başımı arkaya yatırıp ona baktım. Teninin tenime değdiğini düşündükçe kanım tenimin altında daha çok kaynıyordu. "Bana kalırsa, bu gece bizim yüzümüzü yeterince gördüler. Vedalaşıp gizliden sıvışalım mı? Ne dersin?"

Dudaklarını dudaklarıma bastırdı. "Bana bu soruyu iki defa sormana gerek yok."

***

Hutton, arabasını partinin olduğu yere getirmesi için Neil'e vermişti. Böylece eve hemen dönebildik. Aslında hemen demek yetersiz kalırdı. Hutton'ı hiç bu kadar hızlı araba kullanırken görmemiştim.

Eve vardığımızda, arabasını park etti ve benim için kapıyı açtı. Eve karanlık fakat hafif loş olan mutfak kapısından girdik. Yatak odasına doğru yöneldim ama kapı arkamızdan kapanır kapanmaz Hutton bileğimi yakaladı. "Buraya gel."

Dudaklarını sertçe benimkilere bastırıp beni tutkuyla öptü. Ellerini saçlarımın arasına kaydırdı. Eline takılan tel tokalar, yere düşüyordu. Dudaklarımız ve dillerimiz birbirini okşayıp emiyordu. Hutton beni buzdolabına doğru iterek sert vücudunu bedenime bastırdı. Ben onun ağırlığı altında nefes almakta zorlanırken dudakları boynumda keşfe çıktı.

Bu adam benim kocam olacak.

Alev alev yanan arzu içimde yankılanıyordu. Ceketini yakalarından ittirerek üzerinden çıkartmaya çalıştım. Kollarında

kalan sıyrılmış ceketin sallayarak yere düşmesine izin verdi. Ellerini çıplak sırtıma koyup elbisemin içine kaydırdı. Parmakları kaburgalarımda dolaşırken dudakları yeniden benimkileri tüketmeye başladı.

Sabırsızca, gömleğini ve pantolonunu çekiştirdim ama Hutton benden daha iri olduğundan dolayı sıkıca kavrayışı hareket etmemi engelliyordu.

Bir elimi kasıklarına götürüp kalın ve sert aletini okşadım. İnlemesi bana zevk veriyordu. "Bunu istiyorum," diye fısıldadım. Dudaklarımı dudaklarına dokundurup aletini okşadım. "Buna ihtiyacım var."

"Beklemek zorundasın." Beni belimden sıkıca tutarak döndürdü. Sonra da beni o güzel ada tezgâha oturttu. "Acıktım."

Ben daha ne olduğunu anlayamadan, dantelli iç çamaşırımı bacaklarımdan indirip kenara fırlattı. Sonra başı elbisemin tül eteğinin arasında kayboldu. Dirseklerimin üzerine düştüm. Dudakları uzun, ahlaksız vuruşlarla ve hızlı, sert hareketlerle beni yakıp kavururken zevk karanlık mutfak tavanını âdeta yıldızlı bir göğe çevirmişti. Parmaklarını içime kaydırmıştı, aynı zamanda diliyle klitorisimi emiyordu. Bacaklarımı omuzlarının üzerine atıp ayak bileklerimi başının arkasında birleştirdim. Dakikalar içinde tüm bedenim kasıldı ve her sinir ucum zevkle karıncalanmaya başladı.

Hutton klitorisimi emerken başım arkaya düştü. Zevk çığlıklarım duvarlarda yankılanıyordu. Orgazmım diline karşı dalgalanırken vücudum parmaklarının etrafında kasıldı.

Ben daha nefes bile alamadan doğruldu ve beni ada tezgâhın üzerinden alıp yatak odasına doğru götürdü. Nefes nefese ve sersemlemiş bir şekilde boynuna yapıştım. Bırakırsam, erimiş kemiklerim yüzünden sabit duramayıp yere yığılacakmışım gibi hissediyordum. Hutton beni yatağın ayakucuna bıraktığında mucizevi şekilde ayakta kalmayı başardım.

"Üzerinden çıkarmak için bu elbiseyi paramparça ederdim ama tekrar giymek istiyorsan, bunu yapamam," dedi kollarını sırtımda gezdirirken. "O yüzden şimdi söyle bana."

"Elbiseyi parçalamak yok!" dedim çıldırmış bir şekilde. "Bu elbiseyle evlenmek istiyorum. Fermuarı yan tarafta."

Elbisenin fermuarını açtı ve omuzlarımdan kaydırarak üzerimden çıkardı. Elbise yere düştüğünde sanki beyaz bir bulutun üzerinde duruyormuş gibi görünüyordum. Dikkatli bir şekilde içinden çıkıp elbiseyi yerden kaldırdım ve yatak odasının köşesinde duran sandalyenin üzerine koydum.

"Bekle," dedim topuklularımı yavaşça çıkartırken. "Sen elbiseyi çoktan gördün. Bu uğursuzluk getirmez mi?"

"Hayır. Biz kendi şansımızı yaratırız," dedi kravatını çözüp yakasından çekerek çıkarırken. "İma ettiğin şeyi olasılıklara dönüştürürken birkaç dakika harcayabilirim ama korkarım bilişsel yeteneklerim aletim tarafından ele geçirildi. Muhtemelen bunun bize getireceklerinin çeşitliliğini yanlış hesaplayacağım. Şimdi buraya gel."

Gülerek doğruca yanına koşup kollarına atladım ve bacaklarımı hâlâ giyinik olan bedenine doladım. Hazırlıksız yakalandığı için dengesini kaybedince ikimiz de yatağa yuvarlandık. Ayağa kalkıp kalçalarımın üzerinde doğruldum. Kemerini çözmeye başladım. "Tam bir matematik ineğisin."

"Bazı şeyler asla değişmez," dedi göğüslerimi avuçlayıp meme uçlarımı sıkarak.

Güçlükle de olsa kıyafetinin geri kalanını çıkarmayı başardım. Sürekli ağzını ve ellerini üzerimde gezdirdiğinden işimi hiç kolaylaştırmamıştı. En sonunda, Hutton da daha fazla dayanamadı. Beni yatağa yatırıp üzerime çıktı ve bir eliyle prezervatife uzandı.

O içime yavaşça girerken nefesimi tuttum. Hutton'ın kalın, sert ve sıcak aleti, santim santim içime gömülürken aynı anda

inledik. "Seni seviyorum." diye fısıldadım onu daha yakınıma çekerek.

"Ben de seni seviyorum," dedi üzerimde gidip gelirken. "Ayrıca lanet olası ihtimallerin ne olduğu umurumda değil. Ben daima ikimizin birlikte olmasına bahse gireceğim."

Dudaklarımı kendi dudaklarıyla örttü. Kalçalarının kıvrak hareketine, aramızdaki sürtünmenin yaydığı sıcaklığa, içimi dolduran aletinin arzu dolu ritmine, onun nerede bitip, benim nerede başladığımı söylemenin imkânsız hâle geldiği ana teslim oldum.

Kalbimde korku hissetmiyordum. Sadece sevgi, aidiyet ve umut vardı.

***

Sonunda enerjimiz tükendiğinde -bu epey zaman almıştı- yığılıp kaldık ve birbirimize sokulduk.

"Sabah olur da biri kapıya gelirse, açmıyoruz," dedi Hutton sert bir sesle. "Seni kimseyle paylaşamam."

"Anlaştık," dedim. "Bütün gün yatakta kalabiliriz. Sonra da benim... Siktir!"

"Ne oldu?"

Lanet olasıca, sarı kasırga Mimi'yi unutmuştum. Ona yarına kadar bir hikâye anlatacağıma söz vermiştim. Yatağın içinde doğrulup Hutton'ın sıcak, nefes alırken inip kalkan göğsüne elimi koydum. "Sana söylemem gereken bir şey var. Muhtemelen bundan hiç hoşlanmayacaksın."

"Şimdi mi?" Esnedi. "Çünkü şu anda keyfim çok yerinde. Eğer sabah katılmam gereken bir kahvaltı ya da buna benzer bir şey varsa, bilmemeyi tercih ederim."

"Bu kahvaltı değil. Bu Mimi Pepper Peabody." Hutton'a, *Plum&Honey*'de, Mimi'nin beni nasıl gizlice dinlediğini, sonra da iş yerime gelip beni tehdit ettiğini anlattım.

Hutton, dirseğinden destek alarak doğruldu. "Bekle. Sana şantaj mı yapmaya çalışıyor?"

"Tam olarak öyle olduğunu sanmıyorum. Para ya da başka bir şey istemiyor. Tek istediği hikâye."

"Pekâlâ. Siktir et onu. Bizim hikâyemizi alamaz." Tekrar sırtüstü uzandı. "Yarın o aptal magazin sitesini satın alıp kapattıracağım."

Kahkaha attım. "Yapacağını biliyorum ama Mimi'ye artık üzerimde hiçbir etkisinin kalmadığını söylemenin keyfini sürmeyi tercih ederim."

"Güzel. Zaten *evleneceğimiz* için pislik gibi görünecek olan o."

"Doğru."

"Peki bunu ne zaman yapmak istersin?"

"Evlenmeyi mi?" Biraz düşündüm. "Beklemek istemiyorsan, Millie'nin Cloverleigh Çiftliği'nde bizim adımıza ayırttığı tarihi beklemeye devam edebiliriz."

"Beklememe gerek yok. Ben ne istediğimi biliyorum."

Sesine yansıyan kararlılık karşısında gülümsedim. "O zaman yapalım gitsin. Tarihi not etmelerini herkese haber verebiliriz." Ona tekrar sıkı sıkı sarıldım.

"Doğru. İşin içinde başkalarının olması gerektiğini de unutmuşum. Sanırım seni kaçarak evlenmeye ikna edemem, değil mi?"

"Hayır ama üç ayrı şaşalı gösterinin yapıldığı eş zamanlı sirke de ihtiyacım yok. Sadece ailelerimiz olsun yeter."

"Ve Zıplayan Büyükanneler."

Güldüm. "Ve Zıplayan Büyükanneler."

***

Ertesi gün öğleden sonra Hutton ve ben, Mimi'yle *Plum&Honey*'de buluştuk.

Hutton'a gelmek zorunda olmadığını söylemiştim ama Mimi'ye gidip kendini becermesini söylediğimi görme fırsatını kaçırmak istemediğini dile getirmişti. Gerçi Mimi'ye bu kelimeleri kullanmayı planlamıyordum. Onlara ihtiyacım kalmayacaktı.

Mimi gelip karşımızdaki sandalyede otururken şaşırmış görünüyordu. "*Birlikte* mi geldiniz?"

"Tabii ki öyle yaptık," dedim. "Fazla vaktimiz yok çünkü tören planlarımızı kesinleştirmek için Cloverleigh Çiftliği'ne gideceğiz."

Mimi'nin ağzı duyduğu şaşkınlıkla açık kaldı. "Tören mi? Ne, gerçekten evleniyor musunuz?"

"Gerçekten evleniyoruz. Ağustos'un son pazar günü."

"Ama sen bana bunun sahte olduğunu söylemiştin! Seni kendi kulaklarımla *duydum!*"

Kahvemi yudumlarken, "Beni yanlış anlamış olmalısın," dedim soğukkanlı bir şekilde.

Mimi kaşlarını çattı. "Yanlış falan anlamadım. Bana tüm bunları Abelard'ın tadım salonunda, sen itiraf ettin."

"Ne demek istediğini anlayamıyorum. O gün barda oturmuş şarap içiyordun. Belki de kafan güzeldi. Bildiğin gibi şarap insanı biraz çarpar."

"Hayır, kafam güzel değildi," diye diretti Mimi. "Bana her şeyi beni alt etmek uğruna yaptığını, bu hikâyeyi karşımda dik durabilmek için uydurduğunu söylemiştin. Şimdi de kalkmış gerçek olduğunu mu söylüyorsun?"

"Aynen öyle." Parmaklarımı iki kez şaklattım. "Devam et."

Arkasına yaslanıp kollarını göğsünde kavuşturdu "Hikâyeyi yine de sızdırabilirim."

"Elbette sızdırabilirsin," diye kabul ettim. "Ancak imzalar atılıp karı koca olduğumuzda aptal gibi görünecek olan sensin."

Mimi suratını astı. "Bu hiç adil değil. Yalan söyleyen ben değilken nasıl oluyor da cezasını ben çekiyorum?"

"Mezunlar buluşmasında, Felicity'ye nişanımız hakkında kimseye bir şey söylemeyeceğine dair yemin ederken sen de yalan söyledin," dedi Hutton.

"Ah, hadi ama." Mimi gözlerini devirdi. "Felicity zaten benim bunu herkese yayacağımı biliyordu. Çünkü ben kötü kızım. Her zaman kötü kız oldum. İnsanlar benimle, yalnızca benden korktuklarından dolayı arkadaş oluyorlar."

"Mimi, bak sana ne diyeceğim," dedim. "Sen beni korkuyla sindirmeye çalışmayı bırak. Ben de seninle gerçekten arkadaş olmayı deneyeyim."

"Ciddi misin?" Yüzü aydınlandı. "Peki düğününüze de gelebilir miyim?"

"Bakarız."

"Bu arada gelin partim için yemek organizasyonu yapabilir misin? O karpuzlu *crostini*'leri düşünmeden edemiyorum."

Omuz silktim. "Elbette."

"Bir de... bana şu kuaförünün adını verebilirsin. Çünkü senin gibi küçük kâküller denemek istiyorum."

Bir kahkaha patlattım.

Mimi, "Bu kadar komik olan ne?" diye sordu.

"Mimi, aslında onları kendim kestim."

"Kendi saçını, kendin mi kesiyorsun?" Düştüğü dehşeti yüzünden okuyabiliyordum.

"Bazen, sinirsel bir dışavurum diyelim. Hayatımın kontrolümden çıktığını hissettiğimde yaptığım bir şey." Omuz silktim. "Bunu yapmamalıyım. Anlıyor musun?"

"Neyi?"

"Muhtemelen yaparsam bir sorun olmaz. Mükemmel olmak, modaya uygun giyinmek ve simetrik görünmek zorunda değilim." Hutton'a baktım. Bana olan bakışları ve gülümsemesi her şeyi anlatmaya yetiyordu. "Sadece kendim olabilirim. Bu yeterli."

Son Söz

Bir Ay Sonra

"Hazır mısın?" Millie, Cloverleigh Çiftliği'nde kız kardeşlerimin ve benim hazırlanmam için kullandığımız odaya aniden girdi.

"Kesinlikle." Aynadaki yansımamı son bir kez inceledim. "Sence nişan partisindeki elbisenin aynısını düğünde de giyecek olmam saçma mı? Burada olan herkes elbiseyi hatırlayacak."

"Değil," dedi Winnie herkese buketleri dağıtırken. "Elbise üzerinde göz kamaştırıcı duruyor. Ayrıca tamamen aynı da sayılmaz. Bu sefer duvağın da var. Bu elbisenin görünüşünü tamamen farklılaştırdı."

Duvağa dokunmak için elimi uzattım. Bu Frannie'nin duvağıydı, aslında hiçbirimiz duvağın gelinliğin üzerine yakışmayacağını düşünmüştük. Nasıl olduysa, duvak kısa modern gelinliğe doğru dokunuşu yapmıştı. Frannie duvağını denemem için kutudan çıkardığında hepimiz oturup ağlaşmış, babamla olan düğününü hatırlamıştık.

"Ayrıca spor ayakkabıların." Millie başını iki yana sallayarak güldü. "Tamamen kendin gibi görünüyorsun."

Ayakkabılarıma baktım. "Evet, bir daha o topukluları giyemezdim. En azından temiz ve beyazlar!"

"Harika görünüyorsun. Elbisenin üzerindeki kan bile belli olmuyor," dedi Emmeline cömert bir edayla.

Gülümsedim. "Teşekkürler." Elbise, nişan partisinden sonra kuru temizlemeye gitmişti. Üzerinde belli belirsiz birkaç leke hâlâ vardı ama benim açımdan sorun yoktu. Küçük kusurlar beni asla rahatsız etmezdi.

Audrey kâküllerimi düzeltti. "Saçların çok sevimli görünüyor. Aferin sana, bugün makastan uzak durmuşsun."

"Biliyor musunuz?" Dört kız kardeşime bakıp gülümsedim. "İnanın ya da inanmayın ama bunu yapmak aklımın ucundan bile geçmedi. Sanırım Hutton bunun yaşanma ihtimalini önlemek için dün evdeki bütün makasları topladı."

Hutton ve ben, inşaat için arazi ararken geçici süreliğine şehirden ev kiralamıştık. *HFX*'in *CEO*'luğundan istifa etmiş, hisselerin çoğunu Wade'e satmıştı. Evden çalışabildiği sürece danışman olarak kalmayı kabul etmişti. Hem kripto para hem de başka sektörlerden biri sürü iş teklifi alsa da hepsini geri çevirmişti.

Hayır kurumlarına daha fazla vakit ayırmak istiyordu. Ayrıca yakınlardaki bir üniversitenin matematik bölümünden yarı zamanlı öğretim üyeliği yapması için teklif almıştı. Üniversitenin bölüm başkanı, liseden eski matematik öğretmenlerimizden biriydi. O ve ben, Hutton'ı bu sömestr küçük bir sınıfa ders verme konusunda ikna edebilmiştik.

Hutton'ın yeni terapisti Natalia da bizimle aynı fikirdeydi. Hutton her ne kadar kendisine Allie'yi hatırlattığından dolayı ondan şikâyetçi olsa da onu kovmamıştı.

Ben bunun iyiye işaret olduğunu düşünüyordum.

"Hepiniz harika görünüyorsunuz," dedim etrafımı saran kadınlara bakarak. Kalbim sevgi ve minnetle doluydu. Hepsi birbirinden farklı tarzda ama birbirini tamamlayan tonlarda elbise seçmişti. İkizler şeftali ve karpuz, Winnie mercan, Millie de kırmızıyı tercih etmişti. "Bugün dört kız kardeşimin de yanımda olması, beni daha fazla gururlandıramazdı."

Winnie elini yüzüne doğru salladı. "Yapma bana bunu. Maskaram henüz kurumadı."

"Gözyaşı dökmek yok! Bugün hepimiz mutluyuz. Hutton'ı gördün mü?" diye sordum Millie'ye.

Millie gülümseyip başını salladı. "Takım elbise ve kravatıyla bir milyoner gibi pardon, bir *milyarder* gibi harika görünüyor. Aynı zamanda biraz gergin."

"Evet, elli çift gözün üzerine dikilmesi pek ona göre değil," dedim. "Bunu kesinlikle benim için yapıyor."

"Dürüst olmak gerekirse babam muhtemelen daha darmadağındır," dedi Millie tebessüm ederek. "Durmadan ağlayıp volta atmakla meşgul."

"İnsanların önünde sert görünmeye çalışıyor ama yumuşacık biri," dedi Winnie. "Kızlarından birini ilk defa evlendiriyor. Bu muhtemelen onu epey sarstı."

"Felicity, hazırsan artık aşağıya inmeliyiz," dedi Millie. "Frannie çoktan yerine oturdu. Babam da dışarıda bekliyor. Onu uzun süre yalnız bırakmamamız gerektiğini düşünüyorum."

"Hadi gidelim." Aynada kendime son kez baktım. "Hazırım."

***

"Sadece iki dakika ver, tamam mı?" Millie, omzumun üzerinden babama bir bakış attı. Cloverleigh Çiftliği'ndeki restoranın verandasında, gölgede ve meyve bahçesinin kenarına kurulmuş on sıra sandalyenin görüş alanının dışında duruyorduk. Havalı Keskin Makaslar Grubu'nun şarkılarının esintisi, çimenlerin üzerini süpürerek bize ulaşıyordu.

İkizler geçitte yan yana yürümüş, Winnie de onları arkalarından takip etmişti. Millie baş nedimemdi. Babam ve benden önce geçitte o yürüyecekti.

"Tamam." Midem heyecandan kasılıyordu ama ayaklarımın üzerine sağlam basabildiğimi hissediyordum. Gri takım elbisesi içinde güçlü duran, yakışıklı babama gülümsedim. İçimde yükselen ağlama isteğini bastırmak için espri yaptım. "Eminim, ilk beni evlendireceğini asla düşünmemişsindir."

Gülümsemedi. Hem tatlı hem de hüzünlüydü. "Bunu asla düşünmedim. Yoksa fena dağılırdım."

Boğazıma bir yumru oturdu. "Bu haksızlık, baba. Bu anı çirkin gözyaşlarıyla berbat etmek istemiyorum."

"Üzgünüm." Bana kolunu uzattığında ben de koluna girdim. "Senin adına daha mutlu olamazdım, tatlım. Senin ilk olman beni hiç şaşırtmadı çünkü bu Hutton. Belki yabancı biri olsaydı bunu sorgulardım... ama ikiniz her zaman birbirinizin yanında oldunuz. Evlilik de bu demektir. Havai fişekler daima şaşalı görünür ama asıl olan dostluktur."

Yanağına bir öpücük kondurdum. "Seni seviyorum, baba."

"Ben de seni seviyorum, tatlım." Millie'nin yürüdüğü geçide baktığında Havalı Keskin Makaslar Grubu bizim şarkımızı çalmaya başladı.

"Sanırım sıra bizim."

"Hadi şunu yapalım."

Gölgelik yerden çıkıp öğleden sonra güneşinin yakıcı sıcağına adım attık. Mutluluğumuza ortak olmak için orada bulunan konukların arasında yürürken babamın kolunda olmak kendimi şaşırtıcı derecede güvende hissettiriyordu. Belki de sebebi spor ayakkabılardı. Belki de havanın güzelliğiydi. Belki de etrafımdaki tüm tanıdık yüzlerdi. Konukların arasında sadece MacAllister ve French ailesi yoktu. Büyük bir aile olan Sawyerlar, Frannie'nin tüm kız kardeşleri ve onların eşleri. Bana kendi öz torunlarıymışım gibi davranan John'la Daphne, Zıplayan

Büyükannelerin hepsi. Hatta yeni kesilmiş kâkülleriyle Mimi bile buradaydı. Kâkülleri tıpkı benim kestiklerim gibi kısa ve dalgalıydı.

Belki de bize ait böyle bir anın olacağını hayal etmemiş gibi ona doğru yürüyüşümü izleyen Hutton'dı. Yanına ulaştığımda gözlerinde gerginliğin yanı sıra sevgi, gurur ve minnettarlığı gördüm. Babam görevini tamamlayıp elimi sıktı. Yanağımı öptükten sonra bana öpücük yollayan ve gözlerinin altından akan yaşları mendille silen Frannie'nin yanına oturdu.

Kız kardeşlerime baktım. Hepsinin yüzünde kocaman bir gülümseme vardı. Winnie ve Millie'nin gözleriyse biraz ıslaktı. Kalbime dokunup bakışlarımı Hutton'a çevirdim. Arkadaşım ve sonsuza kadar benim olan adama.

Hayatımın aşkına.

O asi saç tutamı, saç spreyine kafa tutmuş ve alnına doğru firar etmişti. Utangaç bir ifadeyle saçını geriye doğru düzeltmeye çalıştı ama ben eline uzanıp Hutton'a gülümsedim.

"Bırak öyle kalsın," diye fısıldadım. "Kusurları severim."

Ancak burada; samimi anıların olduğu bu yerde, bu dünyadaki en yakın arkadaşımın yanında, en sevdiğimiz insanların önünde, sonsuza dek sürecek olan mutluluğumuzu sabırsızlıkla beklerken, kusurlu olsalar bile hayattaki bazı anların mükemmel olabileceğini kabul etmek zorunda kaldım.

Kusurlu ama mükemmel.

Her ikisi de doğru olabilirdi.

SON

Teşekkürler

Her zaman olduğu gibi yetenekleri, destekleri, dostlukları ve verdikleri cesaret için aşağıdaki kişilere minnettarlığımı sunmak istiyorum.

Melissa Gaston, Brandi Zelenka, Jenn Watson, Hang Le, CE Johnson, Corinne Michaels, Melissa Rheinlander, *Social Butterfly* ekibinden Anthony Colletti, Rebecca Friedman. *Bookcase Literary*'den Flavia Viotti ve Meire Dias. *Evident Ink*'ten Nancy Smay. Julia Griffis. *Champagne Book Design*'dan Stacey Blake. *One Night Stand Studios, The Shop Talkers, The Sisterhood, The Harlots* ve *The Harlot ARC* ekibi. *Blog* yazarları ve etkinlik organizatörleri. Benim kraliçelerim... Beta okuyucularım, editörlerim ve dünyanın dört bir yanındaki okuyucularım...

Özellikle de Sosyal Anksiyete hakkındaki tüm sorularımı yanıtlayan, deneyimlerini paylaşan ve geri bildirimde bulunabilmek için kitabı önceden okuyan duyarlı okurlarıma teşekkür ederim. Gerçekten minnettarım.

Yazar Hakkında

Melanie Harlow topuklu ayakkabılarını yüksek, martinisini sek ve geçmişini yaramazlık yaptığı zamanlarla sever. Kendisi *Bellamy Creek, Cloverleigh Farms, The One & Only, After We Fall, Happy Crazy Love ve Frenched* serilerinin yazarıdır.

Detroit'in dışında, kocası ve iki kızıyla yaşadığı evinde yazar. Bir şeyler yazmadığı zamanlarda muhtemelen elinde bir kokteyl vardır. Bazen yazarken de vardır.

Onu *www.melanieharlow.com* adresinde bulabilirsiniz.